

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE + OTHER LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DONNA ALAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AŞK + DİĞER YALANLAR

DONNA ALAM

Bu yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© Donna Alam 2022 Kapak

Tasarımı: LJ Designs

Görsel: Rafa Catala

Düzenleme: Editing for Indies & Word Staples

Beni sana götür, hapset beni, çünkü ben,

Sen beni büyülemedikçe, asla özgür

olamayacağım, Sen beni baştan çıkarmadıkça,

iffetli olamayacağım.

~ John Donne, Kutsal Sonnet, XIV

Önsöz

İlk aşkını asla unutmayacağını söylerler. Ama nedenini söylemezler. Paylaştığın aşk, anılar ya da

kendin hakkında öğrendiklerin değildir. Aşk hakkında öğrendiklerin değildir. Sebep, kalp ağrısıdır.

Kardeşimin en yakın arkadaşına aşık oldum. O bana yapmamamı söyledi ama ben yine de yaptım. Ama bu hikayemin sadece başlangıcı. Bir de ortası ve sonu var.

Üç bölümden oluşan bir hikaye.

Öncesi. Şimdi. Ve onunla evlenmek zorunda kaldığımdan sonra.

1

İsla

ORTA – ŞİMDİKİ ZAMAN

Düğün

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Gelinin kardeşi Kennedy, gülümsemesini saklamak için kadehini kaldırır. Van ile benim aramda bir şeyler olduğunu düşünüyor, çünkü bizi daha önce bahçede yaşlı bir evli çift gibi tartışırken yakalamıştı. Çok yanılıyor. Biz arkadaşlardan çok eski düşmanlarız.

Bazen seks yapan eski düşmanlar.

"Van, kardeşimin en iyi arkadaşıdır," diye sıkı bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Aynı anda, o *da* sinir bozucu yavaş konuşma tarzıyla kendi versiyonunu dile getirir.

"On dört yıl önce bana pantolonunu çıkarmamı *rica ettiğinden* beri bu kadına hayranım." Ve bu yeterince utanç verici değilmiş gibi, ekliyor:

"Değil mi, Peanut?"

"Sıkışmışlardı," diye hemen mantıklı bir açıklama yapıyorum, ona dirsek atma isteğine direnerek. "Fermuar sıkışmıştı ve acilen tuvalete gitmem gerekiyordu."

Bu yüzden o (sinir bozucu bir şekilde) bana Peanut diyor. Pee-nut. Bunun beni çileden çıkarması onun için sadece bir bonus. "Ayrıca, bu on beş yıl önceydi." Bu itirafı hemen geri almak istiyorum — içime çekmek, geri almak.

Bunu kafamın üstüne neon ışıkla yazsam daha iyi olur: HALA

SENİ DÜŞÜNÜYORUM.

"Zamanın geçmesi, o *çok* dar pantolonun içindeki görüntünü silmedi." Bakışları bana o kendine özgü şekilde kayıyor, sanki fiziksel olarak dokunuyormuş gibi tüylerim diken diken oluyor. Dışarıdan da diken diken oluyorum. Aslında, bunca yıl sonra hala bu etkiyi yaratmasından memnun değilim.

"Öyleyse eski dostlar mıyız?" Kennedy'nin gözleri, sanki Wimbledon'da merkez kortta bir maç izliyormuş gibi aramızda gidip geliyor.

"Pfft, hayır!" diye alay ediyorum.

Aynı anda, o da "En iyisi" diye cevap verdi. Dudaklarında neon ışıklı bir tabela gibi bir gülümseme belirdi. Onunki muhtemelen şöyle yazardı: ISLA'NIN TADI NASIL BİLİYORUM.

O sinir bozucu. Ve sinir bozucu derecede yakışıklı. Sert hatları ve dramatik açıları var, ama o lanet ağzı her şeyi yumuşatıyor. Bir iç çekiyorum. Gerçekten çok güzel bir ağzı var. Dudakları yumuşak ve yastık gibi, ve o dili... hepsi şu anda koli bandıyla sarılmalı. Çünkü görünüşü, bu dünyanın adaletsiz doğasının bir kanıtından başka bir şey değil. Peki ya kişiliği? O, insanlarda ısırgan otu döküntüsüne benziyor. Sıcak ve inanılmaz derecede sinir bozucu. Kaşımadan duramadığım bir kaşıntı.

"İsla, Tanrım, sen *harikasin*." Kardeşimin gelini Holly, beni tek koluyla kucaklayarak yanağıma ani ve mutlu bir öpücük konduruyor. *Bir kızın şampanyasını tutmak için bir eli boş olmalıdır.* "Bugün için sana nasıl teşekkür edebilirim?" diyor, gözleri mutluluktan buğulanmış bir şekilde. "Çok büyülüydü."

"Benim için bir zevkti." Gözlerinde parıldayan yaşlar benimkilerin habercisi.

Kardeşim mutlu olmayı hak ediyor ve Holly onu mutlu edecek kişi ise, o zaman onların bu gününe katkıda bulunmuş olmaktan mutluluk duyarım. Bu süreçte

benim dadımı çalmış olsa bile. İkimiz de aşkın en iyi ihtimalle güvenilirmez olduğunu biliyor olsak bile. En kötü ihtimalle ise, cehennem gibi olduğunu.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Holly, kız kardeşine dönerek, "İsla her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyor.

Organizasyon, düzenlemeler ve tüm o şeyler. Ve bu elbise!" Hepimiz, tasarımında benim de payım olan bu esere bakıyoruz. O gerçekten modern bir masal prensesi gibi görünüyor. "Bu kaleyi senin gibi yönetemeyeceğim," diyor, tülün üzerinden ciddi bakışlarını kaldırarak. Ve bu *kale*, ailemin İskoçya'daki atalarının evi. "Kale, çocuklar ve kendi işini yürütmek. Ben berbat bir durumda olurdum, ama sen çok sakın ve soğukkanlısın ve çok yetkinsin

yetkin."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Hayatım tam bir karmaşa olduğu için hepsi göz boyama. İki güzel oğlum var,

boşanma sonrası hayata uyum sağlamayı öğreniyorlar, bazen boğazını sıkmak istediğim bir eski kocam var, nakit akışı sorunu olan bir işim ve kulaklarımın dibinde yıkılan bir ev için zar zor ödeyebildiğim bir ipotek var. Bir yıldan fazla süredir saçımı kestirmedim ve diyet yaptığım için değil, giydiğim çok güzel elbisenin kiralık olduğu ve pazartesi günü iade edilmesi gerektiği için ordövrlerden uzak duruyorum.

Hepsi göz boyama. Yetkin bir tavır ve çekici bir gülümsemeyele dikkatleri başka yöne çekme konusunda ustayım. Van benden önce cevap verdiği için bu gülümsemeyi uzun süre takınamıyorum.

Van etrafta olduğunda Hollanda'nın hak etmediğim övgülerine karşı kendimi savunmam gerekmiyor.

"İsla işte. Her zaman arka planda doğru olanı yapıyor." Gözlerim ona kaydı ve yine beni anlamsız bir şekilde izlediğini gördüm. *Her şey doğru*

benim durumum hariç, gibi görünüyor. "O hayatın içinde süzülen bir kuğu gibi.

Su seviyesinin altında neler olup bittiğini kimse bilmiyor."

Duruyorum, dolaylı olarak ilişkimizi kastettiğinden emin olamıyorum... *eğer buna ilişki denebilirse*. Biz bir şey değiliz. Sadece yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk.

Cinsel olarak.

Ama onun bahsettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Ve o benim hayatımın karmaşasını bilemez. *Değil mi?* Hayır, çünkü o zaman benim bir kuğudan çok bir ördeğe benzediğimi, bacaklarımın suda kalmak için piston gibi çalıştığını bilirdi.

"Belki Holly, siz ikiniz evlendiğinizde bu iyiliğin karşılığını verebilir," diyor Kennedy yaramazca.

Silah sesi gibi bir kahkaha atıyorum. "Holland, kız kardeşinin komedyen olduğunu söylememiştin."

"Onu takma kafana." Yeni baldızım sırtıyor. "Son zamanlarda tartışmanın en iyi ön sevişme olduğunu karar verdi."

"Çünkü öyle," diye yanıtlar Kennedy. Ama benden onay bekliyorsa, boşuna nefesini tutmasın. "Ne diyebilirim ki? Ben ateş ve kıvılcımların hayranıyım."

"Bu bize çok benziyor." Van, bardağının arkasında dudaklarının eğlenceli kıvrımını gizler. "Ne derler? Yangın çıkmış ev gibi anlaşıyoruz."

"Ateş benzetmesine sadık kalırsak" - eski aşıklar olduğumuzu düşünürsek - "aramızdaki evlilik cehennemine ateşli çukurlarında şekillenecektir."

Van'ın ifadesi sertleşir ve bir anlık panik hissi beni sarar.

Bir an için, bana karşı çıkacağını ya da daha kötüsü, yeni ailemin önünde bizi ifşa ederek bana hak vereceğini düşünürüm. En iyi arkadaşlar olmadığımız doğru, ama biz en ateşli aşıklarydık, hâlâ da öyleyiz. Ama bu bir sır. Yıllar önce aramızda olanlar ve son zamanlarda yeniden başlayanlar.

Bir kadının boşanma sonrası yeni bir ilişkiye hakkı vardır ve benimki de o oldu.

Kendime bunun eski hesapları kapatmak olduğunu söyledim; aramızdaki ilişkinin sona eriş şekline karşı mükemmel bir intikamdı. Son zamanlarda, bu fikrin bir kaplanla çay içmek kadar pratik olduğunu düşünmeye başladım. Bir kaplan gibi, Van büyüleyici ve hiç de medeni değil. Yine de bariz tehlikelere rağmen, kendimi ona çekildiğimi hissediyorum.

"Senin bu konudaki daha fazla tecrüben karşısında boyun eğmek zorundayım." Ve boyun eğiyor. Gerçekten eğiliyor, ama hiç de itaatkar olmayan alaycı bir eğilmeyle.

Onu ve bu ani tedirginliği görmezden geliyorum. Uzun zaman önce Van beni incitmişti ve bir daha bunu yapma fırsatı bulamayacak olsa da, bana bakışları tuhaf. Sanki haksızlığa uğrayan oymuş gibi.

"Üzgünüm." Kennedy, parlak mavi rockabilly elbisesinin ceplerine ellerini sokarken omuzlarını sıkıca silkiyor. "Sanırım sinyalleri yanlış okudum."

Aferin, Van. Herkesi rahatsız ettiğin için tam puan. Holly ve Kennedy burada olmasaydı, ona bunu söyledim. Hatta ne kadar centilmence davranmadığını gösterirken ona bir yumruk bile atardım. Ama ondan beklediğim de bu. Niko Vanyin Oxford mezunu, nazik ve sofistike, ama takım elbisesinin kesimi sizi yanıltmasın. Beyefendi denilemeyecek kadar vahşi biri. Ve Tanrı yardımcım olsun, sanırım bu yüzden onu ilk gördüğüm andan beri istiyorum...

İsla

BAŞLANGIÇ - ON BEŞ YIL ÖNCE

Çeyrek asır... Hayatımın neredeyse üçte birini geride bıraktım ama hala hayatın anlamını çözemedim. Teşekkür ederek, sırlıslıkam ceketimi kardeşimin yeni ve hiç de etkilenmemiş görünen uşağının bakımına teslim ediyorum.

"Hanımefendi." Adam başını eğerek, ben elimle ağzımı kapatıp hıçkırığımı gizlerken, grubumun geri kalanının paltolarını almak için harekete geçer. Aslında geçirmeydi, ama bayanlar geçirmez, en azından bana sayısız kez böyle söylendi. Öğle yemeğinden beri şampanya içenler bile. Ama çeyrek asırlık bir yaşa sadece bir kez girersiniz. Günün nasıl geçtiğini düşünürsek, bu da iyi oldu.

"Vay canına! Kardeşinin evi muhteşem!" Tamsin, Gürcü tarzı resepsiyon salonunun ihtişamını görünce kolumu daha sıkı tuttu.

"*Teknik olarak Sandy'ye ait,*" diyorum hafif bir öfkeyle, "ama yüzyıllardır Dalforth ailesinin evi." Neoklasik koridora, sütunlara, gülünç derecede yüksek tavanlara ve ışıltılı avizelere dikkatsizce el sallıyorum. "Şey, Londra'daki ev."

"Tanrım, senin neredeyse kraliyet ailesinden olduğunu hep unutuyorum."

Biz daha çok yoksul aristokrasi gibiyiz. Varlıkları zengin ama cepleri fakir.

Benim durumumda ise, eski moda erkeklerin ilk doğan çocuklara öncelik tanıyan gelenek sayesinde, annemin rahminden ilk çıkan ikiz olmama rağmen, *hem* varlık *hem de* cepte para bakımından fakirim. Penisim olmadığı için mirasçının yedeği bile değilim. Sandy ile yer değiştirmek için Çin'deki tüm çayı ya da Fransa'daki tüm şampanyayı feda etmeyeceğim. Ancak doğum günü partimin yerini değiştirmek isterdim. Sanırım bunu zaten yaptım.

"Burada kıyafetlerin var mı?" diye soruyor Tamsin, yağmurla ıslanmış siyah skinny jean'lerime ve bluzuma bakarak.

Kafamı sallayıp soğuk bir titremeye kapılıyorum. "Yıllardır burada yaşamıyorum."

"En azından kimse senin sıırsıklam olduğunu anlayamaz," diye omuz silkerek ekliyor. "Zatürre olabilirim, ama en azından şık bir şekilde öleceğim, değil mi?"

"Eminim bir yerlerde üzerinde adın yazılı bir şezlong vardır." Tiyatral bir tavır takınıp elinin tersini alına bastırınca ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Ateşli bir nöbet geçirirken *muhteşem* görüneceksin."

"Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"İyi olacaksın. Sana soğan lapası getireceğim."

"Aspirinle idare ederim, teşekkürler."

"Eski günler o kadar da kötü olamaz, depresyonun tıbbi olarak onaylanmış orgazmlarla tedavi edildiği zamanlarda."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Tamsin gülümsedi, okul fotoğraflarında sıkça gördüğümüz, ağzı kapalı kocaman gülümsemelerden biri. "Kitap okurum."

"Ben de okurum!"

"Dergiler sayılmaz, Izzy."

"Moda bölümlerini seviyorum," diye itiraz ettim. "Hepimiz tuhaf gerçekleri ve gereksiz bilgileri ezberleyemeyiz."

"Hepsi gereksiz değil. Mart ayında Thames Nehri'nde tekneye binmenin iyi bir fikir olmadığını söylemişim."

"Tekne değildi. Gezi teknesi idi." "Öyle

miydi peki?"

"Tamam," kabul ediyorum, "bu berbat bir fikirdi." Çünkü gökyüzü kurşun rengi olmuştu ve yağmur yağıyordu. Hepimiz ıslanmıştık, ama ben en

su dolu bir tente üzerime devrilince en çok ıslanan ben oldum. İlk damla düştüğünde zıpladım ve başımın üstüne dökülen suyu kaçınmayı başardım ama başka hiçbir yeri kurtaramadım. Bu beni, diğerlerinden farklı olarak ayılttı. "En azından burası sıcak ve kuru," diyorum, devasa bir kapıyı iterek. "Müzik berbat olsa bile."

Tamsin'i ve partimin geride kalanlarını (eve gitmek için yeterince akıllı olmayanları) balo salonuna götürüyorum. Sarhoş eğlenceciler karmaşık desenli karo zeminde dolaşırken burası çok daha gürültülü—eski Aubusson halıları geri sarılmış ve gece için saklanmış—ve bir grubun müziği eşliğinde dans ediyorlar. Bu grubun Radiohead olup olmadığı belli değil.

"Oldukça eklektik bir karışım," diyor Tamsin, indie rock müziğin sesini bastırarak, smokin giymiş erkeklerin grunge tarzı kot pantolon ve Adidas giyenlerle karıştığını gözlemliyor. Kadınların yarısı kokteyl elbisesi giyiyor, diğer yarısı ise dış giyimden çok iç giyim gibi giysiler giyiyor.

"Kardeşim her zaman güzel partiler verir," diye cevap veriyorum, fûme somon ve havyar ile süslenmiş blini tepsisi taşıyan garsona bakarak. Alexander, ya da aile çevresinde bilinen adıyla Sandy, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi ortak bir parti düzenlememizi önermişti. Ama ona da söylediğim gibi, anne babamız ölmüştü, bu yüzden sarhoş olup birbirlerine bağırarak iki kişi bulmak biraz zor olabilirdi. "İyi şampanyayı çıkarmış." Uzak köşede kurulan barda, sevimli bir kızıl saçlı adam, etli eliyle bir şişe Cristal'ın boynunu çeviriyor. Görünüşe göre biri mahzeni basmış. Sandy'nin haberi var mı acaba? "Onu bulmaya çalışacağım."

"Ona doğum günü partisini mahvettiğimizi söylemek için mi?"

"Öyle bir şey," diye cevap verip yüzümü buruşturarak geldiğimiz yöne geri döndüm.

Geniş resepsiyon salonu, kendini beğenmiş tipler ve geyik gibi bağırıp çağıran kızlarla doludur, bu da bana neden ortak bir parti istemediğimi hatırlatır. Zengin sınıf çok gösterişlidir. Eminim bu insanların yarısı Sandy'yi tanımıyor bile ve sadece bir dükle takıldıklarını söyleyebilmek için buradalar.

Kalabalığın içinden geçerek sola, sonra tekrar sola dönüyorum. Sivri topuklu ayakkabılarım, bodrum katındaki mutfığa inerken atasözündeki keçi gibi *tıkır tıkır ses çıkarıyor*. Sandy'nin catering ekibiyle takılacağını düşündüğümünden değil,

doğa beni çağırıyor. Aslında, doğa megafonla *"EN YAKIN TUVALETİ BULUN!"* diye bağırırken mesanemde tap dansı yapıyor gibi.

Ama bir hanımefendi, toplum içinde geçirmemesi gerektiği gibi, vücudunun ihtiyaçlarını da duyurmamalıdır. Köşeyi dönüyorum, en yakın tuvalete doğru ilerlerken elimle ahşap korkuluğu okşuyorum. Kimse burayı bilmiyor, yani kimse olmayacak...

"Evet! Evet! Tam orası. Oh, Jonny! Oh Tanrım, geliyorum..."

Ve topuğumun üzerinde dönerek *boşalıyorum*.

Yaklaşık kırk beş dakikadır *tuvalete gitmem* gerekiyordu, ama gemideki tuvaletlerin durumunu gördükten sonra, patlamayı tercih ettim. Bu, kesin bir olasılık gibi görünmeye başladı.

Kuru düşünceler düşün, diye sessizce mırıldanarak, adımlarımı *gereğinden fazla* genişletmemeye dikkat ederek merdivenleri dikkatlice tırmanıyorum. Merdivenlerin en üstünde, koridor tıklım tıklım dolu. Aman Tanrım. Çekilin yolumdan millet, yoksa bu işin sonu hiç iyi olmayacak.

"Hey, Izzy!" Sandy'nin eski üniversite arkadaşlarından biri, kalabalığın içinden geçmeye çalışırken bana sesleniyor. "Nasılsın?" *Patlamak üzereyim! Yüzümdeki acı dolu ifadeden anlaşılmıyor mu?* "Seni uzun zamandır görmedim," diye ekliyor o saçma sapan şımarık aksanıyla.

"Durmam gerek, Giles," diye seslenerek, merdiven korkuluğunun kıvrımını dönerek ilerliyorum. "Birazdan gelip seni bulurum." *On yıl falan sonra*, diye düşünüyorum, bir sonraki merdivenleri topallayarak çıkarken. Hayal kırıklığına uğradım, bir sonraki katta ilk boş tuvalet için sıra var, bu yüzden hızla bir zamanlar anne babamızın yatak odası olan odaya doğru ilerliyorum, bacaklarımı o kadar sıkı sıkıya sıkıştırıyorum ki, sanki ördek gibi yürüyormuşum gibi görünüyor olmalıyım.

Kahretsin, kapı kilitli!

Kulağımı tahtaya dayadığımda sesler duyuyorum. Kıkırdama sesleri. Kadın kıkırdama sesleri.

Bir an için, yumruğumla kapıyı yumruklamayı düşünüyorum. Ama yatak odası artık Sandy'nin ve *bugün* onun doğum günü. Orada neler olduğunu tahmin etmeye gerek yok.

Bir sonraki banyoya geçiyorum... Orada da birkaç kişi bekliyor.

Uyluklarımı sıkıca kapatıp ayak bileklerimi çaprazlayarak, sıranın başında duran limon yeşili elbiseli kıza çaresizliği anlatıyorum. O da bana, içerideki çiftin *gerçekten* büyük bir parti çantası mı taşıdığını yoksa tantrik seks mi yaptığını bilmediğini söylüyor. Ayak bileklerimi açıp, Usain Bolt gibi bir sonraki kata doğru koşuyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, daha çok *"çekil lanet olası"* anlamında, tutkulu bir şekilde sarılan çifti geçerek. Mesanem patlamak üzere olan bir balon gibi, içim ise domuz pirzolası olacağını fark eden bir domuz gibi ciyaklıyor.

Üçüncü kat, eskiden çocuk odalarıydı, şimdi kullanılmıyor. Bir zamanlar gençlik odam olan kapıya dalıyorum, bir eliyle kapı kolunu çevirirken

süper dar, süper parlak, süper ıslak kot pantolonumun düğmesini açıyorum. Tatlı bir rahatlama...

Hiç de yakın değil.

"Oh hayır!" Yalvarışım coşkulu, hayal kırıklığım ise fermuarım sıkıştığı için yakında bacaklarımın arasından akacak sıvı kadar açık! "Hayır, hayır, hayır!" Elimi bacaklarımın arasına sokup, tüm hareketleriyle yağmur dansı da olabilecek işeme dansını yapıyorum.

Kes şunu, diye sessizce azarlıyorum.

Sen yetişkin bir kadınsın.

Bu sadece zihnini bedeni kontrol etmesi meselesi.

Ama işemeye ihtiyaç duymanın özelliği, tuvalet koltuğuna ne kadar yakın olursan, o tuvalet koltuğu ulaşılabilir bir taht gibi görünmeye başlasa bile, o duygu o kadar çaresiz hale gelir.

Bir tür hırıltı çıkararak, bacaklarımın arasından elimi çekerken topuklu ayakkabılarımı çıkarırım. Dişlerimi sıkıp Hulk'un gücünü çağırarak fermuarı çekerim.

"Tanrım. Buna ihtiyacım var!" Tekrar çekerim. Çekerim, çekerim ve...

"Siktir. Parmağım." Elimi tekrar bacaklarımın arasına kaydırıp, diğer elimdeki işaret parmağındaki YKK markasına bakıyorum. Ağrıyan parmağımı hızlıca

, sonra bel bandımın açık kenarlarını kavrayarak onları ayırmaya çalışıyorum.

"Aç şunu," diye homurdanarak tüm gücümle çekerim. Yirmi beşinci doğum günümde ıslak külotla kalacaksam, bundan daha iyi bir deneyimi hak ediyorum. "Ver şunu *banaaa!* " O kadar sert çekerim ki dengemi kaybedip banyo kapısının yönüne doğru savrulurum.

Onu parçalamamı engelleyen tek şey, tam o anda açılmasıdır.

"Ne yapıyorsun..." Güçlü kolları beni sararak momentumumu durdururken sözleri yarıda kalır. Sert bir vücuda bastırıldığımı fark etmem biraz zaman alır. Çok *erkeksi*, sert bir vücut. Bakışlarımı biraz kaldırarak omuzlarının genişliğini ve *özel dikim olduğunu* belli eden parlak beyaz akşam gömleğini incelerim.

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor ve aynı anda gülümsüyor, sanki beni çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi. Hemen cevap vermiyorum. Sadece ona bakıp, bu altın saçlı adamı hangi tanrı yaratmış diye merak ediyorum.

Yüz hatları gerçekten keskin, peyniri kesebilecek kadar sivri elmacık kemikleri var ve mavi gözleri tuhaf bir şekilde soğuk.

Kaşları çatılır ve ben ona bakakaldığımı fark ederim. Beynimi çalıştırarak, önceki birkaç dakikayı zihnimde tekrar oynatırım.

"Sanırım bu senin tanımına bağlı," diye mırıldanıyorum, neden beni bırakmadığını ya da neden uzaklaşmaya çalışmadığımı merak ederek.

"Orada seninle birlikte biri mi vardı?" Pürüzsüz, koyu ve zengin sesi bana en lezzetli çikolatayı hatırlatıyor. Aksanının tamamen İngilizce olduğundan emin değilim, sesli harflerinde *başka* bir dilin izleri var.

Beni yanına çekerek, açık banyo kapısının etrafına abartılı bir şekilde bakıyor. "Bir mücadele yaşanıyormuş gibi geliyordu."

"Sadece kendimle." Artık tuvalete gitme ihtiyacımın şaşkınlığı geçmişti, odada bana bu ikilemimde yardımcı olacak bir şey arıyordum. *Makas. İhtiyacım olan şey bu. Makas, biraz mahremiyet ve çalışan bir tuvalet, tercihen bu sırayla.*

"Burada ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen seninle aynı şeyi." Tuvalet kuyruğundan kaçmak.

Umursamaz bir şekilde elimi kaldırarak eski masama doğru ilerlemeye başladım, ama yabancı adam parmaklarını pazıma doladı ve büyük eli beni kendine doğru çekti.

"Tuvalette ne yapıyordun?" Bakışları yüzümde dolaşırken koyulaşır, başparmağı hala nemli alnımdan saçlarımı kaydırır. "Her ne yapıyorsan, epey terlemiş görünüyorsun."

Saçlarım nemli hissediyor, bu da saç çizgimdeki incecik saçların muhtemelen küçük soru işaretleri gibi kıvrılmış olduğu anlamına geliyor. "Evet, şey, oldukça zor bir dönem geçiriyordum."

"Sana acımaya başlıyorum." Kadifemsi ses tonu içimdeki her şeyi gerginleştiriyor. "Belki yardımcı olabilirim?"

"Nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum." Alnımda endişe dalgaları yayılıyor. "Sen istemiyor musun..."

"Çaresizce." Yumuşak nefesi yanağımı okşarken, saçımın bir tutamını parmağına doladı, sanki bu cazibe ona çok büyük gelmiş gibi. Ama bakışlarında beni alay ediyor gibi hissettiren bir şey vardı.

Ne dedim ki? Ya da neyi duymuş olabilir?

Fermuarını aç, seni işe yaramaz pantolon?

Hayır, o değildi.

Buna ihtiyacım var.

Oh hayır.

Ve *parmağımı sik.* Hayır! *Siktir,*
parmağımı. Aç bana.

Gülümsemesi, dudakları gülünç derecede dolgun. Evet, *dolgun.* Ağzı o yüzle hiç uyuşmuyor. Onu soğuk bulduğumu nasıl düşünebildim, öpülmek için yalvaran bir ağızla.

"Emin misin, hiçbir şey yok mu..." Eli belime kayıyor ve başparmağı cildimi hafifçe okşarken nefesimi tutuyorum. Dolu mesanem zonklamaya başlıyor ve bir an için bu gerçekten çok hoş bir his. *Bu da başlı başına bir muamma.* "Tecrübelerime göre, iki her zaman birden iyidir."

"Boşalamıyorum."

Gülümsemesi bal gibi akıyor, yavaş ve tatlı ama çok daha müstehcen. "Bu çok yazık."

Başımı staccato gibi sallıyorum, başparmağının sürekli okşaması beynimi dağıtır ve dilimi kalınlaştırır. "Yani, kot pantolonumu çıkaramıyorum."

"O konuda da sana yardım edebilirim."

"Gerçek şu ki," diye başlıyorum, sinirlenmekten çok telaşlanmış bir halde, çünkü bu odada yakışıklı bir yabancının beni kot pantolonumdan çıkarmak istemesi, bir genç kızın fantezisinin gerçeğe dönüşmesi gibi geliyor. "Gerçek şu ki, ben çok özel bir nedenle tuvaletteydim ve bu evdeki diğer tüm tuvaletler zaten doluydu..." Sözlerim yarıda kesilir, şikayetimin ortasında elini aramıza kaldırır ve başparmağını alt dudağıma bastırır. Beni susturmak için değil, fark ederim, biraz daha baskı uygulayarak parmağının ucunu içeri sokar.

O parmağını kendi ağzına götürdüğünde, sıvı bir sıcaklık vücudumu kapladı. "Şampanya."

Beni mi *tadıyordu*? Düşünmeden aynı hareketi yaptım, alt dudağımı içe doğru kıvrıarak, cildinin tuzunu tadarak. *Onun tuzu*.

"Bu..." *Kesinlikle, başıma gelen en seksi şeydi.*

Şaşkınlıkla alt dudağımı tekrar içeri doğru kıvrıyorum. "Bu genelde senin için işe yarıyor mu?"

Beni kendine daha da yaklaştırdı, sözleri dudaklarımdan öpücük gibi geçti. "Sen söyle."

Onun öpücüğünü beklerken, onun alt dudağımı emdiğini fark edince keskin bir nefes alıyorum. Işık ve sıcaklık içimi kaplıyor, hala nemli bluzumun altında meme uçlarım sertleşiyor. Sanki bunu anlayabiliyormuş gibi, sanki bu ani acıyı biliyormuş gibi, eli ipek bluzumun altına kayıyor ve kaburgalarımı kavırıyor.

O kadar tahrik oldum ki, patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ve sonra neden

"patlamak" kelimesinin neden uygun olduğunu hatırlıyorum, çünkü bacaklarımda arasında acı verici bir nabız atmaya başlıyor.

"İhtiyacım var..." Sesim boğuk, vücudum karışık ve istekli.

"Söyle," diyor, beni çocukluk yatağıma doğru geriye doğru iterek. "Sana vereyim."

"Evet... hayır! Anlamıyorsun." Elimi göğsüne bastırıyorum, sesim biraz daha sertleşiyor. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, dudakları kulağımın arkasındaki hassas cildi bulurken.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor, zeki ağzıyla boynumdan aşağıya doğru bir dizi öpücük bırakıyor.

"Oh." Boyun öpücüklerini çok seviyorum ve onun büyük elleri popomu kavrayıp beni kendisine doğru bastırırken inleyeceğim galiba. "Oh!" Bu sefer ses tonum farklı, çünkü çaresiz bir dürtü beni neredeyse ele geçiriyor. "Aman Tanrım. Altıma işeyeceğim."

O, onaylayan bir sesle, düşük, erkeksi bir homurtu çıkarır.

"Hayır..." Dişleri nabzımın üzerinde kayıyor ve dizlerim titriyor. "Evet! Aman Tanrım, yere işeyeceğim!"

"Su sporlarına hiç ilgi duymadığımı söyleyemem."

Bir çığlık atarak uzaklaşıyorum, ellerim başka bir deneme için aşağıya dalıyor. "Onları... çıkaramıyorum!" Yukarı bakınca, onun beni incelediğini görüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Tahrik olup olmadığımı anlamaya çalışıyorum." Bakışlarım onun kasıklarına kayıyor ve yanaklarım pembeleşiyor. Ona karşı çıkamayacak kadar hanımefendiyim. "Acaba ben...?"

Cevabımı beklemeden, yabancı adam zarif bir hareketle yere çöktüğünde midem ve mesanem altüst oldu.

"Sorun neymiş anladım." Mavi gözler, kalın, kum rengi kirpiklerin arasından bana bakıyor. Karşımda diz çökmüş yakışıklı bir adamın görüntüsü biraz fazla geliyor. Bu durum çok yazık. Ve patlamak üzere olan mesanem.

"Fermuarınız sıkışmış."

"Öyle mi?" diye bağıryorum, ayak bileklerimi çaprazlayıp bacaklarımı tekrar sıkıştırıyorum.

Ağzımdan daha fazla alaycı sözler dökülürken içimi bir sinirlilik kaplar.

"Tanrım, nasıl fark etmedim?" Göğsü derin bir kahkaha ile hareket ediyor, ama şimdi gülme zamanı değil. Tabii oyun parkındaki sadist değilseniz, sanırım.

"Yani bozulmuş," diye açıklıyor. "Parçalanmış. Tamamen mahvolmuş." Görünüşe göre, o sert sürtünme sesini ya da ellerinin kalçalarını kavrayışının ne kadar hoş olduğunu fark edecek kadar çaresiz değilim. *Ama acil durumlar*, zihnim çınılıyor. "Kot pantolonun neden ıslak?"

"Hava yüzünden." Bakışlarım karanlık pencereye kayıyor, yağmur parmak uçlarıyla davul çalar gibi pencereye vuruyor. "Bana yardım etmezsen çok daha ıslanacaklar." Elleri kalçalarını sıkıca kavradığında titremeye ve zıplamaya başlıyorum. Hareketsiz kalıyorum.

"Yanlış anlamayayım, benden kıyafetlerini çıkarmama yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Biliyorsun, bu işkenceyi uzatırsan üzerine işeyebilirim!" "Beni ikna edebileceğin sözler verme," der o, ağır ağır.

Onun büyük elleri kot pantolonumun kenarlarını yırtarak ayırırken, öfkem dilimde kalakalan bir cevabın önüne geçer. Sarsıntının şiddetiyle sendelerim, ama düşmeden önce beni yakalar.

"Oh, şükürler olsun!"

"Tanrı'nın bu konuda bir parmağı olduğunu sanmıyorum," diyor, ama ben onu sadece yarı yarıya duyuyorum, çünkü tuvalete doğru koşuyorum. Kapı çarpıp çerçeveye vuruyor, ama kilitlemek bile zahmetine girmiyorum. At gibi ses çıkarsam bile umurumda değil.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Tam bir rahatlama. Neredeyse bir coşku. Ama Hristiyan alemindeki en uzun işeme bile bir gün sona erer. Peki sona erdiğinde ne olacak?

Sifonu çekip ellerimi yıkadıktan sonra, mahvolmuş kot pantolonuma bakıyorum. Bel kısmını ilikledim ama fermuar ve dikişleri mahvolmuş. Görünüşe göre kot pantolonum artık klimaya sahip.

"Lanet olsun." Etrafıma bakınıp kendimi saracak bir havlu ya da başka bir şey arıyorum, ama el havlusu bile yok. Makyaj masasının çekmeceleri boş, sadece birkaç eski saç tokası ve bir fırça var. Belime kadar uzanan üstümü giyerken aynada kendime bir bakıyorum. Berbat görünüyorum, bu yüzden bulaşmış rimelimi siliyorum ve yağmurda karışmış saçlarımı parmaklarımla tarıyorum.

Ama onun çekiciliğinden sonsuza kadar saklanamam, bu yüzden pembe iç çamaşırımı elimle kapatıp, şimdiye kadarki en garip ikinci konuşma için kendimi hazırlıyorum.

İsla

Kalbim bir an için durdu, çünkü bir an için onun gittiğini sandım. Ama sonra onu gördüm, pencerenin çerçevesine sığan silueti, eski masa lambam şimdi yanıyordu. Belki de bu yüzden teşekkür etmek yerine, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dönünce ağzında eğlenceli bir gülümseme belirir, ama yorum yapmadığı için minnettarım. Yakından bakıldığında çekici biriydi, ama bu açıdan bakıldığında bambaşka bir seviyedeydi. En az Sandy kadar uzundu, geniş omuzları ince beline doğru daralıyordu, bacakları uzun ve kaslıydı, terzisinin ustalığına göre. Gömleğinin yakası açıktı, papyonu iki yana açılmıştı, bu da bana yarı açılmış hediyeleri hatırlattı.

"Hayatımda hiç gizlice takip ettiğimi sanmıyorum." Sesinde bastırılmış kahkahalar var.

"O zaman aylaklık etmişsindir."

"Bu daha mı iyi oluyor?" Ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, eğlenceli gülümsemesi derinleşiyor ve hatırı sayılır bir pazı kasını ortaya çıkarıyor.

"Sinsice mi?" Buna karşılık, özellikle alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdığında, kendi gülümsememi bastıramıyorum. "O zaman, dolaşıyordun." Şu anda tam da bunu yaptığını fark ediyorum ve içimi bir sevinç dalgası kaplıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor, benden birkaç adım ötede durarak.

"Bu büyüklükteki bir evde tüm banyoların dolu olduğuna inanır mısın?"

"Alexander'ın bu akşam davet ettiği pisliklerin sayısını düşünürsek, evet." Yüzünde bir parça hayal kırıklığı var. Bunun sadece

gösteriş için mi bilmiyorum, ama kardeşimim adını kullanması tuhaf. Sandy onun soyadı, Sandy

Alexander'ın İskoçça kısaltmasıdır. Arkadaşları ve tanıdıkları ona *dük gibi* Dalforth derler ve diğer herkes ona *ekselansları* diye hitap eder. Kimsenin ona Alexander dediğini hiç duymadım. Ama bu iyi, çünkü bu ikilinin pek tanışık olmadığı anlamına geliyor. Aile bağımızı itiraf etmeye niyetim yok.

"Demek benim hikayem doğruymuş," diyorum biraz flörtöz bir şekilde, "ama seninki hala belirsiz."

"Kalabalıktan kaçmak için buraya geldim." "Parti

insanı değilsin galiba?"

Omuzlarını silkiyor. "Parti havasında değilim."

"Ah canım. Sessiz ve düşünceli. Çok eğlenceli birine benziyorsun."

"Sırf bunun için, seni benimle burada kalmaya zorlayacağım." Sözleri belirsiz bir tehdit gibi geliyor, ama eğlenceli ifadesi bunun aksini gösteriyor.

Eğleniyor mu, yoksa benimle mi dalga geçiyor?

"Sorun olmaz. Bu kıyafetle hiçbir yere gitmiyorum." Aşağıya, açıkta kalan kumaşa bakıp yüzümü buruşturuyorum ve pembe külotumu sıkıca tutuyorum.

"Bu arada, iç çamaşırın çok güzel."

Yanaklarım hemen kızarmaya başladı, ama sanırım amaç da buydu.

"Külotumdan bahsetmek pek kibar bir davranış değil."

"Sizi yanlış bir algıya kapılmaya bırakacak kadar nazik biri değilim."

Bir adım daha yaklaşır. Bu, belirsiz bir tehdit gibi gelir. "Ben nazik bile değilim."

"Yaptıklarının aksine mi demek istiyorsun?" Kaşlarını kaldırarak, açıklamamı bekledi. "Kot pantolonumu çıkarmama yardım etmek mi?"

"Oh, bir bayanın kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmek için her zaman hazırım." Bir adım daha atar ve aniden üzerimde yükselir, ben de kısa boylu değilim.

Gözlerimi devirdim. "Sanırım bu sayede tüm kızları elde ediyorsun," diye alay ettim, ses tonumu onunkiyle benzer hale getirerek. "Sevgilim, iç çamaşırlarını çıkarayım." Ne beklediğimi bilmiyorum, ama onun derin sesi değildi.

kahkaha. Hoşuma gidiyor, bu yakışıklı adamı eğlendiriyor olmak hoşuma gidiyor, bu yüzden ağzım kendiliğinden konuşuyor gibi görünüyor. "Senin kötü çocuğun olabilirim."

"*Hayatım.*" Sesi alçalıyor ve elini uzatıp parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ben çocuk değilim." Sesi, dokunuşu ve sözlerinin anlamı bacaklarımdan arasında bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Kendimi aciz hissediyorum. Ve o kesinlikle bela gibi geliyor.

"Eh, öyle davranıyorsun," diye karşılık veriyorum, cesur ve ilgisizmiş gibi davranarak avucumu göğüs kemiğine bastırıyorum. Onun yaklaşmasını mı engelliyorum, yoksa kendimi mi? "Bugün benim doğum günüm, bana nazik davranmalısın."

"Doğum gününü başka birinin doğum günü partisinde mi geçiriyorsun?" Sesinde şüpheci bir ton var.

"Bunun nesi yanlış?" Özellikle de bir zamanlar rahimde birlikte

büyüdüğümüz düşünülürse. "Neyse, geri dönmeliyim. Arkadaşlarım beni bekliyor."

"Ama..." Yine iç çamaşıırına bakıyor.

"Hey!" diye şikayet ederek uzaklaşırken, yatağın üzerinde duran ceketini fark ettim. "Sakıncası var mı?" Ceketini kaparak, başımı omzumun üzerinden çevirip, kirpiklerimi hafifçe kırıştırarak ona baktım. Erkekler biraz kırılganlığı severler.

"Duruma bağılı. Bana ne çıkacak?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sertçe karşılık veriyorum, kadınsı cazibeme tepki vermeyen tek erkeğı rastlamış olmaktan hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"Basit bir kavram." Kollarını göğsünde kavuşturur, gergin genişliğini vurgular. "Bir şeyi başka bir şey karşılığında vermek veya almak. Bir takas."

Heyecan beni sararken ellerim giysiye sıkıca tutunur. Onun sözleri

söyleyişini şaşırtıcı derecede seksi.

"Kavramı biliyorum. Sadece neden bana hiçbir koşul olmadan ödünç veremediğini anlamıyorum."

"Bunun neresi cazip?" diye mırıldanır. "Biraz

nezaket göstermeye ne dersin?"

"Ah, işte sorun da bu. Ben ne sıradan ne de düzgün biriyim."

O kesinlikle sıradan biri değıl. Düzgünlük konusunda ise, şimdiye kadar oldukça düzgün davrandı.

Ve çok iyi öpüşüyor. Ama beni dudaklarımdan öpmedi. Tam olarak değıl.

Onun dudakları arasında alt dudağımın hissini hatırladığımda, yanaklarımdan başka yerlerim de ısınmıyor. Hiç

değişim bunun böyle Hiç ya bir bir kışkırt bu
tür türden tepkiler uyandırıyor.

Hoş değil. Kibar değil. Yaygın ya da nezih değil, ama kesinlikle ilgi çekici.

"Peki, ne istiyorsun?"

"Ne teklif ediyorsun?" Gözleri üzerimde parıldarken, az önce hissettiğim sıcaklık bir anlık bir ışıltıdan alevlere dönüşüyor.

"Hayal ettiğin kadar çok değil," diye cevap verdim, yalan söylüyormuşum gibi görünmemeye çalışarak.

"Hayal gücümün sınırları yok." Sesi boğuklaşır ve aniden bunun bir oyun ve şaka olduğunu, ama aynı zamanda bir kaplanın kuyruğunu tutuyormuş gibi hissettiğimi fark ederim.

"Öyleyse." Ceketini uzattım. "O kadar da istemiyorum." Yalancı, yalancı, yağmurla ıslanan pantolonun yanıyor, ama bir tür kendini koruma içgüdüsü beni yönlendiriyor.

"Blöfümü mü görüyor musun?"

"Sadece doğru seçimler yapıyorum." İyi kız seçimleri, sanırım.

O, uzattığım ceket almaya istencesine öne doğru adım atıyor, ama elini ceketin üzerine koyuyor. "Ya sadece aşağıya inip bir şeyler içmek için sana eşlik etmek isteseydim?"

"O zaman şüphelenirdim," diye cevap veriyorum, bu şüpheyi saklamaya çalışmadan. Kolumu indiriyorum, ceket hala elimde.

"Ya o içkinin bir öpücüğe yol açmasını umduğumu itiraf etsem?"

O zaman inanılmaz derecede gururum okşanırdı, ama ben bu konuyu açmıyorum. "Beni daha önce öpebilirdin."

"Ona geliyordum." Elini sallayarak bir hareket yapar. Sanırım, *dikkate alınması gereken başka patlayıcı konular olduğu* için, kibar bir el hareketi yoktu.

"Eh, o tekne çoktan yola çıktı." Elimi kumaşın üzerinde sıkıca tutuyorum, sanki bu bir şekilde kendimi kontrol etmeme yardımcı olacakmış gibi.

"Eğer bu kadar eminsen, neden tereddüt

ediyorsun?" "Ne?"

"Burada sonsuza kadar yalnız kalmayı planlamıyorsan tabii?" "Evet,"

dedim, ifadesiz bir yüzle. "Çünkü bu *çok* olası bir şey."

"Öpüşmemiz gibi mi?"

"Aynen, kesinlikle gerçekleşmeyecek bir öpücük."

"Bundan emin misin?"

"Senin beni öpmesine izin vermeyeceğimden emin miyim?" *sanki öyleymiş* gibi soruyorum!

"*Beni* öpmeyeceğinden eminim."

"Her geçen dakika bundan daha da emin oluyorum." "Ben tam tersine bahse girerim."

"Seni öpmeyeceğime *bahse girmek* ister misin? Ceketini kullanmak için mi?"

"Hayır, hayatım, o bir takastı. Bu ise bir bahis. Şartlarını söyle."

"Ben..."

"Kendini kontrol edemeyeceğinden emin misin?"

"Ne garip. Birden seni boğmak istiyorum." "Sapıkça."

Mavi gözleri parıldıyor.

"Cinayet işlemeyi dene."

Aniden, şaşırtıcı bir kahkaha attı. "Aramızda bir uyum olduğunu biliyordum.

Şartlarını söyle."

"Bu saçmalık. Seni öpmeyeceğim."

"O zaman şartların ne olduğu önemli değil." Ellerini tekrar ceplerine sokar. "Öyle mi?"

Aklıma birden bir düşünce gelince gözlerimi kısıyorum. Özel dikim gömleğinden el yapımı ayakkabılarına kadar, açıkça zengin olduğu belli. Ama zenginlerin özelliği, gözlemlediğim kadarıyla, zenginliklerinin simgelerinden ayrılmayı sevmemeleri.

Genelde cimri ve cimri insanlardır. Öyleyse onu en iyi nasıl caydırabiliriz? Onu en çok acıtacak yerinden vurmakla. Cüzdanından. Ya da daha iyisi, zenginlerin penis uzatma versiyonuyla.

"Bu gece buraya nasıl geldin?" Gözlerim, ciddi bir şekilde düşünüyormuşum gibi onun üzerinde dolaşıyor. Onu değerlendiriyorum. Eminim Ferrari gibi iğrenç bir şeyle gelmiştir.

"Arabayla geldim," diye cevaplar.

"Yolculuk güzel miydi?" Sözlerimi dikkatsizce sürdürürken, düşen bir saç telini kenara çekiyorum.

"Aston Martin her zaman güzel bir yolculuktur," diye cevaplar, gözleri anlayışla parlar. Cebinden deri bir anahtarlık çıkarır.

"Senin," diye ekledi, onu parmağının ucunda sallandırarak, "tabii bana karşı koyabilirsen."

"Bahse girerim," diye karşılık veriyorum, ellerimi ve ceketini göğsümün üzerinde katlayarak. "Ben kazanırsam, arabayı alırım. Sen kazanırsan, bir öpücük alırsın." Bu çok, çok çocukça. Çok saçma. Ve çok eğlenceli!

"Bahisler böyle yapılmaz," diye küçümseyerek söylüyor. İğrenç. Küçümsemekten nefret ederim, özellikle de erkekler tarafından! Garip bir şekilde, bir sonraki teklifinden bunu anladığını düşünüyorum. "Sadece benim şartlarım olmadığını kastettim." Araba anahtarlarını avucuna alıp cebine geri koyuyor. "Bahis yaptığımız şey öpücük."

"Peki." Sanırım. "Peki ne istiyorsun?"

"Oh, olasılıklar." Küçük gülümsemesi alaycı ve gerçekten şeytani.

"Söyle gitsin de bu işi bitirelim."

"Seninle beş dakika yalnız kalmak istiyorum."

İçimde bir şey atmaya başlıyor, onun sözlerinden değil, daha çok bana bakışından dolayı. Sanki çoktan kazanmış ve planlar yapıyormuş gibi. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden duraksıyorum. Yapalım mı? O beş dakikayı seve seve sana hediye ederim? Sonunda ağızımdan çıkanları düşününce, kafamdan geçenler çok tuhaf.

"Beş dakika mı?" diye soruyorum. "Ne kadar hayal

kırıcı." 4

Van

"Beş dakika mı? Senin için ne kadar hayal kırıcı."

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle bu değildi. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Bazen konuşmamayı tercih edebilirim, ama *asla* kelime bulamama durumuna düşmem. "Hayal kırıklığı mı?" Sonunda başarabiliyorum.

"Tabii ki." Bakışları, sempatiye yakın bir ifadeyle kasıklarına kayıyor.

"Açıkça söyleyeyim, sevişmek isteseydim, şu anda sırt üstü yatıyor olurdun.

Ve bu beş dakikadan daha uzun sürerdi, Peanut.

"Peanut mı?" diye öfkeyle tekrarlar, ağzı şimdi küçük bir pout haline gelmiştir. Güzel bir ağzı vardır. Alışılmadık şekilde kalp şeklinde ve dolgundur. "Eğer beni yatağa yatırmayı başarabilseydin..."

"Deneseydim, yapardım."

"Divan, çabucak su yatağına dönüşürdü."

"Bu yüzden fıstık, Peanut." Çok fazla eğleniyorum.

"Bu *gerçekten*..." Durur ve derin bir nefes alır, bakışlarım dikkatimi dağıtan göğüslerinin inip kalkmasına kayar. Tanrım, ne zamandan beri bir çift göğüs yüzünden konsantre olamıyorum? İnanılmaz göğüsler, lezzetli bir şekilde yüksek ve sıkı, ama yine de. "Korkunç," diye ekler, kırılgan bir şekilde.

"Daha kötü şeyler de var." Sözlerimden gülümsemem sızıyor ve bu onu biraz daha kızdırıyor.

"Bunu geri almalısın." Sakin ve kayıtsız maskesini takınırken ceketimi bana doğru itti. "Özellikle de sadece beş dakika süreceksen," diye eklemeyi edemedi.

"Sana kanıtlamamı ister misin?"

"Gerek yok," diye aynı keskinlikle cevap veriyor. "Bu kadar az bilgiyle, kimseyi yatağa atabildiğine şaşıyorum."

"Gerçekten mi?" Yüksek sesle, keyifle güldüm. Onu becermek çok eğlenceli olacak.

"Ve ne kadar da sevimli bir iltifat."

Cevabımı kışkırtıcı bir gülümsemeyle yumuşatırım. Tanrım, bu en tuhaf sohbet, en tuhaf kız. Aynı zamanda en güzel kız. Bal rengi saçları ve koyu kot rengi gözleri var. Ten rengi bana yazları, şeftali ve kremayı hatırlatıyor ve ağzımı ona değdirdiğimde kremesi ve tatlı olacağını biliyorum.

O tam bir ziyafet olacak.

"Ne?" Zarif kaşları çatıldı. "O bakış ne için?"

"Seninle sidik yarışı yapmayacağım, çünkü sen kesin kazanırsın, ya da daha doğrusu" —kasıtlı olarak bakışlarımı kaçırıyorum—"kot pantolonunu indirirsin."

"Sen bir..."

"Aniden fıstık sevmeye başlayan bir adamsın," diye mırıldanıyorum ve ceketini daha sıkı bir şekilde ellerine bastırıyorum. *Fıstık sevmek ve ön sevişme olarak tartışmak.*

"Sadece al şunu." *Saçlarını yumruklamak istediğimde, saçlarını çekmeden önce.*

"Beş dakikalık bir heyecanla ilgilenmiyorum," diyor, ama ikimiz de onun seks demek istediğini biliyoruz, ceketimi bana geri iterek.

"O zaman beni öpmemeye çalış."

"Sanırım halledebilirim." Fırtınalı bakışları daralır. "Peki," der, sanki ona Londra'nın yarısına iç çamaşırlarını göstermeyecek diye beş bin pound değerinde bir terzilik işi vermişim gibi. Bir an için zihnimi okumaya çalışır gibi beni inceler ve parmağını başparmağının üzerinde sinirli bir şekilde döndürdüğünü fark ederim. Birkaç saniye geçtikten sonra çenesini kaldırıp "Lütfen arkana dön" der. Son cümle sanki düşmanca bir ekleme gibi gelir.

"Ceketimi giydirirken mi?" Çenesini haşmetli bir şekilde kaldırır. "Peki," diye mırıldanarak arkana dönerim.

"İsimlerimizi söylemedik, farkında mısın?" Bu sözleri, giysilerin hışırtısı ve hafifçe boğuk çıkan bir sonraki sözleri izler. "Ben Izzy."

Kısa bir süre sonra kumaşın yere sertçe *çarpması* duyulur. Kot pantolonu mu? Neden *soyunuyor*? Sebep ne olursa olsun, içimdeki şehvet uyandırılır.

"Sosyal gelenekler genellikle isimlerin *paylaşılmasını* gerektirir."

"Niko." Onun soyunduğu ihtimalinden dikkatim dağıldığı için, ona gerçek adı mı ya da ona benzer bir şeyi söylediğimi anlamam biraz zaman aldı.

"Gözetleme yok, Niko."

"Hayatta olmaz," diyorum, kendimi yalancı durumuna

düşürerek. "Acaba kız kardeşin var mı?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım, ama o bunu görmedi. Ben sıradan, terbiyeli ya da nazik biri değilim, ama kısa bir bakışla tatmin olamayacağı da doğru. *Beş dakika da yetmez.* "Neden

soruyorsun?"

"Ağabey havan var. Yani, sinir bozucu bir havan var." "Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

"Belki de ailen seni bir tür cazibe okuluna yazdırmalıydı,"

diyor, ama cevap vermeden. Ama yön değiştirmesinden memnunum.

"Çekicilik, daha önce hiç ihtiyacım olmayan bir şeydi." İnsanlar genellikle benim istediğim şeyi doğal olarak yaparlar. Çekmece açılıp kapanıyor gibi bir ses geliyor. *Meraklı mı, yoksa hırsız mı?*

"Diplomatik hizmetlere yönelmediğin açık," diye mırıldanır. "Ah!"

"Ne yapıyorsun..."

"Arkanı dönme," der hızlıca. "Gözlerini oyup çıkarmamı istemiyorsan tabii." Son cümleyi alçak sesle ekler.

"Oda o kadar soğuk değil."

"Ne? Nasıl...?" Onun *homurdandığını* duymadan önce, neredeyse bir şeyin farkına vardığını duyuyorum. "Bu iğneyle gözlerini oyacağım demek istedim," diye mırıldanıyor. "Az önce başparmağımı bıçakladığım gibi."

"Ne yapıyorsun?" Yırtık kotunu mu dikiyorsun? Bu mümkün mü ki?

"Her şey ortaya çıkacak," diye dalgın bir şekilde cevaplar. "Neredeyse bitti." "Her zaman dikiş seti taşıyor mısın?"

"Evet, çünkü kot pantolonumun cepleri Mary Poppins'in sihirli halı çantası gibi."

"Kimin halı çantası?"

"Mary Poppins. Bilirsin, büyülü dadı?" Cevap vermediğimde, "Julie Andrews'ın oynadığı Disney filmi? Bütün çocuklar Mary Poppins'i bilir, Niko." *Bütün çocuklar* bilmez, diye cevap vermeden, yağmurla ıslanan pencereye bakıyorum. Çocukluk pop kültürü hakkında bilgim biraz eksik. "Dikiş setini komodinde buldum."

"Mary Poppins sana hırsızlığın ilkelerini mi öğretti?" "Enid

Blyton'dı. Ve beceriklilikti."

Becerikli. Sanırım bu kelime, kendi doğum gününü başkasının pahasına kutlayan türden insanlar için kullanılabilir. *Başkasının partisinde.*

"Artık arkanı dönebilirsin."

"Zamanı gelmişti..." Şikâyet dudaklarımda kalır.

Onu banyodan çıkarken, saçları dağınık ve kot pantolonu ıslak halde bulmaya hazır değildim, ve onun bu kadar dayanılmaz derecede tatlı olduğunu bulmaya da hazır değildim. Onun enerjikliğine hazır değildim, ve kesinlikle onu bu şekilde giyinmiş olarak görmeye hazır değildim.

Izzy'nin bacakları çok güzel. Onun ceketimi giymesini beklediğim ıslak, yırtık kot pantolon yoktu. *Onun yerine değil, üstüne giymişti. Gömleğinin altında sütyen giyiyor muydu?* Şimdi giymiyor. Ceketim. Kahretsin, kışkanıyorum.

Onun meme uçlarına sürtünen astarını, yakasının derin V kesiminden görünen kremi dekoltesini kışkanıyorum. Yanaklarının renginden anlaşıldığı kadarıyla pembe meme uçları var. Lanet olası zeki kadın ceketimi elbise olarak giyiyor.

Düğmeleri kesmiş gibi görünüyor, bu da tarzımı sinir krizi geçirtebilir, düğmeleri kaydırarak ceketin kıvrımlarına tam oturmasını sağlamış. Ceketin eteği uyluklarının ortasına kadar geliyor ve kolları kıvrımış. Bütün o bacaklar ve dekolte, öldürücü topuklu ayakkabılarla, yiyip bitirmek isteyeceğin kadar güzel görünüyor.

Ayrıca, ironik bir şekilde bu gecenin kıyafet kurallarına uymuş gibi görünüyor.

Tek eksiği gerçek bir siyah kravat. *Onun bileklerini bağlamak istediğim kravat.*

"Bir şey söyle." Dudak köşesini ısırırken ses tonu önceki keskinliğini kaybetmiş. Ve bu, etkileyici olmak için değil, başparmaklarını endişeyle başparmaklarının etrafında döndürdüğü ve ellerini uyluklarıyla tam olarak gizleyemediği anlaşılıyor.

Nasıl olur da kendini lanet olası Afrodit gibi gördüğünü bilmez?

Hayali düşüncelerimi dizginlerken başımı sallıyorum, sonra elimi tekrar ceplerime sokuyorum. "Sanırım bunları sana vereceğim," diyorum ve anahtarlarımı çıkarıyorum.

"Çünkü kaybedeceğini kabul ediyorsun." Gülümsemesi zevkin ta kendisi.

Ama ben ona yaklaşıp uzattığı elini görmezden gelince gözleri kararır. Aston Martin'imın anahtarını üst cebime koyarken, uzaklaşırken parmak eklemlerim göğüslerinin üzerinde kayar. "Hayatım, sanırım çoktan kaybettim."

Aklımı kaybettim. Amacımı kaybettim. Ve dikkatli olmazsam, kendimi de kaybedebilirim.

İsla

"Gidelim mi?"

Sinir bozucu derecede yakışıklı yabancı Niko, merdivenlerin başında bana kolunu uzatıyor. Nedense bu bana doğru gelmiyor — adam değil. Adamın gayet iyi olduğunu doğrulayabilirim. *Eminim öpüşmesi de bir ustanın öpüşmesi gibidir.* Sanırım demek istediğim, adı bana doğru gelmiyor. Bana sahte bir isim verdiğini ima etmiyorum.

Sadece Niko bana Yunan adalarını ve Akdeniz gökyüzünü hatırlatırken, yanımda duran adam mavi gökyüzünden çok buzdağı gibi. Soğuk demek istemiyorum, daha çok gizli derinlikleri var, tehlikeli olabilir gibi.

Saçmalıyorum.

Onun nazik eşlik teklifini kabul ederek kolumu koluna takarken kendimi biraz sarsıyorum.

Aşağıda parti tüm hızıyla devam ediyor. Balo salonundan müzik sesi geliyor ve muhtemelen Tamsin'i ve doğum günü arkadaşlarımı bulmam gerekse de, bunu istemediğimi fark ediyorum. Sadece ona çekildiğim için değil. Karşılaşmamız neredeyse çok önemli gibi geliyor. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ve belki de "çeyrek asırlık" olmanın etkisi olabilir, ama işlerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair garip bir his var içimde.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Büyük merdivenlerin dibinde Niko'ya dönünce karnımda kelekler uçmaya başladı.

"Sana bir içki sözü vermiştim," diye cevapladı ve geçen bir tepside bir şampanya kadehi aldı.

"Sana bir şey yok mu?" Kadehi dudaklarıma götürüyorum, ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. O kadar gerginim ki, biraz döküyorum, parmağımla alt dudağımla yakalıyorum. Kafamı kaldırdığımda, gözleri

gece yarısı kadar karanlık ve kaşlarının arasında öfkeli bir kırıışıklık oluşmuş. "Ne oldu? Oh, içki içmiyor musun?" İfadesi o kadar sert ki, neredeyse özür dileyecektim.

"Aklımın açık olmasını

tercih ederim." "Ne kadar

mantıklısın."

"Bu bir hakaret gibi geldi." İfadesi hafif bir eğlenceye dönüşüyor.

"Ve gülümsüyorsun?" diyorum, kendi gülümsememi bastırmaya

çalışarak. "Belki de ben sapkırım."

"Hiç şüphe yok." Sırıtişım bir kıkırdamaya dönüşüyor. Onunla tartışmak çok eğlenceli.

"Sanırım haklı olabilirsin, çünkü seni burada bırakacağım."

Gözlerimi kırpiştırarak yüzüme bir gülümseme takındım. Ciddi olamaz, değil mi? Tabii arabasını *kaybetmekten* korkmuyorsa. Her neyse, araba anahtarlarını ona geri vermişim çünkü onları saklamak saçma geliyordu. En azından bu konuşma kadar saçma. "Sen burada değilsen seni nasıl öpeyim? Yani, sen etrafta değilsen seni nasıl öpmem?"

"Kolayca, sanırım."

"Bu sana haksızlık olur." "Ya da

cazibeyi ortadan kaldırmak gibi

mi?"

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Demek istediğim, çok uzağa gitme." Elimi uzatıp omzuna hafifçe dokundum. "Yeni arabamın anahtarlarını alıp gitmene izin veremem."

Geri çekilen elimi yakalayıp parmaklarımı kendi parmaklarının üzerine kısıyor. Elime nazikçe bir öpücük kondurmak üzere olduğunu sanıyorum ki, birden işaret parmağımı yukarı doğru kaldırıp dişlerini parmağımın ucuna bastırıyor. İçimden küçük bir çığlık atıyorum, içim bir düzine küçük şampanya şişesi gibi patlamaya ve köpürmeye başlıyor.

"Ödülümü almayı o kadar çok istiyorum ki, senin uzaklaşmana izin veremem," diyor alçak sesiyle. "Uslu bir kız ol ve başka kimseyi öpme." Dönüyor ve kalabalık onu yutuyor.

*

"Biliyor musun, bunun kardeşinin partisi olmadığını düşünmeye başlıyorum," diyor Tamsin, sesini yükseltir. Balo salonunun yanındaki odadayız ve müzik kulakları sağır edecek kadar yüksek olmasa da yine de oldukça rahatsız edici. "Ya da onun evi bile değil, şimdi düşününce."

"Ne?" Dikkatim ona yönelir. "Başka neden burada olalım ki?"

O teatral bir şekilde gözlerini devirir, ama ben çoktan başka yere bakmaya başlamışımdır. Şöminenin yanındaki yerimizden, odayı mükemmel bir şekilde görebiliyorum ve ötesindeki odayı da kısmen görebiliyorum. Beyaz gömlek giymiş bir adamın, buradaki çoğu erkekten bir baş daha uzun olmasa bile, smokin giyenlerin arasında kolayca fark edileceğini düşünürsünüz. Ama ben Niko'yu henüz görmedim. O burada değilse, onu öpmemeye nasıl karar verebilirim? Onu öpmek, aklımdan geçen tek şey olsa bile.

Tanrım, ceketinin ipek astarı meme uçlarımı okşarken beni azgın bir manyak haline getirdi. Beni öpmek ya da benim onu öpmemi isteseydi, ortadan kaybolmazdı, değil mi?

"Dinliyor musun sen?"

"Özür dilerim," diyorum, Tamsin'in konuşmasına geri dönerek. "Bir an Sandy'yi gördüğümü sandım. Ne diyordun?"

"Sadece doğum günü partin başarısız olduğu için buradayız."

"Hatırlattığın için teşekkürler." Niko'nun ceketinin yakasını çekerken, geçen bir aptalın gözleri dekolteye kayarken, meme uçlarımin herkese dikkatlerini çekip çekmediğini merak ediyorum.

"Neredeyse bira şişesiyle boğuluyordu." Tamsin burun kıvrıyor.

"Yürüyeceği yere bakmalı," diye cevap verdim kibirli bir şekilde. "Göğüslerime bakmak yerine."

"Bakmamak zor," diyor Dex, Tamsin'in yanına gelerek. "Ben de sürekli bakıyorum, ama ben kızlardan hoşlanmıyorum bile."

"Bakın," diyorum, arkadaşlarıma dönerek. "Sütyenimi çıkarmamış olsaydım, çizgi bozulurdu." Kanıtlamak istercesine ceketimin önünü elime alıp aşağı doğru çekiyorum. "Elbise giymiş gibi değil, erkek ceketini giymiş gibi görünürdüm."

"Ki giyiyorsun," diyor Tamsin.

"Ama haklı bir noktaya değindi." Dex'in bakışları yine üzerimde dolaşıyor. "İyi satıyor." Yavaşça elini kaldırıp, onaylayarak parmaklarını şıklatıyor. "İyi iş çıkarıyor."

"Erkekleri bunun yüzünden baştan çıkarıyor." Tamsin'in bakışları göğüslerime kayıyor. "Ya da daha doğrusu onların yüzünden. Bu ceketini nereden aldın?" Elini uzatıp yakasının kumaşını parmaklarıyla okşuyor. "İpek karışımı. Bu özel dikim, yoksa benim adım Tamsin değil."

"Adının Tammy olduğunu sanıyordum," diye alay eder Dex, bira şişesinin boynuna yaslanarak.

"En azından benim adım seri katil *Dexter* değil." Kısa süre önce o isimde yeni bir dizi izlemiştik ve (çoğunlukla) yumuşak huylu Dex bu çağrışımdan dehşete kapılmıştı. "O ceket,"

diyor Tamsin, kemik peşinde koşan bir köpek gibi, "bir servete mal olmuştur. En az üç bin dolar."

"Bunu bilmen şaşırtıcı değil," diye mırıldanıyorum. Tamsin bir tekstil teknolojisi uzmanı. Üçümüz St. Martin's College'da moda okurken tanışmıştık. Dex şu anda Harrods'ta genç bir satın alma sorumlusu, ben ise yerel bir sanat galerisinde kahve servisi yapıp ayak işlerini hallediyorum. Ama diplomamı bırakmanın bedeli bu.

"Ve düğmelerini de değiştirmişsin."

"Yerlerine geri koyacağım," diye itiraz ediyorum. "Ceketini mahvetmiş değilim. Kuru temizlemeye götürürsem eskisi gibi olur." Yine başka yere bakıyorum.

"Evet, ama bu ceket kimin, Izzy? Suyu düşmüş fare gibi gidip, kremayı yalamış kedi gibi geri geldin. Ya da kremayı yalamış gibi."

"İğrenç! Sana daha önce de söylediğim gibi, bu Sandy'nin ceketini." Kısa sürede aklıma gelen en iyi cevap buydu.

"Kapılara özlemle bakarak çağırmaya çalıştığın kardeşin o mu?"

"Onu özlemek istemiyorum." Niko mu, kardeşim mi, ikisi de *nerede?* Sandy'nin kendi doğum günü partisine gelmemesi çok tipik bir davranış.

"Daha çok sevgilini özlüyormuşsun gibi," diye alay etti Tamsin, beni düşüncelerimden kopararak. "Sandy gerçekten kardeşin mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bir kardeşin olduğunu ve adının Sandy olduğunu biliyorum. Ama onu hiç görmedim. Dex de görmedi, değil mi?"

"Bir keresinde magazin sayfalarında onun bir fotoğrafını görmüştüm," diyor Dex. "Düşünceli ve yakışıklı görünüyordu."

"Kötü huylu demek istedin herhalde." Sandy sosyete dergilerinde görünmekten nefret eder.

"Gördün mü." Tamsin benim sözümü görmezden geliyor. "Beş yıldır tanışıyoruz ama onunla hiç tanışmadık."

"Çünkü çok meşgul." Ve çünkü akıl sağlığım için hayatımı ve ailemi birbirinden uzak tutuyorum.

"Dük olduğu için mi?"

"Bana inanmıyorsan Debrett's'e bak."

"Kardeşinin dük olduğunu biliyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Sadece bunun o dükün partisi olduğuna pek inanmıyorum."

"Aile arması şöminenin üzerinde!" dedim, kolumu o yöne doğru sallayarak.

"Buranın bir aristokratın evi olduğunu biliyorum, Izzy." Avizeyi, boyalı tavanı ve *Fransız tarzı cüppe* giymiş atalarımın birinin devasa portresini kapsayan havadar bir el hareketi ekledi. "Sadece buraya senin şık erkek arkadaşına seks için geldiğimizi merak ediyorum."

"Buradayız çünkü doğum günü partim fiyaskoyla sonuçlandı."

"Bunun, gizli *sevgilinin* burada yaşaması nedeniyle olmadığından emin misin? Belki de süper snob arkadaşınla olan ilişkiden dolayıdır?"

"Dükalık uzun zamandır sefahatle ilişkilendirilmiş olsa da," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, "bu asla ensestini ötesine geçmedi. Bildiğim kadarıyla."

"İğrenç!"

"Bu bir doğum günü seks partisi değil. Buradayız çünkü Sandy'nin şampanyasını içmemizi sorun etmeyeceğini biliyorum. Bu arada, ben bir bardak daha alacağım."

"Hâlâ onunla tanışmam lazım," diye Tamsin arkamdan seslenir. Dönmeden el sallayarak balo salonundaki bara doğru yönelirim.

"Ne alırsınız?" diye sorar sevimli kızıl saçlı barmen, ellerini havluyla kurularken.

"Viski konusunda neyin var?"

O cevap veremeden, ellerim gözlerimi kapattı. "Tahmin et kimim?" diye sordu erkeksi bir ses.

Terli eller ve aşırı güçlü kolonya kokusu, görmekten mutlu olacağım iki adamdan hiçbirine ait değildi. "Giles?" diye tahmin ettim, pek heyecanlanmadan.

"Geldiğimi görmüş olmalısın." Giles'ın elleri aşağı iner, sesi biraz huysuzdur.

"Kesinlikle görmedim." Çünkü görseydim, başka yöne doğru yürürdüm. Giles ve Sandy aynı çevrelerde dolaşıyorlar, ama tam olarak arkadaş olduklarını söyleyemem. Daha çok tanıdıklar gibi. Eski okul arkadaşları mı? Muhtemelen bu yüzden flört etmenin sorun olmadığını düşünüyor.

Barmen boğazını temizledi. "Viski demiştin?" "Oh, evet.

Var mı..."

"Doğum gününde olmaz, Izzy. Şampanya içmelisin,"

diyor Giles, barmene dönerek.

"Bir erkeğin benim için neyin iyi olduğunu bilmesi beni çok rahatlatıyor," diye mırıldanıyorum.

"Tanrı biliyor ki, cinsiyetim ağızımdan çıkan her şeyi geçersiz kılıyor..."

"Ne?" Giles bana bir bakış atar, sonra beni yanlış duymuş olabileceğine karar verir ve dikkatini tekrar barmen üzerine çevirir. "Dalforth daha önce buraya birkaç şişe Krug saklamıştı, değil mi?"

"Sandy'yi gördün mü?" Dikkatim Giles'a yönelir, ama o bana sadece kısa bir bakış atar.

"Bir süredir görmedim." Barmen bir şişe şampanya ile ortaya çıkınca dikkatini ona çevirir. "İşte bu," der ve barmenin elinden neredeyse kaparcasına şişeyi alır. "Kadehler, dostum," diye bağırır ve mantarı şişenin boynundan çevirir.

"Teşekkürler," diye ekliyorum ve kızıl saçlı adama, geçici bar tezgahına iki şampanya kadehi koyarken sempatik bir gülümseme gönderiyorum. Onun tebriklerini kabul edip bir yudum şampanya içersem, o kadar çabuk ayrılabilirim.

Hak etmeyen insanlara nazik davranmak çok zor, ama başka bir yol bilmiyorum. Tamsin'i taklit etmeyi gerçekten öğrenmem lazım, çünkü onunla beş dakikadan fazla vakit geçirmek yerine gözlerime iğne batırmayı tercih ederim.

"Aslında, dört kadeh yapabilir misin?" Giles yanlış bir fikre kapılmasın diye. "Arkadaşlarım birazdan gelecek."

"Doğum günü kızına kadeh kaldıralım," diyor Giles, iki flüte şarabı doldururken. Şişeyi oldukça sert bir şekilde masaya koyuyor ve barmenin hızlı refleksleri sayesinde şişe düşmüyor. "Kusura bakma dostum," diyor Giles, ama barmenle pek ilgilenmeden flütlerden birini elime tutuşturuyor. "Doğum günün kutlu olsun, güzel Izzy."

"Teşekkürler." O bardağını benimkine dokundururken gözlerimi bardağımın kenarına dikiyorum, sonra da ona bakmamak için başka yerlere bakıyorum, çünkü...

Igh! Odayı gözden geçirirken dudaklarıma götürüyorum. Bir süredir bana karşı bir şeyler hissettiğini fark ettim, ama ikimiz kalırsak insan ırkı yok olur, çünkü beni iğrendiriyor. Beni izliyor ve bunun saçma geldiğini biliyorum, çünkü biri senden hoşlanıyorsa elbette seni izler. Ama onda tuhaf bir şey var. Garsonlara kötü davranmasından daha da *tuhaf* bir şey. Sonuç olarak, beni rahatsız ediyor. "Sandy nereye gitti demiştin?" Ona bir bakış atarken bardağımdan bir yudum daha alıyorum.

küçük, mekanik bir gülümseme.

"O sarışın kız ve arkadaşıyla birlikteydi. Sanırım elleri dolu."

Onun sinsi bakışlarını görmezden gelmek zor. İğrenç. Sandy'nin yatak odasının kapısını daha önce çalmadığım için mutluyum. Zincirdeki halkalar gibi, düşüncelerim Sandy'den Niko'ya, o diğer yakalanması zor erkeğe geçiyor. Kızların zor elde edileni oynaması gerektiğini sanıyordum.

Giles'in konuştuğunu fark ettim. "Üzgünüm. Bir dakikalığına dalmıştım." Ona döndüm, ifadem yavan. "Ne dedin?"

"Doğum günün güzel geçiyor mu diye sordum."

"Evet, tabii ki." Refleks olarak içkimin bir yudumunu daha alıyorum. "Bu aralar ne yapıyorsun? Bilirsin, kendini meşgul etmek için."

Bir klişe gibi konuşacağımı bilerek gülümserim. Benim gibi birçok kız gibi, ben de bir sanat galerisinde çalışıyorum. Ama o kızların aksine, bu benim için üniversiteye gitmek ve zengin bir koca bulmak arasında *vakit geçirmek* için bir yol değil, çünkü benim gerçekten ödemem gereken bir kira var. Ayrıca ara sıra yemek yemeyi de seviyorum. Evlilik dışında da hayallerim var, ama benim gibi bir aile geçmişine sahipseniz, siz de bundan kaçınmak istersiniz.

Dalforth'un ahlaksız dükleri.

Sanırım babam bu unvanın onun kaderi olduğunu düşünüyordu. Sonra annemin onunla tanışacağını, aşıkların aşıklarla eşleşeceğini beklemiyordu herhalde. *Kısasa kısas.*

Hayır. Evlilik bana göre değil. Başka hedeflerim var. İğne ve iplikle oldukça iyiyim ve sadece kendim için değil, başkaları için de kıyafet tasarlamak istiyorum. Tabii bunları Giles'a söylemeyeceğim.

"Mayfair'de bir galeride çalışıyorum." Cevabımı kasıtlı olarak belirsiz tutuyorum. O bölgede düzinelerce galeri olduğu için, onun oraya rastlayıp gelme ihtimali çok daha az. "Ya sen?"

"Babamın mülkleriyle ilgileniyorum," diyor gelecekteki lord ya da baron... Aslında pek umurumda değil. "O bu fani dünyadan ayrılmadan önce bu görevi üstleniyorum."

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, yaklaşık 30 santim uzunluğunda bir baş sallama ile. Abartılı ve yavaş. Aniden garip hissediyorum ve elimi şakağıma götürmeye çalışırken elime kocaman geliyor. Kocaman ve düzinelerce parmağın oluşturduğu garip bir kaleydoskop kuyruğu var.

"Oof."

"İyi misin Izzy?" Kafamı kaldırdığımda, Giles'ın yüzündeki endişe balona basılmış gibi görünüyor.

"Ben... Sanırım biraz hava almam lazım." Bardağımlı ona doğru iterek, ayaklarımın da büyüdüğünü fark ettim. Ayaklarım çok büyük ve uysal değillerdi. "Başım dönüyor ..." Başım dönüyor mu?

Bu kelime değil. Gerçek dışı mı? Bir şeyler ters gidiyor, ama hiç paniklemiyorum.

"Elinde tut," diyor, şampanya kadehimi görmezden gelerek elini sırtımda gezdiriyor. "Susamış görünüyorsun. Bir yudum daha al, sonra bahçede yürüyüş yapalım, olur mu? Mart ayının canlı havası seni kendine getirir."

"Evet," diye cevap veriyorum sanırım, dilim kalın ve uyuşmuş halde yutkunurken. O kadar çok içmedim, değil mi?

Giriş holü tıklım tıklım, grotesk ve gargoye ifadeleri yavaş çekim bir karnaval sahnesi gibi gözümün önünden geçip gidiyor. Her şey abartılı görünüyor — gürültülü sesler ve kulakları sağır eden müzik, ama içimde tam tersini hissediyorum. Kendimi uyuşmuş hissediyorum, beynim ağırlaşmış, her hareketim zor geliyor. Canlı hissettiğim tek yer, kaburgalarımın sekip duran kalbim.

"Seni daha sakın bir yere götürelim."

"Evet." En azından kafamda öyle geliyordu. Biraz alana ihtiyacım var. Ve zamana. Kendimi toparlayabileceğim bir yere.

"Aferin kızım." Giles'ın ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şey var, eli belimi sıkıca kavlıyor. Elimden bardağı alıyor ve birdenbire ilk merdivenlerin yarısına gelmişiz.

"O iyi mi?" diye bir kadının sorduğunu duydum.

"Biraz fazla içti," diyor Giles neşeli ses tonuyla. Onun haklı olmadığını biliyorum, ama dilim ve beynim bunu tartışacak kadar koordineli çalışmıyor.

"O burada yaşıyor. Ben ailenin bir arkadaşayım. Onu odasına götürüyorum."

Ben...

"Hadi Izzy. Neredeyse vardık." Eski odama gidiyorsak, belki de bu iyidir. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. "Elmaları ve armutları yukarı taşı," diye ikna ediyor beni, cockney kafiyeli argosu bu kadar kalın ses tonuyla söylendiğinde tuhaf geliyor. Merdivenlerin geri döndüğü yarı katta ayaklarım sendeliyor.

"Biraz mola verebiliriz," diyor, sırtımı duvara dayayarak. "Al, bundan biraz iç." Bardağın kenarını dudaklarıma bastırıyor. "İşleri kolaylaştıracak."

"Kimin için kolaylaşacak?"

Bunu ben söylemedim, değil mi? Hayır, benim sesim o kadar kalın değil. Ama öyle birini tanıyorum. *Niko*. Bir önceki merdiven basamağında onun sarı saçlı başını görüyorum.

"Endişelenmene gerek yok," diyor Giles, bardağı indirirken.

"Bu benim kontrolüm altında."

"Anlıyorum." Gözleri Giles'ın beni tuttuğu yere kayıyor ve tekrar kaldırdığında, ifadesinde ölümcül bir bakış var. "Ama bu tekerlemeyi pek bilmiyorum." Aniden, aksanı İngilizce'den çok uzaklaşıyor. "Elma ve armutları yukarı mı? Sanırım merdivenleri kastediyorsun."

"Bunun ne alakası var..."

"Ve bahçe kulübesine? Şiirin sonraki kısmı bu, değil mi? Yatak?"

"Evet, çok fazla içti," diye bağırır Giles.

"Ve sen de ona yardım etmek için onu yatağa yatırmaya karar verdin. Bana bunun tamamen kabul edilebilir bir şey olduğunu söyleyeceksin, değil mi? Burada kötü bir şey olmadığını."

"Kötü niyetli olmak daha çok senin tarzın," diye mırıldanır Giles, parmakları aniden belimi kavrar ve ikimizi de döndürür.

"O zaman buradan sonra işi bana bırakmak akıllıca olmaz mı?"

Merdivenlerde hafif ayak sesleri duyulur ve Giles, "Siktir git Rusya'ya" gibi bir şey mırıldanır. Sonra çığlık atar.

Kendimi düşerken buluyorum, ama yere çarpmadan önce yakalanıyorum.

Dikkatli eller beni döndürür ve bir sonraki merdivenin altına oturtur.

"Gözlerini aç, Izzy." Gözlerimi açmaya çalışırken parmaklar yanağımı okşadı. "Siktir." Gözlerimi tekrar kapattığımda onun keskin küfürünü duydum. "Uyanık kalmaya çalış, hayatım." Onun çekici bir yanı olduğu için denedim, ama gözlerim ağırlaşmıştı.

"Parmağımı kırdın lan!" diye bağırır Giles.

"Daha fazlasını kıracağım. Ona ne verdin?" diye Niko homurdanır. "O lanet şeyi vurdu." Ağır *bir çarpma* sesi duyulur ve ağır göz kapaklarımı açarak Giles'ın kafasının Niko'nun sözleriyle aynı anda duvara çarpıldığını görürüm.

"Ne halt yedersin?"

"Bir asilzadeyi suçlayamazsın..." Artık söz yok, sadece boğuk sesler var.

"Söyle yoksa seni lanet bir çukura

atarım." Tüm ışıklar söndüğünde

duyduğum tek şey buydu. 6

İsla

"Tanrım," diye inleyerek yatakta dönüp duruyorum. Bir dakika. Bu benim yatağım *değil*, elim yatağın kenarından sarkarken fark ediyorum. Diğer tarafa dönüp küfrediyorum çünkü beynim kafatasımın içinde sallanıp duruyor gibi hissediyorum. "Olamaz," diye ekliyorum, göz kapaklarımı açmaya çalışırken.

"Oh, iyi. Ölmedin."

"Tartışmalı." Bir iniltiyle dirseğimin üzerine yaslanarak, yavaş yavaş bir takım şeyleri anlamaya başlıyorum. Eski yatak odamdayım. Bu çarşafın altında çıplağım. Başım şu anda yaklaşık 136 kilo ağırlığında. Ve Tamsin hala sabahları uyanmakta zorlanıyor. "Ölüm daha iyi olabilir." Boğazım çok kısık. Sanki hayatı boyunca günde yirmi sigara içmiş seksen yaşındaki bir adam gibi konuşuyorum. Boğazım da şişmiş, kuru bir yutkunmayla fark ediyorum. "Neden çıplağım?" Dönüp çiçekli yorgana bakıyorum ve popomun yanaklarının rahatsız edici bir şekilde külotumu ısırmaya başladığını fark ediyorum. Bunlar yatakta *rahat* giyilebilecek türden iç çamaşırları değil, daha çok *yatağa girerken giyilebilecek* türden iç çamaşırları.

"Ben öyle değilim." Şömine başındaki koltuğa kıvrılmış olan Tamsin, dün geceki kıyafetini göstermek için küçük bir hareket yapar. "Bundan sonra bunlara Florence Nightingale pantolonlarım diyeceğim." Acıyla yüzünü buruşturarak dik oturur.

"Bunlar dün gece giydiğin pantolonlar," diye sıkıcı bir şekilde cevap verdim.

"Ve üzerine kusmadın, bu da senin

"Neden çıplakım?" sorununun cevabı da bu."

"Kusmuş muyum?" diye tekrarlar, dehşete kapılır. "O kadar çok içmedim ki." İçmiş miydim? En azından, içtiğimi sanmıyorum.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Kafamı sallıyorum, ama hemen pişman oluyorum çünkü ellerimi kullanarak sallanmayı durdurmam gerektiğini fark ediyorum. Tamsin ağzıyla ısıklık çalma hareketi yapıyor, ama gerçek bir ses çıkarmıyor çünkü bu onun becerileri arasında yok.

"Daha önce görmediğin bir şey değil," diye mırıldanarak, düşen çarşafın kenarını kaldırıyorum. Üniversitede birlikte yaşıyorduk ve bazen havlumu unuttuğumda duştan koşarak çıkardım. "Tanrım, grip ve akşamdan kalma gibi hissediyorum. Komodinin üzerindeki su bardağını fark edince, yarısını bir dikişte içiyorum. "Tekne," diyorum, önceki konuşmamıza geri dönerek. "Tekneyi ve ıslandığımı hatırlıyorum." Bu da grip gibi hissetmemin nedenini açıklıyor sanırım. "Buraya geldik ve ben çaresizce tuvalete gitmem gerekiyordu." Ve sonra Niko'yu hatırlıyorum, bu odada. Onun cesaretini hatırladıkça içim ısınır. Onun şakacı özgüveni. Onu arıyordum ve... ve ne?

"Hatırladığın tek şey bu mu?" Tamsin'in sesi beklenmedik bir şekilde tereddütlü.

"Giles, sanırım. Onu merdivenlerde gördüm," daha emin bir şekilde ekliyorum. "O, kardeşimin arkadaşlarından biri." Niko ile miydim?

"Ah, yine o bulunması zor kardeş."

"Onu görmedik mi?"

Kafasını sallar. "Onunla henüz tanışmadım, ama yeni arkadaşınla tanıştım."

"Giles mı?" diye soruyorum, kafam karışık.

"O pek arkadaş sayılmaz." Yüzü ciddileşti. "O pislik sana uyuşturucu verdi."

Sözleri mideme bir taş gibi çakıldı. "Hayır, bu olamaz."

"Korkunç saçları ve kızıl teni mi? Sana ilaç verdi, Izzy."

"Hala iç çamaşırım üzerimde." İlk tepkim olarak bunun geçerli bir tepki olduğunu düşündüğüm için içimden bir mide bulantısı geliyor. Bu sadece refleks bir tepki, düşüncesiz bir inkar değil, çünkü hepimiz bu hikayeleri biliyoruz. Uyuşturulan kadın, ancak iyi arkadaşları zamanında fark etti. Daha da kötüsü, o kadar şanslı olmayan bir arkadaşın arkadaşı, yarı çıplak ve tanıdık olmayan bir ortamda uyanıyor ve olanları hatırlamıyor. Ve şimdi o duyguyu biliyorum, arkadaşlarımdan müdahalesi sayesinde şanslı olsam da. Bu, kafamın karışmasını engellemiyor.

Korkmuş. Hasta. Tamsin bunu hemen anlıyor gibi görünüyor.

"Güvendesin tatlım. O pislik seni merdivenlerden yukarı sürüklerken yakalandığı için hiçbir şey olmadı."

"Beni sen mi buldun?" Kalbim minnetle ağrıyor ve şişiyor, ama o çoktan başını sallıyor. "Dex?"

"Hayır, pahalı ceketleri seven adamdı, senin kardeşin *değil*." Açıklama, alaycı bir kaş kaldırma hareketiyle birlikte yapılır.

Burun kıvrarak, banyo tarafına doğru bakıyor. "Muhtemelen ona binlerce dolar borçlusun, çünkü yaptıklarından sonra hiçbir kuru temizlemeci onun ceketine dokunmaz."

Elim boğazıma gider, ancak kusmak için değil, daha çok şoktan dolayı. Niko beni buldu. Beni kurtardı. *Dün gece iki kez kurtardı.*

"Bu yüzden boğazın bu halde." Parmakları kendi boğazının üzerinde geziyor. "Daha kötüsü de olabilirdi," diye ekliyor neşeyle. "Tecavüz gibi derin boğazlamadan dolayı ağrıyabilirdi."

"Hasta başı tavırların berbat." Yastığımı ona fırlatmayı bir an için düşünürüm. Ama bunun yerine, aniden tüm gücüm tükenmiş gibi yastığın üzerine yığılırım. Tanrım. Niko yanımda olmasaydı ne olurdu? Ve Sandy'ye, arkadaşlarından birinin bana ilaç verdiğini nasıl söyleyeceğim? Koltuk gıcırıyor, Tamsin'in yumuşak adımları halıda yankılanıyor ve sonra yatağın kenarı onun ağırlığıyla çöküyor. Gözlerim hala kapalıyken parmaklarım onun parmaklarını arar. "Günlük işini bırakma, Florence." Ani gözyaşları, yorgunluk, korku ve hatta biraz utanç hissi yüzünden gözlerimi sıkıca kapatırım.

"Hemşireler bu tür durumlarla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum," diye cevaplar, sesi yumuşaktır.

"Gerçek hayat, korkutucu şeyler." Boğazını temizlediğini duyuyorum, sesi sulanıyor.

"Tamamen kendinden geçmiştin, sanki kısa süreli canlanmalar yaşayan ılık bir ceset gibi."

"Frankenstein'ın gelini mi?" Gözlerimi sıkıca kapatırken, bu sözler sulu bir hıçkırıyla dökülüyor ve göz kapaklarımın arkasında bir renk cümbüşü patlıyor. Biri bana ilaç verdi. Tanıdığım biri bana zarar vermek istedi ve ben bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum.

"Ama arkadaşın harikaydı, Izzy. Seni kollarında buraya taşıdı ve yirmi dakika içinde odaya Harley Street'ten şık bir doktor çağırdı.

sen Carrie'ye dönüştüğünde bile irkilmedi, ama sen biraz daha düşünceli davranıp onun pantolonuna da kusabilirdin."

"Ne?" Bir gözümü açtığımda oda aydınlıktı, Tamsin ise gölgeli bir siluetten biraz daha fazlasıydı. *Sulubaşı, kıkırdayan bir siluet.*

"Gömleğine kustun ve o da gömleğini çıkardı. Bir dahaki sefere o bunu yaptığında yarı baygın olma. Buna değer."

"Sapık." Kelime titrek bir şekilde çıkıyor. "Benimle kaldığın için teşekkür edecektim, ama belki ona teşekkür olarak sana tekrar göstermesini isteyebilirim."

"Bizi çok korkuttun," diye fısıldadı.

"Başka kim vardı burada?" Kaç kişi beni bu halde gördü?

"Dex'i eve gönderdikten sonra sadece ikimiz vardık. Ondan önce odada *biraz* fazla testosteron vardı."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, dirseğimin üzerine kalkmaya çalışarak.

"Arkadaşın Niko biraz gergin. Çok üzgündü. Aslında çok kızgındı."

"Dex'e mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Doktor oldukça hızlı olmasına rağmen, buraya yeterince çabuk gelemedi. Sana iğne yapan pisliğe. Senin buraya onu aramaya geldiğini söylediğimde kardeşine."

"Kardeşimin kim olduğunu biliyor mu?"

"Kim olduğunu söylemedim. Sorun çıkarmak istemedim, ama telefonunda numarasını buldum, ama cevap vermedi. Ona sesli mesaj bıraktım, ama sonra Dex de sempatiyle kusmaya başlayınca dikkatim dağıldı ve Niko yine tamamen çıldırdı."

"Dex'in mide bulantısı olması onun suçu değil."

Kaşlarını kaldırması, Dex'in durumuyla ilgili ne düşündüğünü gösteriyor. "Burası tam bir çılgınlık gibiydi. Öfkeli Niko, kardeşine ulaşamadığım için küfürler savuruyor, Dex'e drama kraliçesi olduğu için bağılıyor ve..."

Bir an durdu. "Dürüst olmak gerekirse, ilk başta Niko'nun senin kardeşin olduğunu sandım." Düşünceli ifadesine kaşlarını çatmış ve açıklamasını bekledim. "O bir anda

kontrolü ele geçirdi." Bu genellikle Tamsin'in işi. "Ve biraz otoriterdi."

"Kaba mı demek istiyorsun?"

"Daha çok emir verici. Dük gibi bir tavrı vardı. Her neyse, bir kardeş için biraz fazla sahipleniciydi." Bir an duraksayarak beni inceledi. "Tahmin edebileceğin gibi, seninle ve o kadar da küçük olmayan arkadaşın hakkında sorularım var."

Bana aniden kurnaz bir bakış attı. "Ama bunlar bekleyebilir. Yorgun görünüyorsun."

"Şimdi dinlenmelisin."

"Ağzımın tadı kullanılmış kedi kumu dolu bir kutu gibi."

"Sakin söyleme. Bir keresinde onu granola ile karıştırmıştın," diyor ve yatağın kenarından kalkıyor.

"Beni güldürme. Midem ve başım ağrıyor."

Tamsin odayı geçip sandalyenin arkasından çantasını alır ve geri dönerek seyahat boyu bir ağız gargarasını elime tutuşturur. "Bardağa tükür," der ve bardağı bana uzatır. "Ben yıkayıp sana temiz bir bardak getireceğim."

İyi bir hasta ya da enerjisi tükenmiş bir insan gibi, söyleneni yapıp başımı tekrar yastığa koyuyorum.

"Daha iyi mi?"

"Daha az iğrenç, teşekkürler."

Bardağı ve ağız gargarasını yere koyan Tamsin, yarıya kadar düşmüş yorganı alıp üzerime örter. "Eve gidip üstümü değiştireceğim. Sana da birkaç giysi alacağım."

"İyi fikir."

"En azından eve çarşafla gitmekten iyidir." Yüzümdeki saçları okşamaya başlar. "Başka bir şey ister misin?"

"Bir sonraki hayatımda kedi olarak geri gelmek," diye fısıldadım, onun dokunuşuyla rahatlayarak.

"Bu çok hoş bir his." Ve memnun bir kedi gibi, tekrar uykuya dalıyorum.

İsla

Gözlerimi tekrar açtığımda ışık değişmişti, zayıf bahar güneşi odadan çekilmişti. Başımı kaldırdığımda, artık küçük bir araba kadar ağır olmadığını fark ettim ve sadece zevk olarak tanımlanabilecek bir sarsıntıyla, hemşirem artık Tamsin değildi.

"Uyuyan Güzel uyandı." Niko, odanın diğer tarafında, şömine başındaki koltukta uzanmış, ipeksi sesiyle okşar gibi konuşuyor. Parmaklarını siyah tişörtünün göğsünde birleştiriyor ve kot pantolonlu uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlıyor. Siyah botları tişörtüne uyuyor ve yanaklarındaki sakalları ona hafif bir korsan havası veriyor.

Uyuşturulmak beni hayalperest yapıyor olmalı.

"Yapma," diye inleyerek itiraz ediyorum, onun görüntüsünün bende yarattığı duyguları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu, uyuşturulmuş ve neredeyse...

Hayır. O konuya girmeyeceğim.

Olanlar (ya da neredeyse olanlar) ona karşı hissettiğim çekiciliği değiştirmiyor. Ona daha önce de ilgi duyuyordum ve hala duyuyorum, hatta Tamsin'in onu övmesini duyduktan sonra belki biraz daha fazla. Ama Tamsin'in o akşamki diğer olayları anlatmasından sonra da utanıyorum. Kusmak gibi.

"Sanırım Uyuyan Güzel'den çok, uyanmış bir trol gibi görünüyorum."

Niko'nun ifadesi kısmen dünyadan bıkmış, kısmen de hafifçe eğlenmiş gibiydi. Avucumla kendimi yukarı ittim, diğer elimle çarşafı göğsüme sıkıca tuttum, gül desenli yorgan yine yataktan kaymıştı.

"Sanırım daha önce görmediğin bir şey değil," diye mırıldanıyorum, gözleri hareketimi takip ederken.

"Dürüst olmak gerekirse? Çok endişeliydim, dikkatimi veremedim. Eğer bunu telafi etmek istersen, çekinme."

"Hayal kurmaya devam et," diye karşılık veriyorum.

"Muhtemelen yapabileceğin en az şey bu." Bakışları açıkça üzerimde dolaşıyor. O bakışın ateşlediği titremeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hizmetlerim karşılığında göğüslerimi hızlıca göstermeye ne dersin?" Bunu nasıl yapıyor?

Aynı anda beni tahrik edip, sinir bozucu cevaplar vermeme ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor?

"Daha çok, ben sana benimkini gösterdikten sonra sen de bana seninkini göster gibi." "Ne?" Bakışlarım onun kasıklarına düşüyor.

"Gömleğime kustuğunda. Ve ben gömleğimi çıkarırken sen sarhoş bir fok gibi ellerini çırpırsın."

"Uyduruyorsun. Tamsin, çoğunlukla komada olduğumu söyledi."

"O anda değil," diye ekledi, yüzünde aniden ciddi bir ifade belirdi.

"Sana teşekkür etmeliyim." Gözlerimi çarşafın kenarını kıvırdığım yerden ayıramıyorum. İlk kez, elimdeki ten rengi yara bandını fark ediyorum. *Damar yolundan mı?*

"Ne için?"

"Dün gece için. Beni kurtardığın için. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Bunu yapma." Aniden öne doğru eğildi, dizlerini açtı ve dirseklerini masaya dayadı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Onun gibi adamlar

pisliktir. Aynı havayı solumayı hak etmiyorlar." Çenesinin sıkılığı ve buz gibi bakışlarındaki kararlılıktan anlaşıldığı kadarıyla, bu boş bir söz değil. "Nefes almayı hiç hak etmiyorlar."

"Cezalandırılmalılar, evet." Çünkü ölüm biraz acımasız görünüyor. "Muhtemelen polisi aramalıyım." Bandaja kaşlarımı çatarak bakıyorum ve tırnağımı bandajın kenarına sokuyorum.

"Doktor kan aldı," diye açıklıyor. "Ama sonuçlar geldiğinde, sen çoktan tehlikeyi atlatmıştın. İlaçların birkaç saat içinde vücudundan atılacağını söyledi."

saatler içinde vücudundan atılacağını söyledi."

"Bana ne verdi? Şampanyamın içinde miydi?"

Başını onaylayarak eğiyor ama başka bir şey söylemiyor. "Biliyor musun? Lütfen söyle."

"Doktorun dediğine göre kimyasal bir karışımdı, ama gerçek bir zarar verecek kadar değildi. Kan tahlillerine göre, aldığın miktar yeterli değildi."

"Gerçek zarar," diye fısıldadım, kullandığı kelimelerden etkilenererek. "Gerçek zarar ilaçlardan kaynaklanmayacaktı, değil mi?" Aniden paniğe kapıldım. Ne olabilirdi? Ne olabilirdi?

"Hayır, haklısın, o piç kurusu da bunu itiraf etti." "Onunla konuştun mu?"

"Evet," diye cevaplar, ama önce biraz tereddüt eder.

"Bana bunu yapacağına inanamıyorum." Düşüncelerim dağılıyor, az önce hissettiğim panik aniden bir dalga gibi geliyor. "Eğer sen..." Yutkunmaya çalışıyorum, ama birdenbire yapamıyorum.

"Eğer ben..." Tanrım. Tanrım. "Çok aptaldım."

Niko'nun hareket ettiğini zar zor fark ediyorum, sonra bacağı benim bacağıma değiyor, kolu arkamdan beni destekliyor. "Birkaç yudum al," diyor ve su bardağımlı ellerime tutuşturuyor. Bir dikişte içiyorum, tadı serin bir mutluluk gibi.

"Yavaşça," diye ikna ediyor beni ve ben de öyle yapıyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldayarak geri veriyorum. Niko belinden eğiliyor ve kolonyasının kokusu duyularımı dolduruyor. Keskin ve ferah bir koku, kendim de kokuyor muyum diye merak ediyorum. Gizlice omzumu kokluyorum ve, şey, bayılmıyorum.

Bardak ahşap komodinin üzerine çarpar ve o bana döner.

"Böyle düşünmemeye çalışmalısın."

"Ama bilmeliydim." Gözlerim yaşlarla dolmaya başlar. "Onun hakkında hep bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissetmiştim. Daha dikkatli olmalıydım." Alt dudağımlı titremeye başlayınca, kendimi cezalandırmak için dudaklarımı sıkıştırırım.

"Bu senin hatan değil." Ciddi gözleri benimkilere bakıyor. "Canavarlar nadiren gerçek yüzlerini gösterirler." Sözlerinin ürpertici tonu beni titretir. "Sana söz veriyorum,"

diye ekledi, yüzündeki ifade yumuşarken, "hiçbir şey olmadı. Dün gece sana hiçbir şey olmazdı. Ben buradayken olmazdı." Buna itiraz etmek için ağzımı açtım - çünkü bunu nasıl bilebilir ki - tam o sırada başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Senin uzaklaşmana izin vermeyecektim. Beni öpmemek için bu kadar çaba sarf ederken olmazdı."

"Beni izliyordun," diye tereddütle başlıyorum.

O cevap vermeden önce duraksadı ve kaşlarını çattı. "Görünüşe göre, yeterince iyi değilmiş."

"Seni görmedim," diye ekledim çabucak, sanki kendini suçlayacakmış gibi görüldüğünde. "Ben de izliyordum. Bilirsin, sana rastlayıp kazara öpümsemem ihtimaline karşı."

Elini kaldırdı ama ben onu bırakmaya niyetim yoktu. Parmaklarım onun güçlü bileğini kavradı ve onu orada tuttu.

"Amaç buydu, değil mi? Seni öpmemek?"

Gözleri ağızıma kayar. "Bence mesele hiç de o değildi."

"Sen çok kafa karıştırıcısın," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. Yüzünde hafif bir şaşkınlık beliriyor. Belki de samimiyete alışık değildir. "Bahsimiz yüzünden mi izliyordun, yoksa beni öpmek istediğin için mi?"

"Bırakmalısın." Gözleri aksini söylüyor ve parmağımın altındaki nabzının atışı, bacaklarımın arasındaki atışı yansıtıyor.

"İstemiyorum." Alt dudağımı ısırıyorum, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun ve muhtemelen nefesimin ne kadar kötü koktuğunun farkına varıyorum. Ama o endişeler, parmağını oraya bastırıp beni bırakmaya zorladığında, dilimdeki şeker gibi eriyor. "Muhtemelen dişlerimi fırçalamalıyım." Gözleri kararır ve başını eğdiğinde nefesim kesilir.

"Beni göndermelisin," diye mırıldanıyor, dudakları kulağımın üzerinde kayıyor.

"Bunu istemiyorum." Hiçbir zaman özellikle erkekler konusunda cesur biri olmadım. İlk adımı atmak bana çok yabancı geldiği için nadiren ilk adımı atarım. Bu yüzden belime kadar inen çarşafın yumuşak hışırtısı, onu ne kadar istediğimin kanıtıdır.

onu ne kadar istediğimin kanıtıdır.

Bakışları düşer ve göğsünden küçük bir *ah* sesi çıkar, bana o kadar özlemle, o kadar şehvetli bir bakışla bakar ki, kendimden şüphe etmeye vaktim olmaz. Bu tür bir özlemi anlıyorum.

"Çok güzelsin." Parmak eklemlerinin arkası göğsümün ucuna değdiğinde gözleri benimkilerle buluştu, bileği hala parmaklarımla kavranmış haldeydi. "Ama sevgilim, zamanı değil." Parmak eklemleri meme ucumu kapattı ve içimdeki her şey o sıkı, ağırlı noktaya doğru kasıldı.

"Bana iyi geliyor."

"Harika hissettiriyor. Ama bileğimi bırakmalısın," diyor, niyetimi okuyarak, elini nereye bastırmak üzere olduğumu tahmin ederek.

"Bana dokunmanı istiyorum." Onun bileğini gevşetirken bile, sözlerim istekli.

"Biliyorum, hayatım, ama şimdi olmaz. Dün gecedен sonra olmaz. Sana verdiği ilaçlar..."

"Onlar Niko'ya özgü müydü? Beni ceketinle uyuşturdu mu?" Göğüslerimin arasında parmaklarımı gezdirirken, meme uçlarımı tahrik eden ipek astarı hatırlıyorum. "Seni daha önce de istedim. Hâlâ da istiyorum."

"Yapmamalıyız," diye ısrar etti, buz gibi ateşli gözleriyle beni inceleyerek.

Başımı yastığa indirip elimi başımın üzerine koyarken kendimi bir siren gibi hissediyorum. "Senin de beni istediğini biliyorum."

Eli kalçama kayıyor. Avucuyla okşuyor. Neredeyse bir önlem, benim davetime karşı bir direniş gibi görünüyor. Niyetini doğrulayan sözleri şok edici:

"Seninle yatmayacağım."

Sert bir sürtünme sesi, ama çok yumuşak bir reddiye. Bu beni tahrik etmemeli, ama ediyor.

"Sana izin vermeyeceğim." Alaycı bir şekilde kaldırdığı kaşı, aksini iddia ediyor.

"Ben yle bir kız değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevaplar, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Ama beş dakika içinde neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Onun kahkahası ancak karanlık ve müstehcen olarak yorumlanabilir. "Bu açıkça bir meydan okuma gibi geldi."

"Ve sen bu kadar kolay manipüle edilebilen biri misin?"

"Sen söz konusu olduğunda, öyle görünüyor."

"Doğru değil," diye fısıldıyorum, "yoksa bunu yapmak zorunda kalmazdım." Yumruğumu onun tişörtüne sıkıca bastırdığımda, beni kendine doğru ekmeme izin veriyor, yanağındaki kıllar yumuşak bir okşama gibi. "Bu minnettarlık değil." Gözlerimi kapatıp, üzerimdeki gövdesinin hissini tadını çıkararak, dişlerimi kulağına sürterek ona direnmeye cesaret ediyorum. "Minnettarım, ama..."

Vücudu titrer, nefesleri boynuma sert ve sıcak bir şekilde çarpar. "Ben kimsenin kahramanı değilim, sevgilim. Ben iyi bir adam değilim."

"Beni kurtardın."

"Beni tanı mıyorsun."

Elini kalçamdan kaydırıp kaburgalarımı okşadığı için Tanrı'ya

şükrediyorum. "Beni uyardığını kabul ediyorum."

Onun büyük eli göğsümü okşarken içimi bir rahatlama kaplar ve dudakları omzumla boynumun birleştiği yeri okşarken içimden bir nefes veririm.

"Uyarıldın ama yine de pervasız davrandın." O tadıyor ve alay ediyor, cildimi emiyor ve dudakları sertleşmiş meme ucuma yapıştığında, neredeyse yataktan havalanıyorum.

"*Tanrım, evet!*" Dudaklarının acil çekişi, içimden tatlı ve acil bir nabız çekiyor. Kan damarlarımdan fışkırıyor, kafam sabırsız düşüncelerle doluyor.

Ona ihtiyacım var. Şimdi. Ten tene.

Elinin sıkışmasını istiyorum. Dişlerinin hissini.

Onun içimde olmasını istiyorum, sert ve acımasızca. Beni bu kadar derinden sahiplenen onun itişi ve baskısı.

Dili dönüyor ve dişleri kazınıyor, acele etmiyor, ama içimdeki bu çılgınlık bastırılamıyor.

"Bırak da..." Onun fermuarını, penisini tutmak için uzanıyorum, ama o elimi çekiyor.

"Sabırsızsın," diye azarlıyor, elimi başımın üstüne bastırıyor. Diğer elini kaldırıp parmaklarıyla bileklerimi kelepçeliyor. "İyi kızlar daveti bekler. İyi kızlar *lütfe*n der."

Onun sözleri beni anında ateşler. Azarlama. Yanaklarım utançtan yanıyor, damarlarımda dolaşan kan eriyip, ateşli bir ihtiyaç cildimi kaplıyor. Onu ısırarak, bana böyle hissettirdiği için onunla kavga etmek istiyorum, ama her şeyden çok onun için iyi olmak istiyorum.

Onun iyi kızı.

"Lütfe'n, Niko," diye yalvarıyorum. "Lütfe'n bana dokun." Kısıtlanmak bu duyguları daha da artırıyor, içimdeki zevk noktaları ihtiyaçla titriyor.

"Sen benimle sevişmemi istiyorsun, ama bugün bu olmayacak, sevgilim."

Bu doğru olamaz. "Yüzündeki ifade aksini söylüyor."

Serbest eliyle çarşafı çekip alır, beni külotum dışında çıplak bırakır. Odanın serinliği tenimi okşar ve eli kalçamdan aşağı kayıp uyluğuma doğru kayarken içimi bir titreme kaplar. "Seni istemediğimden değil." Gözleri beni yiyor. Beni ısıtıyor.

"Sadece beş dakika," diye fısıldarım.

"Beş dakika, kendime güvenebileceğim tek süre." Parmakları uyluklarımı sıkıca kavrar.

Onu kaldırarak beni kendisine doğru açar. Soğuk hava nemli cildime çarpar ve soluk pembe tül kumaşın hayal gücüne pek yer bırakmadığını bilirim.

"Islanmışsın." Bu bir suçlama değil, daha çok bir övgü ifadesi, çünkü başparmağı kumaşın üzerinde gezerken içim acıyor. Bir fırça, bir dokunuş, en hassas yerime tırnağıyla hafifçe sürtünürken benimle oynamaya başlıyor, tepkilerimle oynamaya başlıyor. Aşırı olgunlaşmış bir şeftali gibi hissederek inliyor ve kıvrılıyorum.

Tek bir sert dokunuşla, parmaklarının üzerinde patlayacağımı biliyorum.

Teması artırmak için kalçalarımı eğiyorum, kumaş ve tenimden nabzımı hissedip hissetmediğini, ihtiyacımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Niko. Dokun bana. Tanrım, lütfen öp beni."

"Aston Martin'imi istemiyor musun?" Söz vererek başını eğiyor, dili dudaklarımın üzerinde kayıyor, bu sadece bir öpücükten çok daha kirli bir şey.

Bu bir tatma ya da alay değil, rollerimizin bir ifadesi. İçsel bir şey.

O nasıl verecek. Ben nasıl alacağım.

"Artık buna böyle mi diyoruz?" İlk kez değil, gözlerim kot pantolonundaki şişkinliğe kayıyor. Tüm işaretlerin lüks bir *araba* olduğunu düşündüğümde, gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum. "Neden olduğu gibi adlandırmıyoruz?"

"Peki o ne olacak?"

"Hepsi benim için." Cevabım zımpara kağıdı üzerinde nefes gibidir.

"Ne kadar alaycısın, Peanut." Dudakları benimkilerle buluşurken, karanlık bir kahkaha atıyor, sözlerini ve sıcak nefesini bana aktarıyor, eli ise beni tamamen kavlıyor.

"Sanki beni zorlamaya çalışıyorsun gibi." O alçak, alaycı ses tonu, sıkı dokunuşu, içimdeki her şeyi coşturuyor. "Bunun için seni cezalandırmak istiyorum."

Zevk içimde yankılanıyor, beni bir pinball makinesi gibi aydınlatıyor.

Sözleri heyecan verici, ama içimden bir ses bunun boş bir vaat ya da anın heyecanıyla söylenen sözler olmadığını söylüyor. Bunlar anlamlı ve sonuçları olan sözler, yani onun pratik deneyimi var. Nasıl cevap vereyim?

Sadece "*evet, lütfen, birazdan*" mı demeliyim?

"Sadece yarı yarıya mı?" Parmakları şişmiş klitorisimi sıkarken inliyorum.

"Yeni bir bahis." O uzaklaşır, başparmağını benim uzunluğum boyunca sürüklerken ifademi izler. "Seni hemen orgazm edeceğim. Sana o rahatlamayı vereceğim. Ve benimle akşam yemeği yiyeceksin."

"Bahisler böyle olmaz," diye sızlanıyorum, vücudum onun parmaklarını, dokunuşunu takip ediyor. O da öyle demişti. "Bunun bana bir faydası olmalı."

"Boşalmaktan başka mı?" Tanrım, o ifadeyi ağzından yalamak istiyorum.

Belki de onu sürmek. "Ellerimin altında parçalanmak? Ağzımın altında?"

İçim ihtiyaçla kasılır ve yataktan kalkarım. "Ya yapamazsam? Ya sen yapamazsan." Sözlerim nefesim kadar titriyor, ama yine de bu itişip kakışmaya devam ediyorum. "Ya boşalamazsam?"

"Bu çok yazık olur."

Bugün ikinci kez gömleğini tutup kendime doğru çekince, bir şey eklemek, bir şart ya da espri yapmak üzereymiş gibi görünüyor. Bu sefer direnmiyor, vücudu benimkinin üzerine geliyor, geniş omuzları zayıf öğleden sonra güneşini engelliyor. Ellerim kemerine uzanıyor, parmaklarım et, ince kaslar ve deriye ulaşana kadar gömleğini kot pantolonundan çekiyor. Tüylü bir kıl izi ve...

"Oh!" Vücudu benimkine doğru kıvrılırken her şey kasılır. "Oh Tanrım." Parmaklarım, kolunun altından şişkinleşen pazılarını kavrar.

"Çok yazık," dişlerini sıkarak boğuk bir sesle söylüyor. "Bacaklarını aç, sevgilim." Elini uyluklarımdan altına kaydırıyor, sabırsızca beni açıyor.

O bana doğru sallanırken ben çığlık atıyorum — o kadar büyük geliyor ki. Her yerde. Omuzları üstümde, güçlü uylukları benimkilerin arasında, o kadar sert ve sıcak ki, bacaklarımdan arasında sıkışmış gibi hissediyorum. Kirpikleri bile kalın, okyanus kadar mavi ve içinde kaybolmak çok kolay olan gözleri. Ve o dudaklar, öpülmek için yalvarıyor. Ama biz öpüşmedik, fark ediyorum. Elimini boynunun arkasına kaydırıp onu aşağı çekerek durumu düzeltirim. *Onu tatmak için.*

"Ağzın bir hedonistin ağzı gibi."

"Bu bir ima mıydı?" Fısıltısı saf bir alaydı. "Onu iyi kullanmam gerektiğini."

"Bunu boşa harcamak yazık olur." Ben bacaklarımı onun sırtına sıkıca doladığımda, vücudumdan aşağı kayacakmış gibi yapıyor. Bunu yapmak istemez.

Daha da önemlisi, ben ona izin veremem. Geçirdiğim geceden sonra olmaz. "Öp beni," diyorum, yataktan kalkıp ona doğru sallanarak.

"*Siktir.*" Küfürü o kadar sert ki, bana doğru eğilirken pazı kasları geriliyor. "Aminin sıcaklığını hissedebiliyorum. Tadına bakmak istiyorum."

Temel kelimeler ve baştan çıkarmalar en ateşli övgülerdir. Her bir parçam uyanırken, saçlarımdaki tüylerden bu derin, zonklayan ihtiyaca kadar, daha yakın olmak için çabalarken haykırıyorum. "Tanrım, Niko. Ben..."

"Evet, benim tatlı, tatlı kızım, yapacaksın." Onun düşük, cinsel tiz sesi içimde yankılanıyor. "Bir dahaki sefere bunu doğru yapayım ve seni yemeğe götüreyim." Eli aramıza giriyor, iç çamaşırama kayıyor, başparmağı ıslak klitorisimin üzerinde kayıyor.

"Seni eve götüreyim." O ovuşturuyor, ben kıvranıyorum, ateşli, sert nefesler aramızdaki boşluğu dolduruyor. Bir kez daha okşuyor, hafifçe vuruyor, biraz daha aşağı kayıyor, bana karşı dalgalanıyor. "Tatlılığını tadacağım. Seni yiyip bitireceğim."

Tanrım. Sözleri. Dokunuşu. Zevkimin ıslak sesi. Niko, dişlerimi göğsüne bastırdığımda inliyor, hislerim yayılıyor ve beni kendimden geçiriyor. Düşüyorum, vücudum bir sıcaklık ve coşku dalgasıyla kasılıyor.

Başım yastığa çarpar ve gülümserim. Gençliğimin yatak odasında kuru seks.

Bunun bu kadar eğlenceli olacağını kim düşünürdü? Uzanıyorum, kaslarım tatmin olmuş bir şekilde karıncalanıyor ve tatmin olmamış tek kasımı buluyorum.

O çok sert. Gülmemeye çalışıyorum, ama biraz kıpırdanıyorum. "Üzgünüm."

Niko inleyerek biraz daha aşağıya yerleşiyor. "Hiç de üzgün değilsin."

Utanacak kadar *doymuşum*.

"Kaba olmak istemem ama neden sen..." "Seninle sevişmek istemedin mi?"

"Çok kaba," diye şikayet ediyorum.

"İstemediğimden değil." Kaşları alçalıyor, yüzü sertleşiyor. "Sadece istiyorum..."

"Izzy?" Koridordan gürültülü ayak sesleri geliyor ve derin bir ses adımı çağırıyor. "Izzy, beni duyuyor musun?" Bitişik odanın kapısı açılıyor, sonra *gürültüyle* kapanıyor. "Neredesin sen?"

"Oh, titriyorum!" Avuçlarımı Niko'nun omuzlarına bastırıyorum. "Saklan, çabuk!" diye fısıldarım, onun iri vücudunu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak. "Seni burada bulursa..."

"Kim?" Niko'nun yüzünde şaşkınlık dalgaları yayılırken, bakışları kapıya kayar ve kapı üç kez keskin bir şekilde çalınır.

"Burada mısın?"

"Bekle!" Yukarıdaki adamın aniden genişleyen gözlerine bakarak çığlık atar gibi bağırırım. "Bir dakika." Tekrar itiyorum ve bu sefer o da hareket ediyor.

Dizleri yere çarparak k f rl r savurur, bacağı altından kayar.

"Yatağın altına gir," diye telaşla fısıldarım, g lmek üzereymiş gibi görünmesini görmezden gelerek. "Lütfen." Kardeşimin sesi kapının açıldığını haber verdiği için, onun isteksizce gözden kaybolmasıyla rahatlamam kısa sürer.

"Ne oluyor, Izzy?"

"Hey! Üzerimde kıyafet yok," diye bağırıyorum.

"Ne!" Sandy haykırıyor.

Bunun işe yarayacağını düşünseydim, büyük bir hata yapmış olurdum, çünkü kapı durdurucudan sekmeden bir saniye önce Niko'nun tişörtünü kapıp yatağın kenarına atıyorum ve çarşafı kapıyorum.

"O pembe pisliği parça parça edeceğim," kardeşim Sandy, Viking savaşcısı gibi odaya girerek homurdanır. "Senin iyi olduğunu söylediler!"

"Ben iyiyim," diye itiraz ettim. "Sadece her yere kusmuş olduğum için ıplakım." Bir an durdum. "Kim iyi olduğumu söyledi?"

"Ne  nemi var?" Sandy yüzümü ellerinin arasına alır, gözleri iyi olmadığımı bulacakmış gibi ifademi inceler. "Ama iyisin, değil mi?"

Yaralanmadın mı? Doktor ne dedi?"

"Burada doktor olduğunu nereden bildin?" "Izzy,"

diye derin sesiyle uyarıyor.

"Sandy," diye onun ses tonunu taklit ederek söylüyorum.

"Arkadaşının mesajını alır almaz onunla konuştum," diye homurdanır.

Yorganı koltuk altlarımın altına sıkıştırarak ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Gördüğün gibi, ben gayet iyiyim. Hiçbir şey olmadı." En azından, yatağın altında bir adam saklı olmasa bile, konuşmak istediğim hiçbir şey olmadı. Onu oraya ittiğimden bile emin değilim.

Onu neden oraya ittim, ben de emin değilim. Çıplak olduğum için. Ve yüzünü olduğu gibi sevdiğim için. Aşırı koruyucu bir ağabey için günde bir çok yeterlidir.

Ayrıca, benim seks hayatımın onunla hiçbir ilgisi yok.

"Bunun doğru olduğunu söyleyemem." Sandy'nin açık renkli kaşları daha da çatıldı. "Sen uyuşturulmuştun ve ben seni korumak için burada değildim."

"Bu senin işin değil. Bu arada, nerelerdeydin?" Ellerimi indirirken burnumu kırıştırıyorum. "Bir daha düşündüm de, bilmek istemiyorum galiba. Genelev gibi kokuyorsun." Öğleden sonra oldu ve o hala akşam kıyafetini giyiyor, yanaklarında da kalın bir sakal var. *Bu, benim de seks koktuğum anlamına mı geliyor?* Elini çekerek, yanıma oturmasını teşvik ediyorum, umarım kokmuyordur.

"Eh, tanıdığın biri değildi," diyor sinsi bir gülümsemeyle.

"Bunu duyduğuma sevindim." Uzun zaman önce, tam olarak on altı yaşındayken, o benim arkadaşlarımdan biriyle yatıp hayatımı bir süreliğine çok garip hale getirdikten sonra, birbirimizin arkadaşlarıyla çıkmamaya yemin etmiştik. Artık farklı çevrelerde takılıyoruz.

Şimdi bu konuyu açması garip. "Dün gece neden buradaydın ki?"

Ve bu eski odada ne yapıyorsun?" O, odayı hoşnutsuz bir şekilde gözden geçiriyor.

"Uzun hikaye." Diye iç çektim. "Ve ben iyiyim."

"Emin misin?" Bana Dalforth'ların patentli keskin bakışını atıyor.

"*Evet.*" Etkili olması için gözlerimi deviriyorum.

Ellerini uyluklarına bastırarak ayağa fırladı. "Arkadaşın seninle birinin olduğunu söyledi," dedi, bu sefer odayı sanki iradesiyle onu çağırabilecekmiş gibi göz gezdirerek. *Umarım çağırmaz.* "O kişi sana bakıyordu."

"Öyleydi, ama Tamsin'den eve gidip bana giyecek bir şeyler getirmesini istedim." Yatağın altında farklı bir tür rahatlık sağlayan adamdan bahsetmeyeceğiz.

"Konuştuğum kişi Tamsin'di."

"İşte böyle," diye yorgun bir şekilde cevap veriyorum.

"Ama o sanki... Ah, siktir et! Çok üzgünüm. Sanırım burada kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum."

"Sorun değil. Ben iyiyim. Gerçekten, Sandy."

"Tamam." Doğruluğunu ölçer gibi bana bakar. "Ben gidip duş alacağım." Kapıya dönmeden önce başıma öylesine bir öpücük kondurur. "Olduğun yerde kal."

"Urgh!" Ölmüş gibi başımı çarşafın altına soktum.

"Ciddiyim, Isla," diye sertçe mırıldanır ve topuklarını döndürür. "Olduğun yerde kal. Seni eve götüreceğim. Araba kullanmak yok, taksiye binmek yok."

"İç çamaşırlarımla eve koşarak gitmem," çarşafın altından mırıldanıyorum.

"İyi. Çünkü Giles büyüklüğünde bir çukur kazmak için yardımına ihtiyacım olabilir."

Çarşafı çeneme kadar indiriyorum. "Aceleci davranma, Sandy."

"Ona hak etmediği hiçbir şey yapmayacağım," diye homurdanır ve sonra gider.

"Onu bulamayacak."

Niko'nun sesine dönüp baktığımda, onu yatağa tırmanırken buluyorum. Giles gerçekten çok aptal değilse, onun haklı olduğunu düşünüyorum.

"Bu görüldüğü gibi değil, bu arada," diyorum, o yatak kenarına otururken. Ona bir açıklama borçlu değilim, ama aynı zamanda, odama sürekli otoriter ve sahiplenici erkeklerin girip çıktığını düşünmesini de istemiyorum. Niko beni ne kadar sinirlendirse de, onu tekrar görmek istiyorum. O orgazm...

"Sence neye benziyordu? Çünkü bana göre, sen en iyi arkadaşımın ikiz kardeşi gibi görünüyorsun."

Van

"Merhaba, Niko." Kapının eşiğindeki sarışın bana küstahça gülümsüyor, elleri kesik bir kafayı taşıyabilecek kadar büyük bir çantanın sapını sıkıca tutuyor.

Yine kot pantolon giyiyor. Bu sefer açık mavi, loafer ayakkabılar ve uzun bir hırka.

"Yoksa sana Van mı demeliyim?" Rüzgârın savurduğu bal rengi saçlarını pembe yanağından çekiyor, yüzünde bekleyen bir ifade var.

"İkisi de olur," diye geç cevap veriyorum. Aptalca. "Sen hangisini tercih edersen."

Görünüü... geçen hafta sonu onu neredeyse becerecekken yaptığımız konuşmayı düşünürsek... beklenmedik. *En iyi arkadaşımın kız kardeşini becermek.*

Bunu yapmamamın tek nedeni, kendimi tüm yemek için sakladığımı söylemiş olmamdı. Ama şimdi bir yanım atıştırmalıkla yetinmemiş olmayı dilerken, diğer yanım o odaya girdiğim için şansımı lanetliyor.

Sadakatinden değil, tamamen bencillikten. Onun tenini tatmamış, sıcaklığını hissetmemiş ve benim altımda parçalanışını izlememiş olsaydım, kapımın önünde salya akıtıp, bir kez daha tatmanın iyi bir arkadaşımı kaybetmeye değer olup olmayacağını düşünmezdim. Muhtemelen birkaç dişimi de.

"Güzel ev." Kafasını geriye eğerek, Kensington bölgesine özgü neoklasik portikoya bakıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bu konuda pek iyi değilsin, değil mi?" Sözlerinde eğlenceli bir ton vardı.

"Ne konusunda tam olarak?"

"Kibar konuşma. Görgü kuralları. Bu tür şeyler."

"Bu konuşmayı daha önce de yapmışız gibi geliyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omzumu kapı çerçevesine dayadım, kendi alaycı eğlencemi bastıramadım. "Güzel görgü kuralları ve genel nezaket kuralları bana pek bir şey ifade etmiyor."

"Hmm. Bence sen sadece öğrenme konusunda biraz yavaşsın." Leylak rengi oje sürülmüş parmağıyla alt dudağını hafifçe dokunarak, eğlenceli bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Son görüşmemizde tüm talimatlarınıza uyduğumu düşünüyorum. Öyle değil mi, *Leydi Isla*?"

Benim sözlerime neredeyse gözlerini devirdi. "Senden sakladığım falan yok."

"Sen de bahsetmedin."

"Evet. Kendimi toprak sahibi bir aristokrat olarak tanıtınca en iyi arkadaşları edindiğimi fark ettim. Senin ve Sandy'nin arkadaş olduğunuzu nereden bilebilirdim ki? Seni daha önce hiç görmemiştim."

Kendime gelip düzeliyorum. Bu dünyada saygı duyduğum çok az insan var, ama Alexander onlardan biri. Bu saygıdan dolayı, hafta sonundan beri mesafemi koruyorum. Bu, onu kafamdan çıkarmamı sağlamadı tabii. Çarşafın üzerine yayılmış saçları, kiraz gibi olgunlaşmış meme uçları ve günah kadar karanlık gözleri. Onu nasıl düşünmem, o anının kuyusundan nasıl içmem? O anda durmasaydım ne olabileceğini bir düşünün.

"Beni gerçekten kapıda bekletecek misin?" "Henüz karar vermedim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor, çantasının sapını kasten omzuna çekerek. "Çekil," diye ekliyor, benimle kapı çerçevesi arasına girerek.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, *Leydi Isla*." Yine de kapıyı onun arkasında kapatıyorum.

"Sadece bankadaki insanlar bana Lady Isla der. Diğer herkes bana Izzy der.

Sen hariç." Pembe dudaklarının köşesini kıvrıyor. "Fillerin fıstığı sevmediğini biliyor muydun?"

Başımı geriye atıp, koridoru kahkahamla dolduruyorum. Sorduğu soru ya da fıstık benzetmesi değil, gözlerinin vücudumun belirli bir bölgesine kaymasıydı. "Çok ince."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Gülümsemesi cesaret verici bir şekilde kalır. Başını flörtöz bir şekilde eğerek, ön kapının üzerindeki vitray panelden içeri giren güneş ışığı saçlarını sonbahar ateşi gibi parlatır.

sonbahar ateşi gibi parlatıyor. "Bu..." Tereddütle arkasına bakıyor. Sütunlar, yüksek tavanlar, balo düzenlenebilecek kadar geniş bir alan. "Bütün ev değil mi?"

"Bütün bina benim mi? Beş katın hepsi mi?"

"Aptalca bir soru." Bu düşüncenin saçma olduğunu düşünürcesine başını sallar ve parlak bir gülümseme takınır. "Birkaç karın ve yarım düzine çocuğun yoksa, bu bir mozole içinde yaşamak gibi olur."

"Üç karım olsa bile çocukların kaykay yapabileceği bolca yer kalır." Gözleri sağdaki kapıya kayar. Belki de Alexander ve evcil köpeği onu takip ederken, anne babasının

Alexander ve evcil köpeği onu takip ederken kaykayla kayıyordu. Ve belki o kapıyı açarsa, buradan çığlık atarak kaçardı, ki her şeyi göz önünde bulundurursak, bu onun için en iyisi olurdu.

Son üç yıldır çatı katında yaşadıktan sonra, aslında tüm evin sahibi olduğumu ona söylemekten kaçınıyorum. Bu bölgeye ve binaya çok bağlandım. Binanın içi yıllar önce dairelere bölünmüştü. Nazik ikna ve diğer yöntemlerle herkesi binadan çıkarmak bir yıl sürmüştü. Şimdi binayı eski ihtişamına kavuşturmak için yenileme çalışmaları devam ediyor. Bu arada, bina boya ve talaş kokuyor, ama İsla ikisinden de bahsetmiyor.

"Geliyor musun?" Asansörün yönüne doğru dönerek, Alexander'ın kaderini belirleyen doğum günü partisi sonrasında inşaat ekibini eve gönderdiğim nedenden onu uzaklaştırıyorum. Bir numaralı kapının arkasında ne var? Bir sır. Bir sorun. Benim uğraştığım bir şey.

"Hiç sormayacaksın sandım," diyor, yanıma otururken, hevesli bakışları ve yaşam sevinciyle. Onun ve Alexander'ın ikiz olduklarına inanmak zor. O her zaman çok ciddi ve ketumdur, İsla ise bana hızlı, hafif ve güzel tüyleri olan bir kuşu hatırlatır. Hayali düşünceleri kafamdan silip atıyorum, eski asansörün demir kafesi, onu açarken gıcırıyor.

"Çok eski görünüyor," diyor, ben ona önümden geçmesini işaret ederken. "Asansörlerin bu kadar eski bir kavram olduğunu bilmiyordum."

"Sanırım bu 1890'larda kurulmuş."

"Antika," diyor belirsiz bir şekilde, "eski olmasa bile."

"Benimle güvendesin."

"Biliyorum," diyor sessizce, gözlerinde benim hak etmediğim bir şey parlıyor. Kafesin kapısını kapatıyorum ve araba yavaşça, gürültülü bir şekilde yukarı doğru çıkmaya başlıyor.

"Park ettiğim yere hiç değinmemenize şaşırdım," diye ekliyor daha neşeli bir ses tonuyla. "Ya da en azından arabaya."

"Aston mu?" Kapıyı açtığımda, benim için ayrılmış bir park yerinde durduğunu fark etmiştim. "Ceza alacaksın. Orası sadece izinli park yeri."

"Söyleyeceklerin sadece bu mu?"

Çenemi ovuşturuyorum, sanki düşünüyormuş gibi, ama aslında, ön kapı ile asansör arasında, kafasının üstünde yığılmış saçlarından kaçmış olan bir tutam saçı görmezden gelmeye çalışıyorum. Dokunmak için bir cazibe gibi kıvrılan bu saçlar, lanet olasıca büyüleyici. Çekmek için. *Ne kadar dokunsal bir zevk.* "İyi sürülüyor mu diye sorardım, ama zaten iyi sürdüğünü biliyorum." Lanet olası portakal çiçekleri yüzünden çok derin nefes almamaya çalışıyorum. Saçları da böyle kokuyordu, yastığın üzerine yumuşak bir bulut gibi yayılmıştı.

"Aynen öyle." Küçük alanda neredeyse ellerini havaya kaldıracak kadar kahkaha atıyor. "Niko." Yaklaşıyor ve elini göğsümün ortasına bastırıyor. "Araba çok büyük bir jest, ama geçen hafta neden iş yerime teslim edildiğini bir türlü anlayamıyorum."

"Ne derler?" Gözlerimi onun elinden kaldırıp, masum olmayan mavi gözlerine bakıyorum. "Sen onu adil bir şekilde kazandın."

"Öyle mi?"

"Beni öptüğünü hatırlamıyorum." Bir şekilde birbirimize yaklaşmışız ve elim onun kalçasını okşuyor. "Hatırlardım." Bu, rüyalarımın, anılarımın bir parçası olurdu, hala onun yumuşak çığlıklarını duyan o kısmımda saklı kalırdı. Hala bileklerinin ne kadar narin olduğunu hatırlıyorum.

"Öpüşmekten çok daha fazlasını yaptık." Gözlerim, kalp şeklindeki dudaklarının cazibesine kapıldı. "Benden kaçtığını sanıyordum." Sözleri

yumuşaktı. Cazip gelmeleri gerekirdi, ama soğuk su seli gibi hissettiriyorlardı.

"Öyleydi." Geri adım attım ve eli göğsümden aşağı kaydı. "Öyleyim."

"Alexander yüzünden." Bu bir soru değil. Asansör gıcırdayarak ve sarsılarak dururken, daha çok mutsuz bir gerçeklik ifadesi. Tek bir gerçeklik ifadesi.

Başka nedenler de var.

"Gel. Sana bir içki ikram edeyim." Kafesin kapısını çekip onu dışarı çıkardım ve penthouse dairenin oturma odasının kapısını açtım.

"Çok güzel," diyor, nötr renkleri ve geniş cam kullanımını inceleyerek. Bakışları terasa ve ötesindeki Londra manzarasına kayıyor. Çatılar, bacalar ve iskelet gibi ağaç tepeler, uzaktan nöbetçi gibi duran kilise kuleleri.

"Burayı tercih ederim. Daha sessiz."

"Ve manzara da muhteşem." Bana dönüyor. "İtiraf etmeliyim ki, hayal ettiğim gibi değil."

Göğsümde küçük bir mutluluk balonu patlar. Yaşadığım yeri düşünmüş, yani beni düşünmüş. *Memnuniyet verici*, diye düşünüyorum sessizce nefes vererek. Ve imkansız.

"Bir şey içmek ister misin?" Mutfığa doğru yürüdüm, o da peşimden geldi. "Çay? Kahve?"

Daha güçlü bir şey. Sonuçta saat neredeyse beş oldu. Bu çok Batılı bir kavram. Tanıdığım hiçbir Rus, votka doldurmadan önce saatin kaç olduğunu sormaz.

"Su lütfen." Adanın etrafından dolaşarak aramıza koyu granit bir deniz koyuyorum.

"Ah, evet. Araba kullandığını unutmuşum."

"Aslında, o içkiyi alacağım." Eşarbını çözdürürken, sözleri biraz kavgacı.

"Buraya arabayla geldim, ama yürüyerek gideceğim."

"O zaman park cezası bekleyin. Şarap? Daha sert bir şey?

"Şarap lütfen. Varsa beyaz olsun."

Mutfak adasının altındaki şarap soğutucusundan iyi bir şişe Pinot Grigio çıkarıp dolaptan iki kadeh alıyorum. Bu sırada Isla hırkasını çıkarıp, hiçbir şeyi açığa vurmayan ama her şeyi ima eden bir bluz giyiyor. Tabureye oturup bana bakarken yakalıyor.

"Evet?"

"Bluzun çok güzel."

Gözleri kısaca aşağıya iner, yüzünde memnuniyet belirir. "Teşekkürler. Ben yaptım. Bu benim hobim."

Kesinlikle kendini nasıl öne çıkaracağını biliyor. Dolgun ve yumuşak göğüs dekoltesi. Omuzlarının eğrisi, ve ben yine bakıyorum. "Sadece bir hobi mi?" diye soruyorum, şişenin mantarını açarken.

"Şu anda. İçki içmediğini sanıyordum."

"Yalnız içmeyi mi tercih edersin?" Bardağa biraz döküp ona doğru kaydırıyorum.

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, sanki "*haklısın*" der gibi. "Kardeşimle olan arkadaşlığın yüzünden beni tanımak istemiyorsan," dedi, uzun saplı kadehini tutarken, "senin arabana binip dolaşmamı nasıl açıklayacağım sence?"

"Onun gördüğünden emin değilim," diye cevap veriyorum, onun üstü kapalı ifadesini görmezden gelerek.

"Onu sadece bir haftadır falan kullanıyorum."

"Bana bir haftalık Aston Martin mi verdin?"

"Ben vermedim." Diğer bardağı yaklaştırıp, birazını kaseye dökerim.
"Bahiste kazandın."

"Bu çok saçma. Cidden saçma." Bardağı tezgaha çarparak, kolunu mermere ağır bir şekilde indirir. "Yirmi birinci yüzyılda olduğumuzun farkındasın, değil mi? Kardeşimin benim iffetimin koruyucusu olmadığını?"

"İsla," diye iç çekerek söylüyorum. "Biliyorum. Ayrıca senin mutluluğunun onun için önemli olduğunu da biliyorum."

"Ya beni mutlu edersen?" diye karşılık verir.

"O sana bu etkinin sadece kısa bir süre için benim gücümde olacağını söylerdi."

"Belki de kısa süreli olan tek şey benim ilgilendiğim şeydir."

Bu beklediğim cevap değildi, ama parmağıyla başparmağını endişeyle çevirdiğini fark ettim. Beni istemesinden cesaret alması, gururumu okşamaktan da öte bir şeydi. Ama Alexander benim eğilimlerimi biliyor, tıpkı benim onun eğilimlerini bildiğim gibi. Ona kız kardeşi ile vakit geçirmek istediğimi söyleme düşüncesi pek de hoşuma gitmiyor. Kız kardeşim yok, ama en iyi arkadaşının yatakta ona ne yapmaktan hoşlandığını bilerek öğle yemeğinde ona bakmanın pek hoş bir şey olacağını sanmıyorum.

"Onun buna itirazı senden çok benimle ilgili olur," diye cevap veriyorum sonunda.

Bakışımı fark edince elini kucağına indirir. "Onun rızasına ihtiyacım yok."

"Bu bir saygı meselesi."

"Onun saygısını kazanmak için benimkini kaybetmek mi demek istiyorsun?"

"Bu karmaşık bir durum," diye tartışıyorum. "Riskli." Ve sadece Alexander yüzünden değil.

"Niko, evlenme teklif etmiyorum! Sandy'nin senden o kadar hoşlandığını ve benim seninle vakit geçirmemden memnun olacağını hiç düşündün mü?"

"Beni seviyor, evet. Beni tanıyor. Geçen hafta aramızda olanları ona anlatsam, hem dostluğunu hem de saygısını kaybederim."

"Beni kurtardığını mı?"

"Neredeyse sevişecektik. Kız kardeşler yasaktır. Durum bu." Bardağını kaldırarak, sinirini gizlemeye çalışıyor. "*Kippis*," diyorum, kendi bardağımı kaldırarak kadeh tokuşturuyorum.

"Bu Rusça değil." Gözlerini kısarak baktı. "Bu Fince. Ana dilim." "Alexander bundan bahsetmemişti."

"Çünkü bilmiyor."

"Oh." Çelişkili duygular yüzünde belirip sonra kayboluyor.

Kafa karışıklığı, şaşkınlık. Bir anlık zevk mi?

"Pek çok kişi bilmiyor," diye ekledim, bardağımı onun bardağına doğru uzatarak, neden bunu söylediğimi tam olarak bilmeden. Eski haberler pek ilgi çekici haberler değildir.

"Vanyin Rusça bir isim mi?"

"Nikolai gibi. Sadece annem bana Niko derdi, o da Fince." Dürüst olmak gerekirse, bu itirafın nereden çıktığını bilmiyorum. Belki de onun hayranlığını kazanmak istediğimdendir, ve o benim için diz çökerken bunu başaramazsam, başka yollarla kazanacağım. "Finceyi çok sık konuşmam."

"Ben hiç Fince bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Rusça biliyor musun?" Ağzım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"*Na zdarovy*?" diye cevaplar, bardağını kaldırırken tereddütlü bir bakışla.

"Doğru, değil mi?"

"*Boodym zdarovy*," diye cevap veriyorum, yaygın bir yanılığı düzelterek. "Sağlığımıza."

Her birimiz kadehlerimizden bir yudum alırken aramızda bir sessizlik hakim olur. Tam olarak rahatsız edici bir sessizlik değildir. Daha çok beklenti dolu bir sessizliktir. Gözlerimi onun yüzünden ayıramıyorum.

Bu arada, onun gözleri omuzlarımla çizgisini, pazılarımı takip ederek, çıplak ön koluma doğru kayarak beni baştan aşağı inceliyor.

"Eline ne oldu?"

"Tenis oynarken. Kaymak için atladım ve düştüm." Sağ yumruğumu sıkarak, morarmış ve şişmiş parmak eklemlerime bakıyorum, sonra onun yüzümü incelediğini fark ediyorum.

"Kavga etmişim gibi görünüyor, değil mi?"

"Biraz."

Bu bir kavga değil, daha çok bir ceza gibiydi. "Sert kortlar oldukça acımasızdır."

"Tabii ki acıtıyor," dedi aniden. Bir an için onun elimden bahsetmediğini anlamam zaman aldı.

"Alexander," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Buna alışkın olmadığımdan değil, sonuçta o varis. Sanırım, onun bilmesine gerek olmadığını söylediğimde kendimi diğer kadın gibi hissediyorum."

"İsla." Onun teklifine rağmen i çekiyorum. Keşke o başka birinin kız kardeşi olsaydı. Herhangi birinin kız kardeşi. "ok fazla arkadaşım yok ve bu dünyada saygı duyduğum çok az insan var. Eğer çıkarsak, benden bıkacaksın" — sırlarımdan, sevişmek ve kontrol etmek istememden — "ve bu onun için taraf seçme meselesi olmayacak."

"Bir şeyi unutuyorsun. Sandy de bir yetişkin. Seçim yapmasına gerek kalmayacak. Sen onun arkadaşısın, ben de kız kardeşi. Ayrı varlıklar. Ve aynı çevrelerde dolaşmıyoruz. Eğer, ne zaman biterse, yirmi adım öteden ölümcül bakışlara gerek kalmayacak."

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Elbette bitecekti. Aradığı şeyi benimle bulamayacak. İstikrar. Normallik. Çocuklar, şüphesiz. Kırsalda bir ev.

Bardağın içindekileri kaseye döküp burnuma götürüyorum. "niversitede, bir keresinde arkadaş grubumuzdan biri Alexander'a seni nasıl tanıyabileceğini sorduğunu duymuştum." Kafamı kaldırıp o gözlerin beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Gölgesi ruh haliyle birlikte değişiyor mu? "Sanırım ziyarete gelmiştin ve ilk başta onu son sevgilisiyle karıştırmışlardı..."

"Arkadaşı?" diye neşeyle önerdi. "Alexander kız arkadaş gibi bir şey yapmaz."

Bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Ama doğru hatırlıyorsam, o aptalın sözleri o kadar da kibar değildi. Isla'yı uzaktan görünce o kadar mest olmuştu ki, Alexander'ın en son sevgilisini tatmak için onun sikini emmeye razı olduğunu söylemişti.

"Hatasının farkına vardıktan ve hemen özür diledikten sonra, aptal, majestelerinin kız kardeşini nasıl tanıyabileceğini sordu.

Alexander'ın cevabı ne miydi? Evlilik teklifi ve ilk oğluna onun adını vermek. Bu, onu vurmamak karşılığında olacaktı."

"Bu, sevmediği birine söyleyeceği bir şey gibi geliyor. O senden hoşlanıyor. Biliyorum."

"Neden daha önce hiç tanışmadığımızı kendine sordun mu?" Çünkü ben sordum.

"Ama o senden hoşlanıyor."

"Beni kız kardeşiyle tanıştırmak için yeterli değil." Çünkü beni çok iyi tanıyor.

"Kardeşim yüzünden reddedildiğim ilk sefer değil bu." İronik bir şekilde kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Ben ilk doğdum, ama dükalığı o aldı."

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, kardeşini hiç yatağımda hayal etmedim."

Gözleri parladı, kahkahasını bastırdı. "Bu çok acı verici *olurdu*."

Yatağımda olmak da öyle olurdu, cevap vermiyorum. Acıtır ve incitirdi, muhtemelen biraz ağlar ve biraz daha isterdi. Biraz daha, acıları öpüp, acılarını yalayarak giderirdim. Bağlı hali çok güzel görünürdü, gözyaşları yüzünü ıslatırdı ve benim...

Ağzında bir penis. *Kahretsin.* Bardağımı masaya koydum, parmaklarımı kasenin kenarlarından zorla çektim ve nasıl hala tek parça olduğunu merak ettim.

"İyi bir dişçin var mı?"

"Anlamadım?" Kafamı kaldırıp baktım, gözlerinde yaramazlık dans ediyordu.

"Çeneni o kadar sıkıyorsun ki." Gülümsemeye başladı. "Azı dişlerin çökmeden önce bir ağız koruyucu sipariş etsen iyi olur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yoksa ağız saplantının olduğu için çenemi mi fark ettin? Ağız tıkaçı takmayı mı seviyorsun? Yoksa ağzını parmaklarla doldurmak mı hoşuna gidiyor, Leydi Isla?

Belki de ağzın dolu iken yanağına nazikçe dokunulmasını ve fısıldayarak övülmeyi seviyorsundur? Parmak ucunu ısırdığımda nefesini tuttuğunu hatırlıyorum.

"Her neyse, senin yepyeni Aston Martin'ini alamam." Sesi beni düşüncelerimden ve sertleşen penisimden geri getiriyor.

"Her şey halloldu. Tek yapman gereken buna alışmak."

"Peki Sandy bana nereden aldığını sorduğunda ne diyeceğim?" diye sordu, küçük, inanmaz bir kahkaha atarak.

"Eminim bir şeyler bulursun."

"O da öyle düşünecek! Muhtemelen kendime çok zengin bir şeker babası bulduğumu düşünecek." "Onun sapkın arkadaşından daha az korkunç bir ihtimal."

"Sapık mı?"

Bu, o cümleden anladığı tek şeydi. "O da benim sapkın olduğumu düşünür. En iyi arkadaşımın kız kardeşi." Omuz silkiyorum, hatamı örtbas etmek için.

"Neden bir şeyler sakladığını düşünüyorum?"

"Çünkü sen çok zekisin." Seni utandıracak ve ağlatacak şeyleri saklıyorsun.

İnle ve haykır. Kabuslara neden olacak şeyleri de sakla.

"Burası gerçekten çok güzel bir yer." Isla'nın gözleri terasa ve camın ötesindeki manzaraya kayıyor, sonra dikkati tekrar geri dönüyor. "Ne iş yapıyorsun, Niko?"

"Ne mi yapıyorum?"

"Yani, çalışıyor musun, yoksa bir tröst fonu bebeği misin?" Parmaklarıyla bardağının tabanında bir üçgen oluştururken omuzları biraz çöküyor.

"Sandy, ailenin inanılmaz zengin oligarklar olduğunu söyledi." Bu tam olarak bir soru değil, ama ses tonunda bir vurgu var.

"İkinci tahmininiz ne olurdu?"

"Anlamadım?"

"Ruslar sadece votka, para ve şüpheli iş anlaşmalarıyla bilinirler."

"Suçluları unuttun." Kaşlarını kaldırdı ve yemin ederim ki bu hareket benim sikimi titretti. Keşke gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydi. "Bazıları tüm zenginlerin suçlu olduğunu söyler."

"Bu ne, Isla?"

Daha fazla şarap yudumladı ve kirpiklerini indirerek düşüncelerini bir anlığına gizledi. "Arkadaşlarım bana Izzy der," diye cevapladı sonunda.

"Biz de öyle miyiz? Arkadaş mıyız?"

"Avantajları olmadan," diye cevaplar, sahte bir ciddiyetle. "Ne yazık ki." Bu sözler neredeyse fısıltı gibi eklenir, sonra aniden sanki söylediği sözlerden pişman olmuş gibi dik oturur. "Arkadaşım olmak ister misin?"

Benim istediğim, kendi adını bile hatırlayamayana kadar onu sikmek. Arkadaş olabilmemiz mümkün değil. Ama o mutfağında otururken, elimden gelen tek şey onu mevcut imkanlarla tatmin etmek.

"Sana saçımı örmeni falan istemeyeceğim."

"Arkadaşlığımızın o kısmını özellikle dört gözle bekliyordum." Saçını örmek, onu bağlamak ve sonra vücudunu çaprazlamasına bağlamak.

Gülümsüyor. "Yavaş yavaş

ilerleyeceğiz." "Ben de ondan

korkuyorum."

"Peki, dostum," diyor, tabureden atlayarak. "Evinizi merakla geziyorum. Sakıncası yok, değil mi?" diye ekliyor, bardağını alırken.

"Evet dersem vazgeçer misin?" O da bana aynı şeyi yapmama izin verir mi? Karşılığında komodin çekmecesinin içindekileri incelememe izin verir mi?

"Tabii ki," diye omzunun üzerinden seslendi. "Ben canavar değilim."

"Bütün canavarlar böyle der," diye mırıldanıyorum, onu takip ederek. Aniden durduğunda elimi dirseğine koyuyorum, vücudum neredeyse onunla çarpışıyor.

"Bu bir Rothko mu?" Gözlerini tablodan ayırır, ne kadar yakın olduğumu fark edince keskin bir nefes alır. Vücudumun her santimi aniden uyanır, onun yakınlığında damarlarımdan sıvı ateş akar.

"Bu bir tür vergi kaçakçılığı olur, değil mi?" Ya da amacına bağlı olarak kara para aklama.

"Bu benim soruma cevap vermiyor." Sesi nisan yağmuru kadar yumuşaktı.

"Neden bana söylemiyorsun? Bana profesyonel görüşünü söyle."

"Sana bir sanat galerisinde çalıştığımı söylediğimi hatırlamıyorum," diyor, bana dönerek.

"Öyle değil mi?" Ona, onun hakkında bildiğim tek şeyin bu olmadığını söylemeyi düşünüyorum.

"Öyle olsaydı, kahve yapmak ve fotokopi çekmek konusunda uzman olduğumu da bilirdin." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve onu kendime çekip, yakınlığının bana ne yaptığını hissettirmek istiyorum. Bunun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum. "Araba nasıl iş yerime geldi?"

"Sihirle."

"Resepsiyonist seni görünce heyecanlanmadığına göre, arabayı sen getirmedin."

"Bir daha söyle." Sanki duymamışım gibi konuşuyorum.

"Resepsiyonist genellikle rapor eder..." Dudakları kıvrılır. Sanırım benim ifadem her şeyi ele veriyor.

"Sence yakışıklı mıyım?" diye mırıldanıyorum, o da sahte bir inanmazlık ifadesiyle başını sallıyor ve tekrar resme bakıyor.

"Rothko'ya benziyor, ve şu da" —arkamdaki duvarı işaret ediyor

— "Matisse'ye benziyor."

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Sanat eserine tekrar bakıyor, kaşları hafifçe çatılmış. "Çünkü görünüş aldatıcı olabilir," diye uyarıyorum.

"Doğru." Geri adım atıp uyarılarımı görmezden gelerek, en yakın kapının koluna uzanıyor. "Örneğin, bu bir yatak odasının kapısı gibi görünüyor, ama bildiğim kadarıyla, birinci kapının arkasında bir seks zindanı olabilir."

"Aslında yatak odası," diye onayladım, yaklaşarak. "Hatta *benim* yatak odam."

"Ah, o zaman bu, şaplak masası olan bir yatak odası," diye cevaplar, bana pek de medyum olmadığını gösteren küstah bir gülümsemeyle. "Arkadaşlarının şaka hediyesiydi."

Akşamları pantolonunu üzerine asarsın, tek işe yaradığı şey budur." Elini kapı koluna koyarken, çizdiği tablonun saçma olduğunu düşünerek gülüyor ve neredeyse odaya düşüyor.

"Oh." Yumuşak ses, düşmesini engellemek için kolunu saran elime bir tepki olabilir, ama sanmıyorum.

"Arkadaşlar sırlarını paylaşırlar, değil mi?" Sesim yumuşak, niyetim karanlık. Kendime hatırlattığım gibi, bu niyetler hiçbir yere varamaz.

"Ben... evet, sanırım paylaşırlar." Açık kapıya sırtını dayar, bakışları odadaki eşyalara takılır, sonra tekrar başka yere kayar. Klasik ama modern tarzda dört direkli yatak, dokunsal duvarlar, kadife detaylar ve duvarlara stratejik olarak yerleştirilmiş rokoko aynalar. Onun gözünden bakmaya çalışıyorum, sevişmek için yapılmış kıvrımlı şekilli şezlongu. Yanındaki alçak kadife tabureyi. İlk bakışta oda görkemli. Duyusal bir şölen. Ama aynı zamanda ziyafet çekmek için de uygun bir oda.

Bunu fark etmesi ne kadar sürer?

"Bu sıra dışı bir sandalye." Gözleri kısa bir süre benimkilere kaydı, sonra tekrar geri döndü. "Biraz kuş kafesine benziyor." Yıldızlı yarım kuş kafesi. Koltuk orman yeşili ve yumuşak, sert metal kolçaklar da aynı kumaşla kaplanmış.

Üstünden sarkan, kadife kayışlı altın kelepçeler var. Ama ben sandalyeye bakmıyorum. Ona bakıyorum. Gözlerinin kararmasını ve dişlerinin yumuşak alt dudağına kısa sürelğine bastırmasını izliyorum. Onun hayal gücünü çekecek olanın şezlong olacağını düşünmüştüm, ama bu ilginç bir gözlem. *İlginç, ama yararsız bir ilgi.*

"Bu küçük kuşlar için bir sandalye." Sesim boğuk çıkıyor ve parmaklarım ona dokunmak için can atıyor. "Bağlanmayı seven iyi küçük kuşlar için." Kendimi durduramıyorum, ağzımı saçlarına bastırıyorum. Elimi kısa bir sürelğine, çok kısa bir sürelğine kalçasına doluyorum, arkasında bulunan kapı koluna uzanırken. "Ve, ah, nasıl da şarkı söylüyorlar."

Yanakları kızardı ve gözleri gece yarısı gibi, kapıyı kapattığımı hemen fark etmedi. Onu kendime doğru çektim.

"Şaplak masası yok. Korkarım ben gelenekçiyim. Dizimi kullanmayı tercih ederim."

Yumuşak saç telleri nefesimle birlikte hareket ediyor.

"Dizin," diye tekrarlar ve sanki düşünceleri kaygan bir tepeden aşağı taşlar gibi sıçrayarak yuvarlanıyor gibi hissederim.

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

"Dizin hakkında mı?"

"Oda," diyorum hafifçe, gülümsüyorum da. *"Arkadaş."*

"Oh." Kendine gelirken kirpikleri hızla titrer. "Çok güzel.

Zevkli."

"Diğer odaları da görmek ister misin? Koridorun sonunda, ateşli ve ateşli olmaya başlamadan önce sık sık soyunduğum bir oda var." Elim geç kalmış bir şekilde kapı kolundan çekilir ve bakışlarımın üzerinde dolaşmasına izin veririm, böylece imayı kaçırmam. *Kahretsin.* Bluzunun ince pamuğu altında meme uçları çok sertleşmiş. O gözlerle beni davet ederken bir erkek nasıl mantıklı düşünebilir ki?

"Çıplak mı?" Dili alt dudağını nemlendirmek için dışarı çıkıyor.

"Ve ateşli," diye fısıldarım neredeyse. Bu dünyada asla arkadaş olamayız.

"Saunanız var," diye cevaplar, aynı yumuşaklıkla.

"Evet." Kafam, onun koyu renkli gözleri ve kokusu tarafından çekilerek aşağı doğru hareketine devam ediyor. "Neden portakal çiçeği gibi kokuyorsun?" Derin bir nefes alıp saçlarının cazibesine kapılıyorum ve bir tutamını parmağımın etrafına sarıyorum.

"Yine o zevk düşkünü dilinle başladın."

"Oh, sevgilim." Dudaklarım kulağına değdiğinde nefesi kesildi. Onun kokusu burnumu doldururken ve ağzı öpülecek kadar yakinken, *istek* ve *zorunluluk* çok uzak kavramlar gibi geliyordu. Midemin dibinden bir ağrı yayıldı ve bir anda, ne pahasına olursa olsun ona sahip olmaya karar verdim. Öne eğilip yanağımı yanağına bastırdım ve fısıldadım, "Bu dil, senin zevkini tatmak ister." Elim boynunun arkasına kayar ve dudaklarım onun dudaklarına dokunduğunda nefesini keser.

Dudaklarıma karşı yumuşak ve sıcak bir şekilde adımı fısıldar. Düşük bir iniltiyle, onu tatmak için çaresizce ona yaklaşıyorum. Aramızda bir santimden az bir mesafe varken...

İnterkom çalar. *Sanki zamanı haber veren bir zil gibi.* Durduğumda acı çekiyorum ve nefret ediyorum, isteksizce geri çekiliyorum, sanki balçıkta yürür gibi hissediyorum.

"Özür dilerim." Yaptıklarım için özür dilerim ve kendim için özür dilerim, ellerim onu benden uzaklaştırmak için omuzlarına kayarken, aramızdaki bağı koparıyorum. "Yanlış yaptım." Hızla dönüp, interkoma doğru yöneliyorum.

"Zil kurtardı," diye fısıldar İsla, neredeyse kendine.

Benden mi kurtardı, yoksa kendimizden mi?

"Evet?"

Sergei ile interkomda kısa bir konuşma yaptıktan sonra, bir çalışan mı?

Ortak? Ailemizin işlerinin bir üyesi ve tatsız işleri yapan biri, İsla'nın omzuna kocaman çantasını asarken onu buluyorum.

"Gitsem iyi olacak," diyor, gözlerini bana kaldırmadan. "Belli ki meşgulsün."

"Senin için asla çok meşgul olmam."

"Ama yine de." Gözleri yere düşer ve çantasını karıştırmaya başlar. "Gitsem iyi olacak."

"Bunlar olmadan olmaz." Mutfak tezgahına düşürdüğü anahtarları alıyorum. Elini tutmama izin veriyor ve anahtarları avucuna sıkıştırıp parmaklarımı onun parmaklarının üzerine kapatıyorum. "Artık benim adıma kayıtlı olmayan bir arabayla yapabileceğim hiçbir şey yok. Tabii, onu çaldığımla suçlanmamı istemiyorsan."

"Bu çok saçma."

"En iyi bahisler genellikle öyledir." Aynı zamanda en iyi getiriye sağlayan bahisler de genellikle öyledir.

Eski asansöre doğru yürüdük ve zemin kata indik. Ön kapıda durdu ve elindeki anahtarlara baktı.

"İsla." Adı dudaklarımda kesik kesik ve yanlış geliyor. "Bir öpücük için arabadan çok daha fazlasını riske atardım. Ama kardeşin uzun zamandır benim arkadaşım." *Kardeşini neden olarak göstermeye devam et. İşleri daha da karmaşık hale getirmeye gerek yok.*

"Lütfen Niko, açıklamaya çalışmayı bırak. Anlıyorum," diyor, başını eğerek saçlarının yüzünü gizlemesine izin veriyor. "Aynı şeyi tekrar tekrar söylemene gerek yok.

Ama seninle benim arkadaş olamayacağımız belli. Başını kaldırır ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Çünkü ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz."

"Hiçbir şeyden pişman değilim." Onu kaybetmiş olmam dışında. O anda durmuş olmamız dışında.

"Hoşça kal, Niko." Parmak uçlarına yükselir, elini omzuma dolayarak yanağıma bir öpücük kondurur.

"Hoşça kal, Peanut." Gözlerini devirir ve soğuk akşamın içine adım atar. Arkasını dönüp bakmaz, arabanın kilidini açar ve karanlık iç mekana girer.

"Uzun süre burada kalmadı."

Kapıyı kapatıp Sergei'nin boğuk Rusça sesine doğru dönüyorum.

"Yeterince uzun." Onun canını sıkmak için İngilizce cevap vermeyi tercih ediyorum. Ama Rusça benim tercih ettiğim dil değil. Fince benim tercih ettiğim dil. Boşuna ana dil denmiyor.

"Senin sevişmeyi sevdiğin şekilde yeterince uzun değil," diye alaycı bir şekilde sordu.

"Benim seks hayatım hakkında ne biliyorsun? Yine kapıda dinliyor muydun?" O kaşlarını çatdı. Ben gülümsedim. "Hangi deliğe girdiğini unutmuşsun herhalde."

"Böyle konuşmayı kes, yoksa sana hatırlatmak zorunda kalabilirim."

Kahkaham boş koridoru doldurur. Kulaklarını ellerimle tutup kocaman kafasına bir öpücük kondururum. "Gulag hikayelerini dinlemeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Çok garip bir mizah anlayışın var."

"Senin yok ki," diye karşılık veriyorum, yanından geçerken yanağını okşayarak.

"Amcanın haklı olduğunu anlayacak kadar senin cinsel hayatın hakkında yeterince bilgim var. Artık evlenme vaktin geldi."

"Ah, demek sen de onun gibi benim seks hayatımı kısıtlamak istiyorsun." Başımı sallarım.

"*Ahpeteet prihohdit va vryemya yedy,*" diye mırıldanır. Atasözü der ki, *iştah yemekle gelir*. Isla Dalforth için, seve seve kendimi ölümüne tıknırım.

"Eski neslin kıskançlığı." Alaycı bir şekilde başımı sallarım. "Genç neslin saygısızlığı. Amcan dükü seviyor."

"Onun cebinde olması fikrini seviyor, demek istiyorsun." Tek yeğenini aristokrasiye evlendirmek, zaten aşırı şişirilmiş özgüvenini daha da artıracaktı. Onları bize bağlayarak, iş ilişkilerimize ve ölümümüze karıştırarak ailesini mahvetmekten zevk alacaktı. "Ama süt bedava iken neden ineği satın alasın?" Bu benzetme hoş bir benzetme değil, ama gerekli bir yalan. Isla Dalforth, bana bağlanmaya zorlanırsa, yaşam sevincini yitirmiş boş bir kabuktan başka bir şey olmayacaktı. Ve işler o noktaya gelecekti, çünkü

o bunu sağlayacaktı. Bu adam insanları, hayatının satranç tahtasında hareket ettirilebilecek

—hayatının satranç tahtasında hareket ettirilebilecek parçalar olarak görmekten kendini alamıyor. "Amcam tatilinin tadını çıkarsın," diye ekliyorum, elimi sallayarak. "Onu bu konularla rahatsız etmeyin."

"Sen onun tek ailesisin. Senin için en iyisini istiyor."

"Elbette," diye yalan söylüyorum. Ve ona göre benim için en iyisi, kendimi en iyi şekilde geliştirmek. İngiliz elitlerine katılmak. Onun görüntüsüne göre kendimi şekillendirmek değil.

"Nikolai," diye seslendiğini neredeyse duyabiliyorum, "bağlantılarını en iyi şekilde kullanmayacaksan, Winchester, Eton ve Oxford Üniversitesi'ne neden bu kadar para ödedin?"

Eğer izin versem, o da beni sömürürdü. Ama ben kendi yolumdan gidiyorum, onun dediklerini yapmıyorum ve ona katılmaya hiç ilgi göstermiyorum. Bunu yapmaya kalkışmak, hayatımın erken sona ermesine neden olur, eminim. Konstantin kendini benim iyiliksever amcam olarak görmekten hoşlanıyor, ama onun imparatorluğu için planlarım olduğunu düşünseydi, beni öldürür müydü acaba? Ki yok.

"Tatilinin tadını çıkarıyor!" Sergei derin bir kahkaha atar. "Dün gece, kulüplerinden birinde Arnavut bir züppeyi parçaladığını duydum."

"Dans pistinde cinayet," diyorum yavaşça. Sergei kaşlarını çatıyor, sonra omuz silkiyor. Sophie Ellis-Bexter'ın müziğini sevmediğini tahmin edebiliyorum. Düşük sesle iç çekmemi engelleyemiyorum. "Adamın hiç inceliği yok."

"Hayır, ama *polis*i cebinde tutuyor."

Bu mantıklı, çünkü başka türlü neden seyircilerin önünde birini doğrayasın ki?

"Lady Isla sana faydalı olabilir," diye ekledi Sergei, arkamda durarak. "Kimse evliliğin diğer faaliyetlerini kısıtlaması gerektiğini söylemiyor."

Kapı kolunu tutarken, başımı omzumun üzerinden çevirdim. "Anahtar deliklerinden dinliyor muydun?"

"Amcan..."

"Ne istediğini biliyorum. Maaşını o ödüyor olabilir, ama beni yönetmiyor. Bırak da Kanarya Adaları'nı yönetmeye—yoksa mahvetmeye mi demeli?—devam etsin, benim hayatımı yönetmek—ve mahvetmek—yerine."

"O, tek kardeşinin oğlu olan senin için en iyisini istiyor."

"Ve ben lanet olası bir eş istemiyorum." Gerisini içime atıyorum. Amcamın benim için yapabileceği en iyi şey, bir dizi hizmetçi ve temizlikçi tarafından yetiştirilmemdi, ta ki ilk fırsatta paranın satın alabileceği en iyi okulun kapısına bırakılana kadar. Etkili çevreleri taklit etmeyi ve onlara sızmayı öğrendim. Prenslerin ve başbakanların, diktatörlerin ve diplomatların oğullarıyla arkadaş olmayı öğrendim.

Çünkü bu bağlantıların Konstantin Vanyin için ne zaman yararlı olacağını kim bilebilirdi ki?

Ve şimdi de aynı nedenlerle bana bir gelin seçmemi istiyor. Etkisini artırmak için. Zehirlemek için. İşgal etmek için. Yozlaştırmak için. Dalforthlar bundan daha iyisini hak ediyor.

"Çocuk gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyor Sergei.

"Konuşmadan önce düşün, ihtiyar," diye homurdanıyorum, dönüp ona doğru adım atıyorum. "Konstantin gittiğinde dizginleri kim elinde tutacak?"

Sergei'nin gözleri büyür, ama geri adım atmaz. "*Kolya*," diye babamın bana taktığı takma adla onu sakinleştirir. "Bu hayat sana göre değildi. Amcan babanın planlarına saygı duyuyor."

"Ama babam burada değil."

"Bu hayat..."

Yine kapiya doğru dönerim, omuzlarım sanki dünyanın dengesi orada duruyormuş gibi ağrıyor. Onun hayatıma karışmasına izin vermeyeceğim. Isla'yı kirletmesine izin vermeyeceğim. "Bu *svoloch*'la ilgilenmem gerek," diye mırıldanarak kapıyı ardına kadar açarım.

"O piç değil ve babası bir vikont."

"Baron," diye mırıldanıyorum, Sergei aradaki farkı bilmiyor ama.

"Vikont, baron ya da prens, onu öldüremezsin." Yaşlı adam odaya adımımı attığımda kolumu tuttu. "Amcan bundan hoşlanmaz."

"Bu bir şaka. Rakiplerini gülümseyerek parçalayan bir adam, benim aynı tür bir adaleti sağlamama itiraz eder mi?"

"Ortalığın halini bir düşün, döşeme tahtaları yeni sökülmiş ve o ipek duvar kağıdı için bir servet ödemişsin!"

Yüksek sesle ve sertçe güldüm. "Ah, Sergei." Kolumu onun geniş omuzlarına attım. "Başına bir eşarp taksan, babuşka olabilirsin."

Gözleri kısılır ve küfürler mırıldanır. "Zeminler eski. Tarihi. Boktan bir dans pisti değil. Kırmızı lekeler bırakmak istiyorsan, bırak, ama sana söylüyorum, Pakhan bundan hoşlanmayacak."

"O da burada değil." Kolumu geri çekip manşetlerimi düzeltiyorum. "Ya bir sonraki Pakhan ben olursam? O zaman benim emirlerimi yerine getirirsin."

"Ben her zaman senin için buradaydım," der, göğsünü öfkeyle yumruklar.

"Sen daha burnu akık bir çocukken bile. Seni Finlandiya'dan buraya getiren ben değil miydim?"

Annemle babamın geçirdiği trafik kazasından sonra demek istiyor. Amcam onu beni Londra'ya getirmesi için göndermişti. İngilizce tek kelime bile bilmiyordum, Rusam da pek iyi değildi. Yedi yaşındaki, kederli bir çocuğu almak için iki kulağı da yaralı, yüzü yaralı bir adam göndermişti. Benim kamam hiç de şaşırtıcı değildi.

"Katığında seni kovalamadım mı?" diyor. "şeytan gibi? Ama Pakhan olursan ne demek istiyorsun? Konstantin senin bu işe karışmanı istemiyor, en azından bu şekilde. Baban farklı bir adamdı."

İyi bir adamdı.

"Amcam beni babamın suretinde yetiştirecek, değil mi?"

"Ne?"

"Sergei, rahatla. Hiçbir şey değişmiyor. Kafanı yorma."

"Peki ya o?" Başını, inlemelerin geldiği yöne, açık kapının ötesindeki siluete doğru eğdi.

"Onu da öldürmeyi düşünmüyorum." Yoksa, bunu alışkanlık haline getirmeyi düşünmüyorum mu demek istiyorum? İçimdeki bu his yüzünden bunu söylemek zor. Nehir yatağının dibinden çamurların kıvrıldığı gibi bir his. Taneli. Bulanık. Yanlış. Onu korkutmak niyetindeydim. Onu, yarı baygın İsla'nın üzerine sarılmış halde bulduğumda yaşadığım korkuyu biraz olsun tattırmak için. Ona bir ders vermek için. Ama sonra dairesinde bulunan pislikler ortaya ıktı. *Lanet olası pislik.*

Kapıyı açtığımda, bantla kapatılmış gözleri benimkilerle buluştu. Yarım yamalak bir dayak yedikten sonra sandalyeye bağlanan *misafirim*, bantın altından itiraz etmeye başladı.

"Merhaba, Giles."

"Onun sesini duyduğundan beri titremesi durmadı," diye tükürdü Sergei, Rusça konuşmaya devam ederek.

"İsla'yı buraya çağırıp ona küçük bir intikam almasını teklif edeceğimden mi endişelendin?" Dudaklarımı büzerek, ressamın iskelesinde terk edilmiş bir çekiç aldım.

"Bunu düşündüm, ama o intikamcı bir tip gibi görünmüyor."

Bantın arkasında, Giles boğuk bir sesle mırıldanıyor, gözleri yalvarır gibi.

"Seninle ne yapacağım? Sanırım henüz karar vermedim." Bileğimi döndürerek tokmağı sallamaya başladım, o da bandın arkasından ciyaklamaya başladı. "Seni öldürmek istiyorum, ve bu abartı değil. Aklım bana, senin yokluğun dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğini söylüyor." Gözleri fal taşı gibi açılan Giles, başını staccato gibi salladı, parmak eklemleri sandalyenin kolçaklarında beyazlaşmıştı. "Ama Sergei haklı. Senin kanının döşeme tahtalarını lekelemesini istemiyor." Dikkatim gülümsemeye Sergei'ye yöneldi, ancak

baca göğsüne kaşlarını çatarak bakmaya özen gösteriyorum. "Ve tabii ki duvarlar da var. Gördüğün gibi, onları boyamaya başladılar bile."

Sallanan başı şiddetli bir şekilde sallanmaya ve bir dizi boğuk yalvarışa dönüşür.

"Lanet olası korkak," diye İngilizce küfreder Sergei, sonra neredeyse endüstriyel boya kovaşına düşecekken Rusçaya geçer. "Siktir! Lanet dekoratörleri ne zaman geri alıp işi bitirmelerine izin vereceksin?"

"Burada işimiz bittiğinde," diye cevap veriyorum ve bileğimi ve tokmağı tekrar döndürmeye başlıyorum. "Elbette, hangi yolu seçersem seçeyim, biraz dağınıklık olacak." Topuğumun üzerinde dönerek ona bakıyorum. "Alexander, ya da tercih ederseniz, ekselansları dük, pazar sabahı cesediniz için bir çukur kazmayı planlıyordu. O zamandan beri onunla konuştum ve planını ikinizin bacaklarını kırmak olarak değiştirdiğini duyunca sevineceksin."

Gözlerimden yaşlar dökülür ve bantın üzerine damlar. Çekici omzumun üzerine kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde indiririm. Dizinin bir santim üzerinde durur.

"Başka bir alete ihtiyacın olacak," diyor Sergei. "En azından bir çekiç."

"Misafirimizin anlayabilmesi için İngilizce konuşur musun lütfen?"

Öyle yapar, bakışları Giles'a kayar ve ekler, "Belki de onu şimdi öldürmelisin."

Bu bir adam değil, bir fare." Aptalca bir ciyıklama sesi çıkarır.

Kafamı sallayıp önceki konuşma konusuna geri dönüyorum. "Öldür onu, öldürme onu," diye Rusça cevap veriyorum, ellerimi onun cevabını tartar gibi kullanarak.

"Sadece seyircilerin yararına," diye Sergei somurtarak cevaplar.

"Hiç eğlenceli değilsin," diye cevap veriyorum ve tekrar İngilizceye geçiyorum. "Ne tür bir çekiç?"

"Daha iyisi," diye homurdanarak cevaplar. "Ve bacaklarını bağlamak için bir şey."

"Bağlamak mı?" Sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi kaşlarımı

kaldırıyorum. Neyse ki Sergei sonunda olayın özünü anlamış görünüyor.

"Bir çekiçle bacağı kırmak neredeyse imkansızdır. Tabii kemikleri dal parçası gibi değilse."

Giles'ın dikkati Sergei'den bana geçer ve yine boğuk protestolarla tepki gösterir.

"İmkansız değil, olası değil," diye tartıştım. "Deneyebilirim. Eğer işe yaramazsa, senin yöntemi deneyebiliriz."

"Biraz tuğla getirsen daha iyi olur," diyor Sergei burnunu çekerek. "Eklemlerin yerinden çıkmasını önlemek için diz ve ayak bileğini sabitleyin. Kaval kemiğini kırmak için iki, belki de iki yüz poundluk bir kuvvet gerekir."

"Tibia," diye ekliyorum. "Doğru terim bu." "Ne?"

"Şimdi de doktor mu oldun?"

Tıslayarak başımı sallıyorum. "Ona acı çektirmek istiyorum, acısını dindirmek değil."

"Oyun oynamayı bırak," diye mırıldanır Sergei Rusça. "Ya yap ya da bırak gitsin." "Hatırlat bana, şu anda kim sorumlu?" diye cevap veririm aynı dilde.

"Ağır bir çekiç." Sergei kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturur.

"Yüzey alanı küçük olan."

"Bunu dinlemelisin," derim, dikkatimi tekrar Giles'a çevirerek. "Adam ustalık dersi veriyor." Bantın üzerinde, Giles'ın geniş gözleri kırpışır.

"Balta kullanabilirsin..."

"Onun bacağını kesmeye çalışmıyoruz," diye gülerek karşılık veriyorum.

"Henüz," diye omuz silkiyor Sergei. "Bence çok gürültü çıkaracak.

Polisin kapını çalmasını istemezsin."

"Onun bacağını keserek onu susturmayacağım, Sergei." "O zaman kafasını."

"Bu da bir seçenek." Omuz silkiyorum, sonra misafirimle ilgilenmeye devam ediyorum. Gergin omuzlarımı esnetiyorum, başımı bir tarafa, sonra diğerk tarafa eğiyorum, sanki sabah koşusu için ısınma yapıyormuşum gibi. Dışarıdan sakın görünmeme rağmen, damarlarımdan şiddetli bir öfke

öfke dolaşıyor, şiddet dışında hiçbir şeyle tatmin edilemeyecek türden bir öfke. O, benim olan şeye elini sürdü — izin versem benim olacak şeye. Ona zarar vermeyi planladı ve bu yüzden, bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Onu öldürebilirim. Yüzümde bir gülümsemeyle yapabilirim.

Çömelerek, o korku dolu, kan çanağı gözlere bakıyorum.

Dışarıda bir araba gürültüyle geçiyor, bir çocuk sevinçle çığlık atıyor ve bir köpek havlıyor. Omuzları derin hıçkırıklarla sarsılmaya başlıyor, çünkü burada, bu odada, dışarısı başka bir galaksideymiş gibi. En azından onun için.

"Ama bunlar sadece laf, değil mi?" Sergei, kollarını göğsünde kavuşturarak iddia ediyor.

"Belki de ustalık dersini vermem gereken kişi dük'tür."

"Alexander'ın bunu planladığını söyledim." Tekrar ayağa kalkıp çekiçle kafamın üstüne vuruyorum. Bantın arkasında Giles çığlık atıyor. "Bu ayrıcalığı ona saklayacağımdan değil."

İsla

Sandy'nin, kardeşim arkadaşının yatak odasındaki eğilimlerini bildiği için beni Van'la tanışmaktan kasten alıkoyduğunu merak etmeye başlamıştım. Onun biraz sapık olduğunu varsayarsak, ki yatak odasında gördüklerime bakılırsa öyle olduğunu düşünüyorum. Kısa karşılaşmamız sonraki haftalarda rüyalarımın girdi, uykumdan uyandırdı, vücudum çarşaflarda kıvrılmış, zonkluyor ve terliyordu, cildimin her santimi onun dokunuşunu arzuluyordu. Ama daha önce hiç tanışmamış olmamız bir tesadüf olmalıydı, çünkü kardeşim onun adını sık sık andığını fark etmiştim.

Belki de ben dikkat etmemiştim. Tesadüf ya da kader, önümüzdeki aylarda kendimizi birden fazla kez aynı yerde bulduk.

"Peki, siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Niko, pardon, *Van*, Sandy'nin düzenlediği akşam yemeğinde benim ve randevumun yanına gelip sordu.

O odaya girdiğinde genel bir şaşkınlık dalgası yayılmış, ardından kadınlar tarafından açgözlü bakışlar ve kirpik çırpma hareketleri gelmişti. Diğer grup ise sırt sıvazlayarak ve sevinç çığlıkları atarak karşıladı. *Niko Vanyin popüler bir çocuk gibi görünüyor.*

"Birkaç haftadır." Alistair boğazını temizledi. "Sadece birkaç haftadır."

"Bu seni ilgilendirmez," diye ekledim, onun amca tavrına karşılık şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle. Odanın diğer ucundan gözlerinin beni yiyip bitirdiğini gördüm. Bana karşı hissettiklerini hatırlıyorum.

Sen çok tatlı, çok tatlı bir kızsın.

Belki de onun sapkınlığı kendini mahrum bırakmaktır, çünkü benden hoşlandığını biliyorum. O yatak odasının kapısında, o çekiciliğin yankısını hissetmiştim.

neredeyse beni öpecekti. "Sonuçta, sen benim kardeşim değilsin." Bardakımın etrafını işaret ederek, Sandy'nin ten rengine hiç yakışmayan pembe giysili bir kızla sohbet ettiği şömineyi gösterdim. "Onu rahatsız etmek istiyorsan, o orada." Başka bir deyişle, onu sen seçtin, bu da canımı yakıyor.

"Rahatsız etmek mi?" Van kaşlarını kaldırdı. "Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Senin sandığın kadar arkadaş değiliz." Alistair'e hayranlık dolu bir gülümseme gönderdim, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığa bakılırsa bu onu şaşırtmış gibi görünüyordu.

Hadi ama aptal. Bir kız sana gülümsediğinde, sen de gülümsemelisin.

Biz birlikte değiliz. Ama sahip olamayacağım bir erkeğin peşinden koşmanın bir anlamı yok.

Beni bir bütün olarak yutabilecekmiş gibi bakan bir adam.

"Öyle değil miyiz?" Niko o yumuşak ses tonuyla cevap veriyor. "Ya da belki de senin olmak istediğin türden arkadaşlar değiliz."

"Düşman arkadaşlar mı demek istiyorsun?" diye soruyorum, onu kasten yanlış anlıyorum. O, çıkar ilişkisi olan arkadaşlar demek istiyor. Bu konuyu açtığı için onu suçlayamam. Onun kapısına gidip neredeyse kendimi ona atıyordum. Ve o da neredeyse beni öpecekti. Yine.

Ama beni bu kadar nazikçe reddetmesinin nedenlerini anlayabiliyorum, onun ve Sandy'nin sahip olduğu türden bir arkadaşlığı hiç yaşamadığım için kendimi onun yerine koymak zor olsa da.

Kıskanç mı? Ben mi? Birazcık.

Anladığım kadarıyla, birlikte iş kurmak üzereler. Yıkık dökük bir kır evi satın alıp, onu lüks bir kulüp veya otele dönüştürmek istiyorlar. Yani

(isteksizce) bu adamı saygı duyabilirim. Ama bu, ona karşı nazik olmak zorunda olduğum anlamına gelmez.

Gurur düşüşten önce gelir ve tüm bunlar.

Ama onu görmek bile kalbimin, yuvanın kenarında dengede duran bir yavru kuşun kanatları gibi çarpmasına neden oluyor. Geriye mi düşeceğim, öne mi?

Onun kollarına uçacak mıyım, yoksa beni yere düşürecek mi?

Evet, tabii. Cevabı zaten biliyoruz.

"İkiniz nerede tanıştınız?" Amca gibi konuşan sesi birdenbire beni rahatsız etti. Demek böyle mi oynuyor? Kardeşimin en iyi arkadaşı, yaşlı moruk. Sanki aynı yaşta değiliz de.

"Alistair ve ben galeride tanıştık." Vücudumu sözde sevgilime doğru çevirip kolumu onun koluna doladım. O şaşkınlıkla sıçrayınca parmaklarımı onun ön koluna sıkıca tutturmak zorunda kaldım. "Öyle değil mi?" İyice emin olmak için, sanki ona aşıkmişim gibi pazısını okşadım.

Kahretsin. Niko'nun dudaklarının donuk kıvrımına bakılırsa, bu boşuna bir çabaydı.

"Ah, evet," diye geç cevap verdi Alistair. "Yeni bir eve taşınmıştım ve Izzy bana sanat konusunda yardım etti."

"Ah, onun sanatı." Sadece Niko bu kelimeyi bu kadar müstehcen hale getirebilirdi. "Neden gelip benim sanatımda bana yardım etmiyorsun?"

Yukarı gelip gravürlerimi görmeye? Neredeyse gülüyordum, ama sonra iç geçirdim. "Sanırım cüzdanın benim küçük galerim için biraz fazla dolgun."

"Kuş kafesine oldukça ilgi duyduğunu hatırlıyorum."

Kalbim yüksek sesle çarpıyor, bu his bacaklarımın arasında yankılanıyor ve rüyalarımın kopan bir görüntü gözlerimin arkasında canlanıyor. Altın ve kadife. *Sandalye. Onun teni.* Gözlerimi kırıyorum, sessiz kaldığımı fark ediyorum

ve iki erkeğin de dikkatini çekiyorum. Biri bana şaşkınlıkla bakarken, diğeri sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi görünüyor. *Ve gördüklerini beğeniyor gibi.*

"Benim deneyimim sadece duvar sanatıyla ilgili, enstalasyonlarla değil." Kahretsin, az kalsın gravürler diyecektim. Seyirci varken bunu yapamam. Ona olan ilgimi saklayıp, onun buna karşılık vermeyeceğini bilerek nazik davranmalıyım. Kadehimle Alistair'e dönüyorum.

"Bardağımı doldurur musun?"

"Tabii ki." Hayranlık dolu erkek arkadaşı rolünü oynayan biri için çok hızlı kabul ediyor.

"Oradayken bana bir bira da alır mısın?" Van'ın mırıldanması bir rica gibi gelmiyor.

Alistair duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, "Sen içki içmiyorsun," diye suçluyorum onu. "Ve eminim ki bira da içmiyorsun."

"İçmiyor muyum?"

Gözlerimi kısarak bakarım. "Sorulara başka sorularla cevap vermeyi bırak."

"Bu doğru İngilizce mi?"

"Finlandiya dili değil. Rusça da değil."

Van, anlamadığım bir şey söylüyor. Rusça ya da Fince ya da başka bir dil olabilir, ama küfür gibi geldiğinden eminim.

"İçki içmediğimden değil," diye ekledi kısaca. "Sadece kafamın açık olmasını tercih ediyorum, ama sen etrafta olduğunda bunu başaramıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seni sarhoş edici buluyorum demek."

Nefesim yarıda kalır, vücudum zihnimden önce onun ne demek istediğini anlamış gibidir. Kelepçeleri tekrar görürüm, içimde bir duygu dalgası yükselir. Kendimi ona doğru eğilirken bulurum, sanki...

Ama hayır. Bunu yapmayacağız. Sevişmek. Yatağa girmek. Çirkinlik yapmak.

Birbirimizin beynini sıkmek.

"Sarhoş edici ama görünüşe göre riske değmez." Neden hüzünlü bir trombon sesi çıkarmıyorum ki!

"Ben öyle demedim."

"O tür bir arkadaş olmak istemediğini söyledin."

"Ne tür bir arkadaşlık o?" diye sordu, içten bir bakışla.

"Belki hafızamı tazeleyebilirsin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bana yaklaşıyor ve ben ne uzaklaşmak için irade ne de yerim var, ama kalbim av hayvanı gibi hızla atıyor.

Avlanmayı ve öldürmeyi dört gözle bekleyen bir *av hayvanı*. Yani sapık bir *av hayvanı*.

"Sanmıyorum. Bak, ben hiç kardeşinle yatmak istemedim." Sandy'ye bakmıyor, ama bunun bir önemi yok, çünkü az önce söylediği şeye inanamıyorum. Bir adım daha atarsak birbirimize yapışacağız. Uyluklar.

Karınlar. Göğüsler. Belki de dudaklar. Burada, etrafımızda bu kadar çok insanın olduğu, bizi izleyen bu odada.

Ona cesaret ederdim, ama kardeşim için.

"Oyun oynama, Niko," diye fısıldıyorum. Kalbim hızla atmaya devam ederken, dilimi alt dudağımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum. O bu anı izliyor, sanki anın tadını çıkarmak istercesine göz kapaklarını kapatıyor ve ben de o kum rengi yarım ay şeklindeki kirpiklerinin bir meleğin kanatlarının dalgalanmasına benzediğini düşünüyorum.

"Oh, sevgilim." Gözleri açıldığında, şimdi şeytani bir karanlığa bürünmüş, fiziksel olarak irkiliyorum. "Seninle oynayabileceğim oyunlar."

"Oynayabilirsin, ama oynamayacaksın," sıkılmış bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Neden buradasın ki?" Sesim, hissettiğimden daha güçlü, daha cesur geliyor. "Sandy'nin akşam yemeği davetlerini asla kabul etmezsin." En azından, onu burada hiç görmedim.

"Belki de kimi özlediğimi bilmiyordum." Elini uzattı ve bir an için bana dokunacak sandım, ama onun yerine arkamdaki bir şeyi işaret etti. "Bana heykelcikten bahset, Peanut."

Bakmadan cevap veriyorum. "Antikalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Ev antikalarla dolu olsa bile. Sanat hakkında da pek bir şey bilmiyorum. Sanat eserleri satın almayı kolaylaştırmak için şarap dökmek konusunda çok şey biliyorum. Kahve yapmak, fotokopi çekmek ve diğer ofis kızlarının midillileri ve koca adayı erkeklerle ilgili konuşmalarını dinlemek konusunda bilgiliyim.

"Arkanı dön," diye ikna ediyor beni. "Bir bak. Lütfen, benim için."

İsteksizce Edward dönemine ait, gümüş resim çerçeveleriyle dolu, her biri aile tarihinin bir parçasını barındıran büfeye dönüyorum. Uzaktaki yerlerde çekilmiş, uzun zaman önce ölen aile üyelerinin resimleri. Büyük şapkalı ve yüksek yakalı, kabarık etekli kadınlar, melon şapkalı ve bıyıklı erkekler. Flapper elbiseler ve smokinler, çizgili blazerler ve kriket kıyafetleri. Dalforth ailesi, bir asırdan fazla bir süredir ayrıcalıklı bir hayat sürüyor. Ama o, kolunu

belime dokunduğunda işaret ettiği şey bu değil, cildimde milyonlarca yanan, özlem dolu ateşler yakıyor.

"Bu mu?" diye fısıldıyorum, parmağımla koyu renkli ahşap patinayı okşayarak. "Anlat bana."

"Sadece Endonezya'dan bir tahta kurbağa." Bali'den. "Gençken Sandy için almıştım." Dudaklarıma bir gülümseme konuyor. Onu saklamasına şaşıyorum.

"İsla." Adım, vücudumu haritalayan, yoluna çıkan her sinir ucunu okşayan bir fısıltıdır. Geldiğinde sesi böyle olacak, diye düşünüyorum. Son bir kez içime girerken ağzını saçlarıma bastırıyor ve adımla parçalanıyor. */s/aaaa*. "Onunla ne yapıyorsun?" O kadar yakın ki, onun sıcaklığını hissedebildiğime kendimi neredeyse ikna edebiliyorum. "O sana uygun biri değil. Sen bin kat daha iyisini hak ediyorsun."

"Senin gibi biri mi demek istiyorsun?"

"Ben senin için yeterince iyi değilim, Peanut. Ama şuradaki floppy de öyle."

"Floppy mi?" Bu kelime kahkahalarla titriyor, ama ben sadakatsizliğimi bastırıyorum. Alistair'e özellikle bağlı değilim, ama onu buraya ben davet ettim.

"Van, kaba olma."

"Niko'ya ne oldu?"

"Ben de bunu merak etmeye başladım." Bu bir fikir değişikliği mi, yoksa beni işkence etmek için bir yol mu?

"Sarkık saçlar, kırmızı yüz hatları, gevşek..."

"Dur!" Kendime rağmen kıkırdamaya

başladım.

"Haklı mıyım?"

"Saçı biraz... sarkık." Kurbağaya kaşlarımı çatarak baktım. Alistair'i sevimli buluyordum, ama Niko'nun yanında şimdi tamamen yanlış görünüyor. "Bu mutlaka kötü bir şey değil. Bence genç Hugh Grant'e benziyor."

"Dediğim gibi, sarkık."

"Belki de gevşek şeyleri seviyorumdur." Dönüp onun geri çekilmesini bekledim, ama çekilmedi, buzul gibi soğuk gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Benim hatırladığım öyle değil."

Onun kadifemsi ses tonu damarlarımda bir heyecan dalgası yaratıyor, içim kendi hatıralarımla boş boş atıyor. *O kadar sertti ki, onun için acı çekiyordum.*

Hayır. Bu düşünceyi durduruyorum, bir cevap, bir dikkat dağıtıcı bulmak için beynimi zorluyorum. Ya da sadece ağzımın beni götürdüğü yere bırakıyorum.

"Ben yumuşak şeylerin büyük hayranıyım. Labrador kulakları kadar sevimli bir şey yok." Neden şu anda *onu* düşünmek zorundaydım ki?

Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı doğru kaldırdı ve bakışlarımı kendininkilerle aynı seviyeye getirdi. "Bu pek de iyi bir anı gibi görünmüyor."

"Sorun yok." Başımı uzaklaştırıyorum, bu kadar yakın mesafede onun soğuk mavi bakışlarına dayanamıyorum. "Sadece küçükken sahip olduğum çikolata rengi labradoru düşünüyordum," diyorum, gülümsemeye çalışarak. "Senin evcil hayvanın var mıydı?" diye ekliyorum, konuyu değiştirerek. Bazı anılar çok ağır geliyor.

"Hayır."

"Akvaryum balığı bile mi?"

"Sanırım senin de o sarkık kulaklı tavşanlardan birin vardı."

"Hayır, sadece Bess vardı." Tüm çabalarımın rağmen, gülümsememi engelleyemiyorum.

"Yakın zamanda mı kaybettin?" diye sordu, sesi birden yumuşadı.

"Hayır, tabii ki hayır. O, onuncu yaş günümde bana hediye edilmişti ve ben on iki yaşına geldiğimde öldü."

"Sevginin kötü yanı," diyor bilgece. "İnsanın en iyi dostu asla yeterince uzun süre yanında kalmaz derler."

"Hayır, bu doğru. Bazen ne yaparsan yap." O, öğrenmem gereken en zor dersti ve hala bazı geceler gözyaşları içinde uyanıyorum. Karanlıkta, suçluluk duygusunun ağırlığı göğsümde o kadar ağır basıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Demek kızlığından beri yumuşak şeylere karşı bir sevgin var."

"Öyle görünüyor." Bu konuşma *da* neyin *nesi*?

Elimi onun elinde bulduğumda bakışlarımı kaçırıyorum, başparmağı elimin arkasında kayıyor. "Özür dilerim. Seni üzdüm."

"Hayır, senin yüzünden değil. Beni sinirlendiriyorsun." Dudaklarının kısa bir süre kıvrıldığını görmezden geliyorum. "Ama anılar her zaman iyi olmaz, biliyorsun değil mi?"

"Ne yapabilirim?" diye sorar içtenlikle.

"Dikkatimi dağıt. Bana bir şey söyle, ne olursa. Ne düşündüğünü söyle."

"O sana oral seks yaparken beni düşünüyor musun acaba?"

Aklımdaki tüm düşünceler kaybolur, sözleri içimi karanlık bir şekilde sarar. Kadife ve altın bir kez daha zihnimde parlar, özlem dolu, tatlı ve dizlerimi titretir.

"Biz..." Dudaklarının köşesindeki neredeyse zafer dolu gülümsemeyle sözümü kesiyorum. Aniden kendimi boşlukta hissediyorum. Dikkatimi dağıtacak tahta kurbağa ya da bardağım yok, onun dipsiz gözlerinde kayboluyorum. Bunu nasıl yapıyor? Böyle pislikleri şiire dönüştürmeyi? Kim bu kadar kendine güvenen, kendinden bu kadar emin biri? Reddedilmeyi hiç umursamadan. Ama sanırım son görüşmemizde onu süpürgeyle kovmadım. Çok geç kalmış bir şekilde, "Bunun seninle bir ilgisi yok" diye cevap veriyorum.

"Ne düşündüğümü sordun." O küçük omuz silkmesinde en ufak bir pişmanlık bile yok.

"Bana söylememelisin! Sıradan bir şey söylemelisin.

Sanki sana başka bir kadının bileğine kelepçe takarken beni düşünüp düşünmediğini sormuşum gibi."

"Her seferinde," diye hemen cevaplar. "Her seferinde seni düşünüyorum." Gurur duymamalıyım, değil mi? "Tamamen İngilizlere yakışmayacak şekilde dürüst davrandığımıza göre, kendine dokunduğunda beni düşünüyor musun?"

"Dur. Adil davranmıyorsun." Gözlerimi kaçırıyorum. Bu oyunu çok iyi oynuyor. "Adil olmayan şey, uykumu bölmen, *milaya*."

Tanıdık olmayan bu kelimeye kaşlarım çatılır.

"Adil olmayan haksızlık," devam devam ediyor, "nasıl sen takıntınız rüyalarımı rüyalarımı, *sevgilim*."

"Bunu yapamazsın. Yani, yapabiliriz, ama sen istemiyorsun. O yüzden benimle oynamayı bırak." Sağa adım atarak, onun yanından geçmeye çalışıyorum, onun baştan çıkarıcı gözlerinden ve ikna edici sözlerinden, Sandy'nin onu benden önce tanımasının adaletsizliğinden geçmeye çalışıyorum.

Adımlarım sendeledi ve yarı dönerek, bakışlarım onun parmaklarının bileğimi kavradığı yere düştü. Bana benimle oynamak istediğine dair bir espri yapmasını bekliyordum

benimle oynamak istediğine dair bir espri yapmasını bekliyorum, çünkü cevabı beni çok şaşırttığında böyle davranmaya kararlı gibi görünüyor.

"Ama daha da adaletsiz olan" —bakışları parmaklarının kelepçesinden kalkıp yüzüme doğru yükseldi—"senin, hak ettiğinden çok daha azıyla yetinmekten memnun görünmen

daha azıyla yetinmekten memnun görünmen."

"Sen Alistair'i tanıımıyorsun bile."

Sanki o anda çağrılmış gibi, Alistair'in elinde cin tonikim geliyor.

"Al bakalım, Izzy."

Alistair, sevimli bir olasılık olduğunu düşündüğüm randevum. *Geçmiş zamanda olduğu gibi.*

Niko beni sinirlendiriyor, ama Alistair beni aynı anda tokatlamak, öpmek ve yüzüne binmek istememe neden olmuyor. Beni hem heyecanlandırıyor hem de sinirlendirmiyor. Ama garip olan şey, değerimden daha azıyla yetinirken, Niko'nun mutlaka Alistair'i kastettiğini düşünmüyorum.

"Teşekkürler." Bardağı alırken zorla gülümsüyorum.

"Sana da," diyor ve Niko'ya oldukça mutlu bir şekilde bir şişe bira çıkarıyor.

"Bu ya da Estrella vardı. Hangisini tercih edeceğimi bilemedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Gülümsemem sertleşir. Niko'nun davranışları, sözleri beni dengesizleştirir. Hâlâ bana bakışları, özlemle yanan soğuk gözleri. Belki de onun bana sunabileceğinden daha değerliyimdir, ama bu onu daha az istediğim anlamına gelmez.

"Sorun değil," diye cevaplar Alistair, bu da benim için utanç verici bir durum yaratır. Niko alfa rolünü oynamak istiyorsa, bu Alistair'in de ona uyması gerektiği anlamına gelmez.

Elbette, o kadar da aptal değildir ki, kendisinin ayakı haline geldiğini anlamaz.

Niko, ironik bir şekilde kadehini kaldırarak, "Seni tekrar görmek çok güzel, Isla," diyor.

"Izzy," diye düzeltiyorum, sesime biraz sertlik katarak. Niko Vanyin bende pek çok duygu uyandırıyor. Ve bunların hepsi hoş duygular değil.

"Peanut."

"Aptalca bir hikaye." Alistair'e bakarak, sıkılmış gibi gözlerimi devirdim.

Garip bir şekilde heyecanlanmış gibi.

"Gitmem gerek." Niko dirseğimi kavrayarak yanağıma öpücük kondurur.

Cildi sıcak ve yanağı geri çekilirken pürüzsüz.

"Akam yemeğine kalmayacak mısınız?" Sesimin hayal kırıklığına uğramış olmasından nefret ediyorum. "Maalesef hayır. Ama eminim yine görüşürüz."

Syleyişinden, bunun bir söz m yoksa tehdit mi olduğunu anlayamadım.

"Onu hoş gördüğün için teşekkürler." Onun geri çekilmesini izlemek yerine, randevuma sıkı bir glmsemi atıyorum. *Arkadan görünüşü neredeyse aynı derecede çekici olsa da.* "Ona içki getirdin, demek istiyorum. Onun... şey, kendisi olduğu için bunu bytmediğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Alistair bardağını ağzına götürür ve bir an durur.

"Nikolai Vanyin senden ona bir içki getirmeni isterse, gidersin. Moskova Mules isterse, Moskova'ya gidersin."

"Onu tanıyor musun?"

Kendi bardağını geriye doğru eğip başını sallar. "Onu *taniyorum*. Şehirde çalışıyorum." Benim boş bakışlarıma karşılık, "Amcası Kroisos kadar zengin, Iz."

"Oh." Alistair'in çalıştığı Coutts bankasında hesabı olmalı. "Ailesi

Mediciler'den daha kötü olduğu söylenir."

"Ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Ben bir bankacıyım," diyor, sanki *bu çok normalmiş gibi*! "Ama polis olsaydım, biraz daha fazla şey bilirdim herhalde. Başbakanın aile yatında tatil yaptığını ve basın bunu öğrenirse parlamentodan ve işinden olacağını biliyorum."

"Van'ın ailesinin suçlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu söylemeye cesaret edemem. Uzuvarımın yerinde olmasını istiyorum, bir spor çantasında bir tarlada gömülü olmasını değil."

"Senin mizah anlayışın berbat," diye kibirli bir şekilde cevap veriyorum, çünkü kardeşim suçlularla takılmıyor. "Ailesi ne olursa olsun, Van bir iş adamıdır, Oxford Üniversitesi mezunudur. Kısa süre önce Hoxton hayvan yardım kuruluşuna yüz bin pounddan fazla bağış yaptı!" Ya da en azından, onun güzel Aston Martin'ini sattıktan sonra onun adına bağış yaptım. Onu satmak beni üzdü, ama vicdanım rahat etmedi. Ayrıca, her bindiğimde,

Tek düşünebildiğim oydu. Hatta kokusu bile ona benziyordu. Güçlü, pahalı ve biraz heyecan verici.

"Eğitime önem verdiğini bilmiyordum, Iz."

"Umurumda değil. Bir sürü aptal üniversiteye gidiyor." Şu anda bir tanesine bakıyor olabilirim. "Van suçlu olamaz." Olamaz.

"O zaman belki Nikolai Vanyin aile kuralının istisnasıdır."

Ve belki de bankacı Alistair gerçekten bir pisliktir. Her halükarda, onun şirketinden çok çabuk uzaklaşıyorum.

İsla

"Fiyatlar çok yüksek," diye şikayet ediyorum ve Tamsin'e içkisini uzatıyorum. "Ne?"

"İçecekler," biraz daha yüksek sesle söylüyorum. "Sıra bana geldiğinde böbreğimi satmam gerekecek."

"Londra'nın yeni *popüler* kulübünün açılış gecesinde ne bekliyordun ki?" diye bağırarak cevap veriyor. Gözlerimi deviriyorum. Gelmeyi kabul ettiğime inanamıyorum. Yeni mekanın açılış gecesi, benim değil, Tamsin'in daha çok ilgisini çekecek bir şey. İskoçya'ya geri dönmeye karar vermemin nedenlerinden biri de bu. Hala üniversitedeymiş gibi parti yapmaktan bıktım. Soğuk sabahları ve tepelerin üzerinde dolanan sisi özlüyorum. İnsanları ve onların samimiyetini özlüyorum.

Bir sanat galerisinde çalışmak ve kendini beğenmiş pisliklere yalakalık yapmak ruhumu yıpratıyor ve bir dizi işe yaramaz, ayrıcalıklı salakla çıkmak da artık sıkıcı olmaya başladı.

Bu yüzden geri dönüyorum. Aslında gelecek ay. İskoçya, rahat ve güvenli, en sevdiğim yün çoraplar gibi geliyor bana. Kadife kaplı duvarlar ve nişlerdeki neon tüylü buketlere bakarak, buranın tam tersi olduğunu düşünüyorum. Tasarımcılara yaratıcı yön olarak "*görkemli*" kelimesi verilmiş olmalı, kokteyl menüsünü yazan kişiye ise "*abartılı*" kelimesi.

"Biraz zaman ver," diye ekliyor Tamsin, gözleri mekanı tararken.

"Burası dolduğunda erkekler bize içki ısmarlamak için kavga edecekler."

"Ben olsam buna güvenmezdim." Kafam yavaşça dönüyor, ipeksi bir mendilden biraz daha fazlasını giyen bir kadının hareketlerini takip ediyorum. Soho gece kulüplerinde olduğu gibi, mekan benzer kıyafetler giyen kadınlarla dolup taşıyor.

az giyinmiş. Slav süper model tipleri, bacakları koltuk altlarına kadar uzanıyor ve göğüsleri çenelerinin altında duruyor. Az önce yanımdan geçen gibi. Yirmili yaşlarında bir şehirli gencin peşindeydi, keskin bir takım elbise ve ağır bir tıraş losyonu kokusuyla tanınırdı, gözleri onun poposuna yapışmıştı. "Her neyse, bu günlerde içkilerimi kendim almayı tercih ediyorum," diye ekliyorum, hoş olmayan bir ürpertiyle görmezden gelerek

. "Bir kez içkime ilaç katılması bir ömür boyu yeter."

"Her erkek iğrenç değildir." Tamsin bardağını dudaklarına götürdü. "Bu arada ona ne oldu? Polise gittin mi?"

Kafamı sallıyorum. "İlaçlar birkaç saat içinde vücudumdan atıldı. Olay özel bir evde gerçekleştiği için CCTV yoktu, ilaç izi yoktu, kanıt yoktu."

"Yani, paçayı kurtardı mı?" Kolumu çekerek beni bardan uzaklaştırıp, birbirimize bağırmanın gerekmeyecek şekilde odanın kenarındaki alçak koltuklara yönlendirir. "Oh, bu yeni bir Stella McCartney elbise mi?" Tamsin oturmadan önce elimi tutar ve biraz dönmemi ister, kumaşı ve kesimi incelerken eteğin kenarı hafifçe havaya kalkar.

"Hayır, ben yaptım," diye itiraf ettim, içimde küçük bir

gurur patlaması yaşayarak. "Senin inanılmaz

yeteneklerin var."

"Dikiş makinesinde çok yetenekliyim," diye gülerek cevap veriyorum. Çünkü hayatımın geri kalanında

...

"Teknik becerilerin var, evet, ama aynı zamanda mükemmel bir gözün de var."

Bileğimi çevirerek, derin manşetlerimdeki inci düğmeleri inceliyor. "Bu gerçekten çok güzel, bebeğim."

Kırıksıklıkları en aza indirmek ve bacaklarımın PU bankına yapışmasını önlemek için popomun ve uyluklarımın altından elimi kaydırırken teşekkürlerimi mırıldanıyorum.

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"O alçağa ne olduğunu sormuştum. Kardeşin onu bulabildi mi?"

"Hayır." Midemde rahatsız edici bir his oluşur. "O zamandan beri kimse onu görmedi. Birdenbire ortadan kayboldu."

"Garip." Tamsin'in yüzü buruşuyor. "Bana gönderdiği e-posta kadar garip değil."

"Sana uyuşturucu veren adam sana e-posta mı gönderdi? Ne cüret! Ne yazmış ki?"

"Özür dileme e-postasıydı. Yani, garipti ama kesinlikle özür dileme e-postasıydı. Beni ne kadar rahatsız edebileceğini düşünmemişti gibi bir şey yazıyordu."

"Seni rahatsız mı ettim?" diye ciyaklıyor. Omuz silkiyorum. "Üzgünüm," diyor, derin ve şık bir ses tonuyla, *"kötü niyetle sana uyuşturucu verdiğim için çok üzgünüm, eski dostum! Senin bundan hoşlanmayabileceğin aklıma gelmemişti."*

Bu ne anlama geliyor biliyor musun?" diye ekliyor kızgın bir sesle. "Sanki sen, cebinde külotunla uyanıp olanları hatırlamamanın hiç sorun olmayacağını düşünmüş gibi. Sanki bunu sadece fazla şarap içip *eğlenceli bir gece geçirdiğin* için olduğunu düşünmüş gibi."

"Şahsen, benim nasıl hissedeceğimi hiç umursamadığını düşünüyorum. Bu, üzerinde durmamaya çalıştığım bir şey."

"Harika bir bakış açısı." Bardağını benimkine de dirdiğinde camlar *çınladı*.
"Siktir et onu."

Ama tabii ki, aslında öyle değil. Süpürge sapıyla yapabiliyorsan başka.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı

sallıyorum. "Ama şimdi iyisin, değil mi?"

"Biraz zaman aldı, ama evet. İyiyim. Orada olduğun için minnettarım.
Beni kollayan arkadaşlarım olduğ  için minnettarım."

Garsonun, her biri iç mekan havai fişegi ile dolu şişelerden oluşan bir tepsiyle yanımızdan geçmesini izliyoruz. Altın rengi kıvılcımlar, Tamsin'in kızıl saçlarını altın rengine çeviriyor.

"O asılmayı hak ediyor," diye mırıldanır, konuyu tam olarak kapatmamış.
"Sanki başına gelseydi, uyanıp o akşamı bir araya getiremeyip öd  patlamazmış gibi."

İçeceğime kaşlarımı çatarak bakıyorum, pipetle karıştırıyorum. Ne olabileceğini düşündüğümde hala midem bulanıyor, ama Tanrı'nın l tfu sayesinde. Yani, Van'ın uyanıklığı sayesinde. "E-postada, bir daha onu görmekten endişelenmemem için uzaklara gideceğini yazmıştı."

Tamsin burun kıvrıyor. "Daha çok, birinin onu süpürgeden daha kötü bir şeyle yakalayacağından endişeleniyordu sanki."

Soğuk bir his içimi kaplar. Onun e-postasını okuduktan sonra benim de aklıma benzer bir düşünce gelmişti. Bunun olabileceğinden endişelendiği için değil, daha çok

zaten olmuş gibi. Sandy'ye de öyle demiştim, ama bu onu başka bir öfke krizine sokmuştu. Onu görmediğine yemin etti ve aynı nefeste, sonunda gördüğünde ona fiziksel zarar vereceğine yemin etti. Belki Giles yurtdışına gitmiştir ya da sadece çok, çok saklanıyordur.

"Oldukça güçlü bir koruyucun var." Tamsin bana yorumlaması zor olmayan bir bakış attı.

"Sandy şiddet eğilimli biri değildir. Öfkeli biri, evet." Sandy kendini benim koruyucum olarak tanımlamaması gerektiğini de çok iyi bilir. Böyle bir şey söylediğini duyarsam, onu bacaklarından tekmelerim.

"Ben lezzetli sarışını düşünüyordum," diyor Tamsin kurnazca bir bakışla.

Sıradan bir ifade takınıyorum ama cevap vermiyorum, Van'ın adı geçince kalbim hızla atsa da. Erkeklerden nasıl hoşlanırım? Sinir bozucu derecede zıt olanlardan.

"Bana utangaçlık yapma. Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Keskin elmacık kemikleri ve pahalı takım elbiseleri olan. Umarım ceketini iyi bir kuru temizlemeye götürmüşsündür,"

diye ekliyor ve beni güldürüyor. "Şeytanın testislerinden daha ateşli. Bir şey çağırıştırıyor mu?"

Bir keresinde, neredeyse cevap veriyordum, ama sadece kuru seks yaparken. Çünkü onu düşünürken kendi kendime orgazm olmak sayılmaz.

"Çok kızgındı," diyor, yorumuyla birlikte gözlerini kocaman açarak. "Çok, çok kızgındı."

"Hatırlamıyorum."

"Evet, çünkü sen kendinde değildin. Onun endişesi samimiydi. Tamamen emir ve yoğunluktu."

"Nedenini anlayamıyorum," diye mırıldandım. "Onu pek tanımıyorum." Sadece kokusunun çok güzel olduğunu ve onu düşünmeden duramadığımı biliyorum. Oysa beni öpmemişti bile.

Belki nefesim uyuşturulup kustuktan sonra köpek kıcı gibi kokuyordu, ama kapısına geldiğimde, (nane) papatyası kadar taze olduğundan emin olmuştum! Çok *seksi* görünüyordu ve alaycı tavırlarıyla beni çok tahrik edip rahatsız etmişti. Kasıtlı olarak kışkırtıcıydı ve Sandy'nin akşam yemeğinde de aynı şekilde davranmıştı. Belki de bu şekilde zevk alıyordu.

Kadınları patlayana kadar eziyet

etmek. Ve tanrım, ben patladım.

En iyi penetrasyonsuz orgazm Oscar'ı: Niko Vanyin. "Onun

kardeşinin arkadaşı olduğunu söylememiş miydin?"

Kendime ve o ana geri dönüyorum. *Ona bunu söylemiş miydim?* Onunla olan bağlantımı tartışmak istemediğimden, belirsiz bir hareket yapıyorum. Tam olarak omuz silkme değil, ama o zaten uzaklarda bir şeye bakarken bana dikkat etmiyor.

"Tanrım, şeytandan bahsetmişken! Şuradaki o değil mi?"

"Nerede?" Kafamı çevirip onun bakışlarının yönünü takip ediyorum, ama Tamsin elini ağzına götürüp gülmeye başlayınca, o heyecan patlaması balonun patlaması gibi sönüyor. Aslında, o kadar çok gülüyor ki, ayakları yerden kalkıyor. "Çok komik," diye mırıldanıyorum ve ona kötü bir bakış atıyorum.

"Yani onun kim olduğunu gerçekten bilmiyorsun ve bu seni rahatsız etmiyor, hatta ilgilendirmiyor bile, hmm?"

"Defol," diye mırıldanıyorum, ama bardağımı ağzıma götürdüğümde, kendimi pipetimin etrafında gülümserken buluyorum. "Bizim aramızda asla yürümezdi

asla yürümezdi."

Tamsin, bilmiş bir şekilde başını sallarken kaşları alnına kadar yükselir. "Anlıyorum. Bu, ölümcül seksin ardından kendine koyduğun bir moratoryum."

Keşke öyle olsaydı. "O benim için yasak bölge, hem benim için hem de konuşma konusu olarak."

Konuşmak için ağzını açıyor, ama onu kesiyorum. "O Sandy'nin arkadaşı, tamam mı?"

"Oh. Tamam." Bunu hafızasına kazımak istercesine başını sallar. "Yani, barda bir bira içerken garip bir sohbetin konusu olmamak için iyi bir küçük kardeş olmaya çalışıyorsun."

"İkisinin pub'da bira içen tipler olduğunu sanmıyorum." Ayrıca Niko'nun vücudunda garip bir kemik bile olmadığına eminim. Ayrıca, onda tam olarak *erkek arkadaşları* gibi bir hava da yok. O biraz gizemli birisi. Bu kelimeyi, Niko'yu tanımlayan kelimeler listeme, *sinir bozucu* ve *değişken* kelimelerinin yanına ekliyorum. Elbette onu gerçekten tanımıyorum, ama onunla ilgili bazı şeyler fark ettim. Nazik ve düşünceli ve bana şimdiye kadar hiçbir erkeğin göstermediği kadar ilgi gösteriyor. O

aynı zamanda kafa karıştırıcı. Ondan kesinlikle karışık sinyaller alıyorum, geceleri uykumu kaçıran türden sinyaller. Urgh. Onu düşünmek istemiyorum.

"Ah, ama yeni kız arkadaşın senin kız kardeşin olduğunda, onun ne kadar iyi oral seks yaptığını anlatmanı kimse dinlemek istemez."

"Her zamanki gibi çok haklısın Tam," diyorum, oysa o hiç de haklı değil. Beni dinliyor mu ki? "Şimdi konuyu değiştirsek nasıl olur?" Çünkü kardeşim beni korumuyor, o koruyor.

"Peki." Gözlerini dramatik bir şekilde devirip, tekrar neşelenir. "Oh! Bana yeni bebekten bahset."

Elimi göğsüme bastırıyorum, çünkü içim sıcaklık ile doluyor. "O çok *tatlı*." Yeni üyemizden bahsedilince kalbim kelimenin tam anlamıyla eriyor, gözlerimden çizgi filmlerdeki kalpler gibi sevgi fışkırıyor, eminim. "Onun küçük yüzü." Onu sıkmak istermiş gibi yapıyorum. "O koyu, ruhlı gözleri ve büyük, ipeksi kulakları!"

"Kulakları çok mu büyük?" Tamsin yüzünü buruşturur.

"Kesinlikle hayır!" Sevgili kızımı savunarak cevap veriyorum. "Onlar çok güzel.

Büyüdükçe onlara uyacak."

"Annem de benim için öyle derdi ama bakın kim hala uzun saçlı."

"Senin kulakların büyük değil!"

"Saçımı at kuyruğu yaptığımda kapıları açık bir taksi gibi görünüyorum."

"Doğru değil," diye gülerek cevap veriyorum. *Tamam, belki birazcık öyle.*

"Sen isteyken bebeğe kim bakıyor?"

"Onu ben götürüyorum." Yüzümü *buruşturuyorum*. "Patronum satın alma gezisinde. Bu da muhtemelen plastik cerrahi sonrası iyileşme döneminde olduğu anlamına geliyor, yani birkaç haftam var." O zamana kadar, sanat eserlerinin üzerine işlememesini öğretmiş olmayı umuyorum. Birkaç tanesini iyileştirdiğinden eminim.

"Bir köpek yavrusu aldığınıza inanamıyorum."

"Ben de." Gülümsüyorum çünkü yapmadım. "O benim kendime geç kalmış bir doğum günü hediyesiydi." Bu benim uydurduğum hikaye ve buna sadık kalacağım. Çünkü gerçek

biraz daha karmaşık.

"Adını belirledin mi?" "Ona Aston

diyecektim."

"Ashton mu? O erkek ismi, değil mi?"

"Martin de öyle."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Kafamı hızlıca sallıyorum.

Üç hafta önce dairemin kapısını açtığımda, ön kapının önünde büyük bir oyuncak ev büyüklüğünde pembe bir kutu buldum. Bir kadın kutunun yanında duruyordu, ama kartona karşı pençelerini sürterek hiçkırarak ağlayan sesler yüzünden ona hiç dikkat etmedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu, sanki kutu bir bomba gibi çömelmişim. İçinde ne bulacağımı biliyordum ve çok korkmuştum. O ısrarcı, kıvrılan, tüylü şeyi istiyordum, ama bunun ne anlama gelebileceğinden çok korkuyordum.

Çocukluğumun mirası Bess. Aşk aldatıcıdır. Geçicidir. Buna değmek zordur. Ama sonra kutu açılmış ve bu yumuşak, kum rengi sevimli Labrador yavrusu kollarımın arasına atlamıştı. Boynunda pembe saten bir fiyonk vardı ve ben tamamen kapılmışım.

Onunla birlikte gelen çok nazik bayan bana soyağacı sertifikalarını, evcil hayvan sigortası belgelerini, yerel bir veteriner kliniğinde bir hesap kartını, yakındaki bir köpek kreşine ait kuponları ve bir yıllık gurme köpek maması tedarik programını verdi. Ayrıca el yazısı bir notun bulunduğu bir zarf da verdi.

Beni ikna eden şey kulaklarıydı. Onları gördüğümde, senin kendini ilan ettiğin sarkık şeylere olan sevginden anında ilham aldım. Umarım o, senin arkadaşlık zevkini geliştirir ve evet, bu dileğime kendimi de dahil ediyorum. Çünkü Peanut, senin bende neredeyse sürekli uyandırdığın çok sert şeyin yerine, bu kıvrımlı ve sarkık şeyi gönderiyorum.

Sevgilerimle, N.

Bu, "sana ne kadar hayran olduğumu söylememe izin vermelisin" türünden bir mektup değildi.

Bay Darcy tarzı bir ilan. Bu, gençlik yıllarımda o pasajı okuduğumda hissettiğim heyecanı hala içimde uyandırdı.

Notu hala saklıyorum ve onu defalarca okudum.

Her gün.

Lüks bir araba ve safkan bir köpek. Beni hayal ediyor. *Beni istiyor.* Bu adamın arkadaşlık kavramı çok garip.

"Dans edelim mi?" diye soruyorum, koltuğun arkasından bacaklarımı sakız gibi çekerek.

"Sen henüz söylemedin ne söyledin adını " Tamsin
şikâyet ediyor, beni takip ederek.

"Eh, o bir erkek olmadığına göre," diye bağırarak cevap veriyorum, dans pistine yaklaştıkça müzik sesi gittikçe yükseliyor. "Ona Gertrude adını verdim." Omzumun üzerinden sırtarak bakıyorum. "Bu ismi beğenmediğini söyleme, çünkü ona çok yakışıyor ve ben de çok sevdim."

Tamsin ağzını açar ama cevap vermez, çünkü bir kalabalık onu bana doğru iter.

"Kahretsin," diye mırıldanır, içkisini dökmemesi için elinde tutar. "Keşke önceden bir masa ayırtmış olsaydık."

"Paramı, sırf masada servis edildiği için saçma sapan fiyatlı içkilere harcamaktansa daha iyi şeyler yapabilirim. Artık sorumluluklarım var."

"Bu akşam Labra bebeğe kim bakıyor?"

"Sandy amca." Belki Sandy amcanın uőaęı. Muhtemelen onun için kavga ediyorlardır. O kadar sevimli ki.

"Kardeşin gibi bağlantıların varken, bizi VIP

bölümüne sokamaz mıydın?" diye abartılı bir şekilde somurtarak şikayet ediyor.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Yani, muhtemelen gidebilirim, ama o kalabalığa karıőmaktan nefret ediyorum. Kadife ipin bu tarafında olmayı tercih ederim

kimsenin ailenin kim olduğunu veya senin için ne yapabileceklerini umursamadığı tarafta olmayı tercih ederim.

"Ciddi misin?" diye cevapladı, pek etkilenmemiş bir şekilde.

"Çitin bu tarafında çimler her zaman daha yeşil değildir. Her şey mega banka hesapları ve lüks balolarla dolu değildir. Prenses Diana, Prens Charles ile evlenmeden önce bir anaokulunda çalışıyordu, biliyor musun? Ve kız kardeşinin evini temizlerdi. *Lady* Diana, temizlikçi kadın." Sandy benden evini temizlememi isteseydi, burnunu kanatırdım diye sert bir nefes veriyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aristokrat olmak sandığın kadar harika bir şey değil."

"Evet, ama gözyaşlarını elli sterlinlik banknotlarla dolu güven fonlarıyla silebilirsin."

"Sadece mirası alamadım."

"Bunu çok... Urgh! Aristokrasi kadınların özgürleőmesini duymamış mı?"

"Durum bu," diye cevap veriyorum, mecazi olarak onun sabun kutusunu tekmeliyorum. Benim adıma devrim talep etmesine ihtiyacım yok. "Ve ben durumun bu halini seviyorum. Özgürlüğüm var. Çatıların akması, koruma çalışmaları, geyik avı veya personel hakkında endişelenmeme gerek yok. Ne zaman istersem, istediğim şeyi yapabilirim." En azından teoride.

"Evet, ama aramızda kalsın, satabileceğimiz böbrek sayısı sınırlı, o yüzden bu gece içkilerimizi ödeyecek büyük cüzdanlı birini bulalım. Tabii ki, başkasının böbreğini çalmayı düşünmüyorsan."

"Dost canlısı yerel uyuşturucu satıcısını arasam mı?" Tabii ki, o pislik Giles'ı kastediyorum.

"Bu gece organ hırsızlığı yoluna gideceksek, öyle yapsan iyi olur."

"Kan dökülmeden gece iyi geçmez, Tams." "Bayanlar."

"*Vay canına.*" Tamsin'in gözleri komik bir şekilde büyürken, ben derin sesin geldiği yöne doğru hızla dönerim. Yukarı bakarım, sonra tekrar yukarı. Koyu renk takım elbise. Koyu renk saç. A

Futbol topu büyüklüğünde bir kafası var. Burnu, yumruklarla dövülmüş gibi eğri görünüyor, ama daha dikkat çekici olan, bir buçuk adet karnabahar kulağı olması. Muhtemelen daha az. Bu, tam iki karnabahar kulağından çok daha endişe verici görünüyor, çünkü sanki biri her birinden bir ısırık almış gibi. Bakışlarımı başka yöne çevirip, güvenlik görevlileri tarafından durdurulduğumuzu tahmin ederek, parlak bir gülümseme takınıyorum.

"Belli ki şaka yapıyordu," diyorum, kesik kesik gülerek.

"Kan dökmekten bahseden sensin," diye Tamsin yardımcı olmaya çalışmadan ekliyor.

"Kanlı Mary," diyorum çabucak. "Arka sokaklarda ameliyat yapmadan kendi içkilerimizi alacak kadar paramız var." Kredi kartlarımız var en azından.

"Benimle gelin," der adam ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla, sonra da sanki sonradan aklına gelmiş gibi "Lütfen" diye ekler.

"Ne yaptın?" diye suçluyorum Tamsin'e dönerek. Biraz kara mizah yüzünden dışarı atılamayız. Bir keresinde, çantasına pahalı bir kokteyl bardağı koyduğu için bizi bir bardan attırmıştı.

"Ne yapabilirdim ki?" diye itiraz ediyor. "Buraya geleli sadece bir saat oldu."

Diğer bir deyişle, ona zaman tanıyın.

"Bayanlar," adam tekrar başlıyor, "Bay Vanyin VIP

Dans pistinden gelen ritimsiz ışıklar adamın yüzünü morartıyor ve onu kısa bir süreliğine bir gargoye'a dönüştürüyor. Bu, içimdeki hoş heyecanı durdurmuyor. Bir keresinde, işaretler aradığınızda onları her yerde gördüğünüzü okumuştum. Bu bir işaret mi? Yoksa bir tehlike işareti mi?

"Bay kim?" Tamsin burnunu kırıtırır, çünkü gözlüğünü takmamıştır, sanki gözlüğünü evde bırakmak onu biraz sağır da yapmış gibidir.

"Elmacık kemikleri ve şık takım elbiseli bayım," diye iç çekerek söylüyorum. Bir araba, bir köpek yavrusu ve şimdi de vekaleten VIP alanına davet.

"Oh, Niko! *Arkadaşın.*"

Kaba bir şekilde burnumu çekerim. Hiç de bile, Tam. "Nereye gidiyorsun?" diye sorarım, o arkasını dönerken.

"Onunla mı?" Alnında şaşkınlık belirir.

Açıkçası, Ted Bundy davet etseydi bile, o bedava şampanya için kabul ederdi. "Niko'yu tanımıyorsun bile."

"Hayır, ama sen tanıyorsun. Evren müdahale etti, tatlım," der ve peri anne gurur duyacak bir hareket yapar. "Bu gece organ nakli gerekmiyor. Tabii Niko'nun organının ne verebileceğini öğrenmek istemiyorsan."

Parmaklarımı onun ön koluna dolayarak, takım elbiseli adama geri döndüm.

"Lütfen Bay Vanyin'e, *bizimle vakit geçirmek* istiyorsa, gelip bizi kendisi alması gerektiğini söyleyin."

"Ne?" Tamsin, kapı görevlisi ağzını açarken itiraz eder, ama ben çoktan elini tutmuş ve onu dans pistine sürüklemeye başlamışım.

"Ama... bedava şampanya!" diye sızlanıyor, biz retro dans pistine inen merdivenlere ulaşırken.

"İç şunu!" Onu bırakmadan, yakınımıdaki bir rafa bardağımı koyarken başım dönüyor.

O burada! diye fısıldıyor zihnim, müzik ayaklarımın tabanından yayılırken.

Ve o seni istiyor. Ya da belki sadece altın rengi Labrador Gertie için ona teşekkür etmemi istiyor. Belki de ona teşekkür edebilirim, bahsettiği zor sorun için ona yardım eli uzatabilirim.

Ya da belki ağzımla.

Kafamı hafifçe sallıyorum, ama kafamdaki saçmalıklar da, yüzümdeki gülümseme de yerinden oynamıyor.

"Bizi dans ettirdiğine inanamıyorum," diye şikayet ediyor Tamsin müziğin sesini bastırarak.

"İpin diğer tarafında da dans edebiliriz, biliyorsun." "Bu karmaşık bir durum."

"Hayır, değil. Bedava şampanya var! Tabii bu ters psikoloji taktiği değilse? Ona kötü davran, ilgisini canlı tut?"

"Tabii ki değil." Ve kesinlikle.

Kalabalık bizi bir balina gibi yutuyor, müzik dalga gibi vücudumda yükseliyor. En son ne zaman bir kulüpte dans ettiğimi hatırlamıyorum, ama bu gece birdenbire umutla doluyor ve kendimi çok canlı ve enerjik hissediyorum.

"Dikkat et." Tamsin, erkekçe ellerin kıvrıldığı kalçalarına komik bir şekilde bakarak gülüyor. "Gezinen eller," diyor ve yaklaşıyor.

"Peki ya yüz?"

"Fena değil," diye cevap veriyorum, arkasında dans eden adamı gözden geçirerek.

Omuz silkerek kararını belli ediyor. "Elitlerle kaynaşmaktan vazgeçmeyeceğim. Zamanı geldiğinde gelip beni bul."

"Güzel gün dostu," diye cevap veriyorum, yüzünü ellerimle tutarak. Bir an sonra, yeni dans partneri onu kendine doğru döndürüyor ve ben kendimi yalnız dans ederken buluyorum. Ama yalnız değilim, çünkü bu kalabalık, bu insan denizi, hepimiz aynı şey için buradayız. Kendimizi bırakmak için. Teslim olmak için. Ritme kapılmak için.

Sanki o beni izliyormuş gibi dans ediyorum, ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirirken ellerimin onun elleri olduğunu hayal ediyorum, parmak uçlarımı saçlarıma sokarken parmaklarımla arkası göğüslerimin yanlarını okşuyor. Isı

, müziğin ritmi damarlarımdan geçiyor. Tanrım, ellerinin üzerimde olmasını, ağzının boynumda olmasını ve onun üzerimde olduğunu hissetmek istiyorum.

"Çok seksisin." Arkamdan, tanımadığım eller belimi sarıyor, derin sesi kulağımda. "Bu uygun mu?"

Konuşmadan başımı sallıyorum, kontrolü ele almak için ellerimi onun ellerinin üzerine bastırıyorum, içim derin bas sesiyle aynı ritimde atıyor gibi. Arkamda bir yabancı değil de, özlediğim biri varmış gibi dans etmeye devam ediyorum. Öpmeyi özlediğim.

Hissetmeyi özlediğim biri.

Adamın dudakları boynumu okşuyor ve ben iniltiyi bastırıyorum. Ama müzik çok yüksek, değil mi? Duymamıştır. Duysaydı da, o sesin kendisinininkine ait olmadığını bilemezdi. O sadece bir yer kartı ve elleri beni başkası için tutuyor. Bu düşünceler biraz şok edici ama aynı zamanda heyecan verici. Niko burada. Beni isterse, benim için gelecektir. *Yine*. Ellerimi saçlarına kaydıracağım, dudaklarımı dudaklarına bastıracağım ve bu sefer beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Şarkı sorunsuz bir şekilde daha yavaş bir parçaya geçiyor, arkamdaki adam kalçalarımı bir yandan diğer yana sallıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerinin

Niko'nun. Benimle dans eder mi? Saçlarımı boynumdan kaydırıp dudaklarını oraya bastırır mı? Dans ederken müziğin ve erkeğin dokunuşunun içinde kendimi kaybediyorum, bedenim artık müziğin değil, bu çarpıcı, içsel ritmin kontrolünde. İhtiyacın ritmi.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Hayır. Hayır, istemiyorum. Gözlerim açılıyor, ama bunu yapan yabancıнын sözleri değil. Bir farkındalık. Bir beklenti. Altıncı his.

Dans pistinin diğerk ucundan, Niko'nun gözleri beni delip geçiyor, tirbuşon gibi keskin, beni biraz nefes nefese bırakan bir yoğunlukla yanıyor. Kalçalarımıdaki eller mırıldanarak itiraz ederken bir adım atıyorum, sözleri neredeyse hiç duyulmuyor.

Stroboskop ışığı kalabalığın üzerinden geçerek Niko'nun keskin elmacık kemiklerini ve yüzüne kazınmış kararlılığını vurgular. Kalabalık neredeyse hiç dalgalanmadan ikiye ayrılır, takım elbisesinin keskin çizgileri onu tehlikeli biri olarak gösterir. *Egzotik çizgiler kadar açık bir şekilde*. Dans pistinde bir kaplanın zarafeti ve kendinden eminliği ile hareket eder. Tanrı bilir, Niko Vanyin benim en sevdiğim avcıdır. Ve onun tarafından yutulmak istiyorum.

Aramızdaki bu şeyin sona erdiğinden eminim. Bu itiş kakış, bu inkar dansı. Bu gece sona erecek.

Ama kardeşimle olan arkadaşlığı da bununla birlikte sona erecek mi?

Bencilce, bu düşüncüyü kafamın arkasına itip, sadece bedensel zevklere kapılıyorum. O kelepçelerin yerine parmaklarını mı kullanacak? Ellerimin dolaşmasını önlemek için bileklerimi başımın üstüne mi bastırarak?

O benim önümde durduğunda, içim keskin makasın kenarına çekilmiş bir çiçekçi kurdelesı gibi tepki veriyor.

"Ellerini ondan çek." Ağzı kelimeleri şekillendiriyor, müzik neredeyse onları duyamayacak kadar yüksek.

"Hey, dostum..." Arkamdaki adamdan uzaklaşmaya çalışırken duyduğum bu sözler, hiç görmediğim bu adamın tutuşunun neredeyse delici olduğunu fark etmemi sağladı.

Niko başını hafifçe eğdi. Onu zehirli gösteren şey stroboskopun bir oyunu mu? O gizemli bir adam. Bunu içgüdüsel, hayvani bir düzeyde biliyorum. Ve bu gizemlerden biri de onun bu yönü.

Gözlerinde cinayet olan adam, elini uzatıp yüzümü avuçladığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğildi, yanağı neredeyse benimkine değiyordu. "Ellerini ondan çek," dedi, bağırmadı, "yoksa seni dışarı sürükleyip vücudundaki her kemiği kırarım."

Anlamadığım nedenlerden dolayı bu tehdit karnımın derinliklerinde yankılanıyor. "O benimle dans ediyor," diye bağırıyor adam.

"Kırık ayaklarla dans edilmez. Parçalanmış ellerle tutulmaz." Van'ın sesi buz gibidir. Sözleri ateş gibidir. Partnerimin parmakları kekeleyerek özür dileyerek geri çekilir ve kendimi neredeyse ona itilmiş bulurum.

"Fıstık." Beni sabitlerken gülümsemiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Dans mı?" diye soruyorum, sonra onun ortaya çıktığından beri hiç hareket etmediğimi fark ediyorum. "Burası dans pisti," diye ekliyorum, omuzlarımı biraz kayıtsızca silkerek, ellerinin hala kollarımı tutmasına rağmen.

"Dans etmeyi sever misin?" Elini uzatıp yanağımdan bir tutam saçımı çekince kalbim hızla çarpmaya başlar. Cevap vermek için ağzımı açarım, ama bu şefkatli hareketin aslında bir hile olduğu ortaya çıkınca dikkatim dağılır. O eğilir ve birdenbire kendimi onun omzunda dengede bulurum.

"Hey!" Bacaklarım havada sallanıyor ve ani serin esintiye bakılırsa, iç çamaşırlarım görünüyor. "Van!" Yüzümden düşen saçları çekip, ceketinin arkasını avuçlarımla tutarak, pahalı terzinin çizgisini bozuyorum. "Van, beni indir." Avuç içlerimi sırtına bastırarak yukarı doğru itiyorum ve neden kimsenin ona meydan okumak istemediğini merak ediyorum. Duruyorum, Tamsin gülüyor, el sallıyor ve genel olarak bu manzaradan keyif alıyor gibi görünüyor, ancak dansçılar kalabalığı, biz geçer geçmez arkamızdaki alanı kaplıyor.

"Beni dinliyor musun?" Dikkatini çekmek için sırtına hafifçe dokunuyorum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemiyor. Yine de, elbisenin kumaşını popomun üzerinden düzeltip, eteğini kolunun altına sıkıştırdığında, biraz yatışmış ve daha az çıplak hissediyorum. Ama yine de utanıyorum. *Utanıyorum ve tahrik oluyorum*. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi merdivenlere çıkmaya başlıyor, ki bu hiç de doğru değil. 1,70 boyumla, tam olarak küçük bir kadın sayılmam. Daha çok iyi yapıyım. İğrenç, bu cümleyi bir daha duymayacağımı düşünmüştüm, kendi kafamda bile. Babam, on iki yaşına bastığım ve Alexander'dan daha uzun olduğum yıl böyle demişti. *Yaklaşık beş dakika boyunca*.

Bu anıyı kafamdan silip atarak, saçlarımı yüzümden çekip, hayretle bakan yüzlere, sırtışlara ve anlamlı bakışlara bakıyorum. Bunlar, uyuşturulduğum gece gördüğüm bakışlarla aynı mı? Kimse Giles'ı durdurmadı. *Kollarında olduğum adam hariç*. Bu düşünceyle, karnımın derinliklerinde bir şey titriyor. Ya da yükseklerde, sanırım, bakış açınıza bağlı olarak. Onun bunu hissedebilmesi, bana karşı titrediğimi *hissedebilmesi* beni şaşırtmaz. Bu seksi olmamalı. Ben tahrik olmamalıyım.

Ama Tanrı yardımcım olsun, öyleyim.

"Ah!" Aniden, kalçamda taşıdığım küçük çanta ters dönüp başımın üstünden sekerek yere düştü. Bu, ilahi bir ceza gibi hissettirmiyor. Belki de evren bana biraz akıl vermek istiyor. "Bu çok saçma." Hem çanta hem de ulaşım şeklim. "Beni dinliyor musun?" diye bağıriyorum ve yumruğumun kenarıyla sırtına vuruyorum.

Yine hiçbir şey söylemiyor, ama kolunu uyluklarımın etrafına daha sıkı sarıyor, parmaklarını içe doğru kıvrarak beni kendisine sabitliyor.

"Lütfen, beni şimdi indir." Farklı bir taktik. Farklı bir üslup, bu seferki çok makul. "Seni görmeye gelecektim. Gerçekten!" Hala hiçbir şey yok.

Ona yaslanıyorum. "Kendi kıcıma konuşsam da olur," diye şikayet ediyorum, *onun* kıcına bakarken. Elim hala onun ceketine sarılmış durumda

ceketine sarılmışken, neredeyse görüş alanımın içinde. Ama bakacak çok daha kötü şeyler de var. Gerçekten iyi bir kalçası var. Acaba squat yapıyor mu? Ve onları sıkarsam nasıl tepki verir acaba? Elimi uzatıyorum ve... aniden yeterince cesur hissetmiyorum.

"Oof!"

Üç basamak daha yukarı çıkıyoruz. Duruyor ve başka bir sesle kısa bir konuşma yapıyor. Bizi görmezden gelen takım elbiseli bir adam, arkamızda bordo renkli kadife bir bariyer ipini kapatıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Burada müzik o kadar yüksek değil. Havada yayılan ayrıcalık kokusundan, VIP alanında olduğumuz belli. Buradaki insanlar, bir kadını patates çuvalı gibi omzunda taşıyan bir adama bir bakıştan fazlasını atacak kadar önemli kişiler. "Van, hadi! Beni nereye götürüyorsun?" Açıkçası çıkışa gitmiyoruz.

"Yakında öğreneceksin."

"Konuşuyor!" diye haykırıyorum.

"İnan bana, Peanut, söyleyecek çok şeyi var."

Kalbim onun sırtına çarpmaya başlar ve ben de elimi oraya bastırıyorum, acaba onunki de öyle mi diye merak ederek. Nasıl olur da hiç yorgun olmaz?

"Seni duyabileceğimi sanmıyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "Kafamda çok fazla kan var."

Ve yine cevap vermemeye dönmüş gibiyiz.

Bir anlık öfkeyle kollarımı sırtına yaydım ve parmaklarımı yanlarına gömdüm. Sertçe. Yani, parmaklarımı *sertçe* gömdüm, ama o da orası sert. Kas duvarı gibi. Kemer mi? Eğilmediği için hem sinirleniyorum hem de etkileniyorum. Ses çıkarmıyor. En azından kıkırdayabilir ya da burun kıvrılabildi.

Başka bir kapı açılır. Bu sefer dururuz, Niko yine konuşur, bu sefer İngilizce değil, ama beynim içinde dolaşan kan yüzünden patlayacakmış gibi hissettiğim için anlayabildiğim tek şey budur. Ama kıvranırim ve sonra popomun bu diğer... kişiye bakıyor olması gerektiğini fark ederim.

Bu diğer adam. Ne kadar utanç verici...

Ohh.

Niko'nun eli sol popomun yanını yumuşak ama ustaca okşuyor. Köpekler bu yüzden... Hayır. Kes şunu! Lanet bir evcil hayvan gibi ona yaslanıp rahatlayamam! Ayrıca, beni *okşarken* ciddi konuşuyor mu?

Protesto etmeden veya onu tekrar dürtmeden önce, hareket ediyor ve bu sefer arkamızda bir kapı kapanıyor

. Başımı kaldırıp diğer adamın bakıp bakmadığını görmeye cesaret edemiyorum, bu sefer onun parlak ayakkabılarına bakmayı tercih ediyorum.

Burada neler oluyor böyle? Sanki kendi hayatımdan koparılıp başka birinin hayatına atılmışım gibi hissediyorum. Ne zamandan beri erkeklerin kıskançlığını ve sert tepkilerini çeken bir kadın oldum ben? Hayatıma giren erkekler, bana solmuş krizantemler sunup, bunun taksinin arkasında beni elle taciz etme hakkı verdiğini düşünen türden erkekler. Gerçek şu ki, itirazlarım ve şikayetlerime rağmen, bir erkeğin kollarına atılmak bir kızı heyecanlandıran bir şey var. *Özellikle de iç çamaşırı konusunda.* Biliyorum, biliyorum.

Feminist üyelik kartım iptal edilmek üzere. Ama o zamana kadar, Niko'ya dokunan her parçam bu deneyimin tadını çıkarıyor.

Smack! Karanlık koridorun boğuk sessizliğinde, onun büyük eli popoma çarpıyor ve ben çığlık atıyorum. Keyif almak buraya kadarmış.

Protestom boğuk bir çığlık ve "Bu da neydi böyle!" şeklinde.

"Başlangıç olarak. Beni dürttüğün için. Sana hala çok borcum var."

"Ne borcun var?"

Ve yine cevap vermemeyi tercih ediyor.

"Dinle." Bu sefer ben onun sırtına dürtüyorum. "Daha önce tanıştığımızı biliyorsun. Senin güçlü, sessiz tiplerden olmadığını biliyorum."

"Ha. Lady Isla, sizce ben ne tür biriyim?"

Sapık bir tip, diye cevaplar zihnim, onun yatak odasını hatırlayarak. Seni tecavüzcü erkeklerden kurtaran türden bir tip.

"Sinir bozucu tip," diyorum onun yerine. "Küçük bir kız kardeşi olması gereken tip."

"Sana yapacağım şeyi kurgusal küçük kız kardeşime yapsaydım beni hapse atarlardı."

Oh. Oh! Bayrakları asın, trompetleri çalın!

"Devam et, Peanut, çünkü bana her vurduğunda, ben iki katı vuracağım."

"Bana iki kez vurmak için mi?"

"Şu anda iki parmakla yapıyoruz. Devam edersen, üç parmak olacak. Seni boşaltmak için üç parmağımı içine sokacağım."

"Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Parmaklarımı büyük ama üç parmağı kaldırabilirsin bence. Dört parmak ise biraz rahatsız edici olabilir."

Buna cevap veremiyorum ve onu tekrar dürtme fikrine karşı parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Popom zonkluyor, ama zonklayan tek yerim o değil. Ya da acıyan, o da var. Bu iki ayrı his, bir şekilde tamamen uyumsuz değil. Ya da hoş olmayan...

Başka bir kapı, bu sefer kendisi açıyor. Arkamızdan kapıyı kapatıyor ve bas sesinin gürültüsü anında azalıyor. Omzunu indirip ayaklarım yere değdiğinde biraz sendeliyorum, ama onun yıldırım hızındaki refleksleri düşmemi engelliyor. Parmakları kolumda, buz ve ateş gibi bakışları beni olduğum yere çiviliyor. Bir dakika önce birbirimize bakıyorduk, sadece bakıyorduk, bir dakika sonra öpüşüyorduk. Öpüşmek kelimesi bunu tam olarak ifade etmiyor. Daha çok birbirimizi parçalıyorduk.

Ellerimiz birbirine dokunuyor, kayıyor, kavıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve dişlerimiz birbirine sürtünüyor. Hareketlerimiz, mekanı dolduran sesler hiç de nazik değil.

"Beni delirtiyorsun," diyor boğuk bir sesle, parmakları saçlarımda dolanıyor, beni yerinde tutuyor.

"Kettle." Başım yana düşüyor, ona daha fazla alan ve bana daha fazla heyecan veriyor.

"Bu ne demek?" Ağzı boynumun derisini keşfetmeye başlıyor, sakalları lezzetli bir şekilde cildimi çiziyor.

"Su ısıtıcısı, tencere, siyah," kalbim göğüs kafesime çarparak nefes nefese kalıyorum. Bacaklarımın titrediğini hissedebiliyorum, çünkü bu her şey demek. Her kelime ve kurnaz bakış. Ağzından çıkanlarla çelişen her bakış. "Niko." Adını iç çekerek söylüyorum, parmaklarım ceketinin altındaki tenini hissetmeye çalışıyor. Arada çok fazla kumaş var. Aramızda çok fazla şey var.

"Yani yine Niko mıyım?" Onun uyarısı en iyi ceza gibi geliyor, dişleri nabzımın üzerine yerleşirken güçlü bir nabız hayat buluyor.

Evet, evet, evet! Vücudum onun vücuduna erirken kalbim öyle atıyor

sanki. "Her zaman. Benim için her zaman Niko olacaksın."

Onun cevabı, beni kendinden uzaklaştıracak şekilde döndürmek. Kolları belime dolanıyor, beni kendine çekiyor. *O kadar sert ki.* Bu farkındalık içimde şiddetli bir titreşim yaratıyor.

"Tanrım, lütfen."

"Evet." Dudakları kulağımın kenarını okşadı. "Aynen öyle. Seni sikmem için yalvarmanı duymak istiyorum."

Kalbim kaçak bir atın nalları gibi güm güm atmaya başlar. Her yerde yankısını hissediyorum, ritmi tenimde titriyor. Büyük elleri uyluklarımın önünden aşağı kayar, elbisenin eteğiyle oynar.

Düşük bir memnuniyet sesiyle, elleri içe doğru kayıyor, vücudu beni arkadan bir pelerin gibi sarıyor.

Bunu çok istiyorum. Ve sonunda bu anın geldiğine inanamıyorum. Sandy'den sonra ikinci olmak canımı yakıyordu ve ben...

"Bekle." Bunun benim sesim olduğunu anlamam bir saniye bile sürmedi.

"Bekle, lütfen."

Elleri hareketsiz kaldı ve ondan uzaklaştığıma inanamıyordu. 11

Van

Kollarımdan kurtulup sendeliyor ve ilk içgüdüm onu takip etmek olsa da, kendimi zorla hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bir adım atıyor, sonra bir adım daha, sonra dönüp bana bakıyor.

"Peki." Gözlerini kırıştırtıyor, kirpikleri titriyor ve samimi görünüyor. "Bu biraz gereksizdi." Sözleri titrek bir nefesle havaya karışıyor, şüphesiz cesaretini göstermek için bunu örtbas etmeye çalışıyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

Her ikisi de, cevabımdaki tehdidi gizlemeye pek yaramayan sıradan hareketler.

"Sanki gözlerin beni öpmem için yalvarmıyordu da." Başka şeyler için yalvarıyordu.

Gözleri üzerimdeyken, düzgün düşünemiyorum. Denim bakışları utangaçlık numarası yapmıyor, ama eminim ki orada yanan arzunun derecesinin farkında değil. Bu yüzden Alexander'ın evinde onu benden uzaklaştırdım. Kendime güvenemedim.

Muhtemelen bu yüzden kapı kapanır kapanmaz ona saldırmıştım.

Hiçbir koşulda yapmayacağıma kendime söz verdiğim şeye boyun eğmek.

Onun dışında her koşulda.

Ama benim planım bu değildi... Siktir et, benim bir planım yoktu. Bu gece onu, huysuz küçük arkadaşıyla sohbet ederken gördüğümde, her şeyi kontrol altında tuttuğumu kendime söyledim. Birlikte bir şeyler içip, aramızdaki çekimi biraz daha dans ederek atlatabileceğimizi. Ben istekliydim.

O beni masochist yaptı. Onu hayal ettiğimi, neredeyse her gece onu sikmeyi hayal ettiğimi itiraf ettiğimi bile görmezden gelmeye hazırdım. Ama başka şeyler de hayal etmişim. Onunla yatakta uyanmayı. Kalıcılığı. Uzun ömürlülüğü. Aptalca, anlamsız hayaller. Ve en iyi arkadaşımı kaybetme riskim olduğu için değil.

Onu görmeyeli üç hafta oldu ve bu kadar kısa sürede nasıl benim için bu kadar önemli hale geldiğini hiç anlamıyorum. Onun yakınımda olması işkence gibi geliyordu, ama onun yanında olmamak çok daha kötüydü. Bu yüzden onu bu gece görmek

duymadığım bir duanın cevabı gibiydi. Ama sonra Sergei onsuz geri döndü.

"Denizde başka kediler de var," diye mırıldandı, deyimini çarpıtarak.

Ama onunki olmayacağına göre başka bir kadın istemiyordum. O benim malım ya da emrim altında değil, ama Tanrım, onun ölen köpeğinin yerini ben almıştım. En azından bir teşekkür hak etmiyor muydum? Ve o teşekkürünü nasıl vermek isterse öyle kabul ederdim. Birlikte bir içki içmek. Biraz atışma. Onunla flört etmek benim kişisel bir tür kendini cezalandırma şeklim olabilir, ama lanet olsun, kabul ederdim.

Sonra onu o pislikle dans ederken gördüm. Elleri üzerindeydi. Omzunun üzerinden gülümsüyor, onunla flört ediyordu. Kendimi lanet olası bir şekilde dengesiz hissettim. Bunu en son... en son onu başka birinin kollarında gördüğümde hissetmişim.

Ve bunun sonucu ne oldu bir bak.

Onları görmek, benim olarak gördüğüm şeyi onun tadabileceğini düşünmek bile... Bu, onun dokunduğu diğer tüm erkeklerin hatıralarını silmek istememe neden oldu. Onu o kadar sert ve iyi sikmek istedim ki, onun vazgeçilmez uyuşturucusu olmak istedim. Bu, her şeyin netleştiği, perdelerin açıldığı ve durumun gerçek yüzünü gördüğüm bir andı. Ona saygı duyduğum için onu sikmemek için *uğraşmıyordum*.

arkadaşım. Ona aşık olmamaya çalışıyordum. Onu hayatımın zehrinden uzak tutmaya çalışıyordum. Ama o kapı arkamızdan kapandığında, artık çok geçti.

Onun kardeşi ile olan arkadaşlığımı mahvetmeye hazırım. Onu mahvetmeye hazırım.

Önümde Isla, elbisesini uyluklarından aşağı doğru düzelterek eteğini çekiyor.

"Evet, gereksiz. Mağara adamı gibi davranmak."

"Kaba düşünceler, ilkel davranışlara yol açar." "Beni dövmek gibi, demek istiyorsun."

"Bazıları ilkel der. Bazıları eğlenceli der."

Bakışları başka yere kayıyor ve müdürün ofisini incelediğini görüyorum. Koyu renkli ahşap paneller ve büyük boy kaptan masası. Bordo kadife kanepe.

mücevher renginde yastıklarla dolu. Bir gece kulübü müdürü için oldukça lüks görünüyor, ama çalışanların yıpranmasını önleyen küçük şeylerdir. Sadakati değer veririm ve karşılığını iyi öderim.

"Bana seninle gelmemi isteyebilirdin," diyor, dikkati tekrar bana dönüyor. Parmakları yan tarafında kıpırdanmaya başlıyor, ancak onları sabit tutmaya çalışıyor.

"Ama ben sordum sordum Fıstık." Ben al bir adım ona ona ve o içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. "Ve sen benim davetimi reddettin."

"Ben..."

"Bana mesaj mı gönderdin?" Bir adım daha attım ve bir kaplanın çizgilerini dökmesi gibi, ceketimi çıkarıp, adımımı kesmeden kanepeye attım.

"Mesajını gayet açık ve net bir şekilde aldım. Gelip beni kendin al. Az önce yaptığım şey bu değil miydi?"

"Bu pek de..." Sözünü bitirmeden ne diyeceğini biliyorum.

"Sanırım başka bir yol denemenin zamanı geldi, çünkü *kibarlık* ikimiz için de işe yaramıyor gibi görünüyor."

"Daha önce söylediğin şey ne oldu? Arkadaş olmakla ilgili olan?"

Adımlarım durur. Bir an için başımı eğip, elimi çeneme sürterek parmaklarımın arasında sakalları hissederim. "Bunu kendin yaptın," diye cevap veririm sonunda, başımı kaldırmadan gözlerimi kaldırarak.

"Ben mi?"

"Sana iyi bir adam olmadığımı söylemiştim."

"Ben de iyi biri değilim." Bakışları kaçır ve dudağını ısırır. "Az önce, beni öptüğünde, hayatım boyunca Sandy'nin gölgesinde kaldığımı fark ettim. Oğlu. Dük. İtaat edilmesi gereken kişi."

Sonuncusunu ironik olarak söylediğinden eminim. Kardeşinin ona karşı benim sahip olduğumdan daha fazla otoritesi yok. "Bu, statükoya isyan etme fikrim olabilir, seni beni seçmeye zorlayıp sonuçlarına katlanmak. Ama bu yanlış, değil mi?" diye fısıldadı, bakışları geri döndü. "Çünkü bunu yapacak olan ben değilim."

masrafı üstlenmek zorunda kalacağım. Arkadaşını kaybedecek olan ben değilim."

"Senin için neleri feda edeceğimi bilemezsin." İki hızlı adımla kollarıma atladı. *Ellerimi onun omuzlarına doladığımda*

"Senden uzak durmak için ne kadar çaba harcadığımı bilemezsin." Kendini görüyor mu acaba?

"Ama sen kendin söyledin. Risk."

"Ne dediğimi biliyorum," diye homurdandım, onu sallama dürtüsüne direnerek. Kendini nasıl ikinci seçenek olarak görebiliyor? "Neye katlandığımı da biliyorum. Doğum gününde seni o iğrenç heriften kurtarmak beni bir hayvana dönüştürdü. Onu belinden çekip çıkarmak için dört parmağımı kırdım."

"Hatırlamıyorum." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, göğsü sık sık nefes alıp veriyor. Bir farkındalık dalgası içimi kaplıyor. Doğru olanı yapmaya çalıştığı için uzaklaştı. Ama tahrik olmuş. Sesimin sertliğinden, kıskançlığımdan.

"Sonra seni orada, onun elleri üzerinde görmek?" Ellerim kollarından omuzlarına, omuzlarından yüzüne doğru yükseliyor. "Onun parmaklarını kırmaktan daha fazlasını istedim. Onu öldürmek istedim."

"Onun suçu değildi."

"Oh, biliyorum. Çünkü sahip olmak istediğim sensin. Cezalandırmak istediğim sensin."

Daha önce de arzuladım, somut ve soyut şeyleri arzuladım. Mülkleri ve mevkileri, çeşitli şekillerde başarıyı. Kadınları istedim, onları yatağıma atmayı hedefim haline getirdim. Eğlence doğal bir şekilde sona erene kadar onlardan zevk aldım. Ama bu, bu farklı. Ona olan arzum içimden akan bir güç, kalbimi çarptırıyor ve cildimi dokunulduğunda canlı hissettiriyor. Cildimi tırmalayan bir his, bir kez tatmakla doyacağımı vaat eden bir fısıltı. Sadece bir kez bu acıyı dindirecek.

Ama arzu bir yalandır ve takıntı, yürümesi tehlikeli bir yoldur.

"Neden biz" —dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor—"bu şeyi sistemimizden çıkarmıyoruz?" Tonu dikkatli, bakışları dürüst. "Belki bunu yapabiliriz, sonra da uzaklaşabiliriz. Hiç olmamış gibi davranabiliriz. Böylece kimse incinmez."

"Hayatım," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımin arasından geçirerek. "Sadece bedenini istemiyorum. Lanet olası ruhunu da istiyorum."

Elim ensesindeki saçlarını sıkıca kavradığında keskin bir nefes alır, aramızda bir bağ oluşur. Konuşurken başımı eğip, inişimi durdururum.

"Bu biraz dramatik." Aşağılayıcı ses tonuna rağmen, gözleri gece yarısı kadar karanlık parıldıyor. "Yani, kontrol edilmek için yaratılmış olsaydım, kesinlikle bir uzaktan kumanda ile gelirdim."

"Genelde aletlere meraklı biri değilim." Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde kayar. "Ama seni uzaktan kumanda ile orgazma ulaştırmayı başka bir zamana bırakmaya ne dersin?"

Onun kahkahası, kokusu kadar samimi, onu kucakladığımda sıcak nefesi dudaklarımin üzerinde fısıldıyor. Onu kızdırırken, dudakları benimkini takip ederken onun hayal kırıklığından besleniyorum.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Avuçlarını göğsüme koyuyor, sanki fikrimi değiştirebilirimmış gibi parmaklarını gömleğime geçiriyor.

Elim hala saçlarında, diğer elimi yan tarafına kaydırıyorum, parmaklarım orada gizli fermuarı keşfediyor. "Bence bunun cevabı evet."

Ben yavaşça çekmeye başladığımda nefesi düzensizleşir. "Ama asıl sorduğun soru bu değil," diye fısıldarım, dudaklarımı boynunda gezdirerek.

"Öyle değil mi?"

"Bence kendine, seni nasıl orgazma ulaştıracağımı soruyorsun." Sözlerim içini patlatmış gibi vücudu bana doğru sarsılıyor.

"P-Parmaklar. Parmaklar dedin."

"Ağzımı kullanacağım." "*Niko*."

Siktir, dişlerimi onun gürleyen nabzına dokundururken adımı neredeyse inleyerek söylemesine bayılıyorrum. "Yüzümden damlayana kadar seni bir ziyafet gibi tadını çıkaracağım."

"Aman Tanrım." Cevabı bir iç çekişle dökölüyor.

"Evet, çok iyi." Ellerimi onun ellerinin üzerine bastırarak, onları gömleğimin yakasına kaydurdım. "Düğmeleri aç, Peanut." Ben dudaklarımı kulağının altındaki hassas bölgeye kaydırırken, parmakları çevik bir şekilde görevine başladı. Bir emiş. Dilimin ucuyla küçük bir dokunuş. "Parmaklarım, dilim ve dişlerimi kullanacağım."

Elbisesi önü sarkmaya başlayınca, omzunu ortaya çıkarmak için onu gererim, dişlerimi oraya bastırırım, vücudunda yayılan tepki dalgasının tadını çıkarırım.

"Sonra seni o kadar sert ve o kadar iyi sikeceğim ki, o kadar derine gireceğim ki, senin nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bilemeyeceksin."

"Çok meşgul olacaksın gibi görünüyor."

Son düğme de açıldığında, onun cesurca davranışını görmezden geliyorum.

"Gerisini de çıkar." Boynunu öperken titrer, parmakları kol düğmelerimle uğraşır. Onları pantolonumun cebine koyarken, onun dolaşmasını engellemem gerektiğini fark ederim. "İşleri aceleye getirmek istemezsin," derim.

"Öyle mi?"

"Kendi iyiliğini düşünüyorsan, acele etmemelisin." "Ve sen bunu biliyorsun sanırım."

Cevap vermediğim için İsla ellerini göğsüme kaydırıyor, karın kaslarım geriliyor ve gömleğimi omuzlarımdan aşağı ittiğinde testislerim ağrıyor. Ben de ona karşılık veriyorum, elbisesini vücudundan aşağı çekip ayaklarının dibine bırakıyorum. Karşımdaki manzaraya duyduğum hayranlık, onaylayan bir homurtu olarak dile gelir. İç çamaşırları, soluk, ipeksi örümcek ağlarından biraz daha fazlasıdır; yarım kap sütyen ve minik külot. Ortam ışığında, teni parıldıyor, şeftali ve krema rengi vurgularla. Buna karşılık, gözleri gece yarısı gibidir. *Sıvı günahın rengi.*

"Sen çok güzelsin." O benim pantolonuma uzanırken, elimi beline dolayarak onu kendime doğru çekerim. "Önce bayanlar," diye mırıldanarak ellerini kaldırırım.

"Utangaç mısın?" Gözlerinde eğlence parıldıyor.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Çıplak olan tek kişi ben olmamalıyım."

"Çıplak değilsin." Bakışlarım, dantelden dışarı çıkmaya çalışan pembe meme uçlarından kadınlığının gölgesine kadar vücudunda dolaşıyor. "Henüz."

"Belki utangaç olduğunu kabul etmek istemiyorsun. Belki de bu yüzden beni öpmek için bu kadar uzun sürdü," diyor, dönerek uzaklaşıyor.

"Ve belki de korkuyorsun." Ona doğru bir adım attım ve başını hızla kaldırdı.

"Korkmak mı?" Geriye doğru adım atarken göğüsleri sıkı nefeslerle inip kalkıyor. "Senden mi?"

"Yutabileceğinden fazlasını ısırdığından korkuyorsun."

"Korkmuyorum," diye itiraz eder, tekrar geri adım atar.

"O zaman benden kaçmaya çalışma," diye homurdanıyorum ve ona doğru atılıyorum. Kollarımı ona dolayarak, onu kendime doğru çekiyorum.

"Bence korkmuş olan sensin." Başını geriye doğru eğdiğinde gözleri çok karardı. "Beni hiç öpmedin, doğru düzgün öpmedin. Dudaklarımdan öpmedin... bu geceye kadar."

Cevabım, boğazına sıcak, ıslak bir iz bırakırken, ellerim kalçalarına uzanırken, düşük bir homurtu oldu.

"Neden öpmedin?"

"Kendime güvenip durmak istemedim." Onu öpmek, teslim olmak demektir. Onu sadece öpmek istemiyordum, küçük bir yatakta, bir ayağım yerde, koridordaki ayak seslerini dinleyerek aceleyle sevişmek de istemiyordum. Onunla değil. O zaman değil. Birlikte özel bir şey olacağımızı hissedebiliyordum. Onu yaymak ve parça parça ayırmak, tüm gizli zevk noktalarını keşfetmek, inlemelerine ve gözyaşlarına doymak istedim. Kendimi onun içinde, içgüdüsel bir şaheserde kaybetmek istedim.

Onun beni arzulamasını, tekrar görüşmeyi kabul etmesini istedim. Ve işe yaradı, çünkü kapıma geldi. Ama o zamana kadar, o benim asla sahip olamayacağım bir ödül haline gelmişti.

Ve şimdi halimize bak.

"Bence sen bir baş belasıydın."

"Öyle mi?" Geri çekiliyorum. Sesim biraz sevinçli geliyorsa, çünkü öyleyim. "Zamanımı almayı seviyorum."

"Buzul kadar yavaş." Tam İsla tarzında, gözlerini devirdi. Bir dahaki sefere gözlerini devireceği zaman, zevkten olacak.

"Sevgilim, bilge bir kişi bir keresinde bana aceleci erkeklerin çok şey kaçırdığını söylemişti." "Sen aceleci olmanın tam tersisin." Sesi baştan ıkarıcıydı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Öyle demek istemedim."

"Sabahleyin bu konuda ne hissettiğini soracağım." "Bu ne demek oluyor?"

"Başladığım gibi devam edeceğim, seninle acele etmeyeceğim demek. Seni öpeceğim, tekrar tekrar. Sen çılgına dönene kadar öpeceğim." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde nefesi sıcak ve tatlıydı, güneye doğru kayarak kalbine bastırdım. "Burada," diye fısıldıyorum, parmağımı sütyeninin yarım kupasına kaydırarak meme ucunu serbest bırakıyorum. Sıkı meme ucunu avuçladığımda inliyor, emdiğimde inliyor, parmakları saçlarımı tutmak için kalkıyor. Yukarı bakıyorum, dilimin ucuyla parlak tomurcuğu okşarken tepkisini tadını çıkartıyorum. "Ya da burada." Elimi bacaklarının arasına koyuyorum. "Evet, sanırım buradan başlayacağım."

"Niko, konuşmayı kes." Kolumu sırtına doladığımda, onu sabit tutarken sütyenini çözdüğümde sesi tam bir iltifattı.

"Bana karşı çok ateşlisin," diye mırıldanıyorum, onu kolumun üzerine geriye doğru eğerek. *O esnek ve doygun olduğunda onu eğileceğim şekiller, büyük gözleri beni izlerken onu tekrar tekrar alacağım.* "Ne kadar iyi, iyi bir kızsın. Senin benim için yanıp tutuşmanı görmek ne büyük bir haz."

"Tanrım." Orta parmağımı onun yarık üzerinde gezdirirken İsla bana doğru sıçradı. "Kim böyle şeyler söyler ki?"

"Ağzımı izlemiyor musun? Onun şekillerini ve vaatlerini izle. Seni daha iyi görebileceğin bir yere koyalım, hmm?" Kısa bir süre kanepeyi düşündükten sonra, onu masaya kadar geriye doğru çekmeye başladım.

geriye doğru çekmeye başladım, ta ki masaya çarpana kadar. "Şu öpüşme muammalarını bir kenara bırakalım."

"Ne?"

"Yüzümü bacaklarının arasına bastırıp amını öpeceğim."

"Niko!" diye bağılıyor, yanakları kızarmış ve bakire öfkesi ile. Ama elime kendini ustaca sürtüyor.

"Çenemden damlayarak çok tatlı olacaksın."

"Aman Tanrım! Kim böyle şeyler söyler ki?"

"Ve senin kokunu en sevdiğim kolonyam gibi üzerimde taşıyacağım." Karın kaslarım ham bir ihtiyaçla gerilirken, parmağımı külotuna takıp çekmeye başlarım, o parmak, ince kumaşı bacaklarının arasına doğru çekerken bir yumruk haline gelir.

O çıplak ve bir rüya gibi. Hayattaki birçok şey gibi, onu hak etmiyorum. Ama yine de ona sahip olacağım.

"Zıpla," diye mırıldanarak ayağından kumaş parçasını çekiyorum. Hareketiyle vücudu sıçrayınca inliyorum, kendini tutarken avuç içleri yüzeye çarpıyor. Dizlerimin üzerine çöküp ayağını elimle tutarken dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor. İç ayak bileğinden uyluk üstüne kadar onu öpüyorum, zirveye ulaşıp ellerimle bacaklarını genişçe açarken vücudu titriyor.

"Ah, sevgilim." Başparmağımı yarık boyunca kaydırırken, yüzüne bakmak için yukarı doğru bakıyorum.

Ben başparmağımı daha derine bastırarak o kaygan et şeridini okşarken o inliyor. "Güzel olacağını biliyordum," diye fısıldıyorum, iç uyluklarının yumuşak derisine bir öpücük kondurarak. "Ama sen mükemmelsin."

İçimdeki her şey gerginleşirken, başparmaklarımla onu açtığımda içimden derin bir takdir sesi yükselir. Sinir uçları çığlık atar ve kaslar ağrır, parmaklarım onu geriye atma, düşünmeden onun içinde kendimi kaybetme dürtüsüne karşı uyluklarını sıkıca kavrar. Onun zevki için değil, *benim* zevkim için onu sikmek için.

Ama yapmayacağım. Bunun yerine, klitorisine tatlı bir öpücük konduruyorum. Dilimle nazıkçe dairesel hareketler yapıyorum. Basıyorum. Uylukları titriyor ve başını geriye atıyor, bu görüntü neredeyse dayanılmaz.

"Tadın cennet gibi. Tanrılardan gelen manna gibi." Bir Bacchanal ziyafeti.

"Oh, Niko, lütfen."

"Biliyorum, güzelim. Bunun için can atıyorsun." Çünkü ben de öyle.
"Doğru, tatlı kız, benim için inle. İnle ve sana dünyaları vereyim."

Bir kez daha yaladıktan sonra, yavaşça ve tatlıca amını yalamaya başladım.

"Çok iyisin. Bu konuda çok iyisin." Yüzüme doğru sallanırken sözleri nefes nefese çıkıyor. "Oh, evet. Tanrım, o dil."

Masumiyet ve müstehcenlik, beni çılgına çeviriyor, onu uzun ve şehvetli bir şekilde yalarken, emip, parmaklayıp, parmaklarımla siktiğimde, o masada kıvrana kadar, öpüşmemiz daha da müstehcen hale geliyor. Oda, onun gergin çığlıkları ve tatlı inlemeleriyle, kokusu ve tadı ile doluyor, sik, doyamıyorum.

O, damarlarımda dolaşan bir uyuşturucu, ilk vuruştan itibaren bağımlılık yapıyor.

"Kaygan. Lezzetli." Onun tepkisi her şey. Parmaklarımı, yüzümü, kıvrımlı omurgasını ve saçlarıma sıkıca tutunan parmaklarını sürtünme şekli. "Ve hepsi benim için."

"Aman Tanrım, Niko. Ben... Ben..." İnliyor, sesi çaresiz ve pürüzlü.

"Henüz değil, sevgilim." Sesim kısık, sikim lanet bir direk gibi.

Biraz daha. Biraz daha derine. O benim altımda kıvrana ve iç organları parmaklarımin etrafında nabız gibi atana kadar amını emiyorum.

"*Lütfen, Niko.*"

"İşte böyle, tatlı kız. Yalvar."

"Yapamıyorum... Lütfen, boşalmam lazım!"

Vücudu elektrik çarpmış gibi eğilir, ben bacaklarının arasına gömülürken, emip yalarken, bacakları titreyene ve sözleri neredeyse iniltiye dönüşene kadar tekrar tekrar yaparken, çığlığı odada yankılanır. Ben de boşalacakmışım gibi hissediyorum, elim sikime kayarken, dilim yavaşlamaya başlarken şişkin başını sıkıyorum. Ama çekilmiyorum. Yapamıyorum. Onun amı bana karşı atarken yapamıyorum.

"Hayır, Niko. Bu çok fazla." Kafama bastırarak kıvranmaya çalışıyor.

"Çok hassas."

"Sen çok güzelsin," diye övüyorum, onu çalışmaya devam ediyorum, orgazmının ipleri bir dizi küçük artçı sarsıntı ve yumuşak inlemelere bağlı. "Çok, çok güzelsin," diye fısıldıyorum, vücudunu öperek yukarı çıkıp yüzünü ellerimle tutuyorum. "Bu bizim ilk öpücüğümüz olmalı mı?" diye fısıldıyorum, dudaklarımı dudaklarına yaklaşıtıyorum. "Senin tatlılığını paylaştığımız ve tadını çıkardığımız bir öpücük?"

"Sen sapıksın," diye fısıldadı, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Sen de karşı konulmazsın."

Dudaklarımı bir kez onun dudaklarına değdirdim ve o nefes nefese inleyerek bana kapılarını açtı. Daha fazla sertleşemeyeceğimi sanıyordum ama öpüşmemiz derinleştikçe, o dilimden tadını emdikçe, lanet olsun, sertleştim. Ellerini kemerime kaldırırken patlamak üzereydim.

"Gevşet." Fısıltım boğuk ve kısık.

"Evet, lütfen. Acele edelim." İnce parmakları çekmeye ve karıştırmaya başlar, "İhtiyacım var..."

"Sana vereceğim, tatlı kız. Beni tamamen alacaksın."

Isla tırnaklarını göğsümde gezdirdiğinde, ben zaten çok heyecanlıyım.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar titriyorum. Küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum çünkü, Tanrım, buna ihtiyacım var, alnımı alnına dayayıp, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Bana ne yaptığını hisset." Bileklerini kavrayarak, ellerini kasıklarına bastırıyorum. Bir eli boxerımın üzerine kayıyor ve testislerimi avuçluyor. Ekstra uyarılma karşısında inliyorum, memnun bakışları benimkilere yükseliyor.

"Görmek istiyorum."

"Kaldır beni, Peanut. Sikimi kaldır."

Onun parmakları bel bandını çekerken, beklentiyle karın kaslarım gerilir, elleri içeri girerken göğsümden acı dolu bir homurtu çıkar.

"Oh, bu..." Gözleri benimkilere kayar, bakışları biraz kararsızdır. "Hepsi senin için." Sözlerime bir gülümseme sızar.

"Ve kalın," diye fısıldadı, narin parmaklarını benim kalınlığımın etrafına dolayarak, elinde sıcak bir şekilde nabız atmamı sağladı.

"Beni alacaksın, sevgilim." Sanki bu bir soruymuş gibi başını sallar, elimle penisimin gövdesini okşarken, yumruğumu başının üzerinde çevirirken izler.

Onu eziyet ediyorum, kendimi alay ediyorum.

"Evet." Pelvisini eğip göğüslerinin arasında parmağını gezdirir. "Bütün vücudum, istediğim kadar sert."

"Evet, Niko, lütfen."

"Hap kullandığını söyle."

"Ben... Hayır, almıyorum." Elini göğsüme bastırdı, yüzünde panik belirdi. "Prezervatifin yok mu?" İnledim ve başımı salladım. "O zaman yapamayız..."

Karın kaslarım gerilir ve bu işin burada biteceği düşüncesiyle testislerim ağrır. "İsla."

Onun adı, penisimin başını onun ıslaklığına kaydırırken bir yalvarış gibiydi.

"O zaman yapamayız..." Sözleri titreyerek kesildi. Başını eğdi ve ikimiz de penisimin onun zevkine kaplandığını izledik. Kendimi deliye çevirirken.

"Sana zarar vermektense kolumu koparırım."

"Sen...?"

"Temizlikten ödünç alınmış gibi. Söz veriyorum. Dikkatli olacağım, hayatım. Sadece bırak da

... *sikeyim*." Bir an için, sessizce onaylayarak bacaklarını açıp pelvisini eğdiğinde dizlerimin tutmayacağını sandım. "Bu... şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey." Penisimin başı, onun tatlı, tatlı amcıyla çerçelenmiş.

"Niko, lütfen." Bana uzanırken parmak uçlarıyla karın kaslarımı okşuyor.

"Böyle mi?" Ben içeri girerken, sadece ucu, sadece ucu, o inliyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki her yerde hissedebiliyorum.

"Alay etme." Parmakları karın kaslarımdan penisime kayıyor, onun zevkiyle kayganlaştığını fark ediyor.

"Oh, sevgilim, benim için çok ıslaksın." Benim düşük sesli homurtumla titriyor, geri çekilip klitorisini başımla daireler çizdiğimde inliyor. "Sesinin ıslaklığını seviyorum." Aşağı kayarak, alaycı bir şekilde kayıp geri çekiliyorum.

"Lütfen, Niko, beni delirtiyorsun." Acı dolu sözler, nefes nefese. Patlamak üzere gibi görünüyor. Olgun, İngiliz şeftalim. Ama işkence gören tek kişi o değil, bunu isteyen tek kişi de o değil.

"Senin için çok sertleşiyorum. İsla, bak."

Aşağıya bakıyor, ben sikimi ona sokarken başını geriye atıyor.

"Tanrım, sen çok iyi bir kızsın," diyorum boğuk bir sesle ve ben geri çekilirken o ağlıyor.

"Sen çok alaycısın." Uylukları titriyor, sözleri arzuyla titriyor.

"Ve sen, tatlı kız, çok müstehcen bir ağzın var. Onu dolduracak bir şey bulabilirim."

"Her şeyi sırayla," diye cevaplar, elini omzuma dolayarak.

"Lütfen, tekrar."

Ben de öyle yaparım. Kalçalarımı her hafifçe itişte, kendimi utandırabilirmişim gibi hissediyorum.

"Sikimi çok güzel alıyorsun." Kulağını ısırarak, "Bana tam uyuyorsun" diye homurdanıyorum.

"Oh Tanrım," diye inleyerek, altımda kıvranıyor.

"Daha iyisini yapabilirsin, tatlı kız. Bana ne istediğini söyle." Elimi boğazına doladım ve onun koyu renkli gözleri ve heyecanlı nefes nefese kalışı, tahmin edemeyeceğim ama çok hoşuma giden bir tepkiydi.

"Seni istiyorum." Yutkunduğunu hissediyorum, bu hareket boynundan aşağıya doğru yayılan bir dalgalanma gibi. "Senin ceketini giydiğimde, tek düşünebildiğim sendin. Uyandığımda beni izlediğini görünce sikini istedim."

Gülüyorum, gerçekten gülüyorum. "Ben de sana vermek istedim. Gözlerinle ve küçük inlemelerinle bana yalvarırken çok güzel görünüyordun." Çok açık ve çok savunmasızdın.

"Tanrım." Göz kapakları titriyor ve ben kendimi onun içine sertçe sokarken ellerini arkaya doğru bastırıyor. "Seni mutfağında istedim." Nefes nefese. "Kışlık terasta." Amcığı beni sıkıca sarıyor. "Bütün Londra bizi izleseydi bile umurumda olmazdı." Bir inilti.

İleri doğru ilerlerim, itirafıyla başım geriye doğru savrulur, içimdeki her şey gergin ve gergin. Sesleri, vücudu, benim için çizdiği resim, duyularımı aşırı derecede zorluyor.

"Çok sıkısın," diye homurdanıyorum, ön kolum sırtında, elim açığı değiştirmek için altına kayıyor. Ben sikimi onun içine derinlemesine sokarken, iç organları beni ipek eldiven giymiş bir el gibi sıkıyor. "Beni nasıl aldığını izle."

"*Tanrım!* Bu..." Dudaklarını omzuma bastırıyor, sanki kelimelerin akışını durdurmak istercesine.

"Biliyorum." Hiç böyle hissetmemiştim. Kelimelere ihtiyacım yok. Onun boğuk çığlığı benim tıslamama katılırken. Orgazmı geldiğinde tüm vücudu titriyor, duvarları beni içine çekecekmiş gibi beni sıkıyor. Kendimi dışarı çekmeye zorlarken cildimin her santimi karıncalanıyor ve yanıyor, o ise ıslak sikimi elimde çalıştırırken beni saf cesaretle dolu karanlık, cam gibi gözlerle izliyor.

Ben saf enerji, saf güç ve baştan aşağı titriyorum, onun amını sonsuz inci beyazı ipliklerle boyarken.

İsla

ORTA - ŞİMDİKİ ZAMAN

Düğün

O gece bizim için sonun başlangıcıydı.

Kalenin hizmet merdiveninin ortasında dururken, elim işlevsel tırabzanı kavrarken zihnim o akşamın anılarından uzaklaşıyor. Ve *ardından gelenlerden*. Ama gerçek şu ki, o beni omzuna alıp o ofise götürmeden önce işlerin nasıl biteceğini bilseydim, bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum. Aptal bir kız olarak, kalp kırıklığının ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Henüz öğrenmemiştim. Tek düşünebildiğim, onu ne kadar istediğimdi. Sonuçları umursamıyordum. Doğası gereği, sonuçlar sonraya kalmıştı. Tek istediğim, benim yüzümdeki ifadeyle bana bakmasıydı.

Hiç böyle bir seks yaşamamıştım. Hiç bu kadar emredilmiş, ama aynı zamanda bu kadar tapınılmış hissetmemiştim. Orgazmım bedenimden çıkmış gibi bir deneyimdi ve o beni masadan indirirken, hala bacaklarımın olduğunu fark edince biraz şaşırdım. Benim hava ve coşku değil, et, kan ve kemikten ibaret olduğumu fark ettim. Terli saçlarımı yüzümden çekip, gözlerini boynuma indirerek inceledi. *Tanrım, boynum*. Beni orada tuttuğunda, vücudum Roma mumu gibi parladı. Kontrol edildiğimi, ele geçirildiğimi hissettim. Tapıldığımı. Vücudumu bu kadar iyi tanıması, onun en dayanılmaz özelliklerinden biri olmuştur.

Çıplak ve terli, bacaklarımın arasından pervasızlık damlarken, Niko bana sadece güzel olduğumu hissettirdi. *Sadece ona ait olduğumu*. Ama sonra dudaklarını en uzun süre başıma bastırdı ve içimi bir tedirginlik dalgası kapladı. Hafif bir öpücük çok hoş olurdu. Uzun bir öpücük ise, veda gibi geldi.

"*Lütfen özür dileme,*" diye fısıldadım, göğsündeki koyu sarı tüyleri izleyerek. İzleyerek, dokunarak, içimdeki küçük artçı sarsıntılar sel gibi akıyordu.

Gözlerimi onunkilere kaldıramıyordum, orada ne göreceğimden endişeliydim. Onun ne göreceğinden endişeliydim. Aramızdaki ilişki bitmiş olamazdı. Henüz bitmemişti.

"*Cenneti gördüğüm için asla üzölmeyeceğim.*" Geri çekilerek parmaklarını benimkilerin arasına soktu. Gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getirdi ve elimi öptü. Onun dağ gibi bakışlarında sadece samimiyet gördüğüm için rahatladım. Bu yüzden sonraki sözleri beni çok şaşırttı. "*Ama kalbini kırarsam sonsuza kadar üzölürüm.*"

Bu yeterince açık bir uyarıydı, ama aptal kız olarak ben hiç kulak asmadım.

"*Ah, Niko,*" dedim, çenemi birbirine kenetlenmiş ellerimizin üzerine dayayarak. "*Eğer önce seninkini kırarsam, daha da çok pişman olursun.*"

Ama meğer Nikolai Vanyin'in kalbi yokmuş. Tabii ona verdiğim kalbi saymazsak. Ona çok dikkatsiz davrandığı kalbi.

"Merhaba, Fıstık."

Sesi beni o ana geri getiriyor, elim korkulukta sıkılaşıyor.

Eğer daha iyi bilmesem, düşüncelerimin onu çağırdığını düşünürdüm. *Tıpkı karanlık lord gibi.* Kendimi zorlayarak bir adım daha attım, sonra bir adım daha, sonra başımı kaldırdım.

"Bana öyle deme."

Kendimi hazırlamak için gösterdiğim çaba boşa gider, onu görünce kalbim bacaklarımın arasında bir ağırlık gibi düşer. Şimdi olmaz, akşam neredeyse bittiğinde olmaz. Onu görmemek için bu kadar uğraştıktan sonra olmaz.

Çünkü partiler kendiliğinden yürümez. Ama iki kadehten fazla şampanya içmedim ve sadece başkaları varken onunla konuştum. Onun toplum içinde kendine hakim olacağına güvenemediğimden değil. Kimi kandırıyorum ki? Şampanyadan uzak durdum çünkü onun bir adım ötesinde olmaya kendime güvenemiyorum.

Şampanya. Kremalı kekler. Çikolata. Niko Vanyin.

Neden bize iyi gelmediğini bildiğimiz şeyleri isteriz? "Demek buradaydın."

"Saklanmak mı?" diye cevap verdim, sakın, dingin ve soğukkanlı bir tavırla, ki o bana tam tersini hissettiriyordu. "Meşguldüm." Kalan üç basamağı indim, boş elimle zarifçe toplanmış elbisenin eteğini tutuyordum. En son ihtiyacım olan şey, onun ayaklarına kapanmaktı.

Yine. "Huysuz şefleri memnun etmek, yaramaz koyunlar gibi çocukları güdmek ve köpeğin ara sıra tuvalet ihtiyacını gidermek gerekiyordu." Hatalı sözlerime kaşlarımı çatarak baktım ve o tepki göstermeyince rahatladım.

"Sen varken kimin asistana ihtiyacı olur ki?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Yararlı olmayı seviyorum," diye karşılık veriyorum. "Ayrıca, ben yapmazsam, başka kim yapacak?" *Umursuyormuş gibi davranma,* diye eklemek istiyorum. Çocuklar ve köpek benim sorumluluğumda ve huysuzları memnun etmek benim işim. Borçlularıma sorabilirsiniz.

"Her neyse, servis koridorunda ne yapıyorsun?" "Seni arıyordum."

Daha çok, beni yalnız yakalamaya çalışıyorsun, anlıyorum. Lazer gibi odaklanmış, yüzünde o ifade var, niyeti bir pelerin gibi etrafını sarıyor.

daha önce evliliğimizin cehennem gibi olacağını söyleyerek onu üzdüğüm izlenimine kapıldım. Görünüşe göre öyle değilmiş.

"Beni buldun, ama üzgünüm Van. Bu gece oynamayacağım." Aşağıya indiğimde, yanından geçip gitmek ister gibi yaptım, ama o beni belimden yakaladı.

"Aramızdaki ilişkiyi tanımlamak için ilginç bir yol." Ellerimi ellerine alarak arkama kaydırды ve beni kavisli korkuluğa doğru itti. İçimdeki her şey gerildi, zevk noktalarım peri ışıkları gibi parılıyordu. Neden o? Bana yaşattığı onca şeyden sonra, neden o olmak zorundaydı? Belki de sadece tutulmaktan hoşlanıyorumdur. Tutulmaktan ve vücudumun eğilmesinden. Ne yapacağımı ve ne zaman yapacağımı söylenmesinden. Tabii, yatak odasında. Başka kimse yapmadı ki. Beni tanıyan tek erkek o, ve sadece cinsel açıdan değil. Bazen sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi hissediyorum, benim daha az hoş yanlarımı görebiliyormuş gibi.

Kimsenin görmediği taraf.

Ah! Hiç yardımcı olmuyorsun, beyin.

"Aramızda hiçbir şey yok." Kahretsin. Kafamda bu kadar çaresiz gelmemişti.

"Çünkü benden kaçınıyorsun," diyor, sanki vücudumun daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi.

Meme uçlarımın tepkisini engellemek için kaşlarımı çattım. Bu gerçek bir tepkiydi çünkü bu adamın hem boşanmamın ardından ilk ilişkim hem de Tom'la evlenmemin sebebi olması aptalca mı yoksa ironik mi karar veremedim.

Muhtemelen aptalca.

"Van, lütfen. Meşgulüm. Bu hafta sonu çocuklar benimle." Sanki her an aşağı ineceklermiş gibi arkamdaki merdivenlere bakıyorum. Neyse ki inmeyecekler. Bu tarafta değiller.

Nerede olduklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, neredeyse on yaşındaki oğlum Hugh'un, sekiz yaşındaki kardeşi Archie'yi ve diğer üç çocuğu Kilblair Kalesi'nin hayaletlerinden biri olan başsız gri kadını aramaya götürdüğü.

"Dadısını getirmedin mi?"

"Sanırım onun biraz meşgul olduğunu göreceksin. Onu balo salonunda görmüş olabilirsin.

Kardeşimin kolunda duran kız mı? Beyaz elbiseli olan mı? Çok tatlı bir şekilde ekliyorum.

Ben aptalsam, kardeşim de klişe bir karakter çünkü dadımla evlendi.

Bir nevi.

Birkaç deneme yapması gerekse de, daha iyi bir kadın seçemezdi. İlk aşklardan bahsetmişken, soğuk dağ buzulları gibi gözlere bakıyorum.

Hayır. İkinci kez düşünmüyorum çünkü bu delilik olur.

"Holland birkaç aydır düşes," diyor, sanki hatırlatmam gerekiyormuş gibi. Gerek yok. Noel'den beri çoğu gün buradayım, bu canavarın reisi olarak görevine alışmasına yardım ediyorum. Bu sayede işime konsantre olabileceğimi umuyordum. Henüz olmadı, ama o da alışacaktır.

"Başka kimseyi işe almadın mı?"

"Tabii ki hayır," diye şikayet ediyorum, onun tutuşunu çekerek. Zaten onu zar zor karşılayabiliyordum. Onu bir nevi ödünç almış ve maaşını tamamlamıştım. "Bırak beni, Van. Bunun için vaktim yok."

Bunu yaptığında hissettiğim melankoli duygusunu görmezden geliyorum. Sadece yorgunum, diyorum kendime.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu numarasını sürdürmekten yoruldum. Bir zamanlar

Kocam nafaka ödemesini geciktiriyor, arabamın yıllık bakımı gecikti, evim dediğim ipotekli evin garaj yolunda çakıldan çok çukur var ve eski kocamın sorumluluklarından kaçma alışkanlığı yüzünden, muhtemelen gelecek dönem okul ücretini kredi kartımla ödemek zorunda kalacağım. Kısacası, meteliksizim.

Şikayet etmemeliyim. Yoksulluğun göreceli bir kavram olduğunu biliyorum ve arabamda yaşamadığım için çok şükrediyorum, ama doğduğumda sahip olduğum o gümüş kaşık bugünlerde oldukça kararmış durumda. Bir zamanlar şık olan topuzum artık daha çok dağınık bir topuz ve bu Valentino kiralık elbise de biraz fazla dar. Sadece odama dönüp, ilk çocuğumdan bile daha eski olan bu parti ayakkabılarımı çıkarmak istiyorum.

"Gel, benimle bir içki iç, İsla."

"Neden?" Onun saçını alnından geriye doğru tarama isteğine karşı parmaklarımı kıvrırken, saç kesiminin gecikmiş olduğunu fark etmemden nefret ediyorum.

"Bu kadar şüpheli bakmana gerek yok," diye yatıştırıyor beni. "Eski bir arkadaşınla içki içmek için bir nedene mi ihtiyacın var?"

"Sen ve ben birlikte içki içmeyiz."

"Eğer izin verirsen, birlikte birçok şey yapabiliriz."

O yaklaşırken elimi göğsüne bastırıyorum, kahkaham bozuk bir çim biçme makinesi gibi çıkıyor. "Dur orada. Aklından geçenler ne?"

Onları yapmıyoruz." Bu gece değil. Artık değil. Ona bunu söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Ya da kendime tam olarak itiraf edemedim.

"Ne gibi şeyler?" diye neredeyse mırıldanarak, elimi kaldırıp omzuna kaydırıldı. Gözlerindeki açlık, bacaklarımın arasındaki boşlukla karşılık buldu.

Kendimi kolayca ikna olan biri olduğum için nefret ediyorum.

"Sana söyledim, sadece bir içki," diye fısıldadı, dudaklarını boynuma kaydırarak.

"Yapamam. Çocukları düşünmem gerek." Sonsuza kadar aptal kalbimi korumak için onları bahane olarak kullanmaktan çekinmiyorum. Bu sefer olmayacak, aramızdaki bu ilişkiye son verecek olan ben olacağım demiştim kendime. Öyleyse

o beni korkuluğun kıvrımına bastırırken neden boyun eğiyorum? O bacaklarımın arasına kalçasını kaydırırken neden iç çekip omuzlarını kavriyorum?

"Sadece bir içki," diye mırıldanır. "Bir sohbet."

"Bizimle, asla sadece sohbetle bitmez."

"Yatak odasının dışında birbirimizi daha iyi tanımak istiyorum."

"Neden?"

Vücudumun gerildiğini hissetse de, eli belimden kaymaya devam ediyor, avucunun içi göğsümün yan tarafına doğru kayıyor.

"Çünkü birlikte iyi olabiliriz. Keşke bu şansı kendine tanısan."

Kalbim onun baştan çıkarıcı sözlerine hızla atıyor. Bir zamanlar birlikte iyidik. İlişkimize bir isim vermedik ve bizi en çok sevenlerden gizli tuttuk, ama her şey iyiydi, biz iyidik.

Birlikte güldük. Konuştuk. Onu tanımaya başladığımı sanıyordum. Ama başlamamıştım.

"Hayatım." Sözlerini boynuma fısıldadı. "Sen yanımdayken düzgün düşünemiyorum, sen yokken de işlev göremiyorum."

"Van, lütfen." Lütfen daha fazla. Lütfen dur. *Lütfen asla durma.* Ama o bana böyle hissettiriyor — kafam mı yoksa ayaklarım mı yerde bilemiyorum. "Bu sadece seks," diye fısıldıyorum. Hepsi bu kadar. Hepsi bu kadar olabilir.

"Bunda çok iyiyiz," diye mırıldanıyor, dudaklarını ve dilini bu kadar lezzetli ve ahlaksız bir şekilde kullanırken. Başım yana doğru yuvarlanıyor, öpücüklerine kolayca eşlik ediyor. "Geceyi benimle geçir." Ve işte gerçek neden, sert penisinin baskısıyla bacaklarımın arasında biriken sıcaklık. "Ya da bir ömür boyu."

Sesindeki özlem, güçlü bir külot lastiğinin *ping sesi* gibi beni kendime getirir. Vücudum kasılır, içimdeki her şey durur. Kalbim hariç, şu anda bir derbi galibinin nalları gibi gümbür gümbür atıyor.

"Sarhoş musun?" Avuç içlerimle omzuna bastırıyorum.

"Sarhoş olmadığımı biliyorsun." Göğsü geri çekilir, ama başka bir şey olmaz. Kalbim, bacaklarımın arasındaki nabız gibi, çarpmaya devam eder. "Senin sarhoş olmanı saymazsan tabii."

Sözler ve ömürler hakkında konuşmak, yetersiz beslenmiş kalbim için kokain gibi. Ama alay edilmeyeceğim. Böyle değil.

"Saçmalıyorsun. Ömür boyu, Van? Bu sadece" — *incitici, baştan çıkarıcı, haksız* — "saçma," diye karar veriyorum.

"Öyle mi?" Aynı anda hem kaşlarını çatıyor hem de gülümsüyor, sanki ben onun çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibiyim. Sanki kafa karıştıran o değilmiş gibi. Sanki geçmişimizi bilmiyormuş gibi. Bana yaptıklarının farkında değilmiş gibi.

Beni incittikten sonra bile, kaşını bile kaldırsa, her şeyi bırakıp ona koşardım. Düşün günümde koridora adımımı atana kadar. Ama artık ikimiz için bir an bile kalmamıştı. *Boşanana kadar.*

"Ben ciddiym, nasıl saçma olabilir? Sürekli seni rüyamda görüyorum."

"Beni hayal ediyorsun çünkü tekrar müsaitim," diyorum, sesim soğuk.

Çünkü, hakkını vermek gerekirse, ben evliyken mesafesini korumuştı. Uygun davranmıştı. *Ya da kararsız davranmıştı.*

"Seni hayal etmekten hiç vazgeçmedim." Merdiven boşluğundaki ışık onu yarı gölgede bırakıyor ve birdenbire sert görünmesini sağlıyor. "Sen başka bir adama aitken bile seni istemekten hiç vazgeçmedim."

"Bu kimin hatasıydı?" Bu yorum düşünmeden, sadece kötü niyetle ağızından çıkıyor ve koridorda yankılanıyor. "Tabii ki benim. Bana sana aşık olmamam için uyarmıştın. Bu, bir daha yapmaya niyetim olmayan bir hata."

"Senin kalbine layık değildim." "Peki

şimdi layık olduğunu mu

düşünüyorsun?"

"Eğer bu şans bana verirsen, layık olabilirim. Cesaretini göster, Isla." Tekrar yaklaştı.

"Bu şans değerlendir."

"Artık kendime zarar verecek bahislere girmiyorum." Sesim acıdır ve bu sefer avuçlarımı göğsüne bastırdığımda, o geri çekilir. Elbisenin eteği pantolonuna sürtünür, aceleyle yürürken topuklarımın sesi endüstriyel halı tarafından boğulur. O peşimden gelmez ve ben buna seviniyorum. En azından, seviniyor gibi davranmaya çalışıyorum.

Nedense, Van son zamanlarda kardeşimin hayatında daha büyük bir yer kaplamaya başladı.

Bir zamanlar nazıkçe reddedilen davetler artık kabul ediliyor. Son zamanlarda, biri onun söylediği veya yaptığı bir şeyi hatırlatmadan dönüp bakamıyorum. Ya da daha kötüsü, dönüp ona bakıyorum.

Balo salonuna geri dönüp bir tur atıyorum, ara sıra durup küçük sohbetler yapıyorum. Ve masa örtülerinin altında gizlice oğullarımı arıyorum. Son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, her şey mümkün. Bir politikacının karısının berbat elbisesinin rengini övüyorum ve uzaktaki amcamın viskisini dolduruyorum.

"İsla, kızım! Ne kadar güzel, ne kadar güzel bir isim. Baban sana elbette İslay'ın adını vermiş."

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Muhtemelen Lagavulin'in yazılışını bilmiyordu. Babam viskiyi balıkların suyu sevdiği kadar severdi. Alexander'a kendi adını, bana ise en sevdiği içkinin damıtıldığı adanın adını verdi. Bu, onun ebeveynlik tarzını anlatmıyorsa, başka hiçbir şey anlatamaz. Annem de pek farklı değildi. Neyse, en azından bana harika bir ebeveynlik barometresi sağladılar. Kendime sadece "onlar ne yapardı?" diye sormam ve sonra tam tersini yapmam yeterli.

"Ebeveynlerinizin ikinizin de yerleşmiş halinizi görememesi ne yazık," diye ekliyor, kadehine hüzünle bakarak.

"Sanırım mezarlarından birini çağırıp buraya getirebilirim."

"Ne?" Gerome amca bana göz kırptıyor. Buruşuk bir bebek gibi görünüyor.

"Alexander'ın onları görmekten mutlu olacağına eminim" dedim. Bunu hayal ederek geniş bir gülümsemeyle. Ölü olsun ya da olmasın, ilgiyi seveceklerine eminim

muhtemelen hayalet sevgililerini de yanlarında getirmek isteyeceklerdir.

Yaşlı adamı bırakıp, birkaç dans davetini geri çeviriyorum. Bunu yüzümde bir gülümsemeyle ve kalbimde bir kabullenmeyle yapıyorum. Artık dans yok benim için.

Artık erkekler yok. Aileme ve işime odaklanmam gerekiyor, bu sırayla.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bodrum mutfağına inerken, Chrissy'nin sesine doğru dönüyorum. Bazıları Chrissy'yi hizmetçi olarak adlandırıyor, ama gerçekte o bu kalenin belkemiğidir. İyi çarşaflardan cesetlerin gömüldüğü yere kadar her şeyin yerini bilen kişidir. Ve kale yüzlerce yıllık olduğu için, bunu mecazi anlamda söylemiyorum.

"Çocukları arıyordum." Onları burada arıyor. Orada arıyor. Her yerde arıyor. Bu büyüklükte bir kalede, bu oyun saatlerce sürebilir. "Onları görmedin, değil mi?"

"Evet. Büyük Salonda *The Goonies* adlı bir film izliyorlar."

"Bu nasıl oldu?"

"Holly, yani ekselansları, dedi ki..."

"Holly, Holland yerine Holly olarak anılmak istiyorsa, Dalforth Düşesi Hazretleri, biz kim oluyoruz da onun isteğine karşı çıkıyoruz?" Sandy öyle diyor diye ben de Holly yerine Holland demeye başladım. Biraz daha ağırbaşlı geliyor. Ona pek yakışmayan şapkası gibi. Tanrım, onu seviyorum.

"Ama ekselansları..."

"Karısının isteğine karşı çıkamayacak kadar zeki bir adam. Mutlu karı, mutlu hayat," diye ekliyorum omuz silkerek.

"Ah, peki," diye cevapladı, dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeye, "*Ekselanslarının* eşi, Ekselansları, kalenin eğitim merkezinden eski projektörü getirdi. Sonra düzinelerce yastık ve birkaç uyku tulumu ile bir çadır kurdu. Küçük çocuklara, düğünlerin bir süre sonra sıkıcı hale geldiğini ve *The Goonies*'in her havalı çocuğun en az iki kez izlemesi gereken bir kült klasik olduğunu söyleyerek kendi partilerini yapabileceklerini söyledi. Sonra Mari'den onlara göz kulak olmasını istedi."

Kendi kendime gülümsüyorum. Ben de bütün günü şımartılarak geçirdiğini sanıyordum.

Holland gerçekten bir mücevher. Harika bir anne olacak ve bunun

en azından öyle umuyorum. Bebekler çok tatlıdır. Özellikle de kucakladıktan sonra geri verebileceğiniz zaman.

"Hatta genç Archie'ye futbol topunu getirip salonun uzak ucuna kale kurmasını bile önerdi."

Oof. Holly nazik, tatlı ve her yönüyle harika biridir. Ama yeni durumunun ciddiyetini tam olarak anladığından emin değilim. Kardeşimle evliliği değil

—bu konuda doğuştan yetenekli. Kilblair Kalesi'nin koruyucusu olarak demek istedim. Tüm tarihinin şu anki bekçisi. Ama o da anlayacaktır.

Bu arada...

"Bu pek de iyi bir plan gibi gelmiyor. Tek bir yanlış tekmeye, haftalarca o zırhları tekrar giymeye çalışacağız." Uyumsuz

uyumsuz Lego parçaları gibi.

"Bunu deneyimlerinden biliyorsun, biliyorum." Chrissy sırtıyor.

"Ne yazık ki, ben de biliyorum." Alexander ve ben, yıllar önce bir tanesini devirdiğimiz için babamız tarafından terlikle dövülmüştük.

"Eh, orada sadece sünger top olduğunu duyunca sevineceksin.

Çok fazla zarar vereceğini sanmıyorum. Oh, söylemek istedim, çiftlikteki Billy yakında hazır olacak bazı koyun derileri olduğunu söyledi."

"Oh, bu harika." Şirketim, House of Dalforth, ya da kardeşimim sevdiği adıyla HoD, çoğunlukla yerel ürünleri e-ticaret yoluyla satıyor. Unvanımı çok sık kullanmayabilirim, ama Dalforth adından para kazanmayacak kadar aptal değilim. Sandy, çoğunlukla orta yaşlı hanımlar için ikili takımlar, tüvit ve koyun derisi terlikler sattığını söyleyerek benimle dalga geçmeyi seviyor ve haklı da. Ama aynı zamanda gurur duyduğum küçük bir giyim koleksiyonum da var. Çoğunlukla onu ben tasarladığım için. *Va-va-voom*, diye gülümsüyorum. Klasik kum saati şekli yaratmak için bel kısmı daraltılmış bomba gibi elbiseler. Arkası balık kuyruğu şeklinde olan tartan ceketler, binicilik kamçısı ve sülün tüyleriyle süslenmiş şık şapkalar. Onları da satıyorum. Şapkaları demek istiyorum. HoD ancak son zamanlarda kâr-zarar eşitliğini sağladı. Henüz bundan maaş bile almıyorum. "Onu arayacağım," diyorum, yarın ne zaman uygun olacağını zihnimde hesaplayarak.

"Bu arada, o çocukları dert etme. Onlar, sen ve Sandy'den daha iyi davranıyorlar."

Onun bu hatasına gülümsüyorum. Genelde resmiyet

konusunda ısrarcıdır. "Yine de," diye cevap veriyorum,

"kontrol etmeliyim."

"Tanrı sana sadece kaldırabileceğin kadarını verir," d i y e seslendi arkamdan. "Bunu unutma!"

"Görünüşe göre, Tanrı benim Wonder Woman olduğumu düşünüyor," diye mırıldanıyorum, eteğimi koluma toplayarak. Ve yola çıkıyorum, hala evim olarak gördüğüm bu dağınık, harap kalede, halka kapalı sayısız salon, oda ve koridorda yolumu bulmaya çalışarak.

Eski, bayraklı salon boyunca, bayanlar salonlarını, birkaç oturma odasını ve ana kütüphaneyi geçiyorum; hepsi hala halka açık ve yaklaşan turizm sezonu için kapatılmış durumda. Ortaçağ mızrakları ve zırhlarla çevrili kemerden geçerek, ana resepsiyon salonunu ve uzun zaman önce ölmüş Romalıların Viktorya dönemi büstlerini geçiyorum, ardından büyük merdivenin bir tarafına tırmanıp, devlet odasından geçip koridora çıkıyorum ve neredeyse ilk çocuğum Hugh'a takılıp düşüyordum.

"İşte buradasın." Onu bulduğum için hissettiğim rahatlama kısa sürüyor, çünkü sırtı duvara dayalı olan oğlum, başını dizlerinden hemen kaldırmıyor.

"Seni her yerde aradım. Kardeşin nerede?" Bu sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz, elinin tersiyle gözyaşlarını aceleyle silerken, bana gözyaşlarını göstermemeye çalıştığını fark ettim.

"Hâlâ diğerleriyle çizgi film izliyor." Hâlâ bana bakmadan, aradığımda cevap vermediği, *sadece acil durumlar için* kullandığı cep telefonunu masaya koydu.

"Kavga mı ettiniz?" Yanına çömelip, saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Tartıştınız mı?"

"Hayır." Hayır derken başını salladı.

"Burada tek başına oturmanın bir nedeni olmalı."

Hugh telefonuna bakıyor. "Babam aradı," diyor başını kaldırmadan.

"Ah." Tüm çocuklar bir gün, ebeveynlerinin de hata yapabileceğini fark ederler. Her şeye cevapları olmadığını. Onların da insan olduğunu ve kusurları olduğunu. Tüm çabalarımın rağmen, Hugh bunu diğerlerinden daha erken fark ediyor. Oğullarımın benim çocukluğumdan farklı bir deneyim yaşamalarını istemiştım, ama birçok yönden bunun yankısını görüyorum. Boşanma Hugh için özellikle zor oldu. Ama artık ona her gün ulaşamadığım için babasının davranışlarını denetlemek benim için zor. "Ne oldu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Önümüzdeki hafta sonu bizi almaya gelmeyecek." Yine. Yine gelmeyecek demek istiyor. Zamanlaması berbat.

"Oh, Hugh. Üzgünüm." Piç kurusu. Onu bir dahaki görüşümde o sıska boynunu kıracağım. "Başka doğum günleri de olacak. Hem de çok." Ve muhtemelen, *senin söz verdiğin gibi*, telefonun diğer ucunda fısıldayarak tıslayarak geçireceğim çok zaman olacak, *seni gerzek*.

"Carly'yi Paris'e götürüyor." Sözler ağzından küçük mermiler gibi çıkıyor.

"Carly'nin rezervasyonu yaptırdığını, ona hangi tarihleri rezerve etmemesi gerektiğini söylediğini, ama Carly'nin kafası karışmış olabileceğini söyledi."

"Oh. Peki." O tam bir kaltak. "Belki de senin doğum gününü unuttu?"

"Ee?" Hugh başını bana doğru çevirir, ifadesi birdenbire kin tutmayı kimseye yakıştırmayan kardeşiminkine benzer hale gelir. "Onu birkaç haftadır tanıyor. Beni ise neredeyse on yıldır tanıyor!"

"Biliyorum, tatlım." Kiraladığım elbiseyi altıma alıp, onun yanına oturdum. "Ama baban..."

"Beynini bacaklarının arasına koymuş."

"Hugh!" Haklı olsa bile, ona hak vermek yerine azarlamak istiyorum.

"Bunu nereden duydun?"

"Chrissy'nin söylediğini duydum. Benim orada olduğumu bilmiyordu, bu yüzden onu suçlayamazsın."

"Aklımın ucundan bile geçmez." Yine, çünkü o haksız değil. "Söylemesi hoş bir şey olmasa da." Yarın telefonda ona çok daha kötü şeyler söyleyeceğim

Muhtemelen Londra'da olması iyi bir şey, yoksa elime bir av tüfeği alıp evine gidip onu vurabilirdim. Bebeklerime zarar verirsen, bunun bedelini ödersin...

"Ama Chrissy haklı. O sadece bacaklarını açmayı düşünüyor."

"Bacaklarını açmak..." Neredeyse *ne demek istediğimi* ekleyecektim ama kendimi tuttum. Kafam karışmış gibi davranmak daha iyi.

"Bilirsin, anne, s.e.x."

"O konuda ne biliyorsun?"

"Yetişkinlerin yaptığı bir şey olduğunu ve bebeklerin buradan geldiğini biliyorum."

Aman Tanrım. Nasıl? Ne zamandan beri? Kim benim küçük oğlumu yoldan çıkarmış?

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Neredeyse on *yaşımdayım* ve biz kırsalda yaşıyoruz,"

diye makul bir ses tonuyla ekliyor.

"Ama..." Eskiden koyunların, atların ve ineklerin sırtında binilmeyi sevdiklerini düşünürdü. Saati o ana geri alabilir miyim?

"Sence Carly'den bir bebeği olacak mı?" Sorusunda bir endişe izi var.

Aslında gülüyorum. Elimde değil. Ama Hugh'un bilgi bankasına vazektomi konusunu eklemem mümkün değil.

"Bu komik değil anne. O, sahip olduğu çocuklara bile bakamıyor."

"Bana mı söylüyorsun! Yani, belki böyle söylememeliyim, ama sana katılıyorum.

Doğum gününde burada olmayacak olması yanlış, bunu onunla konuşacağım." Uzun uzadıya değil, yüksek sesle. "Ama hayır, baban artık başka çocuk sahibi olmayacak." Hugh haklı, zaten sahip olduğu iki çocuğa bile zaman ve para ayıramıyor gibi görünüyor.

"Ondan nefret ediyorum," diyor aniden, mavi gözlerini kısarak. "Sen nefret etmiyor musun?" "Carly'den mi? Hayır, tatlım, nefret etmiyorum." Benim sorunum babanla.

"Geçen hafta benim rugby maçına geldiğinde bana ne dediğini söylediğimde anlayacaksın. Ondan o kadar nefret edeceksin ki, muhtemelen onun aptal saçlarını çekmek isteyeceksin. Onun saçlarının aptal olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Sanırım bunun olası olmayan bir renk olduğunu söyledim," diye geçiştirdim, çünkü onun yakası ve manşetlerinin uyumlu olduğunu şüpheli bulduğumu söylediğimden oldukça emindim - kırmızı, kuaför koltuğunda taklit edilmesi çok zor bir renktir - ancak Chrissy, benim "muff" dediğimi sandığı için skandal yarattı. Holly de, onun yaşındaki kızların nadiren "oraya" saç yaptırmaya gittiğini ekledi. Tanrım, umarım Hugh bu konuşmayı duymamıştır.

"Ama hayır, ondan nefret etmiyorum." Henüz. "Sana ne dedi?"

"Nankör," diye cevaplar, amcası dükün kibirli tavrıyla.
Lanet olası Sandy.

"Ah, peki." Sırtımı duvara dayayarak dikleşirim. "Sanırım yanlış duymuş olabilirsin." Çünkü bu, bir insanın

kullanacağı türden bir kelime. Ya da sosyal medyada paylaşılacak türden.

"Hayır, yanlış duymadım," Hugh ısrarla başını sallar, bakışları ciddidir. "Bana gerçekten öyle dedi. Çok acımasız."

Bence o, Hugh'dan sadece on iki yaş kadar büyük olduğu için çocukça davranıyor. Belki de onlarla vakit geçirmekten biraz kıskançlık duyuyor.

"Peki." Parlak bir gülümseme takınıyorum. "Babanın daha az şanslı olanlar için hiçbir şey yapmadığını söyleme. Carly'nin kelime dağarcığını kesinlikle geliştiriyor."

"Bu bana nasıl yardımcı olacak?" diye şikayet eder

Hugh. "Öncelikle, insanlara daha nazik davranmanı hatırlatır."

Karanlık koridorun diğer ucundan bir kıkırdama sesi duyulunca, oğlumun başı bana doğru döner.

"O kimdi?"

"Gri kadın değil. Ya da başsız Harry." O kıkırdamayı yapanın bana özel bir hayalet olduğunu biliyorum.

Niko—Van—karanlıktan çıkar, kolunu dikkatsizce kalçasına bastırduğu parlak mavi köpük topun üzerine atar.

"Van amca!" Hugh ayağa fırlar, cep telefonunu cebine sokar, yüzünde geniş bir gülümseme belirir.

Ne zamandan beri Van Amca oldu? İkisi tanıştırılmış bile değildi.

"Merhaba Hugh. Seni korkuttuysam özür dilerim. Odamı ararken kayboldum, üzgünüm."

"Partiden şimdiden ayrılıyor musun?" Yerden hızla kalkarken, sesimdeki hafif hayal kırıklığı tonundan dolayı kendimden nefret ettim. Evet, öfkeyle ayrıldım. Hatta kapıyı çarparak çıktım. Ama bu, onun gitmesini istediğim anlamına gelmez. Onun gitmesine neden olmak istemiyorum. *Onun çok çekici olmasıyla hiçbir ilgisi yok.*

"Kimsenin beni özleyeceğini düşünmemiştim." Dudaklarında kısa bir süre hüznü bir gülümseme belirir, sonra dikkati başka yöne kayar. "Bu senin olmalı," der ve köpükten yapılmış futbol topunu Hugh'un eline tutuşturur.

"Oh, evet! Teşekkürler. Wilder kazara buraya attı, ama Archie ona kaledeki hayaletlerden bahsettiği için almaya korkuyordu," diye anlatıyor oğlum oldukça mutlu bir şekilde. "Ama sonra telefonum çaldı ve ben de unuttum." Ve bu sözlerle yüzündeki ifade yine kapanıyor.

"O da odama dönmemin bir başka nedeniydi." "Hayaletler yüzünden mi? Korkmuyorsun, değil mi?" "Hayır." Van'ın ağzının köşesi seğirdi.

"Chrissy, ölülerin sana zarar veremeyeceğini söylüyor. Sadece yaşayanlar verebilir." "Chrissy çok bilge birine benziyor."

"Ama diğer yandan, Cameron" —bahçıvan—"gözlerin seni altını ıslatabilir diyor."

Elimi alnıma bastırarak inlerim. Kelimenin tam anlamıyla inlerim.

"Başkasının sözlerini tekrarlamak küfür sayılmaz," diye ekledi Hugh, yakın zamanda yaptığımız bir konuşmayı hatırlatarak. Ama o farklı bir şeydi, o benim bir şeyin gerçeğini öğrenmeye çalışmamdı, değil... "Ayrıca, bunu söylediği için kulağına bir tokat yedi."

"Belki sana da aynısını yapmalıyım."

"Yapmazsın," diyor oldukça mutlu bir şekilde. "Şiddet çözüm değildir, hep böyle dersin."

"Bazen çözümdür," diyor Van dolaylı bir şekilde. "Ne?"

Hugh'un yüzü buruşuyor.

"İzninizle, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Cep telefonları taşınabilir, biliyorsunuz. İpucu isminde saklı.
Mobil."

"Evet, teşekkürler." Hugh'un espri yapma girişimine gülümser. "Kasten odamda bıraktım. Cep telefonunun en iyi mi yoksa en kötü icat mı olduğunu bilmiyorum."

"Oyun oynamak için iyidirler," diye cevaplar Hugh ve dizinde topu sektirmeye başlar. *Bakın bana, bilgili bir anne.* Topu bir, iki, üç kez sektirir. "Ama korkunç aramalar için en kötüsüdür." Dört, beş, sonra top çocukça kemikli dizinin köşesine çarpar ve doğruca Van'a doğru gider.

"Oh—"

Başka bir şey ekleyemeden, Van eğilir ve topu boynunun arkasında çevik bir hareketle yakalar. Harekete geçmeden önce bir an orada dengede tutar, sonra top kafasının üstünden sekerek zıplar. Bir, *iki... Bu harekete kafa vuruşu denir, öğrendim...* Sonra topu yeniden konumlandırır ve ayağının üstüne düşürür. Gözlerini benden ayırmadan, topu bir ayağından diğerine zıplatmaya başlar.

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerimi devirdim. Okulda değiliz; smokin ve yanağındaki sakal biraz ele veriyor. Öte yandan, kalbimin çarpması... Bu adamın yapamadığı bir şey var mı? Ve birdenbire yine sinirlendim.

"Hayal kırıklığı yaratan aramalar en kötüsüdür," diye onaylar Van, topu ayakları arasında sektirmeye devam ederken. "Ama cep telefonlarının da yararları var. Mesela, imzalı formalar sipariş etmek istediğini varsayalım."

Hugh sevinçle nefesini tutar, şaşkın bakışları bana doğru döner. Ta ki Van, topu başının üzerinden tekmeledikten sonra topuklarıyla yakalayıp

topu yakalayıp tekrar oğluma doğru döndürene kadar.

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" Hugh dizlerini sallamaya devam eder.

"Yapabilirim ve yaptım da. Bir tane sana, Archie ve Wilder için. Arsenal'in bir numaralı forveti tarafından imzalanmış."

"Vay canına! Van amcanın Arsenal Futbol Kulübü'nün hisselerine sahip olduğunu biliyor muydun?"

"Birkaç dakika öncesine kadar, Van amcanın olduğunu bile bilmiyordum," diye mırıldanıyorum.

"Aptal şey." Oğlum ağzının kenarından dilini çıkararak, dizinden seken topa odaklanır. "Van amca, Sandy amcanın en iyi arkadaşıdır."

"Evet, biliyorum canım." Bu sefer gözlerini devirmez, sadece kaşlarından birini hafifçe kaldırır.

"Bu bir onur..." Dilini tekrar çıkarır ve konsantrasyonunu artırır. "Onursal bir unvan. Sandy amca öyle söyledi."

Kaşlarım biraz daha kalkıyor.

"Onurlu olmakla aynı şey değil."

"Hayır, senin için öyle olmaz," onun alaycı tonuna karşılık olarak cevap veriyorum.

"Babamdan daha onurlu," diye araya girdi Hugh. "Eminim bana doğum günü hediyesi almayı unutacaktır."

"Hugh!" Kirli çamaşırlarımızı herkesin önünde yıkamayız, evlat. Ve sana bir hediye var. Kendim satın alarak emin oldum!

Oğlum topu iki eliyle yakalayıp karnına sıkıca bastırdı. "Peki, en büyük oğlunun doğum gününde aptal kız arkadaşıyla Paris'e giden bir adama ne dersin?"

"Bu pek saygılı bir davranış değil," diye uyarıcı bir tonla söylüyorum.

"Ben de öyle diyorum." Oğlum, sanki babasının tarafını tutuyormuşum gibi bana bir bakış attı. Boşanma, dikkatli olunması gereken bir konudur ve eski kocam hakkında pek de iyi şeyler söyleyecek durumda olmasam da
bunu kendime

saklamaya

çalışıyorum.

"Sözlerimi çarpıtma." Tanrı aşkına, çocuk daha on yaşına bile basmamış, ama şimdiden beni parmağında oynatıyor. Yaklaşan ergenlik yıllarını hiç de dört gözle beklemiyorum.

"Beni kutlama için dışarı çıkarmalıydı."

"Eh, benimle yetinmek zorundasın," diye mırıldanarak ayağa kalkıyorum. Van elini uzatıyor, ama ben bağımsız bir kadın olarak onu geri çeviriyorum.

"Sen kimsenin ikinci tercihi değilsin," diyor yumuşak bir sesle. "Hugh da aynı fikirde olduğuna eminim."

"Sadece erkeklerin yaptığı şeyleri yapacaktık," diye somurtarak mırıldanır oğlum. "On yaşına gireceğim, biliyorsun."

"Ayakta işlemekten bahsetmiyorsan, babanın yapabildiği ve benim yapamadığım hiçbir şey yok."

Hugh, elini ağızına bastırarak gülmesini engellemeye çalışsa da, gerçekten kahkahalar atıyor.

"Neye gülüyorsun? Babanın yapabildiği, benim yapamadığım ne var?"

"Yapamadığın şey değil," diyor küçük *şirin* şey. "Sadece muhtemelen yapmak istemiyorsun."

"Deneyin bakalım," diyorum. Van'ın az önce iç çekişi miydi, yoksa hayal gücüm müydü?

"Beni futbol maçına götürüyordu. En son futbol maçına gittiğinde kulak tıkacı takmıştın, ondan önceki seferde yağmurdan şikayet etmiştin ve arkamızdaki adamın küfür etmesinden şikayet etmiştin."

"Böyle bir dil kullanmasına gerek yoktu," diye cevap veriyorum. "O

sadece 'hakem bir pislik' dedi."

"Yeter, Hugh."

"Ama hakem en kötüsüydü," der, kendini tutarak. "Şarkılar ve küfürli sözler atmosferin bir parçası," diye ekler, sanki

anlamayan birine konuşuyormuş gibi ekler. Ki ben anlamıyorum.

"Doğum gününde bunu yapmak istiyorsan, o zaman futbol maçı olsun." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum ve seyircimizin bana gülümsediğini fark ediyorum.

"Teşekkürler anne." Hugh'un ince omuzları çöküyor. "Başka bir şey yapalım.

Eminim her şey yoluna girecek." Yüzündeki ifade, "*Aynı olmayacak*" diyor.

Daha önceki küstahlığı ve bu çok açık reddetmesine rağmen, onun için kalbim biraz kırılıyor. Tom onu ilk kez hayal kırıklığına uğratmıyor ve bunun son olmayacağını düşünmekten üzülüyorum.

bunun son olmayacağını düşünmekten üzüliyorum. Bebeklerimi bekleyenler yüzünden ağlamak istiyorum çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu deneyimi daha iyi hale getiremeyeceğim.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Van'ın sesi ani sessizliği bozar.

"Laddiemouth maçı olmadığı sürece," diye cevaplar Hugh somurtkan bir şekilde, yerel futbol ligindeki bir takımı kastederek.

"Arsenal maçı nasıl olur?"

"Gerçekten mi?" Hugh başını kaldırır, gözleri uçan daireler gibi parlar. Yüzündeki ifade, kulaklarına inanamıyormuş gibi, tam bir tablo gibidir.

"Önümüzdeki Cumartesi ev sahibi takımın maçı var."

"Ama Arsenal Londra'da değil mi?" Yani İskoçya'da değil, Birleşik Krallık'ın neredeyse diğer ucunda. "Hayatım, futbol maçı için Londra'ya gidemeyiz. Belki okul tatilinde gidebiliriz." Arabamın oraya kadar gidebileceğinden şüpheliyim, tren ise...

"Sen de gelebilirsin, ama ben düzenlemeleri halledebilirim diye düşündüm," diye ekliyor nazikçe. Sadece benim duyabileceğim şekilde, "Tükürük hokkası bile bulurum," diye ekliyor.

Kıkırdamamı saklamak için ağzımı elimle kapatıyorum. Tüm erkeksi şeyler mi? Ama sonra neden daha önce öfkeyle ayrıldığımı hatırlıyorum.

"Teşekkürler Van, ama yapamayız." Çocuklarımı ona emanet edebilir miyim? İlk içgüdüm evet diyor, ama bu şartlar altında yapmamalıyım. "Sizi rahatsız edemeyiz."

"Alexander elbette gelecek." Dikkatini oğluma çevirir ve gülümsemesini hafifleterek ekler, "Amcan Archie ve istersen kuzenin de gelebilir?"

"İsterim," diye Hugh hızlıca başını sallayarak cevap verdi. "Bu fikri çok beğendim!"

Sandy amca futbolu sevmez, ama Arsenal'i sevmez. Wilder ise yarı Amerikalı ve orada yanlış türde futbol oynuyorlar."

"Yani hem doğum günü gezisi hem de eğitici bir ziyaret." Van, Hugh'un ne demek istediğini sezmiş gibi başını salladı.

"En iyi arkadaşımı da getirebilir miyim?"

"Hugh!"

"Jette birkaç kişi daha için yer var," diye cevaplar Van.

"Ama sana değil," diye ekler oğlum kaba bir şekilde. "Üzgünüm anne, ama bu erkeklerin gezisi. Londra'ya uçuyoruz!" diye ekler ve havaya yumruk atar.

"Belki maçtan sonra birkaç oyuncuyla tanışmanı sağlayabiliriz?"

"Gerçekten mi?" Hugh, sevinçten patlamak üzere gibi görünüyor. Bundan nasıl kurtulacağım?

"Van, lütfen." Sözlerim kulak ardı ediliyor, çünkü ikisi, futbolsever oğlumun genç hayatının en önemli anı gibi görünen bu günün keyfini planlıyorlar.

Her öneriyle, bu çocukça sevincin trenini durdurma şansım azalıyor. Ama Hugh'u nasıl reddedebilirim? Ve Van'ın oğlumun sevincine ortak olduğunu izlerken neden rahatsızlığımınla birlikte bir sıcaklık hissediyorum?

Keyif mi, paylaşım mı?

"Gidip Archie ve Wilder'a haberi vereceğim." Oğlum topuklarını döndürerek tekrar geri dönüyor. "Teşekkürler, Van Amca." Aniden kollarını Van'ın beline atıyor. "Sen şimdiye kadarki en iyi

onursal amcasın." Oğlumun başının üzerinden, Van'ın silahsız mı yoksa endişeli mi olduğunu anlayamıyorum. Her ikisinden de biraz, diyebilirim.

Hugh koşarak uzaklaşır.

"Hemen geliyorum," diye sesleniyorum arkasından. "Yatma vakti yaklaşıyor."

Arkasını dönmüyor, ama bana başparmağını kaldırarak işaret ediyor ve birdenbire karanlık koridorda yalnız kalıyoruz.

"Gerçekten odana mı dönüyordun?" Sesim sessizliği bozar, birbirimize bakarak durduğumuz durumu bozar.

Hemen cevap vermez, bir elini pantolonunun cebine sokarken diğer eliyle yüzünü ovuşturur. Nefesi düşük bir homurtu gibi çıkar.

"Evet," diye aniden patlar. "İstediğin cevap bu mu? Seni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmekten vazgeçmeyi umuyordum. Ama bu labirentte kayboldum." Elini arkasına doğru uzatır.

"On birinci yüzyıldan kalma bir kale, on üçüncü yüzyılda bir şatoya dönüştüğünde ve sonraki sakinleri sürekli yeni kanatlar ekledikçe böyle olur. "Hadi." Onun ani hayal kırıklığı karşısında savunmasız kalarak elini tuttum. "Sana yolu göstereceğim, ama lütfen benim için orada kalmak zorunda olduğunu düşünme."

O da benimle aynı adımda yürümeye başlar. "Kayıp köpek yavrularını seviyorsun."

Gözlerinin tepesinde hissedebiliyorum. *Sadece güzel olanları*, diye neredeyse söylüyorum.

"Sadece bacaklarıma atlamaya çalışmayanları."

O gülüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip kendi küçük iç çekişime kapılıyorum. Güzel Van. Oldukça sinir bozucu Van. Ama onun nasıl

nasıl nazik olabileceğini unutmuşum.

"Yavru köpeklerden bahsetmişken, o hala bende, biliyor musun? Labrador. Artık yaşlı bir kız ama hala çok sevimli."

"Kulakları hiç büyüdü mü?" Sesindeki sıcaklık kalbimi iç geçirtti.

"Evet." Başımı sallıyorum ama ona bakmıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve koluna daha sıkı sarılıyorum. Yavaşlayıp duruyoruz ve birbirimize bakıyoruz. "Hugh için."

Buna gerek yoktu ve ben öyle düşünmek istemem..." Bunu nasıl bitireceğimi bilemiyorum, bu yüzden parmağını dudaklarıma bastırması belki de en iyisi.

"Bir baba figüründen hayal kırıklığına uğramak ne demek bilirim. Başka bir niyetim yok." Kaşları düşüncelerini yansıtıyor, ya da belki de farklı koşullarda beni nasıl incittiğini hatırladığım için benim düşüncelerimi okuyor. "Bana güvenebilirsin."

Eskisi gibi biri değilim."

"Hangimiz öyle?" diye cevap veriyorum, tartışmaya girmeyi reddederek. "Peki," diye ekliyorum, konuyu değiştirerek. "Sandy'ye gününüzün nasıl geçtiğini kim anlatacak?"

"Bunu sana bırakacağım." Sözlerinde bir gülümseme belirir. "Kötü haberler her zaman biraz tatlılıkla verilirse daha iyidir."

"Çok naziksin." Sandy futbolu gerçekten sevmez, ama gülüşümün zoraki olmasının sebebi bu değil. Bana bakışları... Hiçbir erkek bana bu şekilde bakmamıştı. Beni evrenin merkeziymişim gibi hissettirmemişti.

Sadece kısa bir süreliğine olsa bile. Elini uzattı, parmağıyla şakaklarımdan bir tutam saçımı çevirdi.

"Ne güzel saçlar," diye fısıldadı. Elini geri çekti, başparmağıyla bilerek yanağımlı okşadı. Başka bir yere kaymasın diye kendi elimle tuttum. Ya da kendime öyle söyledim.

"Neden çocuk sahibi olmadın? Yerleşmek istemedin mi?"

"Ben hiç yerleşik bir hayat süren biri olmadım." Derin sesi pişmanlıkla doludur. "Ve beni mutlu edebilecek tek kadınla olan şansımı mahvettim."

"Yapma." Elinin arkasına fısıldayarak, ondan uzaklaşıyorum.

"Hugh için tekrar teşekkür ederim, ama gerçekten gerek yok."

"İstemek zorundayım."

"Evet, ama yanlış nedenlerle değil."

Başını eğdi. "Mesaj alındı."

"İzninle." Yarı dönerek, "Çocukların yanına dönmem lazım. Onları yatmaya ikna etmem gerek."

O iç çeker. "Ah, erkek olmak."

"Koridorun sonunda ilk sola dönün." Kendimi kaptırmayacağım. Buna izin veremem. En azından dıştan. İçten ise bambaşka bir şey.

"Yarım kat merdiven için, odanız sağda." Tam anlamıyla benim odamdan en uzak oda. *Kasıtlı olarak.*

"O zaman sana... iyi geceler dilerim."

"İyi geceler, Van." Tamamen dönüyorum. "Kahvaltıda görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum. Şimdiden çok acıkmış durumdayım."

Onun arzusu ve bakışlarının ağırlığını hissetmeme rağmen geri dönmüyorum. Bu gece beni rahatsız eden gri kadın olmayacak. Onun cazibesi olacak.

Van

"Bu bir deja vu gibi." Dirseklerimin üzerine kalkarken sözlerim kasıtlı olarak tembel çıkıyor. Yatak biraz çöküyor ve çarşaf kalçalarımın üzerine sarkıyor.

"İşleri mahvetme, Niko." Bana sırtını dönmüş olan Isla'nın cevabı yumuşak ve kayıtsız geliyor, ama elbisesini kalçalarına sıkıca tutuş şekli bunun aksini gösteriyor. Tıpkı dün gece kapıma geldiği gibi, ağzı inkârlarla dolu, gözleri ise arzu dolu. Ama önemli olan, tahmin ettiğim gibi gelmiş olması. Aramızdaki ilişki zamanın akışı gibi. Karşı koymak imkânsız.

İç çekiyorum. "Seni iyi tanıımıyorsam, bunun senin bir alışkanlığın olduğunu düşünürdüm. Gecenin bir yarısı bir erkeğin yatağından gizlice kaçmak. Her seferinde, onun kalbinden biraz daha fazla çalmaya devam etmek."

Kısa bir duraklama, kolay tuzağı görmezden gelerek kelimelerini dikkatlice seçtiğini ele veriyor. Kalbim yokmuş gibi.

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?" Sesi benimki kadar dikkatli bir şekilde umursamaz, cildin üzerinde ipeksi bir kayma hareketine devam ediyor. "Her yerde kalpler kırıyor olabilirim."

Gözlerimi gölgeli tavana çeviriyorum. Kendimi yaşlı hissediyorum. Oynadığımız bu oyun eskimeye başladı. Birbirimiz için yaratılmadığımızı, belki de ikinci sefer daha uygun olduğumuzu iddia etmek. Yoksa neden bu gece burada olsun ki? *Çünkü sevişmek istedi*, diye içimden sinsî bir ses yankılanıyor. Onu buraya getiren ne olursa olsun, bunun için seviniyorum. Onun kalbini geri kazanmak için gerekiyorsa, onu sikebilirim, iyi sikebilirim. Onun ilki olmayabilirim, ama yemin ederim ki her şeyde onun en iyisi ve sonuncusu olacağım.

"Hayır, sevgilim. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Ben, dünyadan sakladığın tek kötü alışkanlığınım."

Onun hakkında binlerce şey biliyorum. Çünkü onu izledim ve bekledim, kendimi inkar ettim ve umut ettim. Eskisi gibi bir adam olmadığımı söylediğimde, bunu içtenlikle söyledim. Onu elde edebilmek için kaderimde olmayan şeyler yaptım.

Yalan söyledim, entrika çevirdim, zamanımı bekledim, arzularım beni ele geçirmek üzereyken bile. Onu düşünerek çok uzun zaman geçirdim, ihtiyacımı çok uzun süre bastırdım. Ama artık yeter. O benim olacak. Tamamen. Kesinlikle. Artık çalınan anlar yok. Artık gizlilik yok. Onu hayatımda ve kollarımda, herkesin görebileceği şekilde tutacağım.

"Ben gizlenmem," diyor, bir kraliçe gibi kibirli bir tavırla bana dönerek. "Ve açıkçası, bu senin yatağın değil."

"Açıkçası, her zaman bir yatak olmuyor." Uzanarak, gözlerinin çarşafın hareketini izlemesinden zevk alıyorum. "Geçen sefer, bir terastı." O anları yüzünde canlanırken neredeyse görebiliyorum. "Müzik, kahkahalar ve sohbetler açık kapılardan dışarı sızarak bizi kendi küçük dünyamıza sarıyordu. Parmaklarımin ucunda taşın sürtünmesi. Dudaklarımin altında serinleyen tenin ve penisimin etrafında titreyen ateşin."

"Dur," diye ikna olmadan fısıldadı ve uzaklaştı.

"O zaman da yüzünü benden saklamıştın." Sanki ben, görmezden gelmeye çalıştığı kirli bir sırmışım gibi. "Senin orgazm olmanı izleyen yıldızları kıskandığımı hatırlıyorum." İsla'nın doruğa ulaşması, saf güzelliğın bir resmi gibidir.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre için rahatsız olur, ağzı seğirir ama profili kıvrılmaz. "Muhtemelen fısıldadığın müstehcen sözlere kızarmışlardır.

Ağzın çok kirli." "Kötü sözlerim

hep senin için."

"Buna inanmak zor." Sesi biraz sertleşmiş, ama benim bunu fark etmemi istemiyor.

"Bu yüzden mi gidiyorsun?"

"Belki de bu bir alışkanlık değildir." Ayağını ayakkabısına sokarken, benim soruma değil, önceki soruma cevap vermek için duraksıyor. "Senden bıktığım için gidiyor olabilirim. Bu uygun bir intikam olur, değil mi?"

"On beş yıl uzun bir süre, Isla. Beni affetmiş olmanı umuyordum." Bana telafi etme şansı vermeni umuyordum. Bana bir şans ver, sevgilim. Beni zorlama.

Bir başka duraklama daha, ama bu sefer cevap yok, sanki benim mizahımın uzun süredir acı çeken kurbanıymış gibi başını sağa sola sallıyor. Ama burada hafiflik yok, acı çeken benim. *Hak ettiğin gibi, diyecektir o.* O evlenip bir aile kurarken, ben mesafemi korudum. O büyüyüp gelişirken, ben onun yanında görünmez bir gölgeydim. Ama artık değil.

"Seni affettiğimden emin değilim. Ama hayatıma devam ettim."

Hafif bir gülümsemeye, her biri birbiriyle çelişen yatak çarşaflarını elime alıp okşuyorum. Gözleri parıldıyor, ama o öfkeye kapılmıyor.

Her zamanki gibi diplomatiksin, aşkım.

"Devam ettin mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrar ediyorum. "O zaman bu gece neydi?"

"Benim tarafımdan bir sapma."

"Peki balkon?"

"Çok fazla şampanya içtim."

"Peki ya geçen yıl Londra'da olanlar?" Kendi doğum günü olmasına rağmen, kardeşinin doğum gününü ayarlamıştı. Masada, onun gelmemesine sevinen tek kişi muhtemelen bendim, çünkü on yıldan fazla bir süredir ilk kez Isla'nın yanında bulunuyordum. Her zamanki gibi çok sevimliydi ve herkesin eğlencesini kendininkinden daha çok önemsiyordu. Alexander'ın gelmeyeceği belli olunca, misafirler azalmaya başladı ve mum ışığında masada birbirimize bakakaldık. Kendimi tutamadım. O da tutamamış gibiydi. Sanki dünya o gece için saatini durdurmuş ve her şey yolundaydı. O benimdi. Ta ki sabah yatakta boş bulana kadar. Bana geri dönmeye niyeti olmadığını açıkça belli etmişti.

"O bir zayıf anıydı," diye mırıldanıyor. Kocasını uygunsuz bir durumda yakalamış, demişti. O geceden sonra ondan haber alamayınca, onu geri kabul ettiğini düşünerek endişelenmiştim. Benimle geceyi geçirmek onun intikamıydı; göze göz, dişe diş. Isla her şeyi doğru şekilde yapan biri olduğu için bunu bilmeliydim. *Beni elde edemeyeceğim bir zamanda bana aşık olması dışında.*

"Bak," diye ekliyor, hayal kırıklığını bastırarak, "bunu fazla abartıyorsun. Sağdıcin düğün davetlilerinden biriyle yatması neredeyse bir gelenek. Neden sen olmasın?" Umursamadan kollarını açıyor.

"Tanıdığın şeytan daha iyidir."

"Ya da seni nasıl süreceğini bilen şeytan daha iyidir. Seni tutmayı. Seni sevdiğin şekillere bkmeyi, seni tekrar tekrar orgazma ulaştırmayı."

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" Kaşlarını çatıyor ve bana bir okul ğretmeni gibi bakıyor. Ama yanakları benim sakallarımdan pembeye dönmüşken ve aceleyle giydiği elbise göğsünde bir ısırik izi ortaya çıkarken bu bakışı takınmak zor.

"Alçakgönüllölük biraz ikiyüzlölüktür," diye azarlıyorum, boş boş çarşafı çekiştirerek. "İkimiz de benim ağzımın senin amında olmasını sevdik."

"Beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Seni sikmekten aldığım zevk kadar değil. Gerçek buysa, bu hala kaba mı? Konuşman haklıydı, biliyorsun. En iyi adam her zaman bir kadındır." Kardeşi hem gelin hem de *sağdıç* olarak iyi bir seçim yaptı. Umarım bir gün onun kadar mutlu bir seçim yaparım. Benim seçimim. Benim kalbim. Ona bakıyorum.

Elbisesi uyluklarını düzeltiyor, bakışlarımı kasıtlı olarak görmezden geliyor. "Van, demek istediğim, bu böyle devam edemez."

Onun kapımı çaldığını belirtmiyorum. "Ah. Yine Van oldum."

"Evet. Artık Niko yok. Artık benim için Niko yok."

Bağırsaklarım sıkışıyor, ama kendimi tepki vermemeye zorluyorum. Dün gece onun aile hayatına karışarak haddimi aşmış olmalıyım.

Her şeyi istediğimi anlamıyor mu? Sabahlarını, akşamlarını ve aradaki her dakikasını istiyorum.

Gözlerimi ona çevirip zorla gülümsüyorum. "İhtiyaçlarını karşılayacak başka birini bulmuşsun galiba." Buna bir an bile inanmıyorum.

"Evet, duymadın mı? Yeni boşananlar doyumsuzdur."

Onu gördüğümde bakışlarım daralır. Altın sarısı saçları ve çelik gibi gözleri vardır. Muhtemelen gözlerinin sıra dışı rengini tamamlamak için bu elbiseyi seçmiştir, ama elbisenin vücuduna ikinci bir deri gibi yapıştığı için başka hiçbir erkek bunu fark etmez. Kraliçe gibi bir duruşu vardır. Vücudu, onun en sadık tebaası gibi dizlerimin üzerine çökmek istememe neden olur.

dizlerimin üzerine çökmek istiyorum.

"Doyumsuz, evet." Ben de onun için, onun benim için olduğu kadar doyumsuzum. Bana inandırmaya çalıştığına rağmen. Biz ara sıra alevlenen eski aşıklar değiliz. Yıllardır için için yanan eski aşıklarız. Sonsuza dek yanan eski aşıklarız.

Biz birbirimiz için yaratılmışız. Öyle olacağız.

"Bu gece bunun için odana gelmedim." Elbisesinin askısı, sanki sözlerine aykırıymış gibi omzundan kayıyor. "Gelecek hafta kötü bir fikir olduğunu söylemeye geldim. Bu futbol maçı, sınırları bulanıklaştırmamalıyız. Çocuklarımın incinmesini istemiyorum."

"Ben onların kalplerine bakacağım, ama sen benimkine bakmalısın."

"Anlamıyorum..." Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ama ben çarşafı çekip yataktan çıplak olarak kalkınca, yerini daha karanlık bir ifade alır.

"Anladığından daha iyi anlıyorsun." Onu bakışlarımla sabitlerim.

Boğazında bir nabız atmaya başlar. "Van,

lütfen anla, bu..."

"Hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Yine de, elimi omzuna koyduğumda gözleri bana her şeyi anlatıyor. "Sadece sevişiyoruz?" Bu kadar yoğun hissettiren hiçbir şey sıradan olarak tanımlanamaz. Başparmağımla köprücük kemiğinin kanadını okşadığımda, gözleri kapanır. Düşüncelerini benden saklayabilir, ama başımı eğip dudaklarımı onun kaotik nabzına bastırdığımda beni görmezden gelemmez. Ellerimi kalçalarının altına geçirip onu arkasındaki şifonyerin üzerine kaldırdığımda, yumuşak bir nefes alır, ama direnmez. "Söylesene Isla, kaç tane erkekle sıradan seks yapıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez." Eli, beni itecekmiş gibi ama bunu yapmaya gücü yetmişormuş gibi cildimi yakıyor. Biz zıt kutuplar gibiyiz, direnemeyiz.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Midemdeki gerginliği ve bunun bir yalan olduğu imasını görmezden gelerek dudaklarımla onun narin kulak kepçesini okşuyorum.

"Ben... Ben sana kiminle yattığını sormuyorum."

"Sikişmek, *milaya*." Onun cildine karşı bu kelimeleri fısıldarken, o keskin bir nefes alır.

"Sen gece yarısı gizlice kaçmayı seçtiğin için birlikte yatmıyoruz."

"Kaçmıyorum." Dilimle kulağının kenarını okşarken titrer.

Dişlerim nazikçe kulak memesini test ederken, o nefesini tutar.

"Kendine sormaya cesaret edemediğin soru, benim yattığım tek kadın sensin, kraliçem."

"Van, lütfen yapma."

Onun protestosu, elim bacağını okşarken ya da bacaklarının arasına kendimi sıkıştırırken değil. Parmakları saçlarımı kavrayıp kıvrılırken de değil.

"Ben senin hizmetçinim." Elbisesi kenara kaydırarak, parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıyorum. Hala muhteşem bir şekilde sıcak, zevkimizle ıslanmış durumda.

"Sen benim kalbimi yönetiyorsun."

"Kalplerden bahsetme," diye fısıldıyor, vücudu sessiz bir yalvarışla dalgalanıyor. Samimi değil. şehvetli.

"Evet, kalpler." Parmaklarını benimkilerin üzerine, gördüğü ama bana sormayı reddettiği dövmenin üzerine bastırıyorum. Ellerimi uyluklarının altına koyup onu kendime çekiyorum ve şifonyer protesto edencesine gıcırıyor. "Kalbim senin ve her gittiğinde onu göğsümden söküp alıyorsun."

"Van, gürültü..."

"Umurumda değil." Penisimi onun sıcaklığına bastırıyorum, içeri girerken parmakları sıkılaşıyor. "Çünkü aşkım bencil. Sensiz nefes alamıyorum."

"Hayır." İçinde benim etrafımda kasılmalar olurken, başını çevirip nefes nefese kalıyor, beni emiyor, nabız gibi atıyor ve dizlerimin altından beni çekip almaya çalışıyor.

"Başını çevirme." Sesim sertleşir, çenesini tutarım. "Sen benimsin. Bana baktığında bunu gözlerinde görmek istiyorum."

"Dur." Bana karşı kıvrılır, vücudu sözlerini yalanlar.

"Bu asla bitmeyecek." Ona sözümü derininin üzerine basıyorum. O bir zamanlar benim gizli sevgilimdi ve ben onu kaçırdım. Bu bir daha olmayacak.

Ne pahasına olursa olsun, bu kadın benim olacak. 14

İsla

Sen benimsin, milaya. Seni bir daha kaçırmayacağım.

Bir yerlerde bir kapı çarpıyor, beni trans halimden zorla çıkarıyor ve elimdeki kahveyi dökmeme neden oluyor.

"Lanet olsun." Fincanı mutfak masasına koyup, bu hafta bulduğum eski eskiz defterinin moleskine kapağına yayılan lekeyi süveterimin koluyla silerim.

Dün gece ona gitmemeliydim. Bilmeliydim, ama Hugh ani seyahatinin heyecanından neredeyse işlevini yitirmişti. Ona böyle bir zevki reddetmeye gönlüm el vermedi, ama Van'a bunun ilk ve son kez olacağını açıkça belirtmem gerektiğini düşündüm. Onun duygularını anlıyorum — hepimiz ebeveynlerimiz tarafından hayal kırıklığına uğratılmanın ne demek olduğunu biliriz — ama onun duygularının sadece bir hile olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sık sık, biz diğerleri dama oynarken Van'ın satranç oynadığını hissediyorum. Ne yazık ki, bir büyük ustanın hesaplamalarıyla.

Lekeyi biraz daha sert ovuyorum, onu tekrar düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Onun odasına gittiğim için kendimden nefret ediyordum. Resmi bir ebeveynlik meselesi için oradaydım ve o, *bu konuşmayı başkalarının da görebileceği şekilde koridorda yapmak isteyip istemediğimi* sordu. Ben de eşiği geçtim, ama onun kışkırtması yüzünden değil. Kendimi tutamadığım için içeri girdim. Dersimi almamıştım. On beş yıl önce de beni bırakmamıştı. Terk edilmek onur verici bir şey değildir.

Ama onun hala beni istediğini bilmek hala korkunç bir heyecan veriyor.

Geceyi benimle geçir. Bir ömür boyu.

Benim ol, sevgilim. Bu sefer doğru düzgün yapmama izin ver.

O buna inanıyor bile olabilir ve bunu duymak heyecan vericiydi, ama ben artık eskisi gibi bir kız değilim. İnsanlar gibi aşkın da hayal kırıklığından başka bir şey getirmediğini biliyorum.

Kalbimi bir daha riske atmayacağım ve çocuklarımla hayatını hiçbir şey için mahvetmeyeceğim.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak kahve lekesini biraz daha sert ovuyorum. "Git buradan!"

"Sana da günaydın," der kardeşim Sandy, kapıda belirir. Mutfağında ne yaptığını sorgulamaz. Burada kendi evimde geçirdiğim kadar zaman geçirdiğimi düşünürsek, bu şaşırtıcı değil.

"Nasıl görünüyorsun?" diye soruyorum, somurtkanlığım hemen bir kıkırdamaya dönüşüyor.

"Ne?" diye sorar, çıplak ayaklarına bakarak, düğmeleri kötü iliklenmiş gömleğinin durumunu tamamen gözden kaçırır. Sandy geleneksel olarak yakışıklıdır ve her zaman bakımlıdır. Onu tertemiz olmayan bir halde görmek nadirdir, bu yüzden onu buruşuk kot pantolon ve üç yaşındaki bir çocuk iliklemiş gibi görünen bir gömlekle görmek çok gariptir. Ve çok eğlencelidir. Ve tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

"Ne derler? Sanki çok yorulmuş ve ıslak bırakılmış gibi görünüyorsun?"

"Ne kadar hoş bir görüntü," diye mırıldanarak mutfığa doğru ilerledi.

"Bunun *gerçek* balayı haftan olmadığını biliyorsun, değil mi?" Dün geceki eğlenceye rağmen, o ve Holly üç ay önce Noel arifesinde evlendiler. Sabırsızlandıkları için küçük bir aile töreni oldu. Dün gece sadece bir parti bahanesi ve yeni eşini gösterme fırsatıydı. Ah, aşık olmak.

Kendine izin vermek...

Hayır, bu bana göre değil.

"Sadece gece geç saatlere kadar ayaktaydım," diye mırıldanır, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Senin yaşımda bir adam için iyi değil."

"Dikkat et," diye mırıldanır, çok pahalı İtalyan kahve makinesini görmezden gelerek musluktan elektrikli su ısıtıcısını doldurur. "Kendine yaşıldıyorsun, *ikizim*." Düğmeye basar ve su ısıtıcısı sessizce çalışmaya başlar.

Bu manzaraya gülümserim. Görünüşe göre Holly, kibirli dükü evcilleştirmiş. Kahve makinesini başkası kullanmadan da kullanabileceğini biliyordum, ama bu mutfakta başka bir şey kullandığını hiç görmedim. Tirbuşon hariç.

"Kendimi yaşıldı hissediyorum," diye cevap veriyorum, sağ omzumdaki ağrıyı gidermek için kollarımı başımın üzerine uzatarak. Garip bir pozisyonda uyudum diyebilirim, ama aslında pek uyumadım.

"Ben harika hissediyorum."

Ve sonra özellikle omzumun neden ağrıdığını hatırlıyorum. Dün sabah saat altı sularında, pijamalarımı ve paltomu giymiş halde garaj yolumdaki çukurları dolduruyordum. Sol elimde bir kürek, sağ elimde ise ağır bir çöp kovası vardı, çünkü hafta içinde on yıllık Range Rover'ımı yerel tamirhaneye götürmek zorunda kalmıştım. On kadar çukura çarptığı için tekerlek ayarının yapılması gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Sandy, bir kupa çıkarırken.

"ukurlar."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Cevabımı elimi sallayarak geçiştiriyorum. Ona ne yaptığımı söylersem, birini gönderip tamir ettirmek isteyecektir, ama çukurlar benim sorunlarımın en küçüğü. Çatı akıyor, kazan arızalı, pencere çerçeveleri çürüyor ve şu anda sigorta şirketimle mücadele ettiğim bir çöküntü şüphesi var. Bu çökmekte olan yapı bazen hayatımın bir yansıması gibi geliyor. İlk bakışta her şey yolunda görünüyor. Ama ikinci kez baktığınızda çatlaklar çok daha belirgin hale geliyor.

Sandy başka bir dolap kapısını çarparak kapatır ve beni irkiltir. "Ne arıyorsun?"

"Holland'ın çayına koymak için şeker."

"Ona yatakta bir fincan çay mı götürüyorsun? Ne kadar tatlı." Acaba Van da böyle bir koca olur muydu?

Neden bugün zihnim kendini işkence etmeye kararlı? Çünkü Niko Vanyin şeytan kadar baştan çıkarıcı. Dün gece, odasına gittikten sonra, yatakta uzanmış halini görmemeye çalışarak sessizce çıkmaya çalıştım. Çıplak gövdesi, yarı yaşında bir adaminkine benzeyen kas çizgileri ve çıkıntıları ile lezzetli bir çalışma örneği. O kadar harika bir vücuda sahip ki. Uzun, zarif uzuvları ve geniş omuzları. Kum rengi tüylerle kaplı, muhteşem bir şekilde sağlam göğsünde, Kiril alfabesiyle yazılmış bir dövme var. Onun hakkında sormak için can atıyorum ama kendime izin veremiyorum. Karın kasları ve karnı ile uylukları arasındaki çukur, dudaklarımın takip etmeyi sevdiği bir iz. Ve yine onu düşünmeye başladım.

Cazip, evet. Bakmamaya çalıştım, ama yine de beni yakaladı. Bakışları vücudumda dolaşırken, sanki çıplak olan ben değil de oymuşum gibi hissettim.

Hiçbir erkek bana onun gibi hissettirmemişti, ve bu sadece fiziksel olarak değil. Bana sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi bakıyor.

Ben konuşurken dikkatle dinliyor. Ve o gözleri, beni çok istenen biriymişim gibi hissettiriyor. Ama pes etmek tamamen bencilce olur. Öncelikle ve en önemlisi çocukları düşünmeliyim. Onu hayatımıza dahil etmek, almaya hazır olduğum bir risk değil. Oğullarım ve kalbim mesafe ve korumaya ihtiyaç duyuyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyor Sandy, başka bir dolabı kapatırken ve beni kendime getirirken. "McCain eşyaları nerede saklıyor?"

"Bal mı? Sanırım alt kattaki mutfakta." Şu anda aile dairelerindeki çok daha küçük mutfaktayız.

"O kadar aşağıya inmeyeceğim," diye mırıldanıyor ve beni yine güldürüyor.

"Düşüncen çok tatlıydı, sanırım."

"Tatlı, evet. Onun yerine çikolatalı bisküvi götüreceğim," der ve desenli bir teneke kutu çıkarır.

"Onların nerede saklandığını biliyorsun galiba. Sanırım kakaonun yanında bir tane var..."

"Ben yaşlı değilim."

"—kakao ve çikolatalı bisküvi, akşam dokuzda pijamalarını ve terliklerini giymiş olarak."

Kardeşim, yaşının yarısı kadar bir adam kadar dinç, ama konuşmayı öğrendiğimizden beri onunla dalga geçiyorum. Bu benim hayatımın işi, ama son zamanlarda bu görevi Holly'ye devrettiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum, çünkü o bu işte çok başarılı. İkili pek uyumlu bir çift gibi görünmüyor, ama evlilik ve ortaklığı çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

"Elbette, benim konumumdaki bir adam akşamları smokin ceketini ve piposunu çıkarır, kakaoyu bırakıp brendi ile yatmadan önce bir içki içer."

"Yakında yürüme çerçevesine uzanacaksın." Kaşlarımı kaldırarak, anlamımı kaçırmaması için gözlerimi ona diktim. "Ama bu, yaşının neredeyse yarısı kadar bir kadınla evlendiğin için başına gelen şey."

"Yarı yaşında değil," diye cevapladı ve at kuyruğunu hızlıca çekti.

"Ah!" O ulaşamayacağım bir yere çekildiğinde ona tokat atmak için elimi uzattım.

"Ve bu, bir kız kardeşin yorum yapması gereken türden bir şey değil." Protesto etmek için homurdanırım ama o elime aldığım kahveyi benden alırken pes ederim. "Ama bu tam da Griffin'in yapacağı türden bir şey," diye ekler, üvey kardeşimizden bahsederek. Babamızın sayısız ilişkisi sayesinde, üvey kardeşimizi sadece o değil, ama Sandy'nin düşününe davet edilen tek kişi oydu.

"Öğleden sonraya kadar ortaya çıkmayacak." Griffin'in balo sonunda bir eliyle eşinin beline, diğer eliyle şampanya şişesine tutunarak sendeleyerek yürüdüğünü hatırlayarak kaşlarımı çattım.

"Kadınlar konusunda berbat bir zevki var," diyor Sandy, yağmur pencereye neredeyse dikey olarak çarparak kasvetli havayı düşünürken. İkimiz de Holly'nin bu kuralın istisnası olduğunu söylemiyoruz. Neyse ki, onun gözü Sandy'den başkasına kaymıyordu. "Görünüşlerden bahsetmişken..."

"Çocuklar mı?" diye araya girdim. "Chrissy onları Home Farm'a götürdü, kuzuları görmeleri için." Ve benim koyun derilerimi almak için.

"Güzel, ama hayır. Van'ın kahvaltıya gelmeyeceğini söyleyecektim."

"Öyle mi?" Midemde küçük bir bıçak dönüyor. Tüm çabalarımın rağmen, cevabımda hafif bir tereddüt var. "Dougal'ın ilgilenmesi gereken bir kişi azaldı." Tanrım, ben bir mazoşistim çünkü bunu içtenlikle söylüyorum.

"Bu sabah arabayla havaalanına gitti. Görünüşe göre Londra'ya dönmesi gerekiyormuş."

"Boş duran eller şeytanın işidir," diye mırıldanıyorum. Onun burada olmamasına hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Sandy, fincanımın kenarından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Onu sandığımdan daha iyi tanıyor gibisin."

Onun ince iğnelemesine cevap vermedim, bunun yerine masumca ona göz kırptım.

"Bir şey bana dün gece ellerinin hiç boş durmadığını söylüyor," diye mırıldanıyor.

"Umarım benden yorum yapmamı beklemiyorsundur."

O bilmiyor. Bilemez de. Van'ı aile odalarından daha uzağa yerleştiremezdim. Onu nemli, ortaçağdan kalma odalarda barındırmadan olmazdı, bu da soru işaretleri yaratırdı. Ama sanırım onu baştan çıkarmaktan uzaklaştırmak dışında başka bir amaçla bu kadar uzağa yerleştirdiğim yönünde bir argüman olabilir. Bilinçaltında, demek istiyorum.

Sandy'nin mavi gözlerinin aşağıya doğru kaymasını izliyorum, ama kahve hırsızı fincanı dudaklarına götürmeden önce, fincanın neredeyse boş olduğunu fark ediyor. Ve muhtemelen soğumuş. "İsla, benim karışan biri olmadığımı bilirsin..."

Kahkahayı patlatıyorum. "Büyük ve güçlü Dalforth dükü karışmaz mı?

Ne zamandan beri?" Şikayet etmiyorum. Sandy her zaman görevine büyük önem vermiştir.

O beni destekledi, ben de karşılığında onun için elimden geleni yaptım, hediyelik eşya dükkanından akşam yemeklerinin düzenlenmesine kadar kalenin işletilmesine yardım ettim. Hala yardım ediyorum, ama esas olarak Holland'ın üstesinden gelmesi zor olduğu için.

"Hayatına hiç karışmadım, elimden geldiğince. Kendi kararlarını verecek kadar yaşlı ve bilgesin, ama Van'ı iyi tanıımıyorsun. O benim en iyi arkadaşım ve onu çok takdir ediyorum, ama bazen onu tanıdığımı bile emin olamıyorum. Evet, o nazik ve çekici ve cesaretle söyleyebilirim ki kendine has bir çekiciliği var..."

"Bu, birinin seni tarif ettiği gibi geliyor, sevgili kardeşim." Bacaklarımı çaprazlayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Mesela Holland gibi biri."

"Ama o sana uygun biri değil, İz."

Bunu on beş yıl önce de biliyordum, ama bu beni ona kalbimi bir tepside sunmaktan alıkoymadı. *O da onu köpek maması gibi gördü.* Ama ben heyecan arayan, gözü açık bir romantik değilim. Öyleyse neden hala aynı eski, yıpranmış tahtaların üzerinde yürüyoruz?

"Farkındayım," diye cevap

veriyorum sonunda. "Güzel. Bunu

duyduğuma sevindim."

"Ama o çok çekici," diye mırıldanıyorum, çizim defterimin sayfalarını çevirirken. Sandy neden Van'ın kötü bir seçim olduğunu düşünüyor? "Ve boşanmak zordur." İç çekiyorum. "Yalnızlık hissedilebilir." Yalan! Tom nadiren evdeydi. Onu hiç özlemiyorum.

Fincan tezgaha çarpar, kardeşim sinirinden çenesini sıkar. "O zaman başka birini bul. Van tehlikeli."

Bu muhtemelen onun çekiciliğinin bir parçası, diye neredeyse söyleyeceğim. Bunun yerine, cevabım masumiyet kokuyor. "Neden böyle söylüyorsun?" Hadi Sandy, daha açık ol. Van'ın kalbim için tehlikeli olduğunu biliyorum ve ifade ve arzularında şiddetli olabileceğini biliyorum, ama içimden bir ses bana onun sadece beni korkutmaya çalışmadığını söylüyor. "Eğer o senin arkadaşınsa, ona saygı duymalısın. Ve potansiyel bir aşk ilgisi olarak, Van ödeme gücü olan ve saygılı biridir. Anladığım kadarıyla, ben..."

"Onunla ilişki kurarak başını belaya sokmak."

Mutsuz bir sesle gülüyorum. Bilmiyor muyum sanki? Şimdi biliyorum, o zaman da biliyordum. Sanırım ne kadar çok şey değişirse, o kadar çok aynı kalır.

"Onun hakkında sana söyleyemeyeceğim şeyler var, onun güvenini bozmadan söyleyemem."

"Bu da seni berbat bir arkadaş yapar." Tanrım, bu ikisi, ahlak kuralları ve arkadaşlıkları. Bu yüzden ikisini de seviyor ve nefret ediyorum.

"Kötü bir kardeş olmaktansa kötü bir arkadaş olmayı tercih ederim ve seni korkutacaklarını düşünseydim sana söyledim. Ama seninle ilgili olarak, asla bilemem."

"Bunun pek de iltifat olduğunu sanmıyorum."

"Sen bir örnek insansın." Kaşlarını kaldırdı. "Öyle olmadığın zamanlar hariç. Diğer herkesi kandırabilirsin, ama ben senin inatçılığını ne kadar iyi sakladığını biliyorum."

"Kısa öfkelenmek kimsenin tanımladığı vahşilik değildir." Düşüncelerimi ondan saklamak için parmağımla eskiz defterimdeki kahve lekesini ovmaya başladım.

"Sen her zaman kendine özgü bir insandın," der mutsuz bir şekilde. "Ama lütfen, bana inan. Van hafife alınacak bir adam değil."

"Belki de bir erkek aramıyorum," diye karşılık veriyorum, başımı kaldırıp ona bakarak. "Bana öyle bakma. Demek istediğimin o olmadığını biliyorsun. Belki de *uzun vadeli* bir erkek aramıyorum," diye ekliyorum, onu rahatsız etmek umuduyla.

"Bu gayet anlaşılabilir bir şey," diye cevap veriyor ve beni şaşırtıyor. "Ama sen bu hayatın bir parçası olmak istemedin, aristokrasinin modası geçmiş kadın düşmanlığından başka bir şey olmadığını hep söyledin. Rusya

çarı ortadan kaldırmış olabilir, ama bildiğim kadarıyla daha aydınlanmış değiller."

"Sanırım serfler bu konuda başka şeyler söyleyeceklerdir."

"Van'ın kendi türünde bir çar olduğunu, kendi serflerini yönettiğini söylesem ne dersin?"

"Krallara ve prenslere güvenme," diye mırıldanıyorum. Sandy'nin bu kadar belirsiz konuşması normal değil ve ben de tahmin oyunları oynamak istemiyorum.

"Izzy, ben ciddiym. Dinliyor musun?"

"Evet, su ısıtıcısının kaydığını duyuyorum. Dikkatli olmazsan, karın çayını aramak için arama ekibi gönderecek."

"Tamam." İpucunu anlar ve su ısıtıcısına döner. "Sadece dikkatli ol. Ve lütfen, gelecek hafta çocukları Arsenal maçına götürme teklifini yanlış anlamayın." Sandy dönerek bana bir kaşık sallıyor. "Bu arada, bu nasıl oldu?"

"Demek duydun?"

"Duydum mu? Bu işe bulaştırıldım."

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye başlıyorum, kendimi garip hissederek. Sandy'yi kızdırmak başka, hayal kurarak kendimi kızdırmak başka. Ama bu sadece hayal kurmak olur ve oğullarımın Van'ın varlığına alışmasına izin vermeyeceğim.

Onların hayatlarında ihtiyaçları olan şey istikrar, güvenilmez bir erkek değil. "Teklifi çok hoştu, ama eminim Hugh'u heyecanından vazgeçirebilecek bir şeyler yapabilirim." Sandy burun kıvrır. "Önümüzdeki cumartesi yapmak isteyeceği başka bir şey bulurum."

"Ronaldo'yu doğum günü pastasının mumlarını üflerken izlemeye gelmesini sağlayamazsan, bunu başaramazsın."

"Kim?"

"Anladığım kadarıyla ünlü bir futbolcu. Hayır, onu tanımıyorum. Hadi ama, neden gelecek hafta yeğenlerimle Londra'ya uçacağımı söyle bana."

"Ve Roman," diyorum, Kennedy'nin kocasını kastederek.

"Hayır, Roman Çarşamba günü Sidney'e uçuyor. Aile işleriyle ilgilenmesi gerekiyor."

"Oh, peki, belki de Hugh'un en iyi arkadaşının da gelemediğine şükretmelisin."

Ellerini havaya kaldırır. "Neden olmasın? Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur, değil mi?"

"Onlarla bir öğleden sonra geçirdikten sonra farklı bir şey söyleyeceksin."

"Yeğenlerimle birçok öğleden sonralar geçirdim," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Sinemaya ve hayvanat bahçesine geziler, özel jetlerle abartılı geziler değil."

"Konuyu geçiştirmeyi bırak. Söyle bakalım, bu nasıl oluyor?"

"Tom'u suçla," diye homurdanarak sandalyeden kalkıyorum. "Onun çürümüş boynunu kırabilirim. Hugh'un doğum günü için çocukları alması gerekiyordu, ama bunun yerine son genç kız arkadaşını Paris'e götürüyor." Kız genç değil, ama aralarındaki yaş farkı beni sinirlendiriyor. Bulaşık makinesinin kapısını açıp, çay tabağımı rafa koyuyorum, ama asıl yapmak istediğim onu duvara fırlatmak. Sırık gibi eski sevgilim beni sonsuza kadar sinirlendirebilir, ama oğullarını hayal kırıklığına uğratması, onun testislerini almak istememe neden oluyor.

Ebeveyn tarafından görmezden gelinmenin, asla

Yeter. Bu benim küçük adamlarımın başına gelmeyecek. Asla.

"O tam bir pislik," diye homurdanıyor Sandy. "Okul ücretini ödeyemiyor ama..."

"Lütfen bana bunu yapmadığını söyle." Çığlık atsam mı, ağlasam mı bilemiyorum. "Sana tekrar ödeme yapmanı istemediğini söyle." Dönüp lavaboya yaslanıyorum ve kanımın kaynadığını gizlemek için kollarımı kavuşturuyorum.

"Yardım etmekten çekinmem," diye başlar Sandy.

"Hayır. Kesinlikle hayır." Elim kesin bir hareketle havayı keser. "Onlar onun çocukları. Onlar için biraz sorumluluk alabilir. Zaten çocuk nafakası ödemelerinde gecikti. O adam," parmağımı havaya doğrultarak sertçe söylerim, "o adam..." dadıyı becerdi, bana üçüncü dünya ülkelerinin ulusal borcu kadar bir ipotek bıraktı ve şimdi de okulun muhasebe departmanından kötü bir telefon geldi.

"O adam pek erkek sayılmaz," Sandy, ellerini omuzlarıma dolayarak ve onları rahatlatıcı bir şekilde sıkarak sözlerini bitirir. "Ondan kurtulmakla iyi ettin."

Elleri kayıyor. "Ama Van'ın bu işe nasıl karıştığını hala anlamıyorum."

"Hugh üzgündü ve Van oradan geçiyordu. Bir ebeveyn tarafından hayal kırıklığına uğratılmanın nasıl bir his olduğunu bildiğini söyledi. Yardım etmek istediğini söyledi."

"O farklı bir dünyaya ait, Izzy."

"Biliyorum. Oğlumu özel jetiyle Premier Lig futbol maçına götürüyor." Eski bir Range Rover ile yerel sinemaya değil.

Bu, benim bulabildiğim en iyi alternatif.

"Van, Gertie'yi sabah yürüyüşüne çıkaran türden biri değil," diyor, Niko'nun bana uzun zaman önce hediye ettiği köpeği bilmeden. "Çimleri biçmez, Hugh ve Archie'yi okuldan almaz..."

"Yani tıpkı babaları gibi mi?" "O evcil biri değil."

Gülmeye başlıyorum. "Van, Çaya Gelen Kaplan gibi mi?" Kardeşimin yüzünde şaşkınlık dalgaları yayılıyor. "Hatırlamıyor musun? Çocukken bu kitabın bir kopyası vardı."

Sandy, homurdanarak Holland'ın çayını karıştırmaya geri döndü. "Peki, beni dinleme."

"Dinliyorum," diye cevap veriyorum ve ona yaklaşıp avucumu sırtına koyuyorum. "Sana söz veriyorum, endişelenecek bir şey yok." *Çünkü seni bunlarla yüklemek aklımın ucundan bile geçmez.* "Onu oraya götüremezsin," diyorum ve katran gibi görünen şeyi işaret ediyorum. "Muhtemelen kaşığı içine dikebilirsin."

"Ben pek çay içen biri değilim."

"Bu yüzden çok şık bir İtalyan kahve makinesi var," diye mırıldanıyorum, yanına kayarak.

"Çekil yolumdan." Kalçamla ona çarptım. "Onun nasıl içtiğini biliyorum."

"Karımın nasıl karşıladığını biliyorum," diye biraz huysuzca itiraz ediyor.

"Oh, eminim biliyorsundur," diye karşılık veriyorum, ona ve dağınık görünüşüne küstahça bir yan bakış atarak. "Onun nasıl tepki vereceğini de biliyorsun."

"Çay, Izzy," diye sertçe cevap veriyor, ama ben yanaklarının hafif pembeye döndüğünü fark etmemiş gibi davranıyorum. Muhtemelen çaydanlığın ısısından ya da kan basıncını yükselttiğimden dolayı kızardığını düşünür. Onun kızardığını hiç görmemişim. "Holland'a çay yapabilirim."

"Holland'a bir fincan çay yapabilirim."

"Evet, elbette yapabilirsin. Gerçekten çok kötü bir ay. Onu elinde tutmak istiyorsun, değil mi?"

"ok komik," diye gevezelik ediyor.

"Mutlu eş, mutlu hayat. Kenara ek de onu bu sabah mutlu edeyim."

"Sanırım bunu zaten başardım."

şimdi sıra bende kızarmaya. "Artık ay ile yapabilirsin," diyorum, ona bakamadan. Koyu renkli sıvının bulunduğu fincanı tutup, içindekileri lavaboya döküyorum. Sandy ve ben her zaman birbirimizi kolladık ama onun karısına çay yapmak, yeğenlerinin eğitimi için binlerce pound harcamakla aynı şey değil. Ama ben hallederim. Her zaman başardım. Kredi kartı bakiyem artabilir, ama bu, korkunç bir koca olmadan yaşamak için odenmesi gereken küçük bir bedel.

Aşkım bencilce. Sensiz nefes alamıyorum.

Tom'un evliliğimiz boyunca bana böyle bir şey söylediğini sanmıyorum.

Bu zgn bir alıntı değil ve bunların Niko'nun sözleri olmadığını biliyordum. Garip olan şey, Keats'in bu sözleri benim kalbimden yazmış olabileceği, çünkü Niko beni bencil yapıyor. Dün gece onun odasına gitmek tamamen bencilikti; onun beni şifonyere kaldırmasına izin vermek tamamen kendi ıkarımdı. Omzumdaki mantıklı küçük melek ne derse desin, onu durdurmayacaktım. Çıkardığımız ses de umurumda değildi. Çünkü Van'la birlikteyken hiçbir şey için endişelenmiyorum. Ama bu onu hayat arkadaşı olarak ideal bir aday yapmaz, ki ben herhangi bir aday aramıyorum. Oğullarım var, işim var ve bu bana yeter.

Van kalbimi kırdı ve bana hiçbir söz vermedi, ama onu unutmam çok uzun zaman aldı. Bu yüzden şimdi onunla boşanma sonrası tesellisi olarak birlikte olmanın bir hata olduğunu anlıyorum, kendimi ikna ettiğim gibi akıllıca bir intikam değil.

En azından başlangıçta bunun kısmen seksle ilgili olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, ama aldatan bir koca bir kadını çok üzebilir. Beni bir tanrıça gibi hissettiren bir erkekle seks yapmaktan daha iyi bir moral verici ne olabilir ki? O yeteneğini kaybetmemişti, bu yüzden tekrar oldu. Ve tekrar. Sanki kendime engel olamıyorum.

Ama hayat nadiren bu kadar basit olduğu için, bu sadece onun bana hissettirdikleri değildi. Aramızda olanlar yüzünden ona hala kızgın olduğumu fark ettim ve onu kıışkırtmak, sinirini bozmak, benim onu istediğim gibi onun da beni istemesini sağlamak istedim. Ama bu sona ermeliydi çünkü o sadece geçici bir aşamaydı, kendime ayırdığım küçük bir zevkti.

Su ısıtıcısı kaynıyor, ısıık çalmaya başlıyor. Holland'ın çayını yapıyorum, bardağı mutfak masasına koyuyorum.

"Hey, o özel," Sandy'nin eskiz defterimi karıştırdığını görünce şikayet ediyorum.

"Çizim yaptığını unutmuşum," diye cevaplar, gövdesini çevirerek benim onu almamı engeller. "Moda tasarımcısı olmak istiyordun, değil mi?"

"Çocukça hayaller." Parmaklarım onu geri almak için kaşınıyor olsa da sesimi hafif tutuyorum.

"Gerçekleşiyorsa hayal değildir," diyor ve eskiz defterini kapatıyor. Ben de alaycı bir ses çıkarıyorum.

"Kendi tasarımlarını satıyorsun, yani sen bir moda tasarımcısısın," diyor ve eskiz defterimi geri veriyor.

Bu sefer, çıkardığım ses kararsız. Gerçek şu ki, Dalforth Evi için tasarladığım küçük giyim koleksiyonu hiç satmıyor. Hiç. Pratik bir insan olarak, çocukça hayallerin, bencillik dönemleri gibi, eninde sonunda sona ermesi gerektiğini biliyorum.

Van

"Dün gece nasıldı?" diye soruyorum, telefon bağlanınca.

"Beklediğim gibi, sorun yok," sağ kolum Sergei Rusça cevap veriyor.

"Neredesin?"

"Uçaktan iniyorum."

"Yarına kadar İskoçya'da olacağını sanıyordum?"

"Heather'a alerjim olduğunu keşfettim."

Sergei gülüyor, ben şoföre başımı sallayıp arka koltuğa kayarken, gri Londra sabahını dışarıda bırakıyorum, deri, lüks ve paranın kokusu beni sarıyor. "Daha çok Heather'ı becerdin ve şimdi ondan sıkıldın gibi."

"Beni çok iyi tanıyorsun." En azından yüzeysel olarak. Isla'nın kalede olduğunu bilmiyor ve ben de ona söylemek istemiyorum. Ayrılmamızdan sonra olanları düşünürsek, Sergei'nin onun en büyük hayranı olmadığını söylemek doğru olur. Genelde bunu duyulacak şekilde itiraf etmeyecek kadar mantıklıdır ama ara sıra ağzından kaçırır.

Benim konumumun avantajlarından biri, istediğim zaman istediğim şeyi yapabilme yeteneğine sahip olmak. *Normalde*. Ama bu sabah Kilblair Kalesi'nden uzaklaşırken kendimi bu kadar sinirli hissetmemin nedeni bu değildi. Dün gece istediğim kişiyle *birlikte oldum*, yani Isla Dalforth'la, ama "*istemek*" ona karşı hissettiğim derin duyguları tam olarak ifade etmiyor. Başka biriyle olsaydı, dün gece yeterli olurdu. Geriye dönüp baktığımda kalenin giderek küçülmesini görmekten memnun olurdum, aramızdaki mesafeden mutlu olurdum. Vücudumuz arasındaki mesafeden. Sevişme eylemi arasındaki mesafeden. Ama Isla ile başka tür bir yakınlık arzuluyorum. *Her zaman öyle oldu*. Onun yanında oturmak istiyorum.

kahvaltı, masanın üzerinden ona, kardeşinin düğünündeki uzak bir misafir gibi bakmak değil.

Onun gizli sevişeceği ya da yıllar önce onu inciten adam olmak istemiyorum.

Siktir, ben sadece onu istiyorum. İyi ve kötü yanlarını istiyorum. Öfkesini ve kızgınlığını, teslimiyetini ve kalbinde sakladığını bildiğim aşkın gerçekliğini istiyorum

Biliyorum, benim bunu hak etmediğimi düşünüyor, ama ben istiyorum. Yapacağım. Ayrıca, hak etmemek beni ne zaman durdurdu ki?

Daha önce hariç. Ama onu onun için yaptım.

Ona gerçeği söyleyebilecek miydim? O zamandan bu yana, onun evliliğini bitirip

—benim eylemlerimin sorumlu olduğu bir evlilikten ayrılmasını beklediğimi itiraf edebilir miydim? Uzaktan taşımak zorunda olduğum bir yük olan bir birliktelik.

Hâlâ taşıdığım bir yük. Hâlâ omuzlarımda olan bir

yük. Ama o benim olacak. Başka yolu yok.

Gözlerimi kapatıyorum ve omzunun üzerinden bakarken zarif sırtına dökülen altın sarısı saçlarını görüyorum. Ağzı küçük, memnun bir gülümsemeye kıvrılıyor, gözleri sırlarla dolu.

"O pislik Fedorov ile bir görüşme ayarlamamı istediğinden emin misin?"

Sergei'nin sert sesi beni kendime getiriyor. "Evet.

Cuma günü."

"Senin için halledemem mi?"

"Hayır, onunla yüz yüze görüşmem lazım." Ve özel olarak.

Sergei yaşlı bir kadın gibi tıkırdar. "Ellerini kirletmek senin tarzın değil."

"Bana söylemediğin bir şey mi var, Sergei?"

"Anlamıyorum."

"Ellerimi kirletmek. Sakın bana onun sana el muamelesi yaptırdığını söyleme."

"Ne!" diye öfkeyle patlar ve bir an önce hissettiğimden daha hafif hissetmemi sağlar. "Ben amcığı severim. Ben f... değilim."

"Ah, ah. Biz hakaretlerle uğraşmayız."

"Sen ve şakaların," diye mırıldanır. "Bir gün kafanın arkasında bir kurşun bulursan o kadar komik gelmez."

"Öyle bir şey olmayacak. Herkes beni sever." Beni sevmekten daha da önemlisi, bu organizasyondaki insanlar bana saygı duyuyor ve benden korkuyor. Benim nüfuzumdan, bağlantılarımdan korkuyorlar. Servetimden korkuyorlar. Benim öfkemi uyandırmaktan korkuyorlar. "Ve beni yerime geçecek kişidense, tanıdığın şeytan daha iyidir." Yılanın kafasını kesersen, yerine beş tane daha çıkar. Kaos. Düzensizlik. Kararsızlık.

Kimse bunu istemez. Benim yönetimimde herkes yerini bilir. Kendilerinden ne beklendiğini ve çizgiden çıkarsalar neyle karşılaşacaklarını bilirler.

Benim yönetimimde örgüt çok daha sorunsuz çalışıyor. Belki amcam da buna katılırdı, ama bunu asla söylemezdi.

"Ne yılanı? Senin için her şey büyük bir şaka," diye homurdanır Sergei.

"Evet," diye onaylayarak yüzümü ovuşturdum. Bu yaşlı piçi rahatsız ederek zaman geçirmek için gerçekten gülmeye ihtiyacım olmalı. "Toplantıyı ayarla. Ve kendini heyecanlandırmamaya çalış. Senin yaşında, bu kan basıncın için iyi olmaz."

Telefonu kapatıp geçen manzaraya bakıyorum, ama tek görebildiğim dün gece odanın diğer ucundan beni izleyen Isla. Bak ama dokunma, gözleri öyle diyor gibiydi. Dokun ama söyleme. Tutabilirsin, bakışları öyle vaat ediyordu, ama asla sahip olamazsın.

Pencerede, telefonum bir mesajla titrediğinde yansımam netleşiyor. Ceketimin cebine uzandığımda umutlar yeşeriyor. Ama aşağıya bakıp numarayı gördüğümde bu umutlar söndü. Nedense, o bana hiç ulaşmamış olmasına rağmen onun telefon numarasını ezberlemişim. *Ya da ben onun numarasını.*

"Seni özledim" yazıyor mesajda. **Uzun zaman oldu.**

Eşlik eden resme soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyorum. Göğüsler. Ten. Kırmızı iç çamaşırı. Koyu renk saçlar. Ama yüz yok, haklı olarak. İntikam pornosu hiç hobim olmadı.

Uzun zaman oldu.

Hiç düşünmeden mesajı siliyorum.

Bu mesaj, herhangi bir kadından gelmiş olabilir; Alexander'ın kaderini belirleyen doğum gününden beri Isla dışında kimseyle yatmadığım için isimlerini ve yüzlerini artık hatırlamıyorum.

Isla'nın doğum günü de, tabii ki. Aynı tarihte yeniden bağlantı kurmamız ne garip.

Yeniden bir araya geldik, umduğum gibi yeniden alevlenmedik. Onu anlayabileceğime çok emindim. Açıklamak, affedilmeyi, bağışlanmayı çok istedim, ama birlikte geçirdiğimiz her çalınmış an, her çalınmış yarım gece onu benden daha da uzaklaştırıyor gibi.

Oh, o beni istiyor. Beni o kadar çok istiyor ki, kendini tutamıyor, ama konuşmak istemiyor, gerçekten konuşmak istemiyor. Benden tek istediği, sevişme şeklim.

Ve kendime engel olamadığım için, ona tam olarak istediği şeyi veriyorum.

Çünkü ben aşık bir aptalım.

Gevşek elimdeki telefona bakıyorum, ona modern bir aşk mektubu göndermeyi düşünürken yüzümdeki ifade değişiyor. Az önce aldığım "Seni özledim"

mesaj. Ekranı kaplayan, elimde sertleşmiş ve gergin olan sikime nasıl tepki verirdi? Öfkelenir miydi? Ateşlenir miydi? Beni aramasına neden olur muydu, sadece bağlamak için bile olsa?

Siktir. Bu saçmalığa karşı çenemi ovuşturuyorum. Leydi Isla Dalforth bir penis fotoğrafına cevap vermeyi lütfetmez. Muhtemelen benden gelen bir sonete de cevap vermez.

"Doğruca eve mi, efendim?"

Şoförümün sesine bakarak başımı kaldırıyorum. Bana büyülediği bu büyüü daha fazla düşünmek için eve mi? Geceyi analiz etmek ve ona bir şans vermesi için onu nasıl ikna edebileceğimi düşünmek için eve mi?

"Hayır. Thornbeck'e," diye cevap veriyorum neredeyse otomatik olarak.

Ayna, adamın şaşkınlığını yansıtıyor, ancak o bunu çabucak gizliyor. Kimse bana açıkça soru sormaya cesaret edemiyor. O yaşlı piç Sergei hariç kimse.

Cumartesi geceleri, artık kullanmadığım ama her zaman kullanabileceğim yaşam tarzı kulübünde haftanın en yoğun geceleridir. Her eğlence mekanında olduğu gibi — bar, gece kulübü, sefahat yuvası — önceki gecenin ertesi sabahı her zaman biraz kasvetlidir. Aynı şey Thornbeck Hall için de geçerlidir, pazar

seks ve ter, alkol ve kayganlařtırıcı kokusu ile doludur. Ama dűřűncelerimle yalnız kalmak istemiyorum, bu yűzden çalıřmak için kulűbe gideceėim.

Telefonum ikinci kez titriyor, bu sefer aynı umutla değil.

Fedorov toplantısı onaylandı, Sergei'nin tavsiyesi geldi. Parası o l m a d ı ė ı i  i n altını ıslatıyor. Lanet olası bir golf kulűbű hakkında řiřman tűylű koyun gibi meliyordu.

Bu benim sorunum deėil, diye cevap verdim. Koyunların tűylű deėil yűnlű olduėunu belirtmenin pek bir anlamı yok.

Bu aptal oyunu biliyor musun? En iyi kulűp tűrűnűn hangisi olduėunu bilmek istiyorum.

O, oynamak için deėil, *kulűp* için bir kulűp demek istiyor. Ama bir bakıma, o da oynayacak.

Sanırım bir noktaya deėinmek istiyor. Sergei o kadar da ince dűřűnceli biri deėil.

Bir sürücüye ihtiyacın var.

Neden? Arabam ve ehliyetim var. Ve gece sürüşü için yeni gözlüklerim.

İç çekip başımı sallıyorum. İstedğin kulüp şoför denir. Titanyum olan en iyisidir.

Spasibo. Teşekkürler.

Modern bir iş modelini kullanmak gerekirse, ben bir suç örgütünün CEO'suyum.

Bu da Fedorov'u departman müdürlerimden biri yapar. Bu sıfatla, bir dizi iş ile ilgili konudan sorumludur. Elbette işgücü eğitimi, gelişimi ve yönetimi. Yönetmesi gereken lojistik, kontrol etmesi gereken ürün yerleştirme ve sürdürmesi gereken verimlilik var. Kâr her şeyden önemli olduğu için, artırılması gereken satışlar ve yönetilmesi gereken borçlar var. İşte bu yüzden adam korkudan altını ıslatıyor. Bana borcu var ve ben sabırlı bir adam değilim.

Isla söz konusu olduğunda hariç. On beş yıl ve hala devam ediyor.

Lanet olası bir golf sopası. Beni ne sanıyor bu adam?

Ensemdeki tüyler iğne gibi dikleşiyor, düşüncelerim satranç tahtasındaki taşlar gibi kaymaya ve hareket etmeye başlıyor.

"Planlar değişti," göğsümdeki kükremeyi bastırarak söylüyorum. Elimi sürücü koltuğunun arkasına dolayarak öne doğru eğiliyorum. "Thornbeck değil.

Ev."

Geriye yaslanıp telefonumu çevirirken elimdeki titremeyi fark ettim.

Toplantıyı değiştir, diye hızlıca yazdım ve bitirmeden mesajı Sergei'ye gönderdim, plan kafamda bir film şeridi gibi akıyordu.
Fedorov'a bir saat içinde evde olmasını söyle.

Golf sopam yok, diye cevaplar Sergei.

Bir dahaki sefere İskoçya'dan daha güzel bir hediye getireceğim.
Topuz mu, çivi mi istersin?

Onun ve Alexander'ın doğum gününde tanıştık.

Aynı gün, bir yıl sonra o ateşi yeniden alevlendirdik.

Kardeşinin yeni evliliğinin ilk gününde, başka bir yol izlemeye karar verdim.

Her ne pahasına olursa olsun, adil olmasa da, bu kadın

benim olacak. 16

Van

BAŞLANGIÇ – ON BEŞ YIL ÖNCE

"Bir dakika izin verin." Peçetemi masaya bırakıp sandalyemi geri çekerek özel yemek odasından çıkıp, artık tanıdık gelen sarı saçların hışırtısını takip ettim. "İsla." Delilik, adını söylemeden ona uzanmamı sağladı ve o da dönüp mavi gözlerini kocaman açtı. "Özür dilerim. Beni duyduğunu sandım."

"Van!" Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldığında portakal çiçeklerinin kokusu beni sardı. Rahatlamış görünüyordu ve eminim ki kalbinin göğsüme çarptığını hissettim. Onu korkuttum. Hayır, o onu korkuttu. Bir daha yapmayacak. "Nereden çıktın?" diye sordu, geri çekilirken, geniş ve samimi bir gülümsemeyle.

"Orada." Özel yemek salonunun kafesli ekranına dikkatsizce bir hareket yaptım. Şüphesiz, amcam ve arkadaşları şu anda onu gözlerini kısarak izliyorlardır. Bu düşünceyle, görünüşte takım elbisenin düğmesini iliklemek için dikleştirdim. Aslında, onu onların görüşünden korumak istiyordum. *Meraklı piçler yaşlı kadınlardan daha kötüdür.*

"Oh, çok şık," diyor, omzumun üzerinden görmek için boynunu uzatarak.

"Daha çok, bir sürü huysuz yaşlı adamla purdahda oturmak gibi." Bir adamın boğazını tek bir yanlış bakış için kesebilecek çılgın adamlar.

Beni umutlu bulabilirsiniz, ama benimle birlikte olduğumu duyunca rahatlamış görünüyor. "T'zuma'da bir iş yemeği," diyor alaycı bir şekilde, göğsüme hafifçe dokunarak. "Zavallı Niko. Senin için üzülüyorum."

Keşke yapsa. Tam burada, koridorda. Bir erkek hayal kurabilir.

"Şu anda kendimi fakir hissetmiyorum." Niyetimi yanlış anlamaması için gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. O kadar çekici ki, siyah

elbisesi her kıvrımına yapışıyor. Tanıdığım kıvrımlar. Tatmak istediğim kıvrımlar. Ve

o ayakkabılar, çok yüksek, sivri ve çok tehlikeli. "Harika görünüyorsun. Bu senin tasarımlarından biri mi?"

"Hayır, bu değil." Hatırladığım için memnun görünüyor. Keşke bilseydi.

"Ee, nasılsın? Burada ne yapıyorsun?"

"Oh. Ben..." Umarım *pahalı Japon yemekleri yemek istediğimi* söyler. Duraksaması ve sinirli bir şekilde saçlarını kulağının arkasına atmasından, öyle olmayacağını tahmin ediyorum. "Aslında biriyle buluşacağım."

"Tanıdığım biri mi?" Göğsümdeki sıkışmayı bastırarak kolayca cevap veriyorum. Tüm gücümle, bir kadın arkadaşının adını söylemesini diliyorum. O başını sallayarak hayır cevabı verirken, ağzım dönmeye başlıyor. "Floppy nasıl?"

"Bilmiyorum," diye çok rahat bir şekilde cevap veriyor. Tereddüt ettikten sonra ekliyor

"Alistair beni terk etti."

"Buna çok üzüldüm," diye yalan söylüyorum, "ama ben köpek yavrusundan bahsediyordum."

"Aman Tanrım. Üzgünüm!" Elini ağzına bastırarak gülüyor. "Ne kadar aptalım."

"Hayır, sen değilsin. Ben öyle düşündüm."

"Öyle mi düşündün?" Gülümsemesi neşeli ve tuhaf.

"Onun aptal olmadığını."

Isla başını eğdi, yanakları pembeleşti. "Aptal ve gevşek," diye mırıldandı, neredeyse ayak parmaklarına kadar. "Ve şimdi Cenevre'de yaşıyor," diye ekledi

gözleri tekrar yukarı doğru kayarken. "Erkekler konusunda çok kötü bir zevkim var galiba." Dudaklarım seğırdi. "Ben öyle demezdim."

"Hayır, sanırım yapmazdın."

"Ben de herhangi bir şikâyet hatırlamıyorum... sadece çığlıklar," diye ekledim yumuşak bir sesle, parmaklarım onun içine girerken başını geriye attığını hatırlayarak.

"Bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda anlaşmıştık. Bunu sistemimizden çıkarmamız gerekiyordu."

"Hiçbir şey değişmedi," diye cevap veriyorum, işaret parmağımı şakağıma dokunarak. O gece, her şeyi daha da kötüleştirdi. O gece, onu masadan indirip attığı kıyafetlerini verdikten sonra, sessiz bir anlaşma ile el ele kulüpten çıkıp benim evime doğru yola çıktık.

Arabada, ellerimi ondan uzak tutamadım ve o sessiz kalmaya çalışsa da, bunu başaramadı. Bir gece, "bir gece" demiştik, ama ben bunun yeterli olmayacağını biliyordum, onu eski, gıcırdayan asansöre itip dizlerimin üzerine çökmüşken bile. Ben ona oral seks yaparken, parmakları kıvrımlı demir kapıya tutunmuştu, çığlıkları evin her yerine yayılıyordu.

Evet, hepsi kafamda. Ama bu yeterli değil.

"Sanırım zevkim o kadar da kötü değil." Denim mavisini gözleri koridorun ışıklarında parlıyor. "Çünkü yakın zamanda bana sonsuz aşk armağanını veren bir adam vardı." Beni endişelendirdiğini düşünerek gülümsüyor. "Bu kadar endişeli görünme. O zaman köpek yavrusundan bahsediyordum."

"Endişeli mi görünüyorum?"

"Bence kaçmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor," diye cevap veriyorum, ona yaklaşarak. Bakışları onun üzerinde kalıyor, başından ayak parmaklarına ve aradaki her yere kayıyor. "Beni aceleci bir adamdan daha iyi tanıyorsun."

"Evet." Bakışları dűřer. "Ama o eskidenydi. Anlaştığımız gece kaderdi."

"Bunu da aynı şey olarak adlandırabiliriz. Sen ve ben yine aynı binadayız."

İznim olmadan kolum kalkar, parmak eklemlerim yanađından ařađı kayarken niyetim silinmez műrekkeple çizilmiş bir çizgi gibi aramıza dűřer.

"Ama biz anlaştık," diye cevaplar yumuşak bir sesle. "Ayrıca, ben burada biriyle buluşmaya geldim."

"Evet, öyle de olabilir." Elim aramızda bir tař gibi dűřer. Onu kendime çekme isteđime karřı koyarak cebime elimi sokarım.

"Ve o burada." Bakışları gergin bir şekilde omzumun üzerinden kayıyor ve küçük bir el sallama girişiminde bulunuyor.

"Bu da mı gevşek?" diye inlerim. Lanet olsun, umarım öyledir.

"Kes řunu," diye uyarıyor, ama gülűmsűyor. "Ayrıca, sosyal ipuçlarını anlamakta gerçekten çok kötüsűn."

"Öyle mi?" Ağırlığımı sağ bacağıma veriyorum. Öyle sayılır, *ha*.

"Evet, bu senin gitme işaretindi. Git!"

"Olmaz, Peanut. Az önce erkekler konusunda çok kötü bir zevkin olduğunu kendin söyledin."

"Van," diye inliyor, elini başına bastırıyor. "Peki... uslu dur,"

diye mırıldanıyor, ventrilok gülümsemesiyle.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum."

Döndüğümde onun uzun boylu olduğunu görüyorum. En az benim kadar uzun. Koyu saçlı, geniş omuzlu ve sanki dünya ona minnettar bir bakış borçluymuş gibi hareket ediyor.

En kötüsü de, saçında tek bir sarkık tel bile yok. *Kahretsin.*

"Van, bu Jack."

"Selam." Pislik herif çenesini sallayarak selam veriyor, ama ben elimi uzattığımda doğru olanı yapıyor.

"Jack profesyonel bir rugby oyuncusu." Bunu sanki bu onu bir şekilde tavsiye edecekmiş gibi söylüyor. Isla, "Jack, bu Van. Kardeşimin en iyi arkadaşı." diye eklerken, gerginlikten neredeyse titriyor.

Parmaklarını sıkıca kavrayarak, sırtarak gülümserim. *Merhaba Jack. Ben onun kardeşinin en iyi arkadaşayım ve diğer tüm erkekler için onun amını mahveden adamım.*

O da anlar. Anladığı anı bile görebiliyorum. Koyu renkli gözleri sertleşir, parmakları benimkini sıkıca kavrar.

"Bebeğim, masamızı tutmayacaklar." Bakışları onun başının üzerinden geçer.

Ah, benden kurtulmak için daha fazla çaba sarf etmen gerekecek, Jackie. "Tutmayacaklar mı?" Kafesli duvara anlamlı bir bakış attım, bir kez daha orada bizi izleyen gözlerin farkına vardım.

"Van çok süslü bir adam," diye bağırır Isla. "O tamamen özel yemek yiyor, ama haklısın, masamızı başkasına vermeden önce almalıyız."

"Öyle olursa, her zaman bana katılabilirsin." Ya da biriniz katılabilir.

"Teşekkürler Van, ama sanmıyorum ki..."

"Robata ızgarayı tavsiye edebilirim." Aniden eğilip, dudaklarımı yanağına değdirmeden önce Isla'nın gözlerini iri iri açmasına neden oldum.

"Sandy'ye selamını iletceğim," dedi, ben geri çekilirken, ama ikimiz de bunun gerçek nedeni olmadığını biliyorduk. Bu bana bir hatırlatmaydı. Jack'i yatıştırmak için bir hamleydi.

Alexander'a bundan tek kelime bile bahsetmeyeceğini

biliyorum. "Seni tekrar görmek çok güzeldi, Peanut."

Gözlerini kısıyor, ama ben çoktan dönmüşüm çünkü onun uzaklaşmasını görmek istemiyorum. "Ona iyi bak," diye onu başımla işaret ederek uyarıyorum. *Yoksa kendini beton bir palto giyerken bulabilirsin.*

Masaya döndüğümde, amcam ve arkadaşları sake kadehimi doldurmamı izliyorlar.

"Bir arkadaş mı?" Amcamın kalın dudaklarında beliren gülümseme, onun zaten bildiğini gösteriyor.

"Arkadaşımın kız kardeşi. Alexander'la tanışmıştın, sanırım."

"Alexander, Dalforth Dükü," diyor, adını Rusça telaffuz ederek. *Aleksandr*, unvanının geri kalanı sert d'lerle. "Sahip olunması gereken iyi bir dost.

Önemli biri."

Katılmasam da başımı sallıyorum. Onun tahminine göre değil. Alexander benim için iyi bir dost, ama beklentim bununla sınırlı. İkimiz de amcam için yararlı olabilecek türden şeylere ilgi duymuyoruz. Manipülasyon, siyasi ya da başka türlü.

"Bir kız kardeşi olduğunu hatırlıyorum," diyor o kadar rahat bir tavırla ki ne düşündüğünü biliyorum. Belki de ona arabayı vermek bir hataydı. Ya da

belki de hatası, evrak işlerini başkasına bırakmaktı.

"İkiz," diyor Sergei masanın ucundan, büyük kafasına sashimi tikiştirerek.
Aptal herif.

"İkiz kız kardeşi." Amcam düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına götürerek başını sallar. "Ve sen onu tanıyorsun, hatırladığım kadarıyla." Sesinde o kadar çok ima var ki, masadakiler kıkırdamaya başlar. Benim sert bakışımla susarlar. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, Kolya?"

"Dudaklarımın hareket ettiğini gördün mü?" Biri hikayeler anlatmış.
Babushka Sergei, şüphesiz.

Amcam elini omzuma koyar. "Hayır." Uyarıcı bir şekilde parmağını sallar. "Keder ne kadar derin olursa, dil o kadar az konuşur," der, eski bir Rus atasözünü alıntılar.

"Belki de sorunu budur," diye bir şakacı, parmaklarını ve dilini *kullanarak* müstehcen bir hareket yapar. "Belki de onu bana bırakmalısın."

"Dima, seni yaşlı piç, çok uzun zaman oldu, bir kadının amının hangi kolunun altında olduğunu hatırladığını sanmıyorum."

Dima'nın komşusu kel kafasının arkasına bir tokat atınca masadaki herkes kahkahalara boğulur. Ama ben beklerim. Beklerim. Ve çok geçmeden amcam dönüp bana bakar.

"Aleksandr'ın kız kardeşi çok güzel." Ben ona sert bir bakış attığımda sırıttırıyor. "Ne kadar gizemlisin, benim Kolya'm."

"Ben sana kiminle yattığını soruyor muyum?"

"Sor!" Etli eli sırtıma vurur. "Sana onları sunardım!"

"Teşekkürler, ama senin artıklarına ihtiyacım yok. Aleksandr'ın kız kardeşi de ilgimi çekmiyor."

"O iyi bir eş olur."

Soğukkanlı bir bakışla, sake kadehimi dudaklarıma götürdüm.

"Bana öyle bakma." Belki de o kadar soğukkanlı değildim. "Bir eş değerli bir varlık olabilir. Bir yardımcı. Zamanı geldiğinde çocuklarını yetiştirecek biri. Senin eğilimlerini kısıtlamasına gerek yok."

"Peki bu eğilimler nelerdir?"

"Bildiğimi iddia etmiyorum," diye bağırır ve bakışları masanın diğer ucundaki Sergei'ye kayar. "Ama bazı şeyler duyuyorum." Sonra sırtarak ekler.

"Yirmi altı yaşındayım. Karı aramıyorum."

Ona bana aşık olmaması için uyardım, o da sanki kendimi kandırıyormuşum gibi güldü.

"Şöyle düşün." Bir ara verip, bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi yaptı. "Bazen uzun vadede daha iyi olanı kısa vadede yapmak zorundasın. Onun gibi bir aile. Kolya, sana açılacak olan çevreleri bir düşün."

"Onun kardeşiyle iş yapacağım. Bu yeterli olacak."

"Evet, evet. Çok özel zevkleri olanlar için bir beyefendi kulübü. Bu lüks okullarda sana ne öğrettiklerini merak etmeye başladım. Çok fazla bedensel ceza, ha?"

"Ders almaya gelebilirsiniz. Thornbeck her zevke hitap eder."

"Ben basit bir adamım," diye cevaplar. "Sade amcıklar ve oral seks severim." Ellerini açarak omuz silker. "Kamçı ve kırbaçlar bana göre değil."

Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, çünkü başkalarını incitmekten aldığı zevki gördüm. Artık yumruklarını kullanmak için biraz yaşlı, ama bıçak kullandığında ne kadar zarar verebileceğini gördüm. Bu da bana bir fikir verdi. Toprak *tokkuri*'yi alıp onun sake kadehini doldururken, diğer elimle sandalyenin arkasına asılı olan ceketinin cebine uzandım.

Onun güvenilir sustalı bıçağını çıkarıp kendi cebime koyuyorum.

Masada sarı kuyruklu balık, ahtapot ve kaplan karidesleri dolaşırken içkiler artar. Konuşma iş dünyasına geçer ve sohbet tamamen Rusçaya döner. Benden fikir beyan etmem beklenmiyor. Amcamın sık sık hatırlattığı gibi, babam benim bir suçlu olmama izin vermezdi. Bu yüzden dinliyorum. Öğreniyorum. Sonra masadan izin isteyerek restoranın ana bölümüne geçiyorum.

Isla'nın altın sarısı saçlarının arkasını görüyorum, bir hikaye anlatırken elleriyle çılgınca hareket ediyor. Arkadaşı beni karanlık bir bakışla fark ediyor, ben de çenemi hafifçe kaldırarak onun daha önceki selamına karşılık veriyorum.

Tuvalete doğru yürürken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum.

Tertemiz lavaboya yaslanıp bekliyorum.

Alistair — floppy — kolayca halledildi. Tüm paranızı çekmekle tehdit ettiğinizde özel bir bankacılık grubunun neler yapabileceği şaşırtıcıdır. O da Cenevre'ye gitti.

Biliyorum, bu kadar ileri gitmem saçma. Eğer ona sahip olamıyorsam, başka kimse de sahip olamaz mı?

Bu beni lanet bir psikopat gibi gösteriyor, oysa ben diğer (delicesine kıskanç) erkekler kadar akli başında biriyim. Ama cidden, ona sahip olamıyorsam, ki açıkça olamıyorum çünkü dışarıdaki o yaşlı piç her şeyi mahvedecek, kimsenin onu kirletmesine izin vermeyeceğim. Ben yapana kadar olmaz.

Onu hayatımda güvenli bir şekilde nasıl tutabileceğimi bulmalıyım. Çünkü bir yolu olmalı, diye düşünüyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak.

Kapı açılır ve o bir kelime bile söylemeden üzerine atlarım. Sol yumruğumu karnına, sağ yumruğumu böbreklerine indiririm, nefesini keserim. Ön kolumu boynuna geçirip onu el kurutma makinesine yapıştırırım, ben sustalı bıçağı açarken gözleri fal taşı gibi açılır.

"Bana katıldığın için teşekkürler, Jack." Bıçağın düz kısmını yanağına dayadım.

"Acaba sen biraz Jack-the-lad mısın?"

Başını duvara yaslar ve neredeyse başını sallar, ama sonra bu hareketi yapmaktan vazgeçer. "H-Hayır. Değilim. Onu gerçekten seviyorum."

"Yanlış cevap," diyorum, bıçağın ucunu gözünün altına bastırarak.

"İsla, senin büyük adam havan, *Creed* kolonyasını bolca sürmen" — kokuya burnumu kıvırıyorum — "ve aptalca dar pantolonlarından daha iyisini hak ediyor. O senden daha iyisini hak ediyor."

Ayrıca, kimsenin dokunamayacağı cinsiyetsiz bir tanrı değil, tam anlamıyla işlevsel bir insan olmayı da hak ediyor. Bu kabul noktasına nasıl ulaşabileceğimi düşünüyorum. Bu arada...

"Peki ne yapacağız?"

"Sen ne dersen, dostum." Elleri yavaşça yükselir, parmakları açılır. Onu dokunmuş olabilecek kocaman eller. Onlardan birini bıçakla duvara sabitlemek gibi çılgın bir düşünceyi bastırırım. "Ne istersen yaparım."

"Doğru cevap," diye nefes veriyorum, sake ile ıslanmış rüzgar yanağını okşuyor. Bu yüzden içki içmiyorum. İçimdeki şeytanı ortaya çıkarıyor. "Öyleyse

yapacağın şey şu. Geri dönüp lezzetli akşam yemeğini bitireceksin. Ona birkaç iltifat edip kendini iyi hissettireceksin. Sonra büyükannenizi öper gibi yanağına bir öpücük kondurup onu güvenli bir taksiye bindireceksin, siyah bir taksiye. Ruhsatsız minibüs gibi saçma bir şeye binmesine izin verme."

"T-Tamam. Bunu yapabilirim. Kesinlikle yapabilirim."

"Sonra bir iki gün sonra onu arayıp arkadaş olmak istediğini söyleyeceksin.

Sen uzun mesafe ilişkisi seven tip olacaksın. Nedenini

tahmin edebiliyor musun?" "Ç-Çünkü taşıyorum?"

"Akıllı çocuk." Elimi bir hareketle, gömleğinin kolunu kesiyorum. "Onu katla," diye homurdanarak geri çekiliyorum. "Seni bir daha onunla görürsem, hayalarını kesip yuttururum."

Ve bu, dostum, boş bir tehdit değil. 17

Isla

ORTA - ŞİMDİKİ ZAMAN

"İşte buradasın, seni pis küçük bahçıvan."

Holland'ın sesini duyunca, çimlerin kenarındaki rengarenk çiçeklerden dönüp gülümsedim. Uzun bir çalışma haftası, okul işleri ve genel koşturmacadan sonra, Hugh'un doğum günü kutlamaları için Kilblair Kalesi'ne geri döndüm. Kutlamalar bu sabah yerel havaalanına yaptığımız yolculukla başladı. Özel terminale yönlendirildik ve orada, çılgınca mutlu on yaşındaki oğlum, sadece atıştırmalıklar için orada olan küçük kardeşi ve yeni kuzenleri Wilder'ı kardeşime teslim ettim. O çılgınca mutlu *değildi*. Van'ın parlak özel jetini gördüğünde bile.

"Sürtük..." Parmaklarımı ağızıma bastırıp şok olmuş gibi davranıyorum. "Bir an için başka bir şey söyleyeceksin sandım."

"Böyle bir şey düşündüğüne şaşırdım!" Saçmalığına devam eden Holland, güneyli bir aksanla "Tanrı seni korusun" der gibi konuşur. Ama Holland Oregon'dan, güneyin derinliklerinden değil. Kollarını kavuşturan yengem yanıma gelir. "Özellikle de senin kirli sırrını endişeli kardeşinden sakladığım halde. Aylarca... aylarca!"

"Van'dan bahsediyorsan" - ki geçen yıl bir partide onun odasından gizlice çıkarken beni yakaladığı için bahsettiği kişi oydu - "Sandy bu hafta beni uyarmaya çalıştı bile. Gerçi buna gerek yoktu."

"Aynen öyle. Kendi hatalarını yapabilecek yaştasın."

"Onu tanımlamanın bir yolu da bu," diye mırıldanıyorum.

"En azından güzel bir hata." Komik bir şekilde kaşlarını oynatıyor. "Peki dün gece? Sanırım sadece emin olmak istedin?"

"Aynı hatayı iki kez yaptığımı mı ima ediyorsun?"

"Bir şey bana bana o bir tekrar suçlu diyor
gülümsemesini gülümsemesini saklamaya çalışmadan.

"Yorum yok."

"Sadece zevk almazsanız bu bir hatadır. Eğer yardımcı olacaksa, bunu veri örneklem büyüklüğünüzü artırmak olarak düşünebilirsiniz."

"Boyutu mu?" Kendimi tutamayıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, aynı durumla tekrar karşılaşırsan diye." Bir süre durdu.

"Boyut sorun olsaydı, kesinlikle aynı duruma düşmezdin.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," diye cevap verdim, gömleğimden görünmez tüyleri alırken.

"Tamam. Sadece onayla ve devam edelim."

"Neyi onaylayayım?"

"Örnek boyutu." Holland burun kıvırdı, sonra elini ağzına kapattı. "Sanki ayrıntıları soruyormuşum gibi geldi - çevresi, uzunluğu falan." Ellerini uzattı, kaçan balığı anlatan balıkçı gibi.

"Ama ben öyle bir şey istemiyorum." Yüzünü buruşturarak ellerini arkasına sakladı.

Tanrım, Holland'ı seviyorum. O, burayı ferahlatan bir esinti gibi. "Yine, yorum yok."

"Sadece iyi vakit geçirdiğini bilmek istiyorum. Alexander'ın ikinizin arasında olanları nasıl fark etmediğini ancak Tanrı bilir."

Yüzünü yelpazeyle serinletir. "Kıvılcımlardan bahsetmişken."

"Beni rahatsız ediyor," diye mırıldanıyorum, kardeşimden bahsedilmesini görmezden gelerek.

"Ya da belki de doğru yönde, şeye bakılırsa... Tamam, artık susacağım."

"Menekşeler erken açmış," diyorum, sönük bir gülümsemeyle.

"Çok güzeller. Mart ayında genellikle menekşeler açmaz mı?"

"Biraz erken, ama hava ılık."

"Sen öyle diyorsan öyledir," der, hırkasını daha sıkı sarar. "Bahçıvanlık konusunda pek bilgili olduğumu söyleyemem."

"O zaman kirli bir bahçıvan değilsin?"

"Sadece yakalanmayacağım zaman. Çiçekler hakkında tek bildiğim, vazo içinde değil, toprağın içinde en güzel göründükleri."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Neyse, sana bir davetiye vermek için geldim. Kennedy margarita yapıyor, acaba seni de ikna edebilir miyiz diye merak ettim."

"Çok isterdim, ama çocuklar döndüğünde eve gitmem gerekiyor."

"Neden gece kalmıyorsun? Onlar dönene kadar, biz de şarkı söylemiş oluruz."

"Mutlu yıllar," dedikten sonra yüzümüzü pasta ile doldurduk, geç olacak. Kalın, sabah okula giderken evlerine uğrayıp kitaplarını ve eşyalarını alın.

Bu ilk kez olmuyor. Sandy ve Holland'la burada olmayı seviyorum, ama misafirperverliklerini suistimal etmemeye dikkat ediyorum. Ne de olsa onlar yeni evliler.

"Beni görmekten bıkmadın mı?"

"Kesinlikle." Gözlerini devirerek kolunu koluma taktı. "Bu küçük, kalabalık kulübede hiç huzur bulamıyorum." O devasa cepheye geniş bir hareketle işaret ederken, biz kaleye geri döndük. "*Burası* senin evin," diye ekledi, kolumu sıkarak. "Her zaman öyle olacak. Bir palyaço grubuyla birlikte ta ınsan bile, bana bir şey diyemezsin."

"Bu çok saçma, ekselansları. Palya olar  rk t c d r."

"Kendi zindanına sahip olmak da  yle, *Leydi Isla*. Hadi, kal," diyor ve ba ını pazıma yaslıyor.

Evde beni bekleyen şey, çocuklar yatmaya gittikten sonra boş bir ev ve muhtemelen web sitemle ilgili bazı i ler. Yalnızlık. Sıkıntı. "Peki, madem kararlısın."

"Yaşasın! Biraz sarhoş olup kızların sırlarını payla aca ız."

"Fikrimi değiştirmek için çok mu geç?" Holland gülüyor. "Ama önce köy dükkanına u ramam lazım."

"Neden?" Durdu umuzda kolları kollarımdan kayıyor. "Raflarında yedi tane falan şey var."

"Ve o şeylerden biri de doğum günü mumları." Sandy'nin a  ısı Dougal, bu yıl Hugh'un pastasını yaptı, ama hiçbir yerde doğum günü mumu yok. "Daha önce almayı d   nm  t m ama unuttum," diyorum, kot pantolonumun arka cebini ok ayarak araba anahtarlarımı kontrol ediyorum, sonra onların  n kapının yanındaki  antamda olduğunu hatırlıyorum.

"Mumlar olmadan doğum günü pastası olmaz," diye omuz silkiyor. " amdan mumları da kullanamazsın." Merdivenleri çıkıp açık Fransız kapılardan geçiyoruz. "Ben de gelmemi ister misin?" diye soruyor.

"Sorun değil." Kafamı hızlıca sallıyorum.

"Kennedy'ye beklemesini söyleyeceğim."

"Hayır, sen git. Ben biraz gecikerim." Giriş holüne doğru dönüyorum.

"Çabuk dön," diye seslendi, ters yöne doğru ilerlerken. "Sen olmadan başlayabiliriz, ama yetişmen gerekecek. Muhtemelen terasta olacağız," diye ekledi, arkasını dönüp geriye doğru yürümeye başladı. "Ateşi yakıp tüylü battaniyeleri çıkaracağım."

"Umarım kaplan derilerini kastetmiyorsundur."

"İğrenç! Alexander bunların gerçek olduğunu söylediğinde neredeyse ölecektim. O eski püskü şeyler delik deşik."

"Aradığın kelime antika, sevgilim."

"Pis," diye karşılık verir ve beni ön kapıya kadar güldürür.

Holland'ın tüylü battaniye planlarına rağmen, hava İskoçya'nın ilkbaharı için oldukça ılık. Yani, ceket havası değil, hırka havası demek istiyorum. Ancak burayı takip etmeye devam edin, çünkü İskoçya'da hiçbir şey kesin değildir, en azından hava durumu.

Yaşlı Range Rover'ımın tekerlekleri çakıl taşları üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarırken, artık kapısı *olmayan* ama hala heybetli gri taş portikosu *bulunan* Batı Kapısı'ndan sağa dönüyorum. Sessiz kırsal yolun diğer tarafında bir araba park etmiş

ama buna pek aldırmiyorum, çünkü dikiz aynamda kale güneş ışığında parılıyor, İskoç bayrağı surların üzerinde sarkık bir şekilde dalgalanıyor. *Hava mevsim normallerinin çok dışında*. Engebeli tepeler bile her zamanki sisli grisi yerine yeşil ve davetkar görünüyor.

Köyde bir bakkal, bir kafe, bir pizzacı, iki pub ve bir patates kızartması dükkanı var. Dükkanın önüne arabayı park ediyorum, sokakta balık ve patates kızartmasının keskin kokusu yayılıyor.

Sadece doğum günü mumları değil, kutlama ürünleriyle dolu döner bir standda sayı şeklindeki gümüş renkli havai fişekler de bulduğumda hoş bir sürpriz yaşıyorum. Bir ve sıfır rakamlarını alıp ödedikten sonra arabama dönmek üzere yola çıkıyorum ki telefonum çalıyor.

EKRANDA **"VELAYETİ OLMAYAN EBEVEYN"** yazısı belirir. Şu anda eski eşim Tom, telefonumda bu şekilde kayıtlıdır. Ama bu durum değişebilir. Onunla konuştuktan sonra sık sık değişir. Bazen *"Tom the Tool"* (Aptal Tom) veya *"Tom the Tossot"* (Sersemi Tom) olur. Bazen sadece *"Sperm Donor"* (Sperm Bağışçısı) olur. Gerçekten kızdığımda ise *"That Fucker"* (O Pislik) olur. Bunu sadece çocuklar etrafta yokken yapıyorum. Onların babası hakkındaki duygularımı kendime saklamaya çalışıyorum.

Her neyse, cevap vermemeyi düşünüyorum ama cazip geliyor.

"Paris nasıl?" Bu, *"Umarım Eyfel Kulesi üstüne düşer"* demekten daha iyi bir başlangıç.

"Ne? Oh, sonunda gitmedim," diye cevaplar Tom, o aşırı modüle edilmiş ses tonuyla. Sahte, sahte, sahte. Glasgow'un zorlu bir bölgesinde büyümüş, bunu ona karşı yargılamıyorum. Onu yargıladığım şey, bunu benden saklamış olması. En azından, şimdi onu yargılıyorum. O zamanlar (aptalca) onu affetmiştim.

"Oh, ne yazık," diye biraz fazla neşeyle ekliyorum. "Sanırım Carly, çocuk cezaevinden günlük izin alamadı."

"O..."

"Ne olduğu umurumda değil, umurumda olan şey bugün oğlumuzun doğum günü olması ve ona verdiği sözü tutmamış olman."

"Hala bu konuyu konuşmaya devam etmiyorsun, değil mi?" diye sert bir ses tonuyla karşılık verir. "Özür diledim. O tarihleri karıştırmış."

"Ama sen Paris'te değilsin. Hugh'un yine de doğum gününü seninle geçirmek isteyebileceği aklına gelmedi mi? İkinci tercihin olsa bile?"

"Arsenal maçını kaçırmazdı. Bunu nasıl başardın ki?"

"Sandy ayarladı," diye geçiştiriyorum, Tom'a hiçbir şey söylemek istemiyorum. Adam bir sinsi. Bunu anlamamın biraz zaman alması ne yazık.

"Mantıklı. Haberlerde arkadaşının orada olduğunu gördüm. Rus olan mı?" Ben hiçbir şey söylemedim, Tom tekrar denedi. "Kulübün kontrol hisselerini satın almaya hazırlandığını tahmin ediyorlardı. Adı neydi?"

"Adını biliyorsundur."

"Van." Dudakları, sanki bu tek heceli kelimeyi söylemekten hoşlanmıyormuş gibi bükülüyor. Tom bizim geçmişimizi bilmiyor, ama bazen şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum. "Sanırım Rus'un özel jetiyle de gelmişler."

"Ne istiyorsun, Tom?"

"Seninle konuşmam lazım." Ona defolup gitmesini söylemeden önce, "İstersen Kilblair'i arayabilirim," diye ekledi.

"Hoşuma gitmiyor." Arabamın uzaktan kumandasına basarak kapıyı açtım ve çantamı içeri attım. "Ve Sandy'nin, bir daha buraya adım attığında seni vuracağını söylediğinden neredeyse eminim. Muhtemelen sadece bacağından." Omuz silktilim. "Ama her şeyi elde edemezsin."

"Ama o orada değil, değil mi? Arsenal'de."

Bunu nereden biliyor? "Bugün yapmam gereken işler var." Ve ona bir daha yardım etmek istemiyorum. Oğlumuzun doğum gününü mahvetmesi bardağı taşıran son damla oldu.

"Izzy, lütfen. Yardımına ihtiyacım var."

"Ha!" Omuzlarım bu sesin gücüyle içe doğru yuvarlanır. "Bak, Sandy'den okul ücretleri için yardım istediğini zaten biliyorum. Ne kadar işe yaramaz olduğunu tartışmak için buluşmamıza gerek yok."

"Mesele okul harçları değil, Tanrı aşkına. Başım belada!" "Peki

bu beni neden ilgilendirsin ki?" diye soğukkanlılıkla soruyorum.

"Bilmiyorum. Belki de benim cenazem için çocuklara yeni takım elbise almak istemediğin içindir?" Sesinde, bana hiç de hoş gelmeyen bir çaresizlik var.

"Neden bahsediyorsun?"

"Izzy, lütfen. Kilblair'deyse..."

"Köydeyim."

"Kafede buluşalım mı? Sana yalvarıyorum."

Tom bir sinsi adamdır, ama onu hiç yalvarırken görmedim. Yolcu koltuğundan çantamı alıp sürücü kapısını çarparak kapattım. "Umarım önemli bir şeydir," diye mırıldandım ve önemli değilse onu ezip geçeceğime dair kendime yemin ettim.

"Teşekkürler." Cevabı rahatlamış gibi geliyor. "On dakika içinde orada olurum."

*

Köydeki kafe biraz şirin, ama yağlı kaşık türünden bir yer değil.

Pencerelerde krem rengi kafe tarzı perdeler asılı, mobilyalar çoğunlukla Windsor tarzı mutfak sandalyeleri ve plastik çiçekli masa örtüleri ile kaplı küçük masalardan oluşuyor. Turist sezonunda işlerin çok iyi gittiğini duydum, ama bugün, arka masada çaydanlık başında dedikodu yapan birkaç yaşlı kadın dışında ortalık sessiz. Bir kahve sipariş etmeyi düşünüyorum ama cimri davranmamaya karar verip Tom'a da bir tane sipariş ediyorum. Onları pencereye götürüyorum ve saatime bakıyorum. Beş dakika içinde gelmezse, cenaze töreni olsa da olmasa da buradan ayrılacağım.

Tom aldatmadığı zamanlarda, kötü bir koca değildi. Ama en iyisi de değildi. Çoğunlukla iyi geçiniyorduk. Sanırım onun ilgime olan ihtiyacını sevgiyle karıştırıyordum, ama evlenip bir süre aynı çatı altında yaşadıktan sonra, onun sadece birlikte olmadığımız zamanlarda ilgimi istediğini fark ettim. Aynı çatı altında, sanki orada hiç yokmuşum gibiydim. Yani bu, tutku ya da derin ve kalıcı bir aşk evliliği değildi, ama

birbirimizi önemsiyorduk. Ya da belki ben önemsiyordum, o ise kendi işine bakıyordu. Artık kendime bu soruyu sormuyorum.

Aceleyle evlendim ve bunun için Van'a teşekkür etmeliyim. Tom'a aşık olmadığımı biliyordum, ama onu sevebileceğime inanacak kadar onu seviyordum.

Bana karşı iyiydi, ihtiyacım olduğunda nazikti. Ama bu durum düğün günümüzden sonra pek uzun sürmedi. Sandy'nin neden benim bir hata yaptığımı söylediğini anladım. O, Tom'u sosyal statü peşinde koşan biri olarak tanımlamıştı (muhtemelen kardeşim onun hakkında söylediği en övgü dolu sözdü) ve ben de Sandy'yi snob olmakla suçlamıştım. O zamanlar benim için en önemli şey, Tom'a deli gibi aşık olmasaydım, o da kalbimi kıramazdı. Ama bu, onun beni incitmediği anlamına gelmiyordu. Ve Sandy haklıydı, Tom bir sosyal tırmanıcıydı. Bir dükün kız kardeşiyle evlenmek, ona ilk başta piyango kazanmak gibi gelmiş olmalı. Benim hayatın o yönüne hiç ilgi duymamamı nefret ediyordu. Unvanım. Balolar ve kır evleri. Sanırım beni, onun için bir giriş bileti olarak görüyordu.

yüzde birlik kulüp. Ama aristokratlar her zaman zengin değildir ve ben zaten hiçbir zaman zengin çevrelerde bulunmadım.

Onu, çok genç, çok İspanyol dadımızla yatakta yakaladığımda, sanırım bu neredeyse bir rahatlama oldu.

Kapının üzerindeki eski moda zil çalar. Velayet hakkı olmayan ebeveynden bahsedince ortaya mı çıkıyor? Tom olduğunu bildiğim kişi içeriye sendeleyerek girer ve ben "*kişi*" diyorum, çünkü taktığı büyük boy aviator güneş gözlüğü, fötr şapka ve atkısı yüzünden yüzünü göremiyorum. Birkaç yıl önce kırk yaşına girdiğinden beri biraz moda kurbanı olmuştu (ben buna "üzücü moda" adını takmıştım), ama onu hiç bu kadar... tuhaf görmemiştim.

"Izzy." Elini sandalyemin arkasına koydu, eğilip yanağıma öpücük kondurmak istedi, ama ben tiksintiyle yüzümü çevirince vazgeçti. "Şey, gelmiş olduğun için teşekkürler."

"Bana pek seçenek bırakmadın." Yalvararak. "Bu ne böyle...?" Yüzümü işaret ettim.

"Ne?"

"Güneş gözlüğü ve şapka kombinasyonu. Gizli mi seyahat ediyorsun?" Kahkaham taş gibi bir sessizlikle karşılanır. "Sen bilirsin," derim, ellerimi kova büyüklüğündeki kapuçinomu sararak.

"Gülabilirsin," diye karşılık verdi.

"Sanırım az önce yaptım." Plastik masa örtüsünden ön kollarımı çekip, fincanımı kaldırıp bir yudum alıyorum. Fena değil ama Sandy'nin makinesinden çıkan kahve kadar güzel değil. Sanırım onu üstün kılan, Edinburgh'daki küçük bir kavurma makinesinden gönderdiği çekirdekler. "Öyle giyinerek, kaçınmaya çalıştığın dikkatten daha fazlasını çekeceksin," diye ekliyorum.

"Devam et, küstah ol," diyor, şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Tehlikedeyim." Eşarbını çözdüğünde, gözlerinin altındaki koyu mavi lekeleri fark ediyorum. "Hayatımı kaybetme tehlikesindeyim."

"Tamam." Diye iç çekiyorum. "Sanırım bana neler olduğunu anlatsan iyi olur." Daha önce bu kadar dramatik bir tavır sergilediğini hatırlamıyorum.

"Harris'teki olaylar yüzünden. Başım belada."

"Bu haber değil, Tom." Birkaç yıl önce, Hebridean adası Harris'te bir golf kulübü projesine yatırım yapmıştı — elindeki tüm parayı bu projeye yatırmıştı. Apartmanlar ve bir kulüp evi inşa edilecekti, ama önce bir içki fabrikası, bir marina ve kim bilir başka neler açılacaktı. Burası, yüksek dağlık bölgenin mücevheri, gri göçebe elitler için İskoçya tatili merkezi olacaktı. Ama ben onu Camila'yla yatarken bulmadan aylar önce, o zaten ciddi mali sıkıntılar içindeydi. Sandy'yi birkaç kez bu işe dahil etmeye çalıştı, ama benim aksime, kardeşim Tom'la iş yapmayacak kadar zekiydi. "Bu işler yıllardır devam ediyor."

"Biliyorum, ama olay ikinci kez çökmek üzereyken biraz para ödünç aldım ve şimdi o piçler geri istiyorlar."

"Sık dişini ve iflasını ilan etmen gerekecek." Sandalyede geriye yaslanıp kollarımı kavuştururken ağzım sıkılaşıyor. Evliyken bir iki kez bu noktaya gelebileceğini düşünmüştüm.

"Cesaretini topla," diye tekrarlar, başını ellerinin üzerine eğerek bana kel kafasını gösterir. "Uygun," der, tekrar başını kaldırarak. "Her iki diz kapağıma da birer tane vurabilirim. Ya da belki kafama."

"Neden bahsediyorsun?" Fincanı tabağa koyarken tabağı tıkırdatıyorum ve onun dokunulmamış kahvesini kenara itmesini izliyorum.

"Kötü adamlar, Iz." Sesi alçaldı, Tom ön kollarını masaya dayadı ve eğildi. "Kötü adamlardan bir sürü para borç aldım ve

geri ödeyecek param yok."

"Oh, Tom." Elim kalktı. Sanırım ona tokat atmak istiyorum. Ama yerine elimi indirdim.

"Neden böyle bir şey yaptın? Kimlerle uğraşıyorsun?"

"Her şeyi kaybetmemek için," diye ağladı. "Kiminle olduğunun önemi yok. Sadece yardımına ihtiyacım var."

"Ne kadar?"

"Çarşamba gününe kadar yüz bin dolara ihtiyacım var."

"Yüz bin dolar mı? O kadar param yok! Üzgünüm Tom, olsa bile sana vermeyeceğim."

"Peki ya ev? Onu rehin verebilir misin?" diye sordu, benim iğneleyici sözlerimi görmezden gelerek.

"Çarşamba gününe kadar mı? Hayır, Tom. Ayrıca evin çöküntüsü var, bunu biliyorsun. Sigorta şirketi araştırıp talebe ilişkin bir sonuca varana kadar hiçbir şey yapamam." Öyle olmasaydı, şimdiye kadar satmış olurum herhalde.

"Ve açıkçası, senin *çok hızlı zengin* olma planına tutunabilmen için çocukları evsiz bırakma riskini göze alamam."

"Peki ya babalarının kafasını yerinde tutmak için? O zaman yapar mıydın?"

"Bilmiyorum. Düşünmem gerek."

"Izzy," diye acı dolu bir iniltiyle, sandalyesine geriye yaslanarak diyor. "Seni incittiğimi biliyorum, ama bir zamanlar beni sevmiştin." Yüzümü buruşturuyorum. "Çocukları düşün."

"Onları düşünüyorum. Onların başını sokacak bir evi olmasını düşünüyorum. Ebeveynlerinden birinin hayatta kalmasını düşünüyorum." Kalpsiz gibi geldiğimi biliyorum, ama o sadece dramatik davranıyor. Bir tür sıkıntı içinde olduğuna şüphem yok, ama bu arada benden para koparmaya çalışacağını da hiç şaşırmam.

"Peki ya Sandy? Onu bana yardım etmesi için ikna edebilirsin."

Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten. "Eğer biri seni öldürecekse," diyorum, tatlandırıcı poşetine uzanırken, "Sandy mezarı kazmayı teklif edebilir."

Tom'un eli uzanır, parmakları bileğimi kavrar. "Şaka yapmıyorum. Beni gerçekten öldürecekler." Sesindeki çılgınlığı ve gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

Ciddi mi? "Onların gerçek yatırımcılar olduğunu sanıyordum, ama meğer onlar şöhretli tefecilermiş. Organize suç, İz... Onlar lanet olası suçlular! Silahları vardı. Beni bir depoya götürdüler." Bakışları içe dönüyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. "O kadar korkmuştum ki, neredeyse altına işeyecektim. Bana yardım etmelisin, Isla." Başını eğiyor. Sanırım gerçekten ağlıyor.

"Polise git." Bana yaptıklarına rağmen, kendimi bileğimi çevirip parmaklarını benimkilerle kavrarken buluyorum.

"Daha çabuk ölmemi mi istiyorsun?" Başını kaldırıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "İşinde paran var mı? Nakit akışın?"

"Henüz kar elde etmediğimi biliyorsun." Çevrimiçi perakendecilikte sadık alıcıların veritabanını oluşturmak yıllar alabilir. Ayrıca, ben ortalama bir müşteriye hizmet vermiyorum. Alıcılarımın özenle ikna edilmesi ve yüksek kaliteden daha fazlasıyla ikna edilmesi gerekiyor.

"Sandy'den borç alabilir *misin*?"

"Ondan para mı isteyeyim?" Ama aslında para istemiyorum, daha çok ikimizin de bunu yapmayacağını bildiğimizi hatırlatıyorum.

"Ona yalan söyleyebilirsin, yeni bir çatı için paraya ihtiyacın olduğunu falan söyleyebilirsin."

"Olmaz."

"O zaman belki onu yatırım yapmaya ikna edebilirsin..." "Zaten yapmayacağını söyledi."

Tom dirseğini masaya dayadı ve başparmağının eklemine dişlerine bastırdı.

"Üzgünüm, bebeğim."

"Ben de üzgünüm." Onun bu durumda olmasına üzgünüm. Polisten başka ona yardım edebileceğim bir yol bulamadığım için üzgünüm. "Ne yapacaksın?"

"Yapabileceğim tek şeyi."

"O da ne?"

"İyi niyetinize başvurmak." "Bana mı? Söyledim ya, benim iyi niyetim yok..."

"Dediler ki... seninle görüşeceklerini söylediler. Kısmi ödeme olarak."

"Ne?" Sözleri, omurgamdan aşağı buz gibi parmak uçları kayıyor. "Hayır."

Elimi geri çekerim. "Hayır, sanmıyorum."

"Lütfen, Izzy. Sana zarar vermeyeceklerine söz verdiler."

"Seni öldürecekler ama bana iyi davranacaklar mı? Gerçekten mi, Tom. Bunlar güvenilir suçlular, öyle mi?" Cappuccino'm midemde kahve peynirine dönüşürken, yanımdaki sandalyeden çantamı alıp, elimi içine sokarak araba anahtarlarımı ararım.

"Krallığın bir üyesinin kız kardeşine zarar vermezler."

"Hayır." Panikle boğazımı yutkunarak, sandalyeden neredeyse zıplayarak kalktım, sandalyenin ayakları muşamba zeminde gıcırdadı. "Beni yaşayan en büyük aptal sanıyor olmalısınız. Suçlularla görüşmüyorum. Ben insan ticareti yapılacak biri değilim."

"Benim yerime değil. Sadece seninle konuşmak istiyorlar."

"Oh... siktir git," diye tısladım, diğer masadaki yaşlıların keskin bakışlarını görmezden gelerek.

"Eğer yapmazsan beni öldürecekler!"

"Eh, bu riski almaya hazırım." Fincanımı alıp tezgaha geri götürürken, dükkanın sahibi Annie'ye hızlıca gülümserim. Bu durumdan bir an önce kurtulmak istesem de, köylülerin nasıl konuştuğunun da farkındayım.

Kahve içmek için gelmiş. Kendisi içtikten sonra fincanını kaldırmak için fazla kibirli.

"Kendisi" dük. "Kendisi" ise benim, ama aslında artık Holland olmalı.

Ancak, Tom'un beni takip ederken yaptığı sızlanmalara bakılırsa, geri getirilmeyen fincan muhtemelen dedikoduların konusu olmayacak.

"Izzy!"

Sessiz ana caddeyi koşarak geçerken, cevap vermeyi kendime engelleyerek anahtarlığı arabaya doğrultuyorum. Araba kilidi açılırken *bip* sesi çıkarır, ancak Tom'un avucunun kapıya değdiği anda kapıyı açamam.

Tom'un eli kapıya dokunur.

"Onlara senden bahsetmedim, ama biliyorlardı. Yardım etmeyeceğini, boşandığımızı söyledim, ama sonra çocukları konuya soktular."

"Ne?" Damarlarımda dolaşan kan buz gibi soğuk, kafam otomat gibi dönmeye başlar. Sesimi bulduğumda, hissettiğimden çok daha güçlü çıkar.

"Çocukları *nasıl* yetiştirdiniz? Tam olarak ne dediler?" diye bağıriyorum, o durakladığında. Kelimelerini seçiyor gibi görünüyor.

"İsimlerini biliyorlardı. Hangi okula gittiklerini. Önerdiler, hayır" — elini saçlarının arasından geçirir — "daha çok, onlara bir şey olursa yazık olur gibi ima ettiler."

Korku, buz gibi soğuk bir el gibi iç organlarımı sıkıca kavrar ve acımasız bir yumruk oluşturur. Bu, televizyon dizilerinde sıkça kullanılan bir klişe gibi geliyor. Ya da aniden çocuklarım için dehşete kapılmasaydım, öyle düşünebilirdim.

"Sadece bir toplantı," diye ekliyor Tom aceleyle. "Londra'da. Yarın."

"Yarın mı?" Kendimi çok, çok hasta hissediyorum.

"İstersen çocukları okula ben götürürüm."

Gözlerimi kırıştıtırıp kendime geliyorum. "Ne kadar da cömertsin." "Öyle yapma. Seni bu işin dışında tutmaya gerçekten çalıştım."

"Yeterince uğraşmadın." Yararsız sözlerimin ardından dudaklarımı sıkıştırırım. Tom sadece kendisiyle ilgilenir. Bunu çok geç fark etmem ne yazık. Oğullarımızı sever, ama çoğunlukla kendisinin bir uzantısı olarak. Adamın şişirilmiş bir egosu, hiç hak etmediği bir büyüklük duygusu var. Beni kurtarmak için asla yanan bir eve girmezdi, evliyken ve beni sevdiğini söylerken bile. Dünyada benim için

biri kardeşim, ona güvenmemeyi öğrenmeye çalışıyorum.

Diğeri ise Van. Kalbimi ona emanet edemeyeceğimi kanıtlayan adam.

Tom bana asla bir Aston Martin hediye etmez. Üşüdüğümde bana hiç ceketini vermedi.

"Halka açık bir yer olsun dediler. Sen seç."

"Oh, harika!" Bu sözleri duyuyorum - kendi sesimle de. Ama zihnim milyonlarca başka şeyle meşgul olduğu için bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor. Gitmezsem ne olacağı. Ve bunu Tom için söylemiyorum, o daha önce önemseydiğim insanlar listesinin en altında bile değildi, şimdi ise umursamadığım insanlar listesinin en başında.

"Belki de sadece bir tür ödeme planı yapmak istiyorlardır," diye geçiştiriyor.

"Benim için mi? Borçlarını ödeyebileceğim bir yol mu?" Bu düşüncüyü kafamdan silip attım, ama yüzümdeki dehşeti görmüş olmalı.

"Öyle değil," dedi kederli bir sesle. Kapıdan geri çekildi ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Kılık değiştirmeyi unutmuşsun," diye mırıldandım, omzumdaki çantamın askılarını düzelterek. "Bana zarar verirlerse, Tom, Sandy'nin ne yapacağını biliyorsun

—

"Hayır, Iz. Yapmazlar." Elime uzanır. Korku, elimi tutmasına izin verir. "Sadece, benim işimin arkasındaki beyin senin olduğunu, benim ise sadece cazibesi olduğumu bildiklerini kastettim."

Elimi geri çekerim. Bu kadar korkmasaydım, gözlerimi devirirdim. Ya da onun gözlerini devirirdim. Eskiden onun çekici olduğunu düşünürdüm. Ve zararsız.

Bizim aşk hikayemiz büyük bir aşk hikayesi değildi ve bunun beni bir şekilde koruyacağını düşünmüştüm. Açıkçası, onun ihanetini tahmin edecek kadar hayal gücüm yoktu.

"Finansal işleri hallettiğini," diye ekliyor, "ve hesapları yaptığını."

"Onlar istemiyorlar istemiyor ile tanışmak benimle çünkü ben
bir bir çünkü bir

"Hayır, gerçekten. Sanırım bu yüzden seninle konuşmak istiyorlar." "Ne düşünüyorum biliyor musun? Senin tam bir pislik olduğunu."

O bir kurbağa. Bir sansar, bir sıçan!

Bana başka seçenek bırakmadı.

Görünüşe göre suçlularla bir toplantıya katılacağım. Ve bunu ona asla affetmeyeceğim.

İsla

"Senin için arama ekibi gönderecektik," Holland, ben terasa çıkarken seslendi.

Güneş artık çok daha alçalmıştı ve köyden dönüş yolu sadece bu yüzden değil, başka nedenlerden dolayı da sinir bozucuydu. Tepeler uğursuz bir şekilde yükseliyordu ve ağaçlar arkasına saklanmak için ideal yerlerdi. Kale kapısının ötesinde terk edilmiş olan araba bile potansiyel bir tehlike kaynağıydı. Kale avlusuna ulaşana kadar kendimi güvende hissetmedim. Ve şimdi, bu kız gibi görünen ikiliyi polar battaniyelerin altında birbirine sarılmış halde görünce, kendimi tekrar nefes almaya zorlayabiliyorum.

"Kimi gönderecektin?" Sesime biraz neşe katmaya çalışıyorum.

"Gertie, tabii ki," diyor, sadık Labrador'umun arkamdan sürünerek gelmesini izlerken. Nereye gidersem, o da peşimden gelir. Mutfakta biri yoksa tabii, çünkü o zaman o da güzel havalarda ortaya çıkan bir arkadaşla dönüşür. "Hey, Gertie kızım." Kuyruğunu heyecanla sallayan (sabit olmayan) arkadaşım beni görmezden gelerek, şarküteri tabağının kokusunu ve Holland'ın okşamalarını takip etmeye başlar.

"Üzgünüm, iş meselesi." Holland'ın oturduğu Lutyens bankının karşı ucuna oturarak belirsiz bir açıklama yapıyorum. Kennedy hafif ceketinin kapüşonunu çekmiş, Holland ise çizgili çoraplar giymiş, parlak tasarımcı spor ayakkabılarını taş döşemelere bırakmış. Kadınlar birbirine benziyor olabilir, ama stil olarak birbirlerinden çok farklılar. Kennedy daha retro bir stile sahipken, Holland kızsı her şeyi tercih ediyor. "Köşedeki dükkandan çıkarken bir telefon aldım, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kafeye götürdüm ve sorunu hallettim." İçim birdenbire kramp giriyor, ama yalanlarımdan dolayı değil. Düşünme. Şimdi değil.

Daha sonra ilgilenmek üzere endişeler dolabına koy.

"Seni suçlamıyorum," diye şikayet ediyor Holland, tahmin edilebileceği gibi. "Buradaki Wi-Fi gerçekten berbat."

Potansiyel suçlularla bir toplantıya zorlanmaktan daha mı kötü? Hayır. Ama bahanemi iyi seçmiştim: baldızım, kaledeki

Kale'deki telefon ve internet hizmeti onu düzenli olarak çıldırtıyor. Mum satın almak ve Tom ile sohbet etmekten daha uzun süre ortadan kaybolmuştum. "Ayrıca davetini kabul etmeye karar verdim, bu yüzden eve gidip çocukların okul üniformalarını aldım." Ayrıca yarın suç örgütü üyelerinden birkaçıyla yapacağım toplantı için bir kıyafet hazırladım. Tanrım, yardım et, o içkiye ihtiyacım var.

"Yaşasın!" Holland, sevinen bir bebek gibi ellerini çırpıyor. "Margarita zamanı!

Sadece bir ya da iki tane geridesin."

"Dört dene," diye araya girdi Kennedy. "Ve tüm bunlara sahipken bağlantı kurma konusunda şikayet edemezsin." Bardağını arkamızdaki görkemli ve eski evin ve önündeki geniş bahçelerin yönüne doğru salladı.

"Ben düzenli olarak doğayla buluşuyorum," diye şikayet ediyor Holland. "Ama bazen bir kız yeğeniyle ve kız kardeşiyle konuşmak ister, ve pencereden dışarı sarkarak sinyal almaya çalışmak hiç de eğlenceli değil. Pencereleden dışarı, surların üzerine. Bir keresinde bayrak direğine tırmanmayı bile düşündüm."

"Bayrak direğine mi?" Kennedy gülerek cevap veriyor.

"Direği kullanamayacağımı mı söylüyorsun?" diye soruyor Holland. "Bilmeni isterim ki, Fuzzy Clam'daki kızlara dolar dolu G-string'leri için rekabet edebilirim."

"Fuzzy Clam adında bir mekan yok," diye araya giriyorum. Oregon'un ücra ormanlarında bile yok.

Holland kahkahalara boğulur ve Kennedy açıklamaya devam eder. "Bu, memleketimdeki barista Jenner'ın yerel striptiz kulübüne verdiği isim."

"Gerçek adı da pek iyi sayılmaz," diye ekler Holland, Kennedy masadan antika bir Clarice Cliff sürahisini kaldırıp boş margarita bardağını doldururken.

"Adı The Pink Oyster." Bardağı masanın üzerinden uzatır.

"Ne kadar hoş," diyorum yüzümü buruşturarak bardağı alıp Holland'ın yanındaki bankta oturuyorum. Holland, polar battaniyesinin ucunu kucağıma atıyor. "Hangi isim daha kötü, emin değilim."

"Tartışmalı." Holland omuz silkiyor ve bardağını kaldırıyor. "Şerefe."

"Şerefe." Bir yudum alıp, limonun neden olduğu titremeyi bastırıyorum.

"Buradaki Wi-Fi kesinlikle herkesi içkiye yöneltecek kadar kötü,"

diyor Holland, bardağını inceleyerek.

"Alexander'dan doğum günün için şu direklerden bir tane kurmasını isteyebilirsin," diyor Kennedy şakayla karışık.

"Telefon direği mi, yoksa direk mi?"

"Sanırım hangisi hoşuna giderse," diye cevaplar kız kardeşi burun kıvrarak.

"Onun hoşuna neyin gideceğini biliyorum," diye mırıldanır Holland. "Bunu yapabilir misin?"

Kafası bana doğru dönüyor. "Yani, çok fazla arazisi var."

"Sandy sizi memnun etmek için elinden geleni yapacaktır, ekselansları."

Ayaklarımı bankın üzerine kıvrarak, bir yudum daha alıp Holland burnunu kırıştırırken gülümsüyorum. O da benimki kadar kendi unvanını seviyor.

Aklım buradan kaderimle olan randevuma atlıyor. Suçlu kaderime.

Benden ne istiyor olabilirler?

"Sormaktan zarar gelmez," diyor Kennedy, mavi, ufalanan peyniri krakerin üzerine koyarken.

O benim aklımı okumadığını fark edince irkildim.

"Tabii. Ona doğum günüm için bir direk istediğimi söyle." Holland'ın ağzı kıvrılır.

"Siz kızlar onun bana ne hediye alacağını çok iyi biliyorsunuz."

"Kulaklarımı kanatmak mı istiyorsun?" diye itiraz ediyorum, ama dikkatimin dağılmasına seviniyorum. "Kardeşimin anatomisi hakkında konuşmuyoruz."

"Sen yokken Gertie'yi Holland'ın külotunu mutlu bir şekilde çiğnerken yakaladığımı söylersem kulakların kanar mı?" Kennedy'nin kaşları alnında yükselirken Holland inliyor.

"Çamaşırhaneden mi?" diye umutla soruyorum.

"Evet!" diye bağırır Holland. "Öyle diyelim."

"Bayan Gertie'yi sergi salonlarından birinden koşarak çıkarken yakaladım. Sanırım bayanlar

salonu, sanırım. Güzel mavi ipek duvar kağıdı olan oda mı? Holland bana Fransızca adını söyledi, ama unuttum."

"*Toile de Jouy*," diye ekledim. "Kağıt Viktorya dönemine ait gibi görünüyor, ama sanki Versay'dan çıkmış gibi. Dior bu yılki bahar koleksiyonunda bu deseni çok kullanmış."

"Duydun mu, Hollandalı sürtük?" Kennedy alaycı bir şekilde sorar. "Tarihe biraz saygı göster ve lanet külotunu çıkarma! İkiisi yakında uygunsuz bir durumda yakalanacaklar, bu sadece zaman meselesi. Haftaya Oregon'a geri döneceğiz ve kale yakında turizm sezonu için açılacak, bu olduğunda bana haber vermeni bekliyorum," der ve bana döner.

"Yaşlı turistlerimiz muhtemelen bir peep show'u çok seveceklerdir. Ancak kalpleri..."

"Sigorta kapsamını artırsan iyi olur!" Kennedy gülüyor.

En azından hayat sigortamla çocukları iyi bir şekilde güvence altına aldım.

Bu düşünce istemeden aklıma geliyor.

"Bana sataşmayı kes!" Holland kıkırdarak polar battaniyenin altına saklanıyor.

"Hey, iyi misin?"

"Ne?" Ona dönerim ve bana baktığını fark ederim. "Üzgünüm." Endişeli düşünceleri silkelemek yerine sinekleri kovar gibi başımı sallarım. "Sadece erkeklerin nasıl geçindiğini merak ediyordum," derim, gülümserim ve yarını aklımın bir köşesine itmek için daha fazla çaba göstermeye karar veririm.

Kennedy ve Wilder sadece birkaç gün daha İskoçya'da kalacaklar ve ben kız kardeşlerinin öğleden sonrasını mahvetmeyeceğim.

Gertie bizi tek tek kandırarak daha fazla peynir yedirir ve içkiler dökülmeye devam ettikçe, sohbet her yere sıçramaya devam eder. Rahatlamaya başlarım ve kendimi haftalardır hiç bu kadar gülmediğimi fark ederim. Her zaman bölümlere ayırmada oldukça ustaydım, ama

tekilanın uyuşturucu etkisi kesinlikle yardımcı oluyor. Ama bu, kız kardeşler dikkatlerini benim aşk hayatıma çevirmeye karar verdiklerinde şok olmadığım anlamına gelmiyor.

"Hadi ama Isla. İlgilendiğin biri olmalı," diye ısrar ediyor Holland, gözlerinde belirgin bir ışıltı var. *Aşk süper kötüsü gibi*. Holland, geçen yıl bir sabah erken saatlerde bir ev partisinde yollarımızın kesişmesinden dolayı Niko hakkında şüpheleri var. İkimiz de utanç yürüyüşümüzü yapıyorduk; ben Niko'nun yatağından, o da kardeşimin yatağından. O zamanlar o benim dadım olarak çalışıyordu.

"Yok." İlgisizce omuz silkiyorum, tuzağı ve komik ifadesini görmezden geliyorum.

"Biri!" diye dramatik bir şekilde ekledi.

"Üzgünüm. Hayatımı olduğu gibi seviyorum." Yani, bazı kısımlarını. *Lütfen Tanrım, yarın her şey yolunda gitsin, bir daha asla şikayet etmeyeceğim*. "Hayatımı karmaşıklaştırmak gibi bir niyetim yok." *Ayrıca*, içimden sessizce ekliyorum.

"Karmaşıklıklar eğlenceli olabilir," diyor Kennedy. "Kendine ilgilenmediğini söyleyen bile.

"Hayatımda bir erkeğe ayıracak vaktim yok. İşlerim, çocuklar ve evim varken olmaz. Çocuklardan bahsetmişken, çok uzun zamandır yoklar, değıl mi?"

"Bir saat önce Alexander'dan mesaj aldım," diyor Holland çabucak. "Konuyu değıştirmeye çalışma."

"Değıl. Sadece ilgilenmediğimi söylüyorum. Ayrıca, nereden başlayacağımı bilemem."

"Bence hanımefendi nereden başlayacağını çok iyi biliyor. Ve kiminle başlayacağını da."

Evet, ona dokunmayarak.

"Kim?" diye sorar Kennedy.

"Gerçekten kimse yok," diye ısrar ediyorum.

"Erkek okulunda sevimli, bekar babalar yok mu?" Kennedy, peynirli krakerden bir tane daha ağzına atar.

Öne eğilerek, tabaktan bir üzüm alıyorum. "Emin değilim. Onları nasıl tanıyabilirim? Gözlerinin altında koyu halkalar mı var? Telaşlı bir ifade mi?"

"Tamam, peki. O zaman bekar babalar yok."

Benim kendi sorunlarım yeterince var zaten.

"Birkaç bekarlar gecesine katılabilirsin," diye önerdi.

"İskoçya'nın kırsalında mı?" Burnumu kırıştırıyorum. "Orada pek fazla seçenek olmaz herhalde."

"Alexander bu civardaki tek dük olamaz," diye ısrar etti Kennedy.

Yüzümü buruşturdum.

"Dükler pek fazla yok," diyor Holland. "Chrissy, birkaç kont ve bir sürü baron olduğunu söyledi, ama Isla ilgilenmiyor." Bana bir bakış atıyor. "Onun çok özel zevkleri var."

"Benim zevkim olmadığını göreceksin. İlişkilere veya karmaşıklığa zevkim yok."

"Bir arkadaşlık sitesine üye olmaya ne dersin?" Kennedy, sanki ben konuşmamışım gibi öneride bulunur. "Bu, arkadaşlık havuzunun boyutunu artıracaktır."

"Ne yazık ki, flört havuzunda çiş var," diyorum ve üçüncü margaritamı çok kolay bir şekilde bitiriyorum.

"Bazı insanlar böyle şeyleri sever," diye cevaplıyor Kennedy.

"Havuzlara işemek mi?" Yüzüm buruşuyor.

"Oh, işte başlıyor." Holland bardağını başının üzerinde sallıyor. "Artık onu durdurmak mümkün değil."

"Neyi durdurmak?" Dikkatim ikisi arasında gidip geliyor.

"Sapıkça konular," diye cevaplar Kennedy, battaniyenin içinden telefonunu çıkarırken gözleri parlayarak.

"Daha fazla alkole ihtiyacım var." Holland başını geriye atar, gözleri kararan gökyüzüne dikilir.

"Drama öğrencisi." Kennedy gözlerini devirdi. "Her neyse, havuza işemek *Cosmo'nun* listesinde yok."

"Oh, *Cosmopolitan* dergisinde bir makale mi?" Bazen Holland ve Kennedy'nin yirmili yaşlarda olduğunu unutuyorum. Bazen de (uygun bir şekilde) benim öyle olmadığımı unutuyorum.

Gözleri telefonuna yapışmış olan Kennedy, kim bilir neyi kaydırıyor.

"İnsanların üzerine işemek ya da insanların senin üzerine işemesini istemek, bu burada var."

"Liste alfabetik değil mi? Su sporları listenin sonuna doğru olurdu."

"Lady Isla!" Holland, bir sürpriz kutusu gibi birdenbire ortaya çıkarak onu azarlıyor. "Şok oldum!"

"Nedenini anlayamıyorum. Uzun zamandır buradayım. Aslında, neredeyse çok yaşıyım."

"Lütfen," Holland alaycı bir şekilde söyler. "Sen

tam bir bebek gibisin." "Bunu söylediğin için

teşekkür ederim."

"Bilgili bir güzelsin."

"Akademik bilgi," diye geçiştiriyorum, Niko'yu ve bana tanıttığı şeyleri düşünmemeye çalışarak. "Bakın, İskoçya'da böyle şeyler var. Hareketli resimler gösteren kare kutular. Bilir misiniz bilmiyorum, ama insanı biraz röntgenci yapabiliyorlar."

"Bu da 'A'dan Z'ye Sapıklık'ta var." Kennedy telefonunu sallıyor. "V

Voyeurism (röntgencilik) anlamına gelir. Başkalarının *sevişmesini* izleyerek cinsel zevk alan kişi," diye ekliyor ve küçük bir dans hareketi yapıyor.

"Bu hiç benim tarzım değil. Biraz dışlanmış hissedirim sanırım."

"Porno izlemek gibi olmaz mı?" diye sorar Holland.

"Fiziksel olarak henüz dahil olmadığın halde hala zevk alıyorsun?"

"Beni çok güldürüyorsun," diyor ve gülerek dizime bir tokat atıyor.

"Mazoşist olmakla ilgilenmiyorum, çok teşekkürler." Bunu, onun elini çekerek kibarca söylüyorum ve iki kadın da gülüyor.

"Bilemiyorum," diyor Holland şarkı söyler gibi. "Hafif bir şaplak eğlenceli olabilir."

"Ben etki oyunu severim," diye ekledi Kennedy, ben şikayet etmeden önce.

"Bir tanıklık alabilir miyim!" diye bağırır Holland, aniden bir Güneyli Baptist papazını canlandırır.

"Senin ve kardeşim kendi odalarınızda ne yaptığınızı gerçekten bilmek istemiyorum."

"Ya da ortak odalarda," diye ekler Kennedy ağır

bir sesle. "Yaşlı ziyaretçilerimize kalp krizi

geçirteceksin."

"Bunu kardeşine söyle," diye cevaplar Holland, gülmekten yüzü kızararak.

"Sen söyle ona. Dominant bir tavır geliştir. Eğer durmazsa poposuna şaplak atacağını söyle." Holland'ın kıkırdamaları gülme sesine dönüşür. "Kaç içki içtin?"

"Bunun işe yarayacağını düşünmek yetmez. Ayrıca, yatak odasında ne yaptığını bilen erkekleri severim. Biraz otoriter erkekleri."

"Huysuz," diye onaylıyor kız kardeşi. "Ama bir kıza o duyguları yaşatmak için *ne* söylemesi gerektiğini bilmeli."

"Peki bu, kink alfabesinde hangi harf?" diye soruyorum kendime. Bu ikisi sarhoşun da ötesinde!

"A, aural (işitsel) anlamına gelir," diyor Kennedy, telefonuna bakarak. "Ama liste, *age play* (*yaş oyunu*) anlamına gelen A ile başlıyor." Bunun üzerine bakışları, neşeyle titremeye başlayan kız kardeşine yöneliyor.

"Kim oynuyor?" diye sorar yirmi dört yaşındaki yengem, gözyaşlarını silerek. "Yaşlı bir erkek bomba gibi olabilir."

"Yani yaşlı birini aramamı mı öneriyorsun?"

"Denemeden yargılama," diye gülerek cevaplar Holland. Kardeşimin gür ses tonu terasın ötesine yayılırken, gülüşü daha da derinleşir.

"Neyi denememi istiyorsun tatlım?"

"Uh-oh," diye fısıldar. "Babam geldi!"

İnleyip gülüyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum, kısmen eğleniyorum, kısmen utanıyorum.

"Ne aydınlatıcı bir sohbet," diye fısıldıyor kardeşim, karısının başına bir öpücük kondurarak. "Çok fazla kulak misafiri olduğumdan değil tabii."

"Seni koca yalancı," der Holland.

"Yukarıya çıkıp bunları çıkarmama yardım eder misin?"

"Önce pasta ve doğum günü şarkıları," diye cevaplar, ellerini kardeşimin boynuna dolayarak.

Bu kadar aşık olan bir çifti izlemek tatlı ama bir o kadar da hüzünlü. Hüzünlü çünkü bu beni bir şekilde eksik hissettiriyor. Ama uzun sürmüyor, çünkü oğullarım terasta koşuşturmaya başlıyorlar.

Hugh ve Archie bana sarılırken, "Benim yakışıklı erkeklerim geri döndü" diye sesleniyorum. Başlarının üzerinden, Wilder'ın karşıdaki bankta annesinin yanına sokulduğunu görüyorum. O çok tatlı bir çocuk ve benim yaramaz çocuklarımdan çok daha sessiz. "Maç nasıldı?" diye soruyorum, onların muhteşem kirli yüzlerine bakarak. Gözlerimden aniden yaşlar süzülür, sinir sistemimi rahatlama gibi bir şey kaplar. Sanki bütün öğleden sonra tek bir uzun nefes almışım ve şimdi o yoksunluğu fark ediyorum. Onları özlediğimden ya da nasıl olduklarını merak ettiğimden değil, çünkü kardeşimin yanında her zaman güvende olacaklarını biliyorum. *Eğer iş o noktaya gelirse*. İkisini bana daha sıkı sararım. "Eğlendiniz mi?"

İki çocuk aynı anda konuşmaya başlar, sözcükler ağızlarından dökülür. *Hayatımın en güzel günü! Pasta ve kola! Özel jetler en iyisidir.* Sözcükler hızlı ve yoğun bir şekilde, dillerinden ve birbirlerinin üzerinden dökülür.

"Arsenal kazandı ve forvet bana formasını verdi," diye bağılıyor Hugh, hafif ter kokan mavi-beyaz formayı burnumun dibinde sallayarak.

"Harika!"

"Bak anne. Üzerine adımı da yazmış! Sakın yıkama, tamam mı?"

"Onu saklamak için cam bir kutu alacağız." En azından kokuyu gizlemek için.

"Bana mutlu yıllar diledi ve beni sevmiş gibi saçımı karıştırdı!"

"Seni kim sevmez ki?" Bir kez daha sıkarak, küçük oğluma dönüyorum.

"Peki ya sen, Archie. Eğlendin mi?"

"Uçakta atıştırmalıklar yedim," diye oldukça mutlu bir şekilde cevap veriyor ve cebinden (muhtemelen) çaldığı fındık paketlerini çıkarıyor. "Üniformalı bayan, daha sonra yemek için eve götürebileceğimi söyledi," diye ekliyor, benim ona baktığımı fark edince.

"Özel jetler büyük uçaklardan çok daha iyidir. Tuvalet için beklemek zorunda kalmazsınız ve koltuklar kanepeler gibidir, isterseniz uzanabilirsiniz."

"Harika."

"Bir tane alabilir miyiz?"

"Muhtemelen şimdilik olmaz." Ya da hiç olmaz.

"Hamburger, patates kızartması ve bol bol pasta yedim!" Archie, hiç sarsılmadan rapor veriyor. Bebeğim boşanmadan beri duygularını yemekle bastırıyor. "Karnım bile ağrımadı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım Bay Vanyin'e teşekkür etmeyi unutmamışsındır."

"Vanyin'e teşekkür etmeyi unutmadın."

"Kim?" diye sorar Archie, yüzünü sevimli bir şekilde buruşturarak.

"Van Amca'yı kastediyor," Hugh üstünlük taslayan bir ses tonuyla söyler. İkili, bankın arkasına doğru başlarını çevirip, "Teşekkürler,

Van Amca!"

Tanrım. Ne zamandır orada duruyordu acaba? 19

Isla

"Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldanırım, Hugh'un günün ikinci doğum günü pastası için içeri girerken. Çocuklar önde koşuyor, diğer yetişkinler onları takip ediyor, Gertie sanki mutfağa ilk ulaşacaklarını biliyormuş gibi arkada sallanarak yürüyor. Biz en arkada kalıyoruz. Çok yakın arkada.

"Üzgünüm, öyle demek istemedim," diye ekliyorum, nezaketsiz davrandığım için kendime kızarak. "Sadece..." Onun profiline gizlice bakıyorum. O koyu renkli kot pantolon ve gece mavisi gömlek, onu ölümcül bir görünüm kazandırıyor, yüzündeki sakallar dudaklarına gereksiz bir dikkat çekiyor. "Sakal mı bırakıyorsun?"

Sözlerimi hemen pişman olarak, dikkatimi köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce eski bir taş kemerin altından geçen aileme çeviriyorum.

"Beğendin mi?"

Kayıtsızlığımı ifade etmek için burnumu çekerim. "Senin yüzün." "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Tabii ki öyle yaparsın."

"Çünkü yüzümü seviyorsun."

"Yüzünü görmek zorunda kalmamayı seviyorum, ama son zamanlarda bu imkansız görünüyor."

"Öyle demek istemedin, *milaya*."

"Öyle mi?"

"Sanırım kendimi açıkça ifade ettim," diye mırıldanır, sesi ciddileşir.
"Seninle birlikte olmak istiyorum."

"Bunu bana hatırlatmak için mi bu kadar çok etrafımda dolanıyorsun?"

Bileğimi çekiyor ve ben de ona dönerek yüzünü görüyorum. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Ya da bana inanman için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Ben..."

"Sadece olasılıkları düşün." Elimi kaldırıp yanağımı okşuyor ve ben kendimi tutamıyorum. Bunu düşünüyorum - hemen ve çok güzel bir şekilde. Kolların yanağımı gıcıklayacağını. Fırçanın iç uyluklarımın derisini gıcıklayacağını. Belki de bu, onun yumuşatmaya çalıştığı niyetini görmezden gelme yöntemimdir. Ya da belki Niko Vanyin beni tahrik ediyor. Her halükarda, cevabımın bu düşünceleri yansıtmamasına dikkat ediyorum.

"Eğer bu yüzden buradaysan, yolculuğunu boşa harcamışsın." Ama Londra'ya geri dönüyorsa, o zaman belki...

"En ufak bir şans bile varsa, sevdiğin yüzü sürmek için yaptığın yolculuk asla boşa gitmez."

"Van!" Cevabım kısmen azarlama, kısmen şaşkınlık ve tamamen içimden gelen bir dürtüydü.

"Böyle şeyler söyleyemezsin. Burada olmaz."

"Peki. Sırf seni görebilmek için dünyanın sonuna kadar giderim."

Cevap veremedim yutkunuyorum. O, tatlılık konusunda da pislik konusunda olduğu kadar yetenekli.

"Terasta sohbet eden hanımları rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Alfabenin geri kalanını da dinlemek isterdim."

Bacaklarımın arasında bir ağırlık hissediyorum. Buna karşılık, sesim sanki helyum solumuşum gibi çıkıyor. "Ne?"

"Alfabenizi dinlemek isterdim."

"Benim alfabe yok," diye sertçe cevap veriyorum. Arkanı dönüp hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum. Birkaç adım sonra yanımda beliriyor. *Kaplan tavşanla aynı hızda koşuyor.*

"Öyle değil mi?" diye eğlenerek sorar.

"Hayır." Yanlışlıkla ona doğru bakıyorum ve bana attığı bakış kısmen alaycı, kısmen kışkırtıcı. "Ben öyle değilim."

"Kendine böyle mi söylüyorsun?"

"Kendime bir şey söylememe gerek yok çünkü biliyorum."

"Hepimizin tercihleri vardır, sapkın olsun ya da olmasın. Sevgili Peanut, senin alfaben kesinlikle işitsel ile başlıyor. *A* ya da *O* ile, çünkü ikisinin de büyük hayranısın."

"Gerçekten mi, Van," diye homurdanıyorum.

Ayakları taş döşemelerde sürtünürken, dönüp önüme geçer. Büyük elleri omuzlarımı kavrar ve beni durdurur. "O zaman *B*, bağlanma için, hafif olanı tabii ki. Ve ayrıca nefes oyunu için." Derin bir nefes alır, sanki anında ıslandığımı hissedebiliyormuş gibi. Alçak sesle söylediği sözler, içlerindeki ima, anılarımı titreyen bir alev gibi canlandırır. Bir eli kayar, parmaklarının arkası boynumu okşar. "Elimin altında yutkunduğunda, heyecan dalgası boynundan aşağıya doğru vücudunu sarar." Dokunuşu bende tam da bu hisleri uyandırır.

"Beni sapık gibi gösteriyorsun." Yutkunuyorum, inkarım olması gerektiği kadar güçlü değil.

"Etkili oyun," diye mırıldanıyor, beni görmezden geliyor. "İkimiz de nasıl sert davranılmaktan hoşlandığını biliyoruz." Bir elini omzuma koyuyor, diğer eliyle kalçamı kavırıyor ve beni taş duvara doğru itiyor.

"Niko, lütfen. Burada olmaz."

"O zaman nerede, *milaya*? Kimsenin görmediği anlarda kaçamak yapmaktan bıktım. Seninle birlikte olmak istiyorum, tüm dünyanın görmesi için kolumda olmanı istiyorum."

"Yapamam. Benim..."

"Çocuklar," diye sözümü tamamladı. "Anlıyorum. Sabırlı bir adam olduğumu biliyorsun. Bekleyebilirim. Bunu düzgün bir şekilde yapabiliriz. Onları, diğer herkes gibi, bizim birlikte olduğumuz fikrine alıştıırırız."

"Van, bizim *diye* bir şey yok. Asla da olamaz."

"Neden?" diye sordu, yüzü gölgeden ve öfkeli buzdağlarından ibaret olacak kadar yaklaştı. "Bana tek bir iyi neden söyle."

"Çünkü bunu bir daha yaşayamam. Yapamam." Başımı çevirip ailemin olduğu yöne bakıyorum, midemde bir rahatsızlık hissediyorum.

orada, ileride, ailemin kucağında olmak istiyorum, burada bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Niko ile birlikte olamam, şu anda, burada, koridorda, onun beni duvara itmesini, onun alacağı ve benim vereceğim şeylerden başka hiçbir şey düşünmememi istememi istediğimde. Kafamın üstünde tehlikeli bir şekilde dönen tabakları görmezden gelmemi istememi istediğimde. Ama aynı zamanda gerçek anlamda da onunla birlikte olamam. Biz gerçek ilişkiler için yaratılmadık. Sıradanlık ve dram eksikliği, okula bırakma,

köpek gezdirme, erkek gribi, adet ağrıları ve duş giderindeki saçlardan şikayet etmek için yaratılmadık.

Yine de, şimdi her zamankinden daha fazla ona sığınmak istediğim halde, başımı omzuna yaslamak çok kolay olurdu. Sorunlarımı dökmek, korkularımı ve endişelerimi ona bırakmak. Ama bu yanlış olurdu. Bu benim hayatım ve benim karmaşıklığım.

"Bu gece kalacak mısın?" diye soruyorum, ona dönerek ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum.

"Bana gelecek misin, kalbimin biraz daha fazlasını çalacak mısın?"

"Bu kadar büyük bir kalbin olması ne güzel, değil mi?" diye karşılık veriyorum, bana attığı hüznü bakıştan nefret ederek.

"Ziyaret etmeyeceğim," diyorum, fikrimi değiştirmeden önce, ona kendimi kaptırma isteği çok büyük olsa da. "Bu çok güzeldi," diye ekliyorum tereddütle, avucumu göğsüne koyarak. "Beni iyi hissettirdin, Niko, ve bunun için minnettarım." Neredeyse küçümseyen bir şekilde kaşlarını kaldırmasıyla bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"İhtiyacım olan buydu, ama bu gece odana gelmeyeceğim. Artık gelmeyeceğim." Yüzündeki ifade, ona çok yakışan o kibar bakışa geri dönüyor. Dudaklarında alaycı bir kıvrım yok. Hoşnutsuzluğun sert bakışları yok. "Arkadaş kalmak istiyorum."

Onun büyük eli benim elimi kaplıyor. "Benim gibi arkadaşlara ihtiyacın yok, Isla."

"İhtiyacım var," diye çabucak cevap veriyorum. "Yarın Londra'da olmam gerekiyor. Sabah erken saatteki uçuş için bilet aldım ama..."

"Tabii ki. Uçağım saat yedide kalkacak." "Seninle gelebilir miyim?"

"Bize bir şans vermeni ikna etmek için yardımcı olacağını düşünseydim, sana jeti hediye ederdim."

Kafamı sallarım. Yıllar önce bir şansımız olmuştu. Son zamanlarda olanlar sadece egomu okşamak içindi, en azından kendime öyle söylüyorum. Ama bu adam hiçbir fırsatı kaçırmaz. Yüzümü avuçları arasına alır, eğilir ve yanağını yanağıma dayar.

"Bana izin versen, sana dünyayı verirdim." Bu kadar yakın olduğumuz için yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama bu, sesindeki özlemi duymamı engellemiyor.

"Ne dersen de, sen iyi bir adamsın Niko. Ama seninle olamam. Kimseyle olamam."

"Zamanla..."

Kafamı sallıyorum. "Sen her zaman benim en bencil halimi ortaya çıkarıyorsun.

Beni açgözlü yapıyorsun. Ve şu anda kendimi değil, ailemi düşünmek zorundayım."

"Tamam." Parmakları benimkilerin etrafına dolanıyor ve onları güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Şimdilik."

"Anne!" Archie'nin uzaktaki sesini duyunca birbirimizden ayrılırız. "Acele et, kek yemek istiyorum!"

Van

BAŞLANGIÇ – ON BEŞ YIL ÖNCE

"İsla?" Küçük sergi alanlarından birinden çıkarken, tanıdık bir sarı at kuyruğu önümden geçip gitti. Şaşkınlık ve sevinç içimde derin bir his uyandırdı, ama ardından daha az hoş bir duygu dalgası beni vurdu. Bunun nedeni bu mu, yoksa geçen sefer onu korkuttuğum için ona ulaşmaya tereddüt mü ediyorum, emin değilim.

Onunla uzak durmaya çalıştığımı herkes bilir, ama şeytan onu yine de önüme çıkarmaya kararlı gibi görünüyor.

"Van!" Sınırdaki takıntıya varan ilgimin nesnesi dönüp bana dostça bir kucaklama ile sarıldı. "Nasılsın?"

"Seni gördüğüme sevindim." Onu bana sarılmasını gördüğüme sevindim, ne kadar kısa sürerse sürsün.

Birkaç kadın yanımdan geçerken, yanaklarında narin bir pembe renk yayılır ve keskin bakışları ve çarpık gülümsemeleri açıkça dostça değildir.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum," diyor, ben de "*sen burada çalışmıyorsun*" diye cevap vermek üzereyken, o bir adım geri çekilip insan selini geçmesine izin veriyor ve ben onun kıyafetini fark ediyorum. Siyah kalem eteği ve beline sıkıştırılmış şeffaf bluzu. Müşteriler geçip o bana yaklaşırken, bluzun üzerinde minik yıldızlar basılı olduğunu ve kumaşın neredeyse şeffaf olduğunu fark ediyorum. Altında koyu renk bir kaşkorse giyiyor ve kıyafetini topuklu ayakkabılar tamamlıyor. Parlak siyah, "beni becer" topuklu ayakkabılar. Kıyafeti, sikimi titretir.

"Mayfair'de çalıştığını sanıyordum." Boğazımı temizliyorum, sesim kısık çıkıyor, ama nasıl bildiğimi sormadığına seviniyorum. Hayır.

bildiğim kadarıyla itiraf ederim. Bu takip etmek değil. Onu takip edip her hareketini not almıyorum. Ama nerede çalıştığını, nerede yaşadığını ve nerede takıldığını biliyorum çünkü T'zuma'daki fiyaskodan sonra yollarımızın kesişmeyeceğinden emin olmak istedim

T'zuma'daki fiyaskonun ardından yollarımızın kesişmeyeceğinden emin olmak istedim. Amcamın önünde onunla konuşmak bir hataydı. Bir fikri olduğunda, o piç kurusu kemik kemiren köpek gibi olur.

"Doğru, ama bu benim küçük galerimin büyük kardeşi," diyor, gözleri ana sergi alanına doğru kayıyor, oraya gitmek istiyor gibi görünüyor. "Ve bu geceki sergi için herkes iş başında." O, isteksiz bir yüz ifadesi takınıyor. "Sabine, galerinin sahibi, gelecek haftaki Sotheby's müzayedesinden para kazanmayı umuyor. Modigliani'nin çıplak resimlerinden birinin müzayededede satılacağını duydun mu?"

"Gerçekten mi?"

Kafasını sallıyor. "Yaklaşık üç yüz milyon civarında bir fiyata satılması bekleniyor."

Dört, diye cevap vermek üzereydim. Konstantin'im de buna güveniyor. "Hayal edebiliyor musun?" diye ekledi, gözleri sevinçle parlayarak.

"Nasılsın? Theo nasıl?"

Yüzü yine buruşuyor. "Şey, o iş bir sonuca varmadı. Ama o gitti."

"Yine Cenevre'ye mi?"

"Nereye gittiğini bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Eski erkek arkadaşlarının mezarlığına."

"Bir başkası daha toz oldu mu?"

"Kötü olma," der, içten olmasa da, mutsuz bir şekilde.

"Acaba ürkütücü bir oyuncak bebek koleksiyonun var mı?"

"Ne?" Parmaklarını ağızına bastırarak gülerek sorar.

"Yani, yatak odanda." Biraz titredim. "O boş bakışlı gözler biraz ürkütücü olabilir."

"Bunu deneyimlerinden biliyormuşsun gibi

geliyor." "Bir beyefendi asla söylemez."

Isla kollarını kavuşturdu. "Sen beyefendi

değilsin." "Senin önce gelmeni sağlamadım

mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını sola sonra sağa çevirir. "Burada değil!"

"Tabii ki seni burada boşaltmadım." Bir an durdum. "Ama istersen yapabilirim."

O, öfkeyle başını sallar, yanakları pembeye döner.

"Kediler ne olacak?"

"Kediler mi? Ne diyorsun sen?"

"Sadece neden bir erkeği elde tutamadığını anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum. Kediler ihtiyaçları olan yaratıklardır."

"Ve tüm ilgi senin üzerinde olmalı mı?" Kollarını göğsünde kavuştururken bluzunun fırfırlı yakası dalgalanıyor.

"Peanut, bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Benim imalı ses tonumla yüzü hoş bir pembeye döner. "Kedi yok," diye bağırır.

"Benim sahip olduğum Şey, sarkık kulakları ve gaz sorunu olan sevimli, iri bir Labrador."

"Belki de senin sorunun budur."

"Gertie mi?" Elini göğsüne bastırarak, sahte bir üzüntüyle. "Belki de senin ilişki sorunlarının kaynağı odur."

"Bu doğru değil, çünkü bir erkeği kahve içmeye bile ikna edemiyorum."

"Bunu tırnak içine almadığın için minnettarım."

"Hassas duygularını incitmemek için mi?"

Tanrım, onu güldürmeyi seviyorum. "Daha çok kıskançlık yapardı. Beni hiç dairenize davet etmediniz."

"Çünkü böyle Şeyler söylemeyeceğine karar vermiştik."

"Doğru olsa bile mi?"

"Özellikle de doğruysa," dedi başını hafifçe sallayarak. "Oh, lanet olsun." Başını eğerek

başını eğerek, geri kalan sözlerini mırıldanır. "Patronum geliyor ve mutlu görünmüyor." Bakışları yalvarırcasına olur. "Potansiyel bir alıcı gibi davran."

"Bunun bana ne faydası olacak?"

"N-Ne?" Gözleri şimdi tabak kadar büyümüş ve yine omzumun üzerinden bakıyor.

"Beni evine davet et," diyorum, ikimizi de şaşırtarak. Bakışları şaşkınlığını yansıtıyor ve başını sallıyor.

"Beni davet et, Peanut. Ve seni sikerken o ayakkabıları giyeceğine söz ver."

"İsla." Kibirli bir kadın sesi, adını bir şikayet gibi söylüyor. "Programların olduğu kutuyu buldun mu?"

"Ben..." Bakışları bana kayıyor ve kararını verişini izliyorum. "Hayır.

Üzgünüm, Sabine. Bay Vanyin'in sorularına yardım ediyordum."

Kadın aramızda durur. Uzun boylu, çekici ve kızıl saçlıdır, adımı tanıdığı anda gözleri biraz büyür. "Bay Vanyin. Sonunda tanıştığımıza çok sevindim. Ben Sabine Le Blanc. Telefonda konuşmuştuk."

Kısa bir baş sallama ile karşılık verdim ama elimi uzatmadım.

"İzninizle," diye başlar, "size şunu gösterme fırsatını çok isterim..."

"Teşekkürler, ama İsla çok yardımcı oldu. Vaktiniz varsa," diye ekliyorum, yarı dönerek, "sanırım diğer odalardan birinde bir Bracquemond gördüm."

"Evet, bizde var..."

"Bay Vanyin," dedi kadın küçümseyici bir tavırla. "İsla sadece bir asistan.

Marie Bracquemond hakkında hiçbir uzmanlığı ya da bilgisi yok."

"Onun gözüne ve görüşüne ihtiyacım var, ezberlediği gerçekleri tekrar etmesine değil.

Ve benim fazla vaktim yok."

"Elbette," dedi kadın, İsla'ya ilerlemesini işaret ederek.

"Sanırım sana düşman oldum," diye mırıldanıyorum uzaklaşırken.

"Endişelenme." Köşeyi döndüğümüzde, İsla'nın omuzları gözle görülür şekilde çöküyor.

"O zaten benden nefret ediyor."

"Üzgünüm, Peanut." Odalar arasındaki koridorda, omzuna hafifçe dokunuyorum, onu rahatsız bir duruma soktuğum için kendimi pislik gibi hissediyorum.

"Önemli değil." Derin bir nefes alarak bana döner.

"Resmi görelim mi?"

"Gerek yok. Satış ihtimali varsa karışmaz. Ve içimden bir ses, senin zengin olduğunu bildiğini söylüyor. Ayrıca, ben burada fazla kalmayacağım."

"Yeni bir iş mi buldun?"

"Sonunda." Dikkatini dağıtırcasına başka yere bakar. "İskoçya'ya geri taşıyorum."

Onun kalbini kırarsam üzüleceğimi söyledim, ama görünüşe göre o benim kalbimi önce kıracak.

İsla

"Nereye?" Niko yanlış duymuş gibi başını salladı. "İskoçya,"

diye tekrarladım. "Eve dönüyorum."

Elini kalçamdan kaydırırken ne beklediğimi bilmiyorum. Kolu çevirip arkamdaki kapıyı açıyor ve beni içeri itiyor.

"Niko!" diye itiraz ettim, gülerek. Kapı onun arkasında kapandı ve oda karanlığa gömüldü. Birdenbire gülmekten vazgeçtim.

"Bir daha söyle." Sesi nedense daha derin geliyor, ama elimi tuttuğunda korkmuyorum.

"Neden fotokopi odasındayız?" Gözlerim loş ışığa alışırken, kalbim kafesten kaçmaya çalışan küçük bir kuş gibi göğsümde çarpıyor.

"Açıkçası, kışının birçok fotoğrafını çekmek için can atıyorum," diye soğuk bir sesle cevaplar. "Hele ki şimdi İskoçya'ya taşınyorsun. Ama ben diğerini kastetmişim. Adımı. Tekrar söyle."

"Duyduysan neden tekrar etmemi istiyorsun?" Elimi onunkinden çekip, bluzumun ince bağcıklarını tutup çekiyorum, sırf bir şey yapmak için.

"Lütfen." Bu, onun sık kullandığı bir kelime gibi görünmüyor. "Söyle."

"Niko," diye fısıldarım ve o yumuşak bir nefes verir. "Burada ne yapıyoruz?"

"Neden İskoçya'ya geri dönüyorsun?"

"Londra'da yaşamaktan bıktım." Omuzlarım sıkıca kalkıp iner ve parmaklarımı bir dizi kutunun üstünden geçiririm. "Rekabetten, erkeklerin oynadığı oyunlardan bıktım ve eve gitmek istiyorum."

"Peanut, incindim," diyor, ama sesi hiç de incinmiş gibi gelmiyor.

"Üzgünüm. Tabii ki seni diğer işe yaramaz kardeşlerinle aynı kefeye koymak istemedim." Gözlerimi devirdim, ama onun görebildiğini sanmıyorum. "En azından bana karşı dürüst oldun."

Hâlâ elimi tutarken, diğer eliyle yüzünü ovuşturur. "Yani, incinmiş kalbini iyileştirmek için İskoçya'nın vahşi doğasındaki rüzgârlı bir kaleye dönüyorsun."

"Gotik bir romanda yaşadığımı fark etmemiştim." Elimi çekiyorum. "Bak, sorun yok. Eve gitmek istiyorum. Kuyruğumu kıstırıp kaçmıyorum."

"Peki ya ben?" Şimdi sesi incinmiş gibi geliyor, ki bu çok saçma. Geniş göğsünü kollarını kavuşturarak sarar ve ben ona ceketini çıkarmasını söylemek gibi tuhaf bir fikir gelir aklıma. *Ve gömleğini de.*

"Bir anımız oldu. Bunun bir şey olamayacağı konusunda anlaştık..." Anlaştık mı, yoksa ben sadece ona uyum mu sağladım? Çünkü burada karanlıkta durmak ona olan isteğimi azaltmıyor, tam tersine. Onun ifadesindeki çıplak ihtiyaç benim yüzümde de yansıyor mu diye merak ediyorum.

"Seni özleyeceğim." Bir adımla bana yaklaşıyor. Bir adım daha atarsa uylukları benimkine değecek. *Lütfen.*

"O zaman muhtemelen daha sık görüşürüz. Sandy'yi orada ziyaret edeceğini biliyorum." Sözlerim kesik kesik çıkıyor. Öyle demek istememişim. "Hepimiz arkadaş olabiliriz."

"Ama sen buradayken, şehirdeyken, gökyüzündeki aynı bulutları izlediğini biliyorum."

"Bu kadar şiirsel olabileceğini bilmiyordum."

"Aynı uyuşturucu bağımlısından kaçarken." Hafifçe gülümsüyor, sesi hala yumuşak.

"Aynı siyah taksi tarafından ezilmekten kaçınıyorum."

"Benden bir şeyler saklıyorsun."

"Sevgilim, çok, çok fazla." Elini uzatıp bir tutam saçımı parmağına doladığında nefesim kesildi.

"Niko." Adını söylerken sesim biraz titrer. "Lütfen cevap ver. Fotokopi odasında ne yapıyoruz?" Karanlıkta durmuş, dokunulmak için can atıyorum.

"Çünkü kimse görmeden sana bakmak istiyorum." Eli omzuma kayıyor, parmakları kolumdan aşağıya doğru yumuşak bir iz bırakıyor. "Çünkü seni öpmek için daha fazla bekleyemem. Seni eve götürene kadar beklemek istemiyorum."

"Seninle eve geleceğimi söylemedim."

"İsla," diye yumuşak bir sesle azarladı. "Sen bundan daha iyisin." Parmakları benimkilerle birleşti ve bir dakika sonra, göğsüm göğsüne çarptı. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Bunu yapmak istemezsin."

Elini kalçama dolarken fısıldıyor, "Şimdi yapabiliriz."

"Ne?" Bu kelime aramızda yankılandığında beynim hemen bağlantıyı kurar.

"Şimdi boşalabilirsin."

"Van, gerçekten." *Evet, lütfen* yerine garip bir kahkaha atarak, elini kaldırdığında elimi göğsüne bastırıyorum ve avucuma bir öpücük konduruyorum.

"Evet, gerçekten." Gözleri loş ışıpta parıldarken, orta parmağımı ağzına sokar, dilinin yalaması bacaklarımın arasında yankılanır ve zihnimi gece kulübünde dizlerinin üzerinde nasıl görüldüğünün görüntüleri ile doldurur. Parmakları içimde, dili klitorisime baskı yapar. Bir daha asla olmayacağını söylemiştik, en iyisi bu olduğu konusunda anlaşmıştık.

"Bu neye yarar?"

"Eğer soruyorsan, belki de geçen sefer doğru düzgün yapmadım." "Dur." Ben biraz kıkırdayarak, "Övgü peşinde koşmayı bırak."

"Sana yapmak istediğim iltifat bu." Eli benimkinin üzerine kondu ve aşağı doğru kaydırıldı. "Bana dokun, İsla. Bana ne yaptığını gör."

Elimi onun üzerine kapatırken kalbim deli gibi atıyor. "Çok sertleşmişsin." Dudaklarımı ısıyorum, gözlerimi ona kaldırıyorum. "Bu çok porno gibi geldi, değil mi?"

"Bunun için doğru yerdeyiz." Arkamızdaki fotokopi makinesini kastediyor.

Bu akşam işe geldiğimde, işlerin böyle gelişeceğini hayal etmemiştim. Niko'yu tekrar göreceğimi. Niko'yu tekrar *hissedeceğimi*. Tanrım, onu özlemişim. Restoranda karşılaştığımızda, randevum olduğunu itiraf etmekten neredeyse utanmıştım. Tamsin, eğlence anlayışımı kaybettiğimi söyleyerek Jack'le beni tanıştırmıştı, sanki kanepenin arkasına düşmüş gibi. Ve en kötü zamanlamayla, o oradaydı. Bakabileceğim ama dokunmamayı kabul ettiğim adam.

"Biri gelebilir," diye fısıldıyorum, bakışlarım onu okşadığım yerden ayrılmadan.

O, öne doğru eğilirken düşük bir sesle cevap verir ve ağzı boynumun aşağısına doğru iner. "Pantolonun üzerinden biraz fazla hareket etmekten değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Biri girebilir. Biri görebilir."

Bir anda, elleri her yerdeymiş gibi, popomu avuçlayarak beni kendine doğru çekiyor. Basıyor, ovuyor, homurdanıyor, beni duvara dayayarak içimde büyük bir istek uyandırıyor. Bacağımı ona dolamaya çalışıyorum, ama eteğim çok dar. Önemli değil, çünkü o büyük elleriyle göğüslerimi okşayarak benim coşkumu ödüllendiriyor. Başparmağı titremeye neden olan bir okşama ile meme ucumu okşarken vücudum eğiliyor.

"Biri gelmeli." Dudakları kulağıma değiyor, sesi karanlık ve yumuşak, sonra boynumdan aşağı sıcak, ıslak bir iz bırakıyor. "O biri sen olmalısın."

İnlemem bir onay gibi geliyor. Bluzumun küçük düğmelerini hızla açıyor, kumaşı omzumdan kaydırıyor, esnek kaşkorseyi de beraberinde çıkarıyor. Bir omuz, sonra diğeri, kollarımdan aşağıya doğru, belime kadar iniyor.

"Buraya sikimi sokmayı hayal ediyorum." Dişlerini göğsümün kıvrımına bastırıyor, parmağı dekolteme doğru kayıyor. "Cildinin inci gibi ipliklerle kaplı olduğunu görmek." Onun çizdiği resimle içimdeki her şey kasılır. "Sikimi ağzına soktuğumda tekrar sertleşene kadar orayı ovuştururdum."

"Sanırım... Sanırım bunu isterim." Muhtemelen hayal gücümde ona yapmasına izin vermeyeceğim pek bir şey yok. *Ve hoşuma gider.*

Düşük, şehvetli bir sesle güldü. "Güzel, pis kız."

Vücudu, meme ucumu ağzına almak için eğilirken zarif bir yay çiziyor.

Nemli tepeye hafifçe üflediğinde, inlemem odada yankılanıyor. Dişlerini ve dilini azarlayıcı bir şekilde tıklattığında ellerimi saçlarına kaydırıyorum. Bileklerimi tutup duvara bastırıyor.

"Kafes yok. Kelepçe yok," diye fısıldıyor, başımın üstüne sıkıca bastırarak, sözsüz bir emir veriyor. *Kıpırdama*. "Uslu bir kız ol."

Ağzı benimkine bir kez, iki kez dokunur, vücudum titrer, kan damarlarımdaki kan erir. Karanlıkta dokunulmak, zevkimin emredilmesi, benim için her şeyi daha da yoğunlaştırır. En ufak bir dokunuşta patlayacakmışım gibi hissettirir. Ama Niko'nun bir sonraki dokunuşu o kadar nazik değildir, dar eteğimi bacaklarımdan yukarı doğru çeker, bluzumla buluşana kadar, belime kadar yukarı çıkarır.

"Güzel," diye fısıldadı, bakışları bacaklarımin arasında sabitlenmişti. Parmağını iç çamaşırımın üstüne bastırırken amım *ağrıyordu*. Parmağı aşağı doğru kayd, ince kumaşın üzerinde, onun için attığım nabzımın olduğu yeri geçerek, dantelli çoraplarımin üstünden kayd. "Merak ediyorum..." Sözleri, çıplak uyluğumda dağınık bir daire çizerek sona erdi.

"Evet?"

Gözleri benimkilere doğru yükselir, soğuk mavi gözleri yoğun bir şekilde parlar ve bir saniye sonra eli beni tamamen kavrar. "Ne kadar ıslak olduğunu merak ediyorum." Beni kavradığında inlerim, başparmağı yarıklarımdan aşağı kayarken sesim daha da yükselir.

"Niko, lütfen," diye inlerim, o iç çamaşırımın ince danteli üzerinde bastırıp okşarken.

"Yalvarmanı seviyorum."

Tamamen yumuşak bir arzu ve acılı nefeslerle doluyum. Dokunuşu çok ustaca, ama daha fazlasına ihtiyacım var. *Ve o bunu biliyor.*

"Söyle bana, sevgilim. Senin için ne yapabilirim?" "Sana ihtiyacım var. Dokun bana, lütfen."

Gözleri yüzümden hiç ayrılmadan i çamaşırımı yana doğru çekip başparmağını kıvrımlarımın arasına sokuyor. Nefesim kesiliyor, ama rahatlamam kısa sürüyor çünkü i çamaşırımı kaldırıp dudaklarımın üzerinde ıslak bir iz bırakıyor. Sonra beni öpüyor, ağzımı yağmalıyor.

Ellerim başımın arkasına bastırılırken, o iki parmağını içime soktuğunda vücudum duvardan kalkar. Bu, tereddütlü bir dokunuş ya da nazik bir baskı değildir, parmakları içime tekrar tekrar girer.

"Elime binmiş halin çok güzel görünüyor."

O dilini ağzıma sokarken zevk içimi kaplıyor. İki ucumdan da ona sabitlenmiş halde, o benim bedenime, zevkime sahip, onu benden nabız gibi atan dalgalar halinde zorla alıyor. O an o kadar kendimi kaybetmişim ki, o kadar gerginim ki, o topuklarının üzerine çöküp i çamaşırımı da beraberinde çekince parmaklarının içimde olmadığını hemen fark etmiyorum.

"Göster bana," diyor. Sağ uyluğumun içini daha fazla talimat vermek için hafifçe vuruyor. Sıcaklık ve utanç beni sarıyor. Adımımı genişletirken çok yanlış hissediyorum. Onunla birlikte arzuladığım türden bir yanlışlık.

Onun düşük inlemesi, hissettiğim tüm çatışmayı ortadan kaldırıyor, o iki başparmağını içime sokup beni onun görüşüne maruz bırakırken, tüm vücudum arzuyla titriyor.

"ok ıslaksın, sevgilim." Bu iltifat, sanki çakıl taşlarının üzerinde sürülmüş gibi geliyor, gözleri benim yayıldığım yere sabitlenmiş. *Sanki benden doyamıyormuş gibi.*

"Ama daha iyisini yapabiliriz, değil mi?"

"Niko," diye inleyerek kalçalarımı sallıyorum.

"Uslu bir kız ol. Kelimelerini kullan." Nefesi klitorisimin üzerinde dolaşıyor, sonra oraya hafif bir öpücük konduruyor ve benim amımın onun için ne kadar güzel attığını fısıldıyor.

"Sen en kötüsün," diye fısıldıyorum, çok daha kötü bir hakareti yutarak.

"Evet." Dikkatini benden ayırıyor, bakışları loş ışıktaki parıltıya kayıyor. "Ve seni mahvedeceğim."

Dilini klitorisime bir kez sürtünce vücudum duvardan eğilir. *Yavaş bir daire. Hafif bir dokunuş.* En içimdeki kelimeleri inleyerek söyler.

Niko yalayıp emdikçe, dudaklarını, dişlerini ve dilini kullanarak beni tamamen yutarken, ben kıvranıp inliyorum.

"Çok yumuşaksın, çok tatlısın. Seni yiyip bitirmek

istiyorum." "*Tanrım!*" diye bağıyorum, "*Evet.*"

"Sadece iç çekişler ve kemikler kalana kadar."

O sözünü yerine getirirken, ellerimi duvardan indirip parmaklarımı onun lüks saçlarına doluyorum, kendimi tatmin etmek için kesinlikle onun yüzünü kullanıyorum. Ama bu tam olarak doğru değil, çünkü onun dili beni tatmin ediyor, parmakları beni itip kakarken...

iki, sonra üç, beni genişçe açarken.

Boşalmak istemiyorum, ama bu tatlı, acil ıstıraba karşı koyamıyorum. Parmaklarım sıkışıyor, göz kapaklarımın ardındaki dünya beyaza dönüyor, vücudum ısı, ışık ve elektrikle doluyor.

Tanrım.

Soğuk duvara yaslanıp, Nikos'un dilinin son nazik dokunuşuyla titriyorum. O eteğimi yerine çekmeye başlarken aşağıya bakıyorum. Sanırım şok olmam gerekirdi. Utanmam gerekirdi. Bir şey yapmam gerekirdi. Ama öyle hissetmiyorum.

"Benimle kal," diye fısıldadı, ellerini bana dolayarak. Başını geriye eğdiğinde, dudakları ve çenesi loş ışıktaki parlardı.

"Yapamayız demiştik." *Yapmayacağını söylemiştin.* Reddetmeme rağmen, cazibe çok büyük.

"Gidiyorsun." Kollarını sıkılaştırıyor. "Beni terk ediyorsun." Seni hiç sahip olmadım, diye şikayet etmek istiyorum, ama o şöyle diyor:

"Peanut, bana bir veda hediyesi bırak. Hafta sonunu benimle geçir." Aptal kız, ben de öyle yaparım.

Van

ORTA - ŞİMDİKİ ZAMAN

Gece boyunca bana gelmedi. İlk kez sözünü tutmuştu. Hugh'un doğum günü mumları yakıldığında, onun heyecanını ve parmaklarının kıpır kıpır olduğunu fark etmemek zordu. Tebrikler alkışlanırken, acı çekmiş gibi görünüyordu ve iç dudağını ısıırıyordu. Ama kendini toparladı, oğullarını kucaklayıp diğerlerinin etrafında telaşla dolaşırken yüzüne bir gülümseme yaptırdı. Hatta bir iki kez bana dostça bir şekilde bakmaya cesaret etti.

Bu arada, ben de onun kafasından neler geçtiğini görebilecekmişim gibi onu izledim. Sanki göğsüne girip kalbini sarabilecekmişim gibi izledim.

Isla'yı ailesinin içinde görmek benim için nadir bir an. Hoşuma gitti. *Hayır, çok hoşuma gitti.* Onu en iyi anlarında izlemeyi severim, ama bu anlar yeni. Çocukların yanında olmak benim için nadir bir durum. Oğullarıyla geçirdiğim günün keyifli geçtiğini fark edince hoş bir sürpriz yaşadım. Belli ki yetiştirilme tarzı doğuştan gelen özellikleri gölgede bırakmış, çünkü ikisi de babalarına hiç benzemiyorlar.

İki çocuk da birbirlerine son derece sadıktır, tıpkı anneleri ile amcaları arasındaki ilişki gibi. Bunun ne kadar nadir bir durum olduğunu anlamak için kardeşinizin olması gerekmez. Doğum günü çocuğu Hugh, bütün gün sevinçle doluydu. Onun mutluluğuna ortak olmamak imkansızdı. Küçük olan Archie, çevresinden veya futboldan o kadar etkilenmemiş olsa da, ağabeyinin doğum günü gezisinde bir kez bile olsa cesaret verici sözler söylemekten geri durmadı. Her iki çocuğun da açık sözlü, nazik ve cesur olduğunu gördüm. Onlarda annelerinin izlerini görmek zor değildi.

Pasta, şampanya ve kadeh kaldırma töreninden sonra Isla, görünüşte çocukların yatma saatlerini denetlemek için ortadan kayboldu. Bir daha ortaya çıkmadı.

Bu sabah saat beşte, ana salona geldi, bol saçları düzgün bir topuz haline getirilmişti, büyük merdivenin tepesinde koyu renk

kırmızı topuklu ayakkabılar ve bir şal elbiseyle göründü. Kadınsı ama heybetli kıyafeti şöyle diyordu: bak ama dokunma.

Bu mesaj bana mıydı?

Havaalanına giderken yolda neredeyse hiç konuşmamıştık ve şimdi zaman daralıyordu, çünkü uçuş kısa, sadece doksan dakika sürecekti. Uçağın motorları uğuldarken, yüzünü benden saklamaktan memnun görünüyordu.

"Toplantının nerede olduğunu söylemiştin?" Bulutların üzerinde çok daha parlak olan güneş, saçlarını bal rengi bir altın rengine boyuyor. Her zamankinden daha fazla makyaj yapmış, ama ışık, gizlemeye çalıştığı koyu gölgeleri ele veriyor.

"Teşekkürler." Isla, uçuş görevlisi Melanie'ye gülümseyerek bir bardak portakal suyu alıyor. "Söylemedim," diye cevaplıyor, bana bakmadan.

"Londra City Havalimanı'na ineceğiz. Arabam bekliyor olacak. Sizi nereye bırakmamı istersiniz?"

"Oh." Kafasını bana doğru çevirir, bir karar vermiş gibi görünür. Bu bir hile mi yoksa açık bir yalan mı, merak ediyorum. "Bu harika olur, teşekkürler. Bu sabah nereye gidiyorsunuz?"

"Önce eve. Gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevaplar, benim imalı sözlerime karşı kibarca.

Çocukça, ama bazı alışkanlıkları bırakmak zor. "Çok sorun olmazsa, yol üzerinde beni bir yere bırakabilirsiniz."

"Nereye gittiğini söyle, seni oraya götüreyim."

"Gerek yok." Bakışları bir anlığına portakal suyuna düşer. "Sana rahatsızlık vermek istemem. Trafik..."

"Bugün Pazar. Trafik o kadar kötü olmaz."

Bir an duraksadı ama kabul etmekten başka çaresi yoktu. "Peki o zaman. Cadogan'a lütfen." Eminim otelin adını kafasından uydurmuştur.

Gideceği yer önemli değil. Dikkatinin tekrar pencereye ve bulutlara döndüğünü görünce bundan eminim.

"Bu gece şehirde mi kalacaksın?"

"Hayır." Dikkatini başka yere çeviriyor. "Öğleden sonra geç saatlerde bir uçuş rezervasyonu yaptım."

Bacaklarını çaprazlar, şal elbisesi açılır ve farkında olmadan bacaklarını daha fazla gösterir.

"Toplantıdan sonra biraz alışveriş yapmaya ne dersin?" Omuzlarını silkiyor, ne evet ne de hayır diyor.

"Dün gece neden aşağıya geri gelmedin?"

"Yorgundum," diye cevaplar, sanki bu konuyu kapatmak istercesine.

"Konuşmamızı sürdürmekten kaçınmakla bir ilgisi yok mu?" "Konuşacak başka bir şey yoktu."

"Birlikte çok iyi olabiliriz, Isla." "Bu olmayacak, Van."

"Ah." Kafamı sallarım. Adımı bıçak gibi kullanıyor.

"Sana karşı hislerim olduğunu inkar etmiyorum," diyor, elbisesini uyluklarından aşağı kaydırarak. "Hayatımın geri kalanında da bu hislerim olacağını söyleyebilirim."

"Neden seni mutlu etmeme izin vermiyorsun?"

Kafasını sallar. "Bir kez denedim. Sonunda tam tersini hissettim."

"Keşke zamanı geri alabilsem, ama yapamam. Yapabileceğim tek şey, izin verirken sana bunu telafi etmek."

"Olan oldu. Bana yapma dediğinde sana aşık oldum. Ama aşk sonunda bizi aptal yerine koyar."

"Her zaman mı?"

"Önemli olan tek aşk, insanı özverili yapan aşktır. Aşk ailedir, başka bir şey değildir."

Onunla tartışmıyorum, çünkü bu tipik İsla davranışı. Onun haklı olduğunu inkar edemem. Onun için aşk hizmet demektir. Fedakarlık demektir. Onun için ne kadar acı çektiğimi bilmiyor.

Onun adına ne kadar fedakarlık yaptığımı bilmiyor — doğru zaman geldiğinde benim olacağına dair söz vererek.

"Aşk doğru olanı yapmaktır," diye ekliyor sessizce.

Ve bu konuda aynı fikirde değiliz. Doğru olan her zaman cevap değildir. Ahlaklı ve dürüst olmak her zaman istediğini elde etmeni sağlamaz. Ve benim istediğim şey o. Önümde diz çökmüş halde. Kollarımda. Yatağımda. Onu hayatımın bir parçası olarak istiyorum, şimdi ve sonsuza kadar. Geri dönülmez bir şekilde benim, zarar görmeyecek şekilde.

"Her zaman iyi kız." Sessiz alaycılığım ona parıldayan bakışlarını getirir, ama incinmiş bir bakış değil. Onun alfabesi için bir tane daha. P, övgü anlamına gelir. O

iyi olmayı çok seviyor. Beni reddetmeyi sevdiği kadar. 23

İsla

BAŞLANGIÇ – ON BEŞ YIL ÖNCE

"Bana henüz aşık olmadın mı?"

"Tabii ki," diye mırıldanıyor Niko, başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan. "Sen burada olmadığında kalbim acıyor."

"Yalancı," diye karşılık veriyorum ve kafasına bir öpücük konduruyorum. Çantamı ve öğle yemeği çantamı kanepeye atıp, işten yorgun düşen ayaklarımdan ayakkabılarımı çıkarmak için eğiliyorum.

"Ofiste zor bir gün mü geçirdin, canım?"

"Sıkıcıydı. Bu akşam dışarı çıkmak ister misin?"

Karanlık pencereden, ağzım çalışırken parmaklarının klavyenin üzerinde hareketsiz kaldığını izliyorum. "Köşede yeni açılmış şirin bir İtalyan restoranı fark ettim. Oraya yürüyerek gidebiliriz ve..."

"Makarna yemek istemiyorum," diye cevap veriyor, ben cümlemi bitirmeden.

"Tamam." Hayal kırıklığına rağmen sakin kalmaya çalışarak, koltuğun koluna oturuyorum. "The Ned'de birkaç kokteyl içmeye ne dersin?"

"Çok zor bir hafta oldu." Omzunun üzerinden bana bakıp yorgun bir gülümseme gönderir. "Evde kalmayı tercih ederim."

Ev.

Ev, o kader hafta sonu öncesinde gitmeyi planladığım İskoçya değil.

Ve bu, Niko'nun Kensington'da sahip olduğu devasa ev değil. Hatta, iki ayda sadece iki kez gidip posta ve birkaç giysi aldığım, kira ve faturaları hala ödemediğim daire bile değil.

. Niko'nun fotokopi odasında beni o kadar sert bir şekilde tatmin ettiği ve yıldızları gördüğüm o akşamdan beri, ona hafta sonu söz verdiğimden beri, her gece burada, onun yatağında uyuyorum.

Onunla birlikte yaşamıyorum, çünkü bu bir tür kalıcılık anlamına gelir. Hiçbir söz vermedik. Hala İskoçya'ya taşınıyorum, o istediğinde yalan söylüyorum, sadece henüz tren istasyonuna kadar gelemedim.

Şu anda evim, Parlamento binası ve Thames Nehri'ne bakan bir çatı katı dairesi. Daire muhteşem ve çok özel, komşularla tesadüfen karşılaşmayacağınız, seslerini duymayacağınız türden bir binada.

Bütün bu gizlilik olayının Sandy'yi korumak için olduğunu düşünmüştüm.

İkili işlerini kurmuş ve çalıştırıyorlar, öyle diyor bana. İş ortağının kız kardeşiyle yatmak işleri karmaşık hale getirebilir. Başlangıçta böyle düşünmüştüm. Şimdi geriye dönüp baktığımda, kendimi kandırdığımı biliyorum.

Yukarı bakınca Niko'nun karanlık pencereden beni izlediğini görüyorum, yüzünde özlem dolu bir ifade var. Bakışları klavyesine düştüğünde, kendimi kandırıp kandırmadığımı bininci kez soruyorum kendime. Beni isteseydi, sadece dönüp parmağını kıvrması yeterdi, ben de kendimi ona atardım. Beni isteseydi, gerçekten isteseydi, kardeşime haber vermeyi bir yolunu bulurdu.

"Sergei eve dönerken her zamanki gibi coşkulu muydu?" Kafasını kaldırmaz, dizüstü bilgisayarında yazmaya devam eder.

"Çok konuşkandı," diye yalan söylüyorum. "Ona sessiz olmasını söylemek zorunda kaldım." Bir başka yeni gelişme. İstesem de istemesem de her gün işe gidip gelirken arabayla götürülüyorum.

Çoğunlukla sevmiyorum. "Sergei benden nefret ediyor," diye ekliyorum omuzlarım çökmüş bir şekilde iç çekerek.

"Sergei herkesten nefret eder. Bu onun saygı gösterme şeklidir." "Bana çok saygı duyuyor olmalı," diye mırıldanırım.

"Akşam yemeğinde Kore yemeği yiyelim mi?"

"Evet, olur," diye cevap veriyorum ve at kuyruğumdan saç bandını çıkarıyorum. Birlikte akşam yemeği. Yalnız. Yine. Ama nedense, her geçen dakika birbirimize daha da yabancılaşıyoruz.

Haftaya işten ayrılacağımı bildireceğim.

Söylemek istiyorum. Haberi vermek. Ona söylemek. Ama bir türlü başaramıyorum.

Çünkü gitmek istemiyorum.

Burada olmak istiyorum. Bu günlerde sadece yan gözle görebildiğim Niko'yu istiyorum.

Uyuduğumu sandığında saçlarımı okşayan, acı dolu duygularını benim anlamadığım dillerde fısıldayan adamı istiyorum. Sevişirken beni sıkıca saran, ama yine de çok uzak hissettiren adamı istiyorum. *Kalbini kırarsam üzülürüm*, demişti.

Ben senin kalbini kırarsam daha çok üzülürsün.

Bu oyunda kazanan yok. Bana aşık olduğunu biliyorum ve bundan nefret ettiğini de biliyorum. Ama eskiden bana sevgiyle bakarken, şimdi beni kaybolacağımdan endişeleniyormuş gibi yoğun bir bakışla izliyor.

Artık ışıktaki benimle sevişmiyor, gözlerimi bağlamadan ya da beni karnımın üstüne çevirmeden sevişmiyor. Ama gece geldiğinde, karanlıkta adımı fısıldadığında, sadece ona dönebiliyorum

kendimi ona teslim edebilirim. Zevk ılıklarımın arasında onun ıstırabının sesini dinlerim. Ve ne olacağını merak ederim.

Yorgun bedenimi koltuğun kolundan kaldırarak, ellerimi başımın üzerine uzatıyorum. "Demek istediğim, gelecek hafta Sabine'den bir telefon bekleyin. Bir başka Bracquemond daha geliyor."

"Yine fotokopi odasında benimle sevişecek misin?" Sesindeki alaycı gülümseme kanımı dondurdu.

"Neden olmasın," diye mırıldanıyorum, "orası senin için yeterince karanlık."

"Ne dedin?" Yavaşça dönüp bana yoğun bir bakışla bakarken içim titrer.

"Duş almaya gidiyorum." O yönde bir adım attığımda, sözleri beni olduğum yerde dondurur.

"Bu seninle ilgili değil, Isla. Anlıyorsun, değil mi?" "Hayır, anlamıyorum."

"Seni paylaşmak istemiyorum. Seni çok fazla istiyorum." Başını sallıyor. Bu ne bir açıklama ne de bir özür. Gözlerimi kısarak baksam bile. Onun sahiplenmesi çok yoğun, karşılığında hiçbir şey vermeden beni çok fazla alıyor.

"Her neyse. Bu, şu günlerde beni sikmenin tek yolunun bu olduğu gerçeğini değiştirmez. Ve burası artık bir hapisane gibi gelmeye başladı."

Yarı dönmüşken, o ayağa kalkınca duruyorum, gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında damarlarımda bir şeylerin ısındığını hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Duş. Biraz eşlik etmemi istersin diye düşündüm." Bana doğru yürürken, pantolonundan pamuklu iç çamaşırını çıkarır. Çıkardıktan sonra

önümde durduğunda yere attı. "Benden hala vazgeçmedin mi?" Başparmağı yanağımlı okşarken sesinde bir kırılğanlık vardı.

"Senin için iyi olmadığımı biliyorsun."

Ellerimi beline bastırıp kemerini tokadan kaydırıyorum. "Aşık olmadan ayrılmamalısın," diye karşılık veriyorum, hayatımın yalanını fısıldayarak.

Bu dört duvarın kölesi değilim, onun kalın penisini elime alırken sessizce kabul ediyorum. Onun kölesiyim. Küçük bir Rus bebeği, birlikte paylaştığımız her an ince tahta duvarlarımın içinde saklı.

İsla

ORTA - ŞİMDİKİ ZAMAN

Van'ın şoförünün sürdüğü BMW sabah trafiğine çıkarken derin bir nefes alıyorum. *Bir çile bitti, daha korkutucu bir diğeri başlıyor.* Bugün Van ile seyahat etmenin iyi bir fikir olacağını düşündüğüme inanamıyorum. Böylesine dar bir alanda, yumuşacık deri lüksün içinde, mil yüksekliğinde kulübe katılma fırsatı sadece fısıldanan bir öneri kadar uzaktaydı.

Onun benim gerginliğimi fark edecek tek kişi olması nedeniyle, kıpırdamamak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekiyordu.

Neredeyse öneriyordum. Aslında, önermeyi düşündüm, ki bu tam olarak aynı şey değil, çünkü o sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi beni izliyordu. Bir an için, bu uygun bir dikkat dağıtıcı gibi göründü. Uçuruma kaybolmadan önce sahip olabileceğim bir şey.

Saçma bir fikir.

Saçma bir kadın.

Sessizce yapılan bu uyarı, paltomun kenarlarını birbirine yaklaştırıp Cadogan Oteli'nin ters yönüne dönerek titrememi engellemiyor. Bir otelde suç dünyasının üyeleriyle buluşacağım, ama bu otel değil.

Köşeyi döndüğümde, kaldırıma çıkıp Londra'nın siyah taksilerinden birini çağırdığımda, neredeyse kutup rüzgarı kadar sert bir rüzgar yüzüme çarptı.

"Ritz'e lütfen," diyorum taksi şoförüne ve emniyet kemerini takıyorum.

Eğer köle olarak satılacaksam, en azından son kahvaltımı şık bir şekilde yapacağım.

*

Sorun yok. Ben iyiyim. Docklands'daki bir depoda oturup, kim bilir nereye gönderilmek üzere bir nakliye konteynırına tıklımayı beklemiyorum. Bunun yerine, dünyanın en lüks restoranlarından birinin hoş atmosferinin tadını çıkarıyorum.

Son yemeği düşünmek midemi bulandırır da, darağacına çıkmadan önce yemek yiyeceğim yer burası olurdu.

Büyükannem çocukken beni Londra gezilerimizde buraya getirirdi.

O, benim olan ama bir şekilde bana hiç ulaşmayan miras olan inciler ve elmaslarla süslenmiş olurdu, ben ise *The Secret Garden*'daki Mary gibi giyinmiş, kadife bir elbiseyle süslenmiş, inci beyazı çoraplarım ve parlak ve pırıl pırıl Mary Jane ayakkabılarımla. Viktorya döneminden çıkmış gibi görünmem umurumda değildi. Bir yetişkinin bana dikkatini çekmek için palyaço kıyafeti bile giyerdim.

Ama yine burada oturuyorum, şık giyinmiş, olmadığım biri gibi davranarak, zarif bir fincandan Darjeeling çayını yudumlarken, taze pişmiş kruvasanı ufalanmış kırıntılara dönüştürüyorum.

Tanrım, lütfen bana yardım et, diye sessizce yalvarıyorum, bakışlarımı gökyüzüne çevirerek, sanki O, freskli tavanın ötesinden bana bakıyormuş gibi. Ama burayı sadece dekoruna olan sevgimden ya da tarihi değeri nedeniyle seçmedim. Daha çok, bu kutsal salonda kimsenin fısıltıdan yüksek sesle konuşmaya cesaret edemeyeceğini, beni buradan tekmelerek ve bağırarak çıkaramayacağını düşündüğüm için seçtim.

İnce yemeklerin ve tüm nezaketin anıtı olan restoranın etrafına bakınıyorum. Etrafımda, neredeyse bir uğultudan biraz daha yüksek sesle konuşmalar devam ediyor, beyaz eldivenli personel, beyaz çarşafılar, ince porselenler ve parlak gümüş çatal bıçakların arasında göze batmadan emin adımlarla dolaşıyor.

adımlarla hareket ediyorlar. Karşımdaki masada oturan ve dalgın dalgın kravatını düzelten bir adam gözüme takılıyor. Spor pantolon ve koşu ayakkabısı giyip, vücutlarını dövmelerle kaplamış, ağır altın zincirlerle süslenmiş, beyefendilerin ceket ve kravat giymesi gerektiği kıyafet kuralından habersiz insanlar buraya gelebilirler.

Onlar geri çevrilirdi! Ve ben bir gün daha savaşmak için yaşırdım!

Bu, sorunu ortadan kaldıracak değildi. Ama neden bugün, Papua Yeni Gine'nin uzak bölgelerinden doksan üç yaşında eve taşınana kadar erteleyebileceğin bir şeyi bugün yapasın ki? *Mikronezya'da eğitim nasıl acaba?*

"Lady Isla." Derin bir ses duyunca neredeyse bir metre zıplıyordum. Daha az garip bir dünyada olsaydım, onun Niko olduğunu düşünebilirdim. *İngilizce'de başka bir şeyin izleri vardı.* Ama o kadar şanslı değildim, çünkü benim yaşlarımda bir adam elimi tuttu ve neredeyse eğilerek selam verdi. Koyu saçlı ve şık giyimli, yakışıklı ve sessiz biriydi, bir bankacı ya da belki bir şirketin CEO'su gibi giyinmişti.

Belki de öyledir. Bir suç örgütünün CEO'su.

"Gecikmemi bağışlayın." Durup, oturmam için bir davet beklediğini anladım.

Hayır, git buradan...

"Lütfen." Karşısındaki koltuğu işaret ediyorum, arkasındaki Edward dönemine ait aynada omuzlarının genişliğini fark ediyorum. Takımı iyi dikilmiş ama hazır giyim.

Hugo Boss ya da Armani, ama özel dikim değil. Ama bileğindeki şey bir saatten çok bir aksesuar. *Altın bir Patek Phillippe.*

"Bugün benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğim olduğunu bilmiyordum." Cevabım istediğimden daha keskin çıkmış. "Eski kocamın size benim param olmadığını söylediğini düşünmek istiyorum.

Onun işleriyle hiçbir ilgim olmadığını ya da..."

Adam ellerini kaldırdı. "Biliyorum." Gözlerinin dış köşeleri kırıştı, koyu renkli gözleri hoş bir şekilde parlıyordu ama çok uzun süre bakıyordu, sanki karşıdaki kişi elini bırakmak istemiyormuş gibi.

"O zaman neden burada olduğumuzu anlamıyorum, Bay..." Devam edin, boşluğu doldurun.

"Aslanov. Ama lütfen bana Anatoli de."

"Neden burada olduğumuzu anlamadım, Bay

Aslanov."

"Sadece Anatoli deyin." O gülümser gülümser
sanki ben sevimliymişim gibi daha sıkılmış gibi ve garson
siparişini almak için geliyor.

Garson ayrılırken, "Kardeşin," diye başlar. "Hayır.

Onu bu işe karıştırmayacağım."

"Doğru bir neden varsa, onun gibi bir adamın bilmek isteyeceğini düşünüyorum. Dahil olmak isteyeceğini."

"Tam olarak neye dahil olsun?" Ellerimi masanın üzerine koyup önümde birleştiriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bu... bir iş toplantısı, çünkü kocan

—

"Eski kocam," diye düzeltiyorum, o sinsî adamlarla aramda kesin bir çizgi çekerek. Eskiden delikli olan çizgi, artık kesilmiş durumda.

"Eski kocan bana çok fazla para borçlu ve bu da seni kıskanılacak bir duruma soktu."

"Bunu gerçekten hiç anlamıyorum. Onun sorunlarıyla neden ilgileneceğimi düşünüyorsun? Eğer imkânım olsa bile, onun borçlarını ödemek isteyeceğimi mi?

"Çünkü siz iyi bir samaritan gibisiniz. Elinizden geleni yapıp, yardım edebileceğiniz herkese yardım edersiniz." Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir, ama bir saniye sonra kaybolur. "Çünkü ailenizi korumak için yapmanız gerekeni yaparsınız."

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde atıyor, ama kendimi zorlayarak sönük bir gülümseme takınıyorum. "Bu bir tehdit gibi geldi, Bay Aslanov."

Cevabını duyduğumda fiziksel olarak

irkildim. "O zaman birbirimizi anlıyoruz."

Bu, vinyl plak üzerindeki iğne çizik gibidir, eğer hiç iyi davranmadıysak, artık iyi davranmadığımızın işaretidir. Ne diyeceğimi bilmiyorum, dilim birden ağızımda kalınlaşır. Kalbim kaçak bir atın nalları gibi hızla atıyor, bu çok uygun, çünkü sandalyemde oturmaya devam etmek için tüm kararlılığımı kullanmam gerekiyor.

Kahve gelir, ona bir espresso ve bana istemediğim bir latte getirilir. Şu anda hiçbir şeye güvenmediğim için ona dokunmamaya karar veririm. Zaten midemde kalmazdı.

"Sen latte içersin." Gözleri, küçük fincanın üzerinden benimkilerle buluşur. "Bu sabah içmiyorum," diye mırıldanırım, korkumu gizlemeye çalışarak.

"O zaman, dedikleri gibi, sadede geleceğim. Eski kocanın ölmesini istemiyorsun ve açıkçası ben de istemiyorum. Ölü bir insan borcunu asla ödeyemez.

Bunun yerine, ailesi

ödemek zorunda kalır."

"Ben onun ailesi değilim."

"Ona oğullar doğurdun. Onlar senin ailen. Ortak ailen. Onların yas tutmasını istemezsin, değil mi?"

"Tabii ki istemem, ama..."

"O zaman bir seçeneğin var."

Mutsuz bir kahkaha attım. "Seçim şansım olsaydı, kendimi buradan başka bir yerde bulurdum, Bay Aslanov."

Elini açarak, *ne yapabilirim ki* der gibi bir hareket yaptı. "O

zaman bu seçenekleri tartışalım."

"Hükümet düzeyinde yardıma ihtiyacım olan bazı... ticari çıkarlarım var."

"Hükümet hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama kardeşiniz Lordlar Kamarası'nda. Onun bağlantıları var."

"Kardeşim hakkında konuşmuyoruz," diye cevap veriyorum, omurgam geriliyor. "O, uygunsuz bir şeye karışmayacak kadar dürüst biridir."

"Kardeşiniz sandığınız kadar dürüst biri değil, Leydi Isla."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye sinirleniyorum. "Ve bilmek de istemiyorum."

Dişlerini ve dilini tıklatarak, sanki hafif bir azarlamaya ihtiyaç duyan bir çocukmuşum gibi bir ses çıkarır. "Güçlü dostları olan bir asilzade mi? Gerçek şu ki, o benim ulaşamayacağım bir yerde, ama siz onu ikna edebilirsiniz."

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Diğer seçenekler

nelerdir?" "Bu benim tercih ettiğim seçenek."

"Ama benim değil."

"O zaman çok hayal kırıklığına uğrayacaksın, sanırım."

Garson, şişeden çıkan cin gibi belirir ve arkadaşşıma kahvaltısı servis edilir. Sarı, kabarık çırpılmış yumurta, İskoç fme somon, üzerine karabiber ve trf mantarı rendesi serpilmiş. Kokusu midemi bulandırıyor, ama daha da kötüsü, masaya zarif bir tost rafı ve birkaç katlı bir gümüş kek standı getiriliyor. Peynirler, salam, jambon. Ardından da minyatür hamur işleri sepeti.

Kokudan daha kötü olan, tüm bunların parasını kimin dediğı dşnesi. Siyah kuyruklu garson su bardağımlı doldurup geri çekildi.

"Yemiyor musun?"

Yüzüm bir tür glmsemeğe benzer bir şekilde buruşuyor. "Hayır, teşekkürler. Şantaj her zaman iştahımı kaçırır."

Bir elinde atal tutarken, diğr elinin iştaret parmağını sanki ben çok kötü bir şaka yapmışım gibi sallıyor. Çatalın dişleri ağızında kayboluyor. iğniyor, yutuyor, sonra ağızının kenarlarını peçeteyle siliyor. Bütün bunları bana bakarak yapıyor. "Bence kardeşini de bu işe karıştıracaksın."

"Ve ben dahil etmeyeceğimi biliyorum."

"yle ya da böyle," sanki ben konuşmamışım gibi mırıldanır. atal bıçağını masaya bırakıp soluna doğru eğilir. "Ama başka yolları da tartışabiliriz.

Örneğın senin işın gibi."

Heykel gibi hareketsiz kalırım. "Mortgage'ımı ödemek için zar zor yeterli kar elde ediyor. Çok az hisse senedim var ve..."

"Çevrimiçi işlerden para kazanmanın başka yolları da var."

"Suçlu yollar mı demek istiyorsun?" Dilimin ucunu ısırarak üzereydim.

Başka ne hakkında konuşabilir ki! "Bu küçük bir endişe. Sadece üç part-time çalışmam var ve..."

"Siparişlerinizi yüz kat artırabiliriz. Siparişlerinizi artırın, başarınızı artırın. Bu da daha fazla hammaddeye ihtiyaç duymanıza yol açacaktır."

"Hammaddelerim yerel kaynaklı. Highland yünü ve koyun derisi
—"

"Dışarıdan tedarik etmeniz gerekecek. Örneğin, Çin'den koyun derisi satın alabilirsiniz."

"Anlamıyorum. İskoçya'da insanlardan daha fazla koyun var."

"Siparişlerin artmasına yardımcı olmak için Çin'den yün sevkiyatı alacaksınız."

Sonra birden her şey netleşti. "Diğer ithalatlarla birlikte demek istiyorsunuz herhalde."

"İşimin bir kolu ithalatla ilgileniyor." Gömleğinin manşetini düzeltir, sözleri gayet gerçekçidir.

"Uyuşturucu mu?"

"Bazen uyuşturucu, bazen insan. Bazen başka şeyler." Aman Tanrım.

Ciddi.

"İşimin bir başka kolu da ihracatla ilgileniyor."

"İthalatına yardım etmek için benim işimi devralmak istiyorsun..."

"Hayır, iş senin olacak. Senin adına." "Yani risk benim

üstüme mi kalacak?"

"Sen bir risk olacağını varsayıyorsun. Benim bunu yapacağımı varsayıyorsun. Ama bence bu senin için çok tatsız bir durum."

"Birazcık." Gözlerimi kuvvetlice kırıyorum. O ise neredeyse

hiç kırpmıyor. "Senin itibarın, konumun olan bir

hanımefendi. Anlıyorum."

"Kardeşim değilse, yasadışı eşya ithalatı değilse, başka ne olabilir?"
Burada neyi pazarlık ediyorum?

"Arkadaşım... Michael," diyor, sanki adı havadan uydurmuş gibi.

"Mikheil, senden bir tüvit ceket satın alıyor. Fiyatı geçen sezon ilan edilenden biraz daha yüksek ama bu enflasyon yüzünden," diye ekliyor teatral bir omuz silkmeye. "Ceketin parasını ödüyor ve arkadaşlarına tavsiye ediyor, onlar da aynı ceketı satın alıyor. Hepsi kredi kartıyla ödüyor, web sitenin barındırma hizmeti ücretini alıyor, çevrimiçi ödeme platformu da payını alıyor. Sonra sen banka hesabına bakiyeyi alıyorsun. Ceketleri gönderiyorsun ya da göndermiyorsun..."

O ses. Sanırım çenem masaya çarptı.

"Sen para aklamadan bahsediyorsun," diye fısıldıyorum, dehşet içinde.

"Ve sen sadece güzel bir yüz değilsin!" Sanki zekice bir şiir okumuş bir çocukmuşum gibi havayı dürtüyor, sonra tekrar çatalını eline alıyor.

"Ama benim küçük işletmem yeterli olmaz. İşletme çok hızlı büyürse, yetkililerin dikkatini çekecektir."

"Sen, banka hesapları koruma ağıyla çevrili birçok işletmenin yüzü olabilirsin. Offshore kayıtlı

offshore kayıtlı paravan şirketlere ait banka hesapları. Başka yerlerde yaşayan kişilerle ortak olduğun gizemli tröstler."

"Yani ben bir paravan mı olacağım? Öyle denmiyor mu? Bir kurban?"

Çatalını tabağına bırakıp, bu restorana hiç yakışmayan bir kahkaha attı. "Senin bu kadar eğlenceli olduğunu söylememişti."

"Tom mu?" diye soruyorum, biraz daha dehşete kapılmış bir şekilde. Beni tartıştıklarını, şişman bir dana gibi kurban ettiklerini düşünmek. Onu öldüreceğim. O adamı gerçekten öldüreceğim! O piçi aptal eski Range Rover'ımla ezeceğim!

"Senin güzel olduğunu da söylememişti."

"Ben..." Kahretsin. Bana bakışları hoş değil. Hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

"Öyleyse." Çatalını aldı ve tekrar füme somon ve yumurtalarına yöneldi.

"Benim adıma başka işler açacaksın. Leydi Isla, dürüst bir iş sahibi, hayır işleri yapan, aristokrasinin bir üyesi. Sen kusursuz olacaksın."

"Böyle düşünenler azınlıktadır. Eskiden insanlar kendilerinden yaşıca büyük veya üstün görülen kişilere saygı duyarlardı, ama o günler çoktan geride kaldı." Bence iyi ki de öyle olmuş.

Omzunu umursamazca silkiyor ve fincanına uzanıyor. "Ulusal Suç Ajansı ne yazık ki yetersiz fonlu ve davalardan çok çekiniyor.

Özellikle de senin gibi birinin dahil olduğu davalarda. Yani bu senin lehine olacak."

"Bundan ne kadar emin olabilirsin?" Cevabımdan çaresizlik sızıyor.
"Bence bu beni hedef haline getirir."

"Soruşturmaya karşı kim daha dirençli olur, ben mi yoksa siz mi?"

"Unvanım beni korumaz," diye ekledim çabucak. "Korumayacağını biliyorum. Ama sanırım bu senin umurunda değil."

"Senin gibi sevimli birini suç unsurlarına maruz bırakmak yazık olur."

"Senin gibi demek istiyorsun."

"Hapishane hücresi arkadaşı gibi. Ah, sizi üzdüğümü görüyorum. Endişelenmeyin, *hanımefendi*. Bu asla olmayacak. NCA, Dalforth Dükü'nün kız kardeşini soruşturmadan önce iki kez değil, on iki kez düşünür."

"Demek öyle." Sandalyeye geriye yaslandım, zihnim milyonlarca düşünceyle doluydu. "Ailemi güvende tutmak için yapmam gereken bu mu?"

"Ve eski kocan hayatta kalacak."

Kafamı salladım. Onu kendim öldüreceğim. "Ne kadar süreliğine? Ne kadar para, ya da bu düzenlemeler nasıl işliyor?"

"Sonsuza kadar."

"Hayır, bu doğru olamaz. Bu, bir tür sözleşmeli kölelik gibi olurdu. Ben şiddet veya cezai soruşturma tehdidi altında sonsuza kadar yaşamak zorunda kalırken, Tom paçayı kurtaracak mı?"

Kollarını kavuşturduktan sonra parmağını dudaklarına götürdü ve düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına dokundurdu.

"Hayır, o araziye ve projeyi kaybedecek."

"Ona ne olacağı umurumda değil." Sözlerim acil, ses tonum yalvarırcasına. "Bu adil değil. Onun için bunu yapmayacağım."

"Haklısın. Bu olmaz." Geçici bir rahatlama hissediyorum. En azından, onun yüzündeki ifadeyi fark edene kadar. "Başka yollar da var," diye dikkatlice başlıyor. "İkimiz için de yararlı olabilecek yollar."

"Anladığımı sanmıyorum." Beynim anlamıyor. Ancak, o bana *yine* öyle bakmaya başladığı için, derim iskeletimden sıyrılıp kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum. Anatoli Aslanov hiç de itici biri değil. İyi giyinir ve fena görünmez. Zeki ve çoğunlukla kibardır. Ama aynı zamanda korkutucudur ve önerdiği şey onu itici kılar — onu aynı anda hem dizanteri hem de tetanoz kadar çekici kılar.

"Utangaç davranıyorsun," diye şakacı bir şekilde itiraz ediyor.

"Hayır, affedersiniz, ama sanırım biraz kalın kafalı davranıyorum, çünkü düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazsınız," diyorum, kalbim deli gibi çarparken. "Sizi tanımıyorum bile. Ben..." Korkunç bir düşünce aklıma geliyor ve ağzım kendiliğinden konuşmaya başlıyor. "Burada insan ticareti mi yapıyor? Arka sokaklardaki genelevlere zorla sokulup, lüks olarak pazarlanıyor muyum?"

Gülüştü, sönük bir ışık gibi gözlerinden kaybolur. "Dalga geçilmesinden hoşlanmam."

"K-Kim gülüyor?" diye kekeliyorum. Midem burkuluyor, ellerim de kucağımda aynı şekilde. "O benim eski kocam. Ona hiçbir borcum yok. Onu sevmiyorum ve ona çok az saygı duyuyorum. Aslında, ona hiç saygı duymuyorum." Bundan sonra duymayacağım. "Sizin de eski sevgilileriniz vardır, değil mi? Bay Aslanov, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz."

Bunu yapmayacağım, yapmayacağım! Gerekirse yalvarır, borç alır, çalarım. Tom gitmek zorunda kalacak, başka bir ülkede yeni bir başlangıç yapacak. Ucuz ve sıcak, sivrisineklerin büyüklüğü...

"Eski sevgililerim bana sorun çıkarmıyor," diye karanlık bir sesle cevaplar.

"İş anlaşması bir şey," diye kekeliyorum, "ama başka tür bir anlaşma benim anlayabileceğim bir şey değil."

"Anladığınızı biliyorum," diyor ve masanın üzerinden uzanarak elimi okşuyor.

"Ama... ama yatakta berbat olabilirim!"

"Sanmıyorum." Gözleri beni baştan aşağı süzerken açgözlü bir ifadeye bürünür. Elimi çekmeye çalışırken, parmakları bileğimi sıkıca kavrar. "Bacaklarını açabilirsin. Ağzını. Bu yeter."

"Hayır, bu çok fazla," diyorum, tiksinti ile çenemi sıkarak.

"Sanırım başka seçeneğin olmadığını göreceksin." Serbest eliyle gazeteyi alır ve açmadan önümdeki altın kenarlı çay tabağının üzerine koyar. "Aileni korumak için yapılması gerekeni yapacaksın."

"Bunu kaç kez söylemem gerekiyor?" Başlığa göz gezdiriyorum. Bir an için, beynim kendini korumak için çalışırken bunu anlayamıyorum. "Tom benim ailem değil."

Ben itiraz etsem de, beynim beni bu yeni gerçeklikten korumaya çalışıyor.

Bunun Tom'la hiçbir ilgisi yok. Artık yok. Ama bir şey açık. Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Isla

"Alo, Holland?" Telefonu parmaklarım ağrıyana kadar sıkıca tutuyorum. Bu, bu aramayı dördüncü denemem, öncekiler gözyaşlarıyla sonuçlandı.

Nefes alıp, uzun ve yavaş bir nefes verirken telefonu ağızımdan çekiyorum.

"Merhaba Isla! Çok hızlı oldun. Havaalanından alınman mı gerekiyor?"

"Oh. Hayır. Henüz değil." Belki de hiç olmayacak.

Sakin ol. Ağlama. Kendine hakim ol.

Bugün, birçok şeyin ortaya çıktığı bir gün oldu. Birkaç şey öğrendiğimi söyleyebilirsin. Örneğin, daha önce mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla teröre dayanabileceğimi öğrendim. The Ritz'in personeli, panik içinde ve nefes nefese koşarken gözlerini bile kırpıyor. Ayrıca, Darjeeling'in tadı, içildiğinde olduğundan çok daha acı.

"Hey, hâlâ orada mısın?"

"Evet, evet, buradayım. Ve hayır, henüz araca ihtiyacım yok. Hala Londra'dayım."

Hala The Ritz'deyim, ama artık restoranda değilim. Potansiyel pezevenk-erkek arkadaş-bana ne teklif ediyorsa o her neyse, gitmiş. En azından, kadınlar tuvaletine giren bir sonraki kişinin verdiği bilgiye göre öyle. Aslında pembe takım elbiseli bir matrona, onun nerede oturduğunu ve neye benzediğini anlattıktan sonra gidip kontrol etmesini istedim. Zavallı yaşlı kadın, onun şiddet uygulayan bir erkek arkadaş olduğunu düşündü ve polisi aramak için telefonunu ödünç almak isteyip istemediğimi sordu.

Neredeyse evet diyecektim. Ama çantamda yanan gazete, bu seçeneğin benim için geçerli olmadığını söylüyor.

"Uçağım saat altıya kadar dönmeyecek," diye ekliyorum, sanki manşet bir ton ağırlığında gibi çantamı omzumda daha yükseğe çekiyorum. Londra'dan Highlands'a her saat başı uçuş yok, ama umarım daha geç bir uçağa yer bulabilirim, muhtemelen iş adamlarıyla dolu, Londra'nın kâfir şehrinden kaçmak için eve dönen bir uçağa. Kendimden kaçmak için sabırsızlanıyorum, hemen eve gitmek istiyorum. Oğullarımı sıkıca kucaklamak ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamak istiyorum

. Ama bu lüksüm yok. Bu sorunu eve götüremem.

"Toplantın nasıl geçti?" Holland'ın sorusu beni tekrar o ana geri getiriyor.

"İyi gitti," diye mırıldanıyorum, kaçınılmaz gözyaşlarıyla mücadele ederek. Kötü gitti.

Her şey mahvoldu. Çok kötü gitti.

"Merak etme. Ben burayı idare ederim. Aslında, çocuklara okuldan sonra dondurma alacağıma söz verdim."

"Orada hava güneşli mi?" Bu sabah havanın nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. Her şey çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"İskoçya'da dondurma yemek için güneşli olması gerekseydi, süt endüstrisi iflas ederdi."

"Anladım. Sandy orada mı acaba?" Onun adını söylerken kalbimi saran yeni oluşan yumruk sıkışıyor.

Ah, Sandy. Ne yaptın sen?

Ona gidebilirim. Bana gerçeği söylemesini isteyebilirim, kendi ağzından duymak isterim.

Ve belki de bunu kabul ederdi. Belki de bunun doğru olduğunu söylerdi. Çünkü nedenini söylemesine gerek kalmazdı. Her zaman birbirimize yardım etmek, birbirimizi korumak için elimizden geleni yaptık. Ama milyon yıl geçse de onun bunu yapabileceğini düşünmezdim. Ona sorabilirdim, ama sonra ne olacaktı? Bu durumun düzelmesine yardımcı olmazdı. Sadece daha da kötüleştirirdi, çünkü sevdiklerini korumak adına yine düşüncesizce bir şey yapardı.

Holland. Ben. Archie ve Hugh. Ve tabii ki Dalforth adı. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu savunma sırası bende.

"İsla? Hala orada mısın? Dostum, buradaki sinyal berbat!"

"Üzgünüm." Kendime geliyorum. "Sanırım buradaki sinyalden kaynaklanıyor. Ama az önce ne dedin?"

"Sandy'yi az önce kaçırdın. Lord gibi bir şey yapmak için gitti. Ne olduğunu unuttum, ama onunla konuşmak istersen telefonu yanında."

"Aslında, bana bir iyilik yapabilir misin diye merak ediyordum?"

"Tabii," dedi, tahmin ettiğim gibi. "Söyle bakalım."

"Van'ın telefon numarasını bana bulabilir misin?" "Zaten sende yok mu?"

Şaşkınlığını gizlemeye çalışmıyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, onun için değil, muhtemelen onu bu işe karıştırmamam gerektiğini bildiğim için. Bu sabahki açıklamamdan sonra olmaz. Kendime verdiğim tüm sözlerden sonra olmaz. Ama aynı zamanda, Chrissy'nin annesinin sık sık söylediği gibi, *şeytanla yemek yiyen uzun kaşık kullanmalıdır*. Van şeytan değil tabii. Tam olarak değil. O, dünyadaki en sevdiğim insan değil. *En sevdiğim seks partnerim, evet*. Gizemli biri. Muhtemelen tehlikeli. Ve sadece kalbim için değil. Ve sanırım bu yüzden onun yardımına ihtiyacım var. Başka bir çıkış yolu göremiyorum.

Bu ve benim gidecek hiçbir yerim yok, öyleyse bir kez daha geri dönsem ne olur? Bir kez daha kendime engel olamasam ne olur?

"İsla? Kahretsin, sinyal yine kesildi," diye mırıldanır Holland.

"Hey. Merhaba. Hala buradayım. Ve hayır, onun numarası bende yok, kasıtlı olarak." Bir kez daha titrek bir nefes veriyorum.

"Tamam." Bu kelimeyi uzatarak, eğlencesini açıkça belli ediyor. "Anlıyorum. Ama *bu* cazibeyi ortadan kaldırmak bir işe yaramadı, anlarsın ya."

"Hayır," diye sessizce onaylarım. Numarası olsun ya da olmasın, cazibe nadiren azalır.

"Ne olursa olsun, kadere karşı gelemezsin. Tabii benim iznimi falan almana gerek yok."

"Ama onun numarasını almam gerekiyor."

"Görev kabul edildi. *Efendimi* bulmaya gidiyorum," diye ekliyor, sesi biraz Downton Abbey dizisindeki uşak gibi çıkıyor.

"Holly?" diye sesleniyorum, ayak sesleri taş zeminde yankılanmaya başlarken. "Van'ın numarasını ona söylemeden alabilir misin? Sandy'yi kastediyorum."

"Oh, tabii!" Cevabı kendi kafasına bir tokat atmış gibi geliyor. "Kardeşinin öğleden sonra eğlencesi için yaptığın arayışını duymasına gerek yok."

"Aynen öyle." Bunun için olduğunu düşünmesi daha iyi. Neden öyle düşünmesin ki?

"Tek soru, sevgili kocamı telefonunu bana vermeye nasıl ikna edeceğim?"

"Telefonu uşakta olacaktır. Ama ona patronuna bundan bahsetmemesini rica edebilir misin?"

"Bana bırak. O adam en iyi zamanlarda bile beni nasıl ele alacağını bilmiyor.

Onu utandırarak bunu yapacağım."

"Harika. Mükemmel. Ama mümkünse lütfen acele edin."

"Tamam," diyor gülerek, öğleden sonraki *keyifli* saatlerimi en iyi şekilde değerlendirmek istediğimi tahmin ederek. Uzun sürmeyeceğine söz veriyor ve telefonu kapatıyoruz.

Bir dakika sonra telefonum titrediğinde, bu kadar çabuk nasıl başardığını merak ediyorum. Ekran dokunduğumda ekran aydınlanıyor ve kalbim sıkışıyor, Archie ve Hugh'un videosu ekranı doldururken kaslarım boğazıma kadar geliyor. Okul üniformaları giymiş, kravatları düzgün, gömlekleri pantolonlarının içine sokulmuş halde kalenin avlusundalar. Holland, sanki geç kalmışlar gibi onları Sandy'nin tertemiz Range Rover'ına bindiriyor. Neredeyse gülümsüyorum — Archie, kendi aziz ilan törenine bile geç kalırdı — ama sonra bunun Holland'ın çektiği bir video olmadığını fark ediyorum. O da videoda yok. Belki Sandy çekmiştir? Evet, olabilir.

—

Telefonum yine titriyor. Bir başka video klip. Eğer şakacı bir ruh halinde olsaydım, bu biraz abartılı gelebilir. Ama değilim. Holland'ın, avcı yeşili çizmeleri ve cilalı ceketini ile kalenin arkasındaki kırsal yollardan birinde yürüyüşünü izlerken öyle hissetmiyorum. Hatta Sandy'nin tüvit şapkası bile var. Gertie ona eşlik etmek için yanında yürüyor ama kesinlikle hiçbir koruma sağlamıyor. Nedense bu klip daha korkutucu. Çocuklar arabanın ve Holland'ın koruması altındaydı. Ama burada Holland yalnız. Bir araba ona çarpabilir ya da bir arabanın arkasına atılabilir ve ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilemeyiz.

Korku dolu bir hıçkırık boğazıma takılır.

Mesajları açık, tehditleri hiç de ima edilmiyor. Ailenize birden fazla yolla ulaşabiliriz ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok.

Bir başka vızıltı, bu sefer bir mesaj. Ve birdenbire, bir zaman çizelgem var ve Damocles'in kılıcı başımın üzerinde sallanıyor.

Cevap vermek için 48 saatin var, Leydi Isla.

*

"Niko?" Holland'a yaptığım gibi sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum, ama belki Niko beni daha iyi tanıyordur. Belki de beni herkesten daha iyi tanıyordur.

"Isla, ne oldu?" Ses tonu, anında gösterdiği endişe, gözlerimi yaşartıyor.

"İyi misin? Çocuklar mı?"

"Ben iyiyim. Çocuklar da öyle." Şimdilik. "Niko, seninle görüşmem lazım." "Nerede olduğunu söyle."

"Hayır, ben... Ben sana gelebilirim."

"Isla, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim." En azından iyi olmayı umarak dayanıyorum.
"Sadece sana ihtiyacım var..."

Sana. Neden sana ihtiyacım olduğunu bilmiyorum, ama içimden bir ses başka kimsenin yapamayacağını söylüyor.

"Gel hadi."

"Nereye?"

"Eskisi gibi aynı yere. Hatırladın mı?" "Evet."

Nasıl unutabilirim ki?

*

Neredeyse kapısının önüne duran bir taksiden inerim, ama pahalı ve şık görünümlü bir spor araba, Aston Martin *değil*. Van, ben zili çalma fırsatı bulamadan heybetli ön kapıyı açar, sanki ayakta kalamayacağımdan korkuyormuş gibi ellerini benim pazıma dolandır.

Kapıyı arkasında kapatınca koridor biraz karardı. Burası tam da hatırladığım gibi görünüyordu, en azından temel yapısı. Burada kaç kez durduğumu hatırlıyorum? Asansörle onun sığınağına çıktım.

"Bu taraftan." Niko sol taraftaki büyük kapıya yönelir.

"Hala burada yaşayacağını düşünmemiştim." Bu sözler ağızımdan kendiliğinden dökülüyor. Kaleler ve geniş, rüzgârlı kır evlerinden oluşan aile geçmişimi düşününce kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama günümüzde kimse sarayda yaşamayı tercih etmiyor. Kardeşim, mülk portföyünü korumak için doğmuş olduğu bir tarih parçası olarak görüyor, ama gerçekte bu mülkler ve araziler onun boynuna asılı büyük bir yük gibi. Bir insan neden bu büyüklükte bir evde yaşamayı seçsin ki? Kim bu kadar paraya sahip olabilir? *Tabii ki kraliyet ailesi. Çinli süper zenginler ve Rus oligarklar.* "Bütün bu alan sadece senin için mi?" Bu soruyu sorduğum için kendimden biraz nefret ediyorum.

"Ne yazık ki," diye cevaplıyor, kapıyı açarak beni içeri davet ederken, "evlenecek bir kadın bile bulamadım, bir kabileyi bırakın, bu yüzden kaykay süren bir sürü çocuğum da yok."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun." İçimdeki bu korku, bir anlığına pembe, sıcak bir renkle yer değiştirir. O, yıllar önceki konuşmamızı hala hatırlıyor. Aklım Archie

ve Hugh'a ve onların büyük salonda futbol oynayıp çadır kurdukları bilinen anılara.

"Hiç sahip olmadığın şeyi özleyemezsin."

"Sence bu gerçekten doğru mu?" diye soruyorum kendime, çünkü kendime ne söylersem söyleyeyim onu özlediğimi fark ediyorum. Onun vücudunu ve bana yaptıklarını özlüyorum. Bazen, olabileceğimiz şeyi bile özlüyorum. Sonra çocuklarım aklıma geliyor ve hayatın olması gerektiği gibi olduğunu hatırlıyorum. Tabii bugün değil. Burada olmamalıyım. Bu kadar sefil hissetmemeliyim. Bu kadar korkmamalıyım.

"Bazen kendime öyle söylüyorum." Cevabı acı tatlı geliyor.

Beni ofis olarak düzenlenmiş bir odaya davet ediyor. Evin yaşına rağmen, dekorasyon hafif ve modern. Beyaz panjurlar odayı dış dünyadan koruyor ve geniş ekran bir televizyon orijinal şöminenin üzerinde asılı.

Masası büyük ve şık ve nedense, ona bakmak bile beni utandırıyor. *Tarih, sanırım.* Beni şöminenin karşısındaki şık deri kanepeye götürürken fark etmediğini sanıyorum.

"Otur. Kahve ister misin? Daha sert bir şey?"

"Hayır, teşekkür ederim." Elimi uyluğumun altına kaydırarak oturdum.

"Bana neyin yanlış olduğunu söyle. Yardımcı olmak için ne

yapabilirim?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, artık ayakta durmak için bacaklarıma güvenmek zorunda olmadığım için minnettarım.

"Ellerin çok soğuk," diyor, ellerini kendi elleriyle ovuşturarak. "Ceketin nerede?"

"Ben... bırakmış olmalıyım." Çantamı, gazeteyi hatırladım ve koşmayı hatırladım. "Hâlâ The Ritz'de."

"Cadogan'da değil mi?" Sözlerinde şakacı bir ton vardı.

"Biliyorum, gizli kapaklı işler. Kimsenin bilmesini istemedim." Ellerimi geri çekip kucağımda kavuşturuyorum. "Ve şimdi keşke orada olsaydın diyorum, çünkü o zaman böyle hissetmezdim." Ellerimi başıma götürürken titriyorlar. "Sen orada olsaydın, o sözleri söylemezdi."

Ya da Sandy orada olsaydı, diye ekler zihnim sonradan. Ve bunun üzerine, bu ezici korkuya yenik düşerek gözyaşlarına boğulurum.

"İsla." Van'ın sesi çok yumuşak, ben de onun beni kendine çekmesine izin veriyorum. Gömleği yumuşak, göğsü ise çok sağlam. "Sessiz ol, hayatım. Ağlama, her şey yoluna girecek."

Onun kollarının rahatlığında, neredeyse buna

inanabilirdim. 26

Van

İsla konuşurken ağlıyor. Sonra biraz daha ağlıyor, sözleri kesik kesik dökülüyor, asil burnunun ucu kızarıyor. Eski sevgilisinden ve onun lanet olası hikayesinden bahsediyor. Yemin ederim, onu böyle ağlattıktan sonra bir hafta dayanabilirse şanslı sayılır.

"Seni sattı."

"Tom mu?" Gözlerini bana kaldırıyor, kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış.
"Ama o..."

"Çözemediği sorunları var, bu yüzden onlara daha cazip bir teklif sundu." Başparmağımla yanağındaki gözyaşlarını silerim. "Birden fazla açıdan daha cazip," diye eklerim, isteksizce elimi çekerek.

"Bu... tamamen olası," diye ekledi, neredeyse içine kapanarak.
"Tamamen ona göre." Derin, kesik bir nefes aldı ve yine ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hayır." İşaret parmağımı çenesinin altına koyup, bakışlarını bana çevirdim. "O buna değmez."

"Biliyorum," diye itiraz etti, "Onun için ağlamıyorum. Sadece onun nasıl bu kadar bencil olabildiğini anlamakta zorlanıyorum."

İnsanlar genel olarak bencil yaratıklardır ve ben de kendimi buna dahil ediyorum. Ama ben buna katılmıyorum. "Artık ağlama. Bana her şeyi anlat."

"Borcu var, suçlulara. Milyonlarca dolar, sanırım."

"Geçen yıl bana gelip, adalardan birinde bir eğlence kompleksi ve bir içki fabrikası için yatırım arayışında olduğunu söyledi." Elimin rahatça kayması, ayrıntıların önemli olmadığını gösteriyor. Ama dedikleri gibi,

ayrıntılarda gizlidir. Yeterince dikkatli bakarsanız, onu orada çalışırken bulabilirsiniz.

"Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum." Gözlerinde bir anlık tedirginlik belirdi.

"Daha önce hiç tanışmamıştık, ama o para arıyordu ve beni Alexander'ın arkadaşı olarak tanıyordu. Zengin bir arkadaş, sanırım."

Başını eğdi. "Ona senden bahsetmedim. Bizden bahsetmedim. Kimseye bahsetmedim."

"Arkadaşın Tamsin'e bile mi?"

Gözlerini kaldırır, küçük ama içten bir gülümsemeye. "Hâlâ ara sıra senden bahsediyor."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?"

Isla başını sallar. "oğunlukla telefonla. Londra'da yaşıyor. Artık evli ve iki çocuğu var. Aslında başka bir kadınla evli." Ağzının köşesi yaramazca kıvrılır. "Görünüşe göre, erkekler olmadan hayat çok daha basit."

"Bizim de faydalarımız var, eminim."

"O sana pillerin burada devreye girdiğini söylerdi." Gülümsüyorum — onun küstah ifadesi, ıslak gözleri. En azından gözlerini tekrar indirene kadar. "Neden kadınlara ilgi duymadım ki?"

"İlgi duymadığın için sonsuza kadar minnettarım."

"Sandy sana Tom'un kötü bir yatırım olduğunu söylerdi," diyor, önceki konuya geri dönerek. "Ona para vermedin, değil mi?"

"Sence?"

"Onunla ilgili olarak benden çok daha mantıklı davrandığını."

Biraz geri çekilip, hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sebeplerimin mantıklı olduğundan emin değilim. Sadece bir zamanlar sana ait olan adamın gözlerine bakmak istedim," diyorum.

"İlişkımız hiç öyle olmadı," diye cevapladı sessizce.

"Nasıl geçti?" Bu soru bıçaklarla jonglörlük yapmak gibi bir his uyandırıyor, ama kendimi tutamıyorum.

"Güvende. En azından bir süre öyle düşündüm."

Benden güvende. Kalp kırıklığından güvende. Keşke gerçeği bilseydi.

"Senden uzak durmak çok zordu," diye başlıyorum, gerçeği ortaya koyarak. "Seni incittiğimi biliyorum. Seni hak etmediğimi biliyorum, ama Tanrım," diye ekliyorum, yüzünü ellerimle tutarak, "seni özledim."

"Yapma Niko." Elleri ellerimi kapattı, onları uzaklaştırdı. Onu tutmayacaksam ellerimle ne yapacağımı bilemedim, dirseklerimi dizlerime indirdim.

"Yıllar boyunca kasıtlı olarak mesafemi korudum. Seni onunla görmek bana bıçak gibi batacağını biliyordum. İşte." Parmaklarımla kalbimi işaret ettim. "Sadece benim incinmeyeceğimi kendime söylemek hoşuma gidiyordu."

"Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Gerçeği söylememem mi gerekiyor? Artık evli değilsin." "Uzak durmakla, hayatımdan uzak kalmakla haklıydın."

"Sensiz mutlu olduğunu görmek dayanılmazdı ve sana daha fazla acı çektirmek istemedim." Gereğinden fazla acı çektirmek istemedim. "Çok üzgünüm, İsla.

Ama merak ediyordum. Benim sonrasına seçtiğin bu adamın kim olduğunu merak ediyordum. Alexander, Tom'un benim adımı andığını ve bir telefon beklemem gerektiğini söyledi.

"Ondan para ödünç almaya çalıştığından sonra, şüphesiz."

"Onu Londra'ya davet ettim. Merakımı giderme fırsatını kaçırmak istemedim."

Onun çok ucuza razı olduğunu fark ettim, ama o kendi değerini hiç anlamadı.

"Ama biz zaten ayrılmıştık," diyor, kaşlarını çatarak.

"Biliyorum." Sanki bu hareket, söylenmemiş bir sorunun cevabıymış gibi hafifçe omuz silkiyorum. "Merak, meraktır." Beni zorlamadığı için rahatlıyorum, çünkü bu durumdan pek etkilenmemiştim. "Bugünkü görüşme." Konuyu başka yöne çevirme sırası bende. "Görüştüğün kişinin adı neydi? Söyledi mi?"

"Rus'tu," diyor dikkatlice.

"Seni buraya getiren bu mu? Rus olduğu için mi?"

Kafasını salladı. "Gidecek başka yerim yoktu. Başvuracak başka kimse yoktu."

"Kardeşine mi?" Yine başını salladı, bu sefer gözlerini benden kaçırarak. "*Milaya*, o burada değil, her kimse. Sana zarar veremez."

"Seni bu işe karıştırdığım için çok kötü hissediyorum, ama..."

"Doğru olanı yaptın." Cevabını keserek, ellerini ellerimin arasına alıyorum.

"Adının Anatoli Aslanov olduğunu ve... iyi bir adam olmadığını söyledi."

Beni şaşırtan ve ellerimi onun ellerinde sıkılaştırtan sadece adı değil. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bu adam seni tehdit mi etti?" Kan damarlarımdaki kan durdu. Durdu. İnceldi. Dondu. Aslanov'un yüzünü, ekibiyle birlikte gülerken görebiliyorum. Bir dahaki sefere onu gördüğümde, o kadar mutlu olmayacağını da görebiliyorum.

"Onu duydun mu?" diye soruyor. "Endişeli görünüyorsun."

Öfkeli görünüyorsun, canım. "Sana dokundu mu?"

"Ne?" Ellerini kucağına geri çekiyor.

"Sana dokundu mu?" Cevabını vermeden önce onu anlayabilmek için gözlerimi üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır. Bana bakışları yeterince kötüydü," diye ekliyor, sağ elinin parmaklarıyla sol bileğini tutuyor.

İşte. Ona orada dokundu.

"Sana bakışları," diye tekrarlıyorum, ses tonumu sabit tutarak, öfkemi içimde saklayarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Açıklaması zor," diyor, yine bakışlarımdan kaçarak.

Midemde sert ve keskin bir şey yerleşir, cam parçası gibi, ama bu his, ona vereceğim acının yanında hiçbir şey. Zaten benimmiş gibi hissettiğim bir şeye dokunduğu için, parmaklarını tek tek koparacağım.

"Anlamama izin ver." Damarlarımdan kan akarken, şakaklarımda nabız atıyor. "Eski sevgilinden sonra bir Rus suçluyla buluşmaya gittin."

Kocan sana hayatının tehlikede olduğunu söyledi mi?

"Evet, ama onun için gitmedim." Cevabı, bakışları kadar keskin.

"Sevmediğin biri için bu kadar zahmete girmen çok garip. Uzun süre evli kaldınız. Hâlâ ona karşı hislerin olması gayet normal." Ses tonum düzgün olmasına rağmen, sözlerim boğazımda diken gibi hissediyorum.

"Ben asla..." Durur, koyu mavi gözleri öfkeyle parlar. "Onunla evlenmemin tek nedeni..." Yine durur. Ama kendi egom için olsa bile gerçeği öğreneceğim. "Bilgin olsun, Tom'a olan tek tutkum onu yakmak için kullandığım meşale." Sırtı şimdi dik, parmaklarını gözlerinin altına götürüp burnunun altını elinin tersiyle nazikçe siler, sonraki sözlerini kesik kesik ve gerçekçi bir şekilde söyler. "Bana çocuklarımızın fotoğrafları olduğunu söyledi. Tehlikede olduklarını söyledi. Bu yüzden gittim. Ve şimdi onun doğru söylediğini anlıyorum çünkü bana Holland ve çocukların fotoğraflarını gönderdiler... bu sabah çekilmiş fotoğrafları."

"Yani tek başına bir manyakla buluşmaya gittin." İkimizden biri olarak, o adamı tanıdığım için bu tanımlamamın arkasında duruyorum. "*Kimseye* haber vermeden." Kalbim hızla atmaya başlar, kan damarlarımdan hızla akar, şakaklarımda zonklar. "Bu kadar pervasız olabileceğine inanamıyorum." Ellerimi yüzüne bastırırım. "Kendini böyle bir tehlikeye attığına." Kafamda görüntüler belirmeye başlar, onun için dünyayı yakıp yıkacak türden görüntüler.

"Başka seçeneğim yoktu," diyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Muhtemelen haklı olduğunu düşünüyor. Çok inatçı ve çok bağımsız.

"Seçeneklerin vardı. Kardeşine başvurabilirdin. Onunla buluşmadan önce bana gelebilirdin. Neden bunu tek başına yapmak zorunda olduğunu düşündün?"

"Ben korunmaya muhtaç bir çocuk değilim," diye sertçe karşılık verir. "Bunu her gün kendi başıma yapmak zorundayım. Korumam gereken benim çocuklarım ve onları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Seni koruyacağım. Oğullarını koruyacağım."

"Bunu söylediğim için beni affet," der, ama sözlerinin hiçbirini içten söylemez, "ama güven konusunda pek de iyi bir sicilim yok."

Göğsümden hava çıkar, sözlerim beklediğimden çok daha öfkeli, çok daha yüksek seslidir. "Bana söz ver, İsla. Bir daha kendini o duruma sokmayacaksın."

"Niko, dur!" O uzaklaşır, ellerimi iter. "Söz vermeyeceğim. Ben ne yaptım ki..."

"Hayatına, özgürlüğüne mal olabilecek bir şey yaptın. Uyuşturulup kim bilir nereye sürüklenebilirdin, bir daha asla görülmeyebilirdin. Kullanılır, istismar edilirdin, uyuşturulur, bir ordu dolusu adam senin her deliğini kullanmak için para ödeyene kadar dövülürdün."

O nefesini tutar. Şaşırmış mı? Kırılmış mı? Onunla hiç böyle konuşmamıştım, ama ne gerekiyorsa yapacağım. Hayatı bir dönüşüm sürecinde ve şüphesiz bunu zor buluyor, ama bu dünyada ona asla dokunmayacağına yemin ettiğim pislikler ve kalp kırıklıkları var. *Asla ona dokunmaması gereken pislikler*, diye içimden ekliyorum.

"Anatoli Aslanov korku ve et ticareti yapıyor."

"Sana anlatmaya çalıştığım şey bu, o benim korkumu ve bedenimi istiyor. Benim onun için çalışmamı, para aklamamı bekliyor. Ailemi korumak için şirketimi ve hayatımı riske atmamı istiyor. Ama aynı zamanda beni de istiyor." Bunu gözyaşları içinde fısıldayarak ekliyor.

"Bu asla olmayacak. Asla."

"Ama ne yapabiliriz? Bana kırk sekiz saat verdi... Oh Tanrım."

Bu senaryodaki "biz" kelimesi beni ısıtmasına rağmen, yüzündeki renk kayboluyor.

"Biz hiçbir şey yapmayacağız. Bu işi bana bırak." "Ne yapabilirsin ki?

Seni de tehlikeye atmak istemiyorum."

"Alexander ailemden hiç bahsetmedi mi?"

Kelimelerini dikkatlice seçmek için bir an durdu. "Bazı şeyler ima etti. Seninle ilişki kurmamam gerektiğini söyledi. Ve tabii ki dedemin hakkında bazı söylentiler duydum."

"Amcam toplumda çok önemli bir adamdı. Zengin bir adamdı. Tehlikeli bir adamdı."

"Bize yardım edemez mi?"

Hızlıca başımı salladım. "Emekli oldu." "Şimdi kim

sorumlu? Ona gidebilir miyiz?"

Cevaplarını duymaya hazır olmadığın sorular sorma, canım, diye düşünüyorum ve omuzlarımı hafifçe silkiyorum.

"Bize kim yardım edebilir, Niko?"

Sözümü vererek dudaklarımı onun başına bastırıyorum. "Bırak ben halledeyim."

"Ama bu, senin hayal edebileceğinden çok daha kötü." Parmakları bir anlığına benimkini kavradıktan sonra, çantasını düşürdüğü yere uzandı. Askerini beceriksizce tutarak, çantayı dizine çekti. "Bunu kimseye anlatmayacağına söz vermelisin."

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye cevap veriyorum, bunun nereye

varacağını merak ederek. "Söz ver bana, Niko. Bu aramızda kalmalı."

Parmaklarımla zonklayan şakaklarımı bastırıyorum, çünkü parlak ve ıslak gözlerinde çok fazla korku var. Eğer ona zarar verdiyse, ben...

Cevabımı beklediğini fark edince, sakın bir cevap bulamadan bir kez başımı salladım.

"Bu." Kanı çekilmiş parmaklarıyla, bu sabahki gazetelerden birinin katlanmış bir kopyasını kucağıma bırakıyor. Manşette, mevcut hükümetin vergi politikasıyla ilgili bir şey yazıyor, ama bu olamaz. Parmaklarım hareketsizken, ağırca buruşmuş gazeteyi çeviriyorum ve bana bakan tanıdık bir yüz görüyorum. En son gördüğümde gülümsemiyordu bu yüz.

"Bu..." Onun adını söylemek istemiyorum, batıl inançtan değil, daha çok aramızdaki boşluğu zehirlemek istemediğim için.

"Giles." Yutkunuyor. "Niko." Eli uzanıyor, parmakları benimkini sıkıca kavırıyor. "Bana Sandy'nin onu öldürdüğünü söyledi."

Van

"Sandy mi?" Rahatlama. Kahretsin, rahatlama *ne* tatlı. O kadar tatlı ki neredeyse güleceğim. Onun acı dolu ifadesi olmasa, gülerdim. Aslanov bu fikri nereden buldu?

Isla başını sallar, saçlarını kulaklarının arkasına iter, bu sabahki şık iş topuzu şimdi yüzünün etrafına dökülmüştür.

"Neden?" Tahmin bile edemem.

"Giles'ın bana yaptıkları yüzünden. Neredeyse yaptığı şeyler yüzünden. Sandy'nin doğum günü partisinden sonraki gün ne kadar kızgın olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Evet, ama bildiğim kadarıyla, o adamı bir daha hiç görmedi."

"Cinayeti itiraf etmesi pek olası değil, Niko."

"Bana itiraf etmiş olabilir." En azından temizlik için yardıma ihtiyacı olacaktı. Ama ben o sinsi herifi önce yakaladım. Alexander için onu dairesinden sürükleyerek çıkardım. Sonuçta onu cezalandırmak onun hakkıydı, benim değil.

Ama en iyi planlar bile...

"Bacaklarını kıracağını söyledi. O zaman onu duydum.

Tekrar tekrar!"

"Londra'nın çoğu duydu. Bu yüzden bir daha görülmedi, değil mi?

Çünkü sonuçlarından korktuğu için mi?

"Bu." Gözleri o piçin yüzünün resmine kayıyor. "Bu yüzden bir daha ortaya çıkmadı. Çünkü öldü. Öldürüldü."

"Ve bir yerlerde bir otoparkın betonunun altına gömüldü." Manşetleri taradım, onun nerede bulunduğunu gerçekten merak ediyordum. Ve nasıl. Yeraltı su sızıntısı nedeniyle otoparkın bir kısmı yakın zamanda kazılmıştı. *Kötü şans.* "Sandy'nin bunu yaptığını gerçekten düşünüyor musun?" Gazeteyi ters çevirip

sehpaya koyuyorum. "Onu bir süpermarket otoparkına, Ealing'deki bir Tesco'ya gömdüğünü." Sanırım haber değeri olan da bu. Bir süpermarkette bir asilzadenin oğlu.

Acaba ailesi hayatta mı, yoksa mezarlarında kemikleri sızlıyor mu? Waitrose otoparkı bile yok. Ne utanç verici!

"Bunu düşünmek istemiyorum, ama tek düşünebildiğim şey, o adam neden beni bununla tehdit etti?"

Kötü şans, diye düşünüyorum. Aslanov için kötü şans, çünkü o noktaları birleştirebiliyor ama diğerlerinin yılan gördüğü yerde fil görüyor. Ona ulaştığımda onun için kötü şans.

"Bununla polise gitmelerine izin veremem."

"Bunun olacağını hiç sanmıyorum." Eleştirel ses tonum Isla'nın başını kaldırmasına neden oldu. "Metropolitan Polisi'nin suçluların sözlerine pek güvenmediğini tahmin ediyorum."

"Ama bu bir soruşturma başlatabilir ve Sandy bunu yapmış olsun ya da olmasın, Leonie'nin ölümü gündeme gelecektir. Leonie, onun ilk karısı, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum." Isla'nın bu çürümüş balık kokulu mesele hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ederken hatırlıyorum. Belki de o da bana bakıp aynı şeyi merak ediyordur.

"O kaybolduğunda medyanın nasıl çılgına döndüğünü hatırla. Yani, Sandy aynı ülkede bile değildi, ama yine de insanlar onu suçladı. Onu tekrar böyle bir incelemeye maruz bırakamam."

"Leonie'ye hiçbir şey yapmadı."

"Biliyorum." Gözleri yine bana dönüyor. "Ama Giles'tan o kadar emin değilim."

"İsla." Kollarımı ona dolamama izin veriyor ve onu göğsüme çekiyorum. Yüzümdeki ifadeden bir şey anlayacağından endişelenmiyorum, çünkü şu anda hissettiğim tek şey büyük bir rahatlama.

"Chimu byt', tavoh ni mihnovat."

"Bu ne anlama geliyor?" diye gömleğime fısıldadı.

"Olması gerekeni engelleyemezsin." Planladığım gibi gitmese bile, neden engellemek isteyeyim ki?

"Çünkü kardeşimi hapishane tulumu içinde görmek istemiyorum," diyor kızgın bir şekilde.

"Daha önce hiç bu kadar kaderci biri gibi görünmemiştin."

"Bu benim içimdeki Rus'un sesi olmalı." Avos, ya da umut kavramı, ya da belki de olacak olan olacaktır, benim benimsediğim bir felsefe hiç olmamıştır. Hayat öngörülemez ama kendi şansımızı kendimiz yaratmalıyız — insan kendi kaderini kendisi yazar ve alması gerekeni alır. Bana sunulan bu durum? İngilizler buna ne diyor? Hediye at mı? Bu, hafife alacağım ya da görmezden geleceğim bir şey değil.

"Ne yapacağım?" İsla'nın gözyaşları gömleğimin önünü ıslatıyor ama kendimi, bunun sebebi olmadığım için teselli ediyorum. Tamamen değil.

"Düşünüyorum." Bu hediye atı ile koşmaya hazırlanırken. Onu bunun doğru yol olduğuna ikna etmenin ne kadar süreceğini düşünüyorum.

doğru yol olduğuna ikna etmenin ne kadar süreceğini düşünüyorum.

Adil ya da haksız yollarla, kendime söz vermiştim. Sadece kaderin benim lehime işleyeceğini beklemiyordum. "Bu gece burada kalmalısın."

"Niko."

Adımı uzatarak söylemesine gülüyorum, ama en azından hala Niko'yum. "Vücuduna kötü niyetli planlarım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kötü niyetli, benim kullanacağım kelime değil." Espri dolu bir ton, sözlerini yumuşatıyor. "Ama çocukların yanına dönmem gerek, her zamankinden daha fazla."

"Ama bu sorunu da yanında götürmek istemezsin."

Kollarımda titreyerek pes eder. "Gerçekten beni takip edeceğini mi düşünüyorsun?"

Parmakları göğsümde huzursuzca hareket ediyor.

"Onlar, Isla. Karşı karşıya olduğumuz tek kişilik bir örgüt değil." Yılanın tek kafası olsa da. "Bunu halletmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Nasıl? Sen..." O, oturmak için kendini yukarı itti. "Thomas'ın borçlarını ödeyeceksin, değil mi?"

Sesindeki melodi umut mu yoksa inanamama mıydı? "Hayır. İstesem bile, şu anda bu işe yaramaz."

"Çok geç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey. Bir süre dışarı çıkmam gerek." Kot pantolonlu bakişlerinde korku belirir. "Burada güvende olacaksın, söz veriyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama..."

"Kal, zamanı geldiğinde seni Kilblair'e kendim götüreceğim. Alexander'ı senin için arayabilirim."

"Hayır!" diye bağıırır neredeyse. "Yani, lütfen yapma."

Bir iç çekmeyi bastırıyorum. "Onun burada olduğunu bilmesini istemiyorsun." Şimdi bile. Bundan sonra bile.

"O yüzden değil. *Sadece* o yüzden değil. Ayrıca Holland biliyor. Ben sadece..." Gözleri yine yaşlarla doldu. "Numarını ondan aldım."

"Sana aylar önce vermiştim."

"Sildim," diye utangaç bir şekilde cevaplar. "Sandy ile bu konuyu konuşmaya hazır değilim."

"Onu korumak istediğin için." "Hepsini

korumam lazım."

"Ve sen de öyle yapacaksın. Biz de öyle yapacağız, ama onlara eve gelmemeleri için bir neden sunmalısın."

"Holland'ı arayacağım, işlerim uzadı diyeceğim. Bir nevi alıkonuldum." Mutsuz bir şekilde güldü. "Sandy'ye söylemez, ben söylemek istemediğimi söylersem..."

"Benimle geceyi geçirdiğini mi söyleyeceksin?"

"İnandırıcı bir inkar," diye ekledi tereddütle.

Canım, bu gün bitmeden ona seni affetmesi için daha çok şey isteyeceğiz.

"Arayıp bu gece çocukları alabilir mi diye soracağım. Ben kalacağım."

"Bence en iyisi bu. Gel," diye mırıldanıyorum, öne doğru eğilerek. "Sana sıcak bir şeyler içirelim."

Vücuduna aniden gerginlik geri döner, ancak cevabı küstahçadır.

"Ben de krizin seni uslu durmaya zorlayacağını düşünmüştüm."

"Hayatım, eğer seni yatağa atmaya çalışmadığım bir an olursa, o zaman bir şeyler çok, çok ters gitmiş demektir. Ama şimdilik, sana hayatımdaki diğer kadını tanıtayım. Adı Julia."

Onunla dalga geçmek acımasızlık mı? Muhtemelen. Ama onun ifadesi, egomu okşamakla birlikte, beni sandığı kadar sevmediğinin bir işareti.

Isla

Kadının mutfakta tanıdık bir güvenle hareket etmesini izliyorum. Julia evin hizmetçisi, ama şimdiye kadar gördüğüm hiçbir hizmetçiye benzemiyor. Minyon, siyah saçlı ve güzel, otuz yaşında bile değildir. Bu arada, ben yaşlı bir cadaloz gibi görünüyorum, diye karar veriyorum ve yine dağınık saçlarımı çekiyorum.

"Sizin için alabileceğim bir şey var mı, Leydi Isla?" Bana yönelttiği gülümseme sakın ve dingin.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyorum, kahve fincanımı elimle kavrayarak.

Başını sallayarak beni mutfakta yalnız bırakır ve fare kadar sessizce kapıdan çıkar. Van, onun bu binada yaşadığını söylemişti ve ben de bu ikilinin hiç birlikte yattıklarını merak ediyorum. Yani, sevişiyorlar mı diye.

Bu kelimeyi sık kullanmam, kendime bile, ama şu anda bu kelimeyi seçiyorum.

Aralarında dostça bir rahatlık dışında hiçbir şey hissetmemiş olsam da, kıskançlık ve hafif bir ekşilik hissediyorum.

Van'ın cinsel ilişkiden uzak olduğunu hayal edemiyorum. Bunun benimle bir ilgisi yok, benimle hiçbir ilgisi yok. Ama kendimi o devasa odada tek başıma bulduğumda rahatlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Van'a göre yalnız değil, korunuyordum, çünkü orada güvenlik ekibi vardı.

Ne yapacağım? Mümkünse burada kalmayacağım. Van ve ben su ve yağ gibiyiz, yani birimizin diğerinin üstüne çıkması an meselesi. Ama şimdilik bekliyorum. Etrafıma bakınırken, kelimenin tam anlamıyla parmaklarımı ovuşturuyor ve ara sıra tırnak etlerimi ısıriyorum.

"Kendini evinde hisset," demişti.

Burası benim evim olsaydı ne yapardım? Muhtemelen çocuklara atıştırma hazırlar ve günlerini anlatmalarını dinlerdim.

Bileğimi çevirip

aşağıya bakıp saati kontrol ediyorum. Şimdi eve gelmiş olmalılar, muhtemelen yemek aramak için mutfak alt üst ediyorlardır. Sandy'nin aşçısı Geordie, benim genellikle buzdolabından çıkardıklarımın çok daha iyi şeyler hazırlamıştır. *Jambonlu ve peynirli sandviçler ya da meyve ve krakerler*. Muhtemelen en sevdikleri şeyi yapmıştır: sosisli rulolar, baharatlarla özenle tatlandırılmış domuz eti, tereyağlı, kat kat hamurla sarılmış. Muhtemelen, akşam yemeği vaktine çok yakın olduğu için her zamanki itirazlarıma rağmen, taze sıkılmış portakal suyu ve ardından bir çeşit tatlı ikram olacak.

Oğullarımı çok özlüyorum.

Telefonumu çıkarıp aramaya karar veriyorum. Sadece seslerini duymaya ihtiyacım var, iyi olduklarını duymaya ihtiyacım var. *Bağlantı tuşuna* basar basmaz Holland'ın nefes nefese sesini duyuyorum.

"Alo."

"Her şey yolunda mı?" Kaçmış mı? Kaçmış mı? Kafamda en kötü senaryolar dolaşmaya başlıyor.

"İyiyim," diyor, sesi de nefes nefese. "Her şey yolunda."

Nefesim bir anda kesildi. "Harika. Yani şu an uygun değil mi?" Yeni evliler, diye düşünüyorum, neredeyse gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, sorun yok. Aslında, aşırı aşk dolu kardeşini uzaklaştırmama yardım etmek için mükemmel bir zamanlama." Arka planda derin kahkahasını duyduğum aşırı aşk dolu kardeşim.

"Doğru. Bu fırsatı değerlendirip sana tekrar hatırlatayım, kızlar arası sohbetler sorun değil, ama konu kardeşimle ilgili olduğunda durum değişir."

"Sadece merhaba öpücüğü veriyordum," diye Sandy'nin gürleyen sesi geliyor. "Hem de kesinlikle iffetli öpücükler."

"Saf kelimesini heceleyebileceğini bile sanmıyorum, onu somutlaştırmayı bırak. Okula gidiyordum," diye ekliyor gülerek. "Otuz dakika yoktum, otuz yıllık savaş için değil."

"Ya da atalarımızın dediği gibi, eski güzel günler." Cevabımı zoraki bir mizahla süslüyorum.

"Hey! Ellerini kendine sakla." Holland güler ve kapı çarpılmadan önce çılgılık atar. "Kusura bakma. Yine. Ellerin meşgulken erkekler neden seni elle taciz ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Çünkü Tom asla...

Bu düşüncüyü kesiyorum. Tom benim için öldü. En azından, ölmüş olmayı dileyecek.

"Telefonla konuşurken, bulaşıkları yıkarken," Holland benim karanlık düşüncelerimden habersiz devam eder, "ayakkabı bağcıklarını bağlarken! Ne olursa olsun, kardeşin bana yaklaşıp ellerini üzerime koymayı seviyor." Şikayet ediyor gibi gelmiyor. Ciddi olarak değil.

"Ama sen bunu duymak için aramadın."

"Aynen öyle. Benim için kardeşimin elleri sadece dua ederken birleşir."

"Kucaklaşmaktan bahsetmişken, toplantının nasıl geçti?" diye sorar küstahça.

"Toplantı iyi geçti. İyi." Bugün, tam tersi bir günün cehennem versiyonuysa.

"Tabii ki o toplantıyla ilgileniyorum, ama ben Van'dan bahsediyordum."

"Oh, ha-ha! Evet, tutunma referansı." Yetiş, olur mu? "... onu henüz görmedim," diye karar veriyorum.

"Oh. Tamam. Peki diğer toplantıda, tasarımlarını beğendiler mi?" diye sorar, bu konuyu sürdürerek.

"Evet." Tasarımlar. Onlar vardı. İşimdeki tasarımlar. Vücudumdaki tasarımlar. "Beğendiklerini söyleyebilirsin." Ve ben beğenmedim.

"İsla, iyi misin? Sesin biraz tuhaf geliyor."

"Aslında, ben de bunun için aradım," diye cevap veriyorum, aklıma başka bir düşünce gelince. "Bu sabah somon füme yedim ve, şey, öğleden sonra kusmaktan başka bir şey yapamadım."

"Oh, ne yazık," diye cevapladı Dalforth Düşesi, beni gülümseterek. "Neredesin?"

"Toplantı bir oteldeydi, ben de orada bir oda ayırttım," diye ekledim, ayrıntıları belirsiz bırakarak. "Uçağıma yetişebileceğimi sanmıyorum."

"Oh, ne yazık. Demek göremeyeceksin..."

"Otel tuvaletinin içinden başka bir şey

göremeyeceksin." "İğrenç."

"Kendimi çok kötü hissediyorum." Ona yalan söylediğim için. Onun sempatisini kullandığım için.

"Çocuklar için endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Onlar burada bizimle iyiler.

Sadece kendine iyi bak."

"Teşekkür ederim." Sandy'ye onların hayatlarını emanet ediyorum ve ne olursa olsun bu durum değişmeyecek. Holly ise hayatımıza kısa bir süre önce girdi, ama onun için de aynı şeyi söyleyebilirim. "Siz ikiniz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Endişelenmene gerek yok," diyor gülerek. "Sen kendine dikkat et."

"Çocuklar nasıl? Okula bırakma nasıl gitti?" "İkisi

de iyi."

"Bildirecek bir şey yok mu?" Yani, sizi gizlice videoya çeken biri oldu mu?

"En azından yeni bir şey yok. Sadece okulun berbat olduğu ve benim için o şık okul kapılarından geçmek için beklemek zorunda kaldığımız trafik sıkışıklığı hakkında her zamanki şikayetler. Çocuklar her zamanki gibi radyo hakkında tartıştılar ve sonunda, yemin ederim, merdivenlerden düşen şişme bir eşek gibi ses çıkaran bir şeyi dinledik."

"Hayal bile edemiyorum, yani, bunun nasıl bir ses olduğunu hayal edemiyorum."

"Kendini şanslı say. Kulaklarım hala ağrıyor. Oh, işte çocuğun geliyor," diye ekliyor. "Archie, gel annenle konuş."

Mutfağa göz gezdirirken, şeflerin hayallerini süsleyen bu mutfaktan boğuk sesler geliyor. Lüks aletler, geyik eti asabileceğiniz ve bir ordu gençleri beslemeye yetecek kadar geniş bir buzdolabı. Tezgahlar şık gri granitten, dolaplar ise beyaz ve modern bir tasarıma sahip. Cam kapılı, büyük bir iç mekan şarap mahzeni var ve görünüşe göre sıcaklığı kontrol edilebiliyor. Etrafa bakıyorum ve burasının orijinalinin olduğu yer olduğunu hayal ediyorum.

Edward dönemine ait mutfak bu odada yer alıyordu, ancak arka duvarın kaldırılıp yerine cam takılması sayesinde oda aydınlık ve havadar hale geldi. İstiflenebilir

kapılar, sanırım, bahçenin manzarasını görmeyi sağlıyor ve dışarıyı içeriye taşıyor.

"Anne!" diye seslendi en küçük oğlum. "Geordie bize atıştırmalık olarak bao çörekleri yaptı ve çok, çok lezzetliydi."

"Oh!" Sosisli çörek yok mu? Geordie, çocuklara sıra dışı bir şey yedirerek iyi yapmış. "Kulağa çok lezzetli geliyor."

"Bao çörekleri Vietnam usulü sosisli çörekler. İçleri sosisli çöreklerle aynı."

"Vietnamlı," diye nazikçe tekrar ediyorum. "Ve sanırım domuz eti demek istiyorsun." "Ve salata, ama bize yedirdiğin sıkıcı salata gibi değil."

"Sıkıcı mı?" diye gülerek tekrar ediyorum. "Tamam, önümüzdeki on yıl boyunca sana buzdağı marul var." Yemin ederim, Archie bir köpek olsaydı, bir beagle olurdu. Yemeğe takıntılı. Ona okulda nasıl bir gün geçirdiğini sor ve okul kafeteryasında öğle yemeğinde ne olduğunu anlattığı on dakikalık monologu dinlemeye hazırlan.

"Hugh seninle konuşmak istiyor."

"Bekle, Archie. Bu gece eve gelemeyeceğimi söylemek istedim." "Tamam," diye cevaplar, hiç etkilenmemiş gibi.

"Sorun olur mu?"

"Evet, çok. Geordie akşam yemeği için kabak gnocchi yapıyor."

"Kulağa lezzetli geliyor. Yatmadan önce ararım, tamam mı?"

"Tamam." Hugh'un sesi duyulmadan önce onun kıkırdaması ve Gertie'nin havlaması duyulur.

"Merhaba. Okul iyiydi. Eve dönüş yolunda bir sorun yoktu. Ödevim yok ve yatmadan önce dişlerimi fırçalamayı unutmayacağım. Yarın görüşürüz. Hoşça kal."

"Hugh, yapma..."

"Çok geç," diyor Holland.

"...Acele etme. Kendimi çok sevdiğimi hissediyorum," diyorum neşeyle, içimde bir parça hüznün olmasına rağmen.

"Ergenlik çağındaki çocuklar yeni gençler," diye

bilgece cevaplar. "Gerçek gençlik yıllarını

sabırsızlıkla bekliyorum."

"Evet, tabii," diye gülerek cevap verdi. "Peki, ben gidip onlara ödevlerini yapmaları için rüşvet vereceğim, sonra da film izleyeceğiz galiba."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Orada olmak için canım yanıyor.

Veda ediyoruz ve telefon kapandığında başımı kollarımın arasına gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Konuşma çoktan bulanıklaşmış gibi geliyor, ama asıl önemli olan hepsinin iyi olduğu. Ortaçağ kalesinde, duvarları mace, kılıç ve mızraklarla süslenmiş, silah odasında gerçek tüfekler bulunan bir yerde inzivaya çekilmişler.

Onlar iyiler.

Ben iyiyim.

Ve Van... yardım etmek için elinden geleni yapıyor ve eminim o da iyi olacak.

Dikkatimi dağıtacak bir şey. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ve bir şeyler yemem gerek, karnım guruldamaya başladığında fark ediyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim — gerçi bir kruvasanı kırıntılara çevirmek kalori sayıma pek bir şey katmaz herhalde. Julia bana bir şeyler hazırlamayı teklif etti, ama ben çok gergindim (ve haklı olmasam da çok şüpheliydim)

Ama evde her şeyin yolunda olduğunu duymak iştahımı geri getirmiş gibi görünüyor.

Adayı dolaşarak buzdolabını açıyorum. Neyse ki asılı geyik eti yok, ama birinin Harrods'un gıda reyonundan alışveriş yaptığını görüyorum.

"Ve biri peynir delisi," diye fısıldadım, bu keşif beni çok eğlendirdi. Beaufort d'Alpage, Brie de Meaux, Stinking Bishop, Tomme de Chèvre ve Crottin de Chavignol. "Oh, nefis." Yavaş pişirilmiş Dottato incirleri. İncirleri ve keçi peynirini çıkardım, organik sütün yanında duran açık Pinot şişesine iki kez baktım. Ne olacaksa olsun. Onu da çıkarırım ve çok geçmeden, karbonhidrat seven kalbim bir somun cevizli ekmek bulur.
Dolaplardan birine

dolaplardan birine saklanmış; bu mermer yüzeyleri kirletmek için ekmek kutusu gibi sıradan bir şey yok.

Sonra bir bardak ve bir tabak buluyorum ve kısa süre sonra, kremalı peyniri, topraksı ve cevizimsi bir dilim cennetin üzerine sürüyorum.

"Mmm." Bu lezzet patlaması karşısında gözlerim neredeyse geriye doğru yuvarlanıyor, çünkü Niko tek peynir tutkunu değil, ancak ben kendimi ara sıra peynir yemeye sınırlıyorum, yoksa bir ev kadar şişmanlarım. Niko da peyniri sevdiğine göre, zayıf kalmak için ne yapıyor acaba?

Belki Julia ile formunu koruyordur.

Öyle olsa ne olur? Kiminle yattığı beni ilgilendirmez.

Ama ara sıra benimle yatıyor.

Tanrım, sus beynim!

Şarabımdan bir yudum alıyorum. Sonra bir yudum daha. Onun yüzünden kendimi paramparça etmeyeceğim.

Bıçağımı tekrar *keçi* peynirine batırıp, biraz daha ekmek koparıyorum, üzerine lezzetli peyniri sürüp, üzerine biraz yapışkan incir ekliyorum.

Harika, tek kişilik peynir ve şarap partisi.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum, çünkü Tom benim tek başıma yemek yememe böyle derdi. "Tam bir salak." Bir inciri şişliyorum. O laktoz intoleransı olan pislik olmasaydı, bu durumda olmazdım. Bunun hakkında düşünmeyeceğim. Öfkemi biriktirip, onu bir dahaki görüşmemizde ona bundan sonra Tom intoleranslı olduğumu söyleyeceğim. Çocuklarımla babasını öldüremeyeceğim için çok üzgünüm. Ama belki onu sakatlayabilirim.

Doyana kadar yedikten sonra, kanıtları ortadan kaldırıp bardağımı dolduruyorum. Kendimi 'evimdeymiş gibi hissetmem' için bana eşlik edecek biraz alkol cesareti. Diğer adıyla, eşyalara burnumu sokmak. Davet ettiğinde, boş tuvalet kağıdı rulolarını lavabonun üzerine bırakmamı mı, yoksa olmaması gereken yerlere biraz diş macunu sürmemi mi kastettiğini merak ediyorum. Erkekler böyle yapar, kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmek için, değil mi? Tabii ki, sizi Rus suçlulara satmadan önce.

Van'ın evi *çok büyük*. Ve bu, bir kalede büyüdüğümü düşünürsek, bir şey ifade ediyor. En son gördüğümde, evi birden fazla daireye bölmüş olmalılar.

ziyaret ettim. Mutfaktan sola dönüp, orijinal tasarımın bir parçası olduğunu hayal bile edemediğim kapalı bir merdivenden aşağı inerken, onu neyin tüm evi satın almak ve genişletmek istemesine sevk ettiğini merak ediyorum. Ev, korunması için tarihi eser olarak birinci dereceye alınmış olmalı ve regency döneminin tüm cazibesini ve mimari estetiğini korurken, tamamen modernize edilmiş. Sandy'nin Londra'daki evi gibi gıcırdayan ve rüzgarlı değil, aksine sıcak ve lüks, her ne kadar yeraltı katına iniyor olsam da.

Cesetlerin gömüldüğü yere...

Ya da belki de değil. Bodrum tamamen eğlence amaçlı. Ve benim Niko ile genellikle ilişkilendirdiğim türden bir eğlence değil. Zeminde pist gibi ışıklar bulunan bir ev sineması ve son teknoloji ürünü bir ev spor salonu var. Ancak zeminin büyük bir kısmı, en az on iki metre uzunluğunda, Carrara mermeriyle kaplı gerçek bir yüzme havuzu ile kaplı! Böylesine tarihi bir mlkte fazladan bir kat için nasıl inşaat izni aldığını anlamakta zorlanıyorum.

Yukarı kata çıktığımda, kendimi sayısız odada dolaşırken ve bir zamanlar bindiğim eski görünümlü asansörü geçerken buluyorum. Orijinal şömine ve ta pervazlarıyla tamamlanmış zarif bir salonun kapısını açıyorum. Duvarlardan biri aynalı ve akşamın griliğini yansıtıyor. Parmaklarımla koltukların yumuşak kadife kumaşını okşuyorum ve kendimi lüks damask yastıkları düzeltirken buluyorum. Oturma grubunun ortasında dumanlı cam bir sehpa duruyor, ortasında beyaz orkide bulunan bir vazo var. Bu oda, insanları etkilemek için tasarlanmış gibi görünüyor. Ayrıca ziyaretçilere fazla rahatlamamaları gerektiğini hatırlatıyor.

Bir sonraki odada devasa bir bilardo masası ve kokteyl barı bulunuyor. Dolapları, masanın özel yapım bezine uyumlu olarak arduvaz rengi setle kaplanmış. Sonra, birkaç futbol takımı oturacak kadar büyük bir yemek odası ve ardından bir seks partisi düzenlenebilecek kadar büyük modüler bir kanepenin bulunduğu bir oturma odası var. Ve tüm bunlar tek bir katta.

Koridorda durup asansöre bakıyorum. Penthouse sitine çıkacak mıyım? Ve sanat eserleri veya dekorasyon için mi, yoksa yaldızlı sandalye için mi çıkacağım? Hala orada mı, diye merak ediyorum. Manşetlerin dokunuşu hala bir okşama kadar yumuşak mı?

Merak ediyorum.

Merak
etmemeliyim.

Ama merak
ediyorum.

Elbette, hala onda olmazdı, değil mi?

Kararsızlık içinde donakalmış, istemekle *yapmam gereken arasında* gidip gelirken, ön kapı açıldığında hala asansörün pirinç kafesine bakıyorum. Londra'da geç bir öğleden sonranın sesleri içeri sızarken arkamı dönüyorum. *Arabalar geçiyor. Rüzgar uğulduyor.* Van başını kaldırıyor, yüzünde rahatlamış bir gülümseme var, ben de gerginliğimden kurtulurken ona gülümsüyorum.

O burada, iyi. Ama yalnız değil.

Arkasındaki adam Van'dan bile daha iri. Bir baş daha uzun ve omuzları daha geniş. *Bel kısmı daha kalın.* Bana tanıdık geliyor, ya da belki bu tanıdıklık medyadan kaynaklanıyordur, çünkü vücudu ve yaralı yüzüyle bu adam bir koruma gibi görünüyor.

Kulak! Şimdi onu hatırladım. Van bir şeyler mırıldanır ve adam neredeyse hiç ses çıkarmadan yanımdaki kapıdan içeri girer, beni neredeyse hiç fark etmez.

"Mahzeni bulmuşsun." Niko'nun dağ gölü gibi bakışları beni bir envanter gibi süzer.

"Buzdolabını buldum," diye düzeltiyorum, o da elimden bardağı alıp dudaklarına götürüyor. İçimde bir şey ısınır, o bardağı kısa bir süre indirip bir yudum almadan önce tekrar soğur.

"Julia'nın yemeklik şarabını bulmuşsun."

"Oh." Dudaklarına bakıyorum. Sonra sıvıya. "Fena değil," diyorum omuz silkerek.

Tadına bakmaktan çok, bir dikişte içmek istiyorum.

"Yemek yedin mi?" diye sordu, bardağı bana geri verirken.

"Biraz, ama Van." Geri çekilen bileğini parmaklarımla kavradım, parmaklarımı onun parmaklarının üzerine kıvırdım. "Ne oldu?" Parmak eklemleri

Yaralı ve kanlı, beyaz gömleği küçük kan lekeleriyle kaplı. Serbest elimi yüzüne bastırđıđımda çekilmeye çalışıyor. "Söyle bana, lütfen."

"Endişelenmene gerek yok."

"Yaralandın mı?" Şimdi sıra bende, ellerimle vücudunu yoklayarak şikayet etmesini bekliyorum.

"İyiyim," diyor yumuşak bir sesle, dolaşan parmaklarımı

durdurarak. "Ne olduğunu anlat bana, Niko. Ellerin..."

"Fikir ayrılığıydı. Başka bir şey değil. Endişelenecek bir şey yok." Parmaklarımı dudaklarına götürdü. "İlgin için teşekkür ederim."

Sözleri dumanlı, gözleri ateşli. Durum, duygularla başa çıkmayı en iyi bildiğimiz şekilde geri dönme tehlikesiyle karşı karşıya.

Ellerimi onunkilerden çekip, aramaya hazır parmaklarımı kollarımın altına katlıyorum. "Bir şey buldun mu? Yardımcı olabilecek bir şey."

"Evet." Altın rengi sakallarını eliyle okşarken, sesi pes etmiş gibi geliyor. "Yukarı çıkalım, sana anlatayım." Dönüyor, ama ben hemen peşinden gitmeyince duraksıyor.

"Yukarı çıkmamız... gerekli mi?"

"Yatağı görünce seni tecavüz etmek isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye tereddütle cevap verdim. O, gülümsemesini saklamaya çalışmadan, sessizce döndü.

Merdivenlere doğru yürüdüm, o tekrar döndüğünde

irkildim. "Ne zamandan beri sen ve ben yatağa ihtiyaç

duyduk?"

"Çok komik," diye mırıldanıyorum, etkilenmemiş bir genç gibi onun arkasında merdivenleri tırmanırken. Etkilenmemiş, ama içi heyecanla dolu, memnun bir genç. Bir gülümsemeyi görmekle sarhoş olmak mümkün mü? Emin değilim, ama onu görmek içimi iyi bir viski gibi ısıtıyor.

"Sadece pratiklik için. Valizimi hazırlamam lazım."

"Seyahate mi çıkıyorsun?" Kalbim iki kez, göğüs kafesime sertçe çarpar. Gidiyor mu? *Beni terk mi ediyor?* Onu tehlikeye attım mı? Kan. Parmak eklemleri.

"Öyle bir şey," diye cevaplar ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam eder.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Yalnızım. *Sana bakacağım sözüne* ne oldu? Bana hiçbir borcu yok, diye kendime hatırlatırım.

Merdiven sahanlığına ulaştık ve Niko soldaki ilk kapıyı açarak önümden geçmemi işaret etti. Oda çok büyüktü, lüks bir şekilde dekore edilmişti ve son derece erkeksi bir havası vardı.

Duvarlar koyu gri panellerle kaplı ve Osmanlı paşası için yeterince büyük olan yatak, bronz renkli çarşafarla örtülü. Karanlık renkli bir kanepe şöminenin önünde duruyor, üzerinde devasa bir düz ekran televizyon asılı. Kanepenin arkası ile yatağın ucu arasında, swing dansı yapmak için yeterli alan var.

"Bana birkaç gömlek getirir misin?" Bir elinde monogramlı bir hafta sonu çantası, diğer elinde tuvalet çantası ile ortaya çıkar.

"Orada mı?" Az önce geldiği kapıyı işaret ettim ve o da başını salladı. Vay canına!

Bu tür bir dolap alanı için cinayet bile işleyebilecek insanlar tanıyorum. Tamsin gibi insanlar.

Dolaplar koyu renkli ve şık, yatak odasının duvarlarıyla uyumlu. Askı alanları açık ve koyu renklere doğru sıralanan ceketler görünüyor. Karşı duvarda da gömlekler aynı şekilde düzenlenmiş.

Tanrım, kot pantolonları bile!

"Bulabildin mi?" diye diğer odadan seslendi.

"Aradım." Yerleşik çekmecelere yaklaşıp en üsttekiyi açtım.

Saatler. Omega. Cartier. Audemars Piguet. Patek Phillipe. Mini bir Harrods gibi! Çekmeceyi kapatıp bir sonrakini açıyorum. Gözlerimi kırıştırarak, elim kolu kaldırmışken Niko'nun yanımda olduğunu hissediyorum.

"Orada gömlek yok," diye mırıldanır ve çekmeceyi, içinde tabanca değil de çorap varmış gibi kapatır.

Bir silah. Bir silah var. O çekmecedeki bir silah var.

"Neden?" Ona dönerek soruyorum. Kalede silahlar var. Hatta bir tanesini kullanabilirim bile. Tabii ki hiç kullanmadım, o olaydan sonra... Bu düşünceyi kafamdan silip, kilitleyip, "*Girilmez*" yazdım. Ama Niko'nun silahı, kolayca ruhsat alabileceğiniz türden bir silah değil.

"Cevaplara hazır değilsen soru sorma. Buraya gel."

İsteksiz bedenimi kendine doğru çeker, başıma bir öpücük kondurur.
"Orada."

Çekmece, değil mi? Nadiren yanımda

taşıyorum. Ama bu bir silah, Niko. Burada,

şehirde. Alexander senin çok iyi bir nişancı

olduğunu söyledi.

"Öyle değil," diye karşılık verdim, kısmen inanamama, kısmen şoktan. "Sandy'nin tavşan ve geyik avı için silahları var, ama benim tek atış yaptığım şey kil kuşu atışı."

Ve sadece kendimi zorlayarak misafirlerine katıldığımda. Kalenin iyiliği için.

Kârın iyiliği için.

Tabancalar suçlular içindir, değil mi? Aniden, kardeşimin sözleri aklıma gelir. *Van, kendi türünden köylüleri yöneten kendine özgü bir çar gibidir.*

O etrafımda dolaşıp başka bir çekmeceyi açarken, ben de onu inceleme fırsatı buluyorum. Niko suçlu değil. Olamaz da. O çok kibar biri. *Bıkkın mı?* Sofistike.

Peki ya Anatoli Aslanov? O da bu adamın kötü bir kopyası değil miydi?

Hayır. Niko suçlu olamaz. Ben bilirim. Sandy de bilerek bir suçluyla iş yapmaz.

Başka bir çekmece, askıların çingırağı ve ben kendime geliyorum.

"Şu çantayı uzatır mısın?" Niko yanımdan geçip yatak odasına geri dönüyor. Deri tuvalet çantasını alıp onu takip ediyorum. O, tişörtleri ve şortları deri çantaya koyuyor, sonra da bir çift loafer'ı gelişigüzel çantanın üstüne atıyor.

"Çekil biraz," diye mırıldanarak ayakkabıları çıkarıyorum. "Sana çanta hazırlamayı kimse öğretmedi mi?"

"Julia genellikle benim için yapar."

"Öyle mi?" diye ters bir şekilde cevap veriyorum, sözler düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Kendimi...

kin duyuyorum. Kıskançlık mı? *Hayır*. Her ne ise, onun eşyalarını çıkarırken hareketlerim sarsıntılı ve düzensiz.

"Julia bir çalışan." Elini omzuma koyarak beni yataktan çevirir.

"O benim hizmetçim, başka bir şey değil."

"Ben bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu, *milaya*. Davranışların yeterince açık."

"İstedğinle yatabilirsin," diye karşılık veriyorum, ağzının alaycı kıvrımını görmezden gelerek.

"Keşke öyle olsaydı."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü yatmak istediğim kişi sensin." Bunun üzerine beni kendine doğru çeker, göğsü özlem dolu bir iç çekişle genişler. Yatıştırılmış hissetmemem gerekir, ama hissediyorum. Ayrıca kolumu beline doladığımda biraz da sahiplenici hissediyorum. "Hadi, bunu bitirelim." Yavaşça ve isteksizce uzaklaşır.

"Ah, evet." Unutmuşum. O gidiyor. "Bana anlatacaktın, yani bu öğleden sonra olanları. Bir şey öğrendin mi?"

"Evet." Yatağın üzerindeki açık çantaya bakarak, elini saçlarının arasından geçirir. "Bu yüzden toplanıyoruz."

"Oh." Gözlerim büyüdü, göğsümde bir korku iğnesi hissettim. Kanlı parmak eklemleri. Başı dertte mi? "Gitmek zorundasın."

"Bir süreliğine."

"Durum kötü mü?"

"Bu tamamen bakış açına bağlı."

"İskoçya'ya geri döneceğim." Yatağın kenarına ağır ağır oturdum.

"Benim için endişelenme."

"Hayır." Yanıma oturur ve elimi tutar. "Yanlış anladın.

Ben gitmiyorum. Biz gidiyoruz."

"Ne?" Elini sıkıca tuttuğunda çekilmeye çalışıyorum. "Hayır, Niko. Kaçmıyorum."

"Kaçmaktan kim bahsetti ki?"

"Tatile çıkacak değiliz ya."

Düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Hayır, tatil değil," diye onaylıyor.

"Aslında, balayına çıkacağız."

Bir dakika, ne?

Van

Ağız açık kalmış şoku içimde tam olarak sevinç uyandırmıyor. Isla benim için çok önemli biri, ama seçim şansı olsaydı, eminim bunu inkar ederdi. Onu mutlu görmek beni mutlu ediyor, onun mutluluğundan sorumlu olmak benim zevkimi on kat artırıyor. Kafası karışıklığı, üzüntü, güvensizlik, bunlar onun ifadesinde sırayla görünen duygular ve ben bunu iyi saklasam da, böyle şeylerden sorumlu olmak bana acı veriyor. Kendime, onun mutsuzluğundan tekrar sorumlu olmak yerine kolumu koparacağımı söyledim, ama işte buradayız.

O, duyulabilir bir şekilde nefes alır, omurgası uzar. "Özür dilerim." Kafasını neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar hafifçe sallar. "Ama bunu bir daha söyleyebilir misin? Sanırım yanlış duymuş olmalıyım."

"Yanlış duymadın."

"Bu çok tuhaf bir his. Suyun altında yüzdükten sonra yüzeye çıktığın zaman hissettiğin şeyi biliyor musun?" Bu bir soru değil, bu yüzden gözleri tekrar benimkilere baksa da sessiz kalıyorum. "Her şey suyla boğulmuş ve pek gerçekçi gelmiyor."

"Kardeşinle konuştum."

"Ne?" Sesi çok daha keskinleşti. Ama ilginç olan, Alexander'ı konuya dahil etmeme verdiği tepki, beni mahvetmeye olan nefretinden daha güçlüydü.

"Ona olanları anlatmak zorundaydım."

O, harekete hazır bir boksör gibi yataktan fırladı. "Ben sana açıkça yapmamamı söyledikten sonra onunla mı konuştun?"

"Kısacası," diye cevap veriyorum, yavaşça ayağa kalkarak, "evet." Bakışları, telaşsız hareketlerimi, omuzlarımı kayıtsızca silkmemi ve ellerimi ceplerime sokuşumu takip ederken daralıyor. Ben de

Kibirli bir hükümdar rolünü iyi oynuyorum. Elbette kibirli bir hükümdarım, ama ona karşı asla. "Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Uygunluk adına."

"Peki ya benim çıkarlarım ne olacak? Sana yapmamamı söyledim, onu gereksiz yere endişelendirmeye gerek yoktu."

"Bunun benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum, çünkü onun argümanı saçma.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum," diyor, ellerini havaya kaldırarak. "Tek bildiğim, lanet olası bir şeyler duyuyor olmalıyım." Öfkesini kontrol etmeye çalışırken göğsü inip kalkıyor, ama sonunda bana pis bir bakış atmakla yetiniyor.

"Bu seninle ilgili olabilir. Sandy, senin hakkında benim bilmediğim bir yönün olduğunu söyledi. Öyle mi, Niko? Benden bir şeyler mi sakladın?"

"Seni asla incitmek istemem."

"Bu bir cevap değil, kaçamak bir cevap."

"Seni korumak için yapmam gerekeni

yaptım."

"Ama ben senin korumanı hiç istemedim," diye sertçe karşılık verir.

"Bugün bana geldin. Beni aradın. Kapıma geldin."

"Şimdi pişman oldum!"

"Ne olursa olsun, benim korumam altındasın."

Isla pencereye doğru yürür ve aşağıdaki sokağa bakar. "Ve senin koruma şeklin bu mu? Evlilik mi?"

"Demek beni duymuşsun."

"Sandy'ye tam olarak ne söyledin?"

"Senin bana söylediğini ona söyledim. Londra'da olmanın gerçek nedenini, kiminle buluştuğunu. Cinayet suçlamalarını söylemedim. Isla, Alexander da aynı tepkiyi verdi. Senin bu kadar aptal olabileceğine inanmakta zorlandım."

"Tanrım," diye inleyerek avuçlarını şakaklarına bastırdı. "Bu 14. yüzyıl değil. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Buna hakkım var."

"Kim aksini söylüyor?"

"Sen! Çünkü bir an bile olsa kardeşimin bu çılgın evlilik planına dahil olduğuna inanacağımı düşünme."

"Doğru. Kardeşine, seni koruyabilmemin tek yolunun seni karım yapmak olduğunu nasıl söyleyebilirim?"

"Sence bu haberi iyi karşılayacak mıydı?" diye sordu kız.

"En azından mantıklı davranacağını umuyordum. Alexander'ın önceden haberi olsun ya da olmasın, evlenmemiz gerektiği gerçeği değişmeyecek."

"Bunu söylemeyi kes!"

"Gerçeği söylemeyi mi? Neden? Sana uymadığı için mi? Yoksa Aslanov'un planlarını mı tercih edersin?"

"Bu olamaz," diye mırıldanır, parmakları huzursuzca yanlarında hareket eder.

"Öyle demekle gerçek olmaz. Alexander'ı memnun etse de kızdırsa da, Aslanov ile tek başına buluşmayı kabul etmenin pervasızca olduğunu kabul etti. Pervasız derken, aptalca demek istiyorum."

Gözlerimin önünde Isla, bir kirpi balığının insan şekline büründü, öfkesi omuzlarını kaldırdı, kızgınlığı

ölümcül bir keskinlik kazanıyor. "Bu ne cüret!"

"Oh, cesaret ederim," diye cevap veriyorum, ona yaklaşıyor. Makul bir adam görüntüsünü bir kenara bırakıp, parmaklarımla çenesini kavradığımda gözleri büyüdü. "Çünkü benim olanı korumak söz konusu olduğunda, makul olmaktan çok uzağım." Gözleri büyüdü, nefesi yüzümde kokulu bir esinti gibi. "Evet, *milaya*. İnkâr etmeye devam edebilirsin, ama bu gerçeği değıştirmez. Kendini bu duruma sen soktun ve bunu böyle düzelteceğiz. Bundan sonra sen benimsin, kabullen bunu."

O acımasızca benden uzaklaşır. "Ben bunu istemedim."

"Sormak biraz mantıklı olurdu," diyorum. "Kendini korumak için biraz düşünmek. Ama Leydi Isla ölümlü insanları rahatsız etmeye tenezzül etmiyor. Hayatını, bu boktan durumların kendisine asla dokunmayacağını düşünerek yaşıyor."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırır. "Hayatım güllük gülistanlık değil, hiç olmadı da!"

"Dikenlerle dolu bir yatak olmaktansa, çiçeklerle dolu bir yatak olması daha iyidir." Sözlerimi bir suçlamaya dönüştürmesini bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluyor, benim ne zamanım ne de isteğim var. Dişlerimi sıkmayı bırakıp, daha makul bir tonla tekrar başlıyorum. "Isla, sana bir şey olsaydı..."

"Korkun sana beni bir mal gibi davranma hakkı vermez." Kollarını kavuşturarak benden uzaklaşır.

"Beni istediğın kadar suçla ama kendini bu duruma sen soktun. Kendi güvenliğini hiç düşünmüyor musun? Kendini maruz bıraktığın riski? Alexander dehşete kapıldı, sana söyleyebilirim."

Kız, yüzü kızarmış, gözleri parıldayarak, homurdanarak döndü. "Oh, defol git Van! Ve Sandy'n teklifini kabul edeceğini söylemeye kalkma. Oh, üzgünüm." eğildi, kız gibi

utangaçlık taklidi yapıyor. "Aslında teklif etmedin, değil mi? Sen benim adıma karar verdin!"

"Bir seçeneğin var. Ya benimle anlaşırsın ya da Aslanov'la anlaşırsın. Ve o sıkıldığında seni kime verirse ona."

"Sıkılınca mı?"

"Seninle sevişmekten sıkılmak." Sanki bu mümkünmüş

gibi. "Sen..."

"Oh, düşündüğün her şeyim ve yüz kat daha kötüsüyüm. Ama tanıdığın şeytan daha iyidir. Sana nasıl bakacağını bilen şeytan daha iyidir."

Seni tutmaya çaresiz olan şeytan daha iyidir.

"Bunun fikir tarihindeki en iyi fikir olduğunu kabul etmemi bekliyorsan, nefesini tutma. Aslında, *tut!* "

"Nefes almaya devam etmek istiyorum, teşekkürler. Sen benim ölmemi istemiyorsun." *Yine* de, sessizce ekliyorum.

"Evlenmek istemiyorum. Tom'la bile evlenmek istememiştim!"

"Neden evlendin peki?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye yüksek sesle cevap verir, yalanıyla birlikte çenesini de kaldırır. "Seninle evlenemem, senden hoşlanmıyorum bile!" Kollarını öne doğru uzatır, kısmen rica, kısmen tiksinti dolu bir hareketle.

"İkimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyoruz." Bakışlarım, başının tepesinden kırmızı topuklu ayakkabılarının ucuna kadar onu tarar. "Beni sevdiğin yanlarım var. Her zaman parlak bir taraf vardır."

"Nedir o?" Sorduğu için dilini ısırp koparacakmış gibi görünüyor.

"Benimle evlen, benim sikimle evlen. Sınırsız erişimi düşün."

Onun eğlenememesine gülerек, tekrar arkasını dönmesini sağladım.
"Polise gidebilirim."

"Rus mafyası Majestelerinin polis teşkilatına pek saygı duymaz."

"Mafya mı?" Bana dönerek sordu.

"Mafya. Vory. Bratva. Ne derseniz deyin. Rus mafyasının bir üyesiyle kahvaltı toplantısı yaptınız. Yumurtaları beğendi mi?"

"Ben... onun ne yediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü öğleden sonra aynı piçle bir toplantım vardı," diye homurdandım, ezilmiş yumruklarımı göstererek. Piçin yüzü demir kiriş gibi.

Neyse ki bilekleri o kadar sorunlu değildi. "Bu yüzden yumurta yediğini biliyorum ve bu yüzden sana nerede dokunduğunu biliyorum. Ve bu yüzden senin pervasız ama çekici kışını kurtarmanın tek yolunun onu kalıcı olarak bana bağlamak olduğunu biliyorum."

"Rus mafyasının üyesi misin?" diye sorar, dehşete kapılmış bir şekilde.

Bu sorunun onu götürebileceği tüm yollardan, en çok korktuğum soru buydu.

"Hayır, Isla. Ben çok daha kötüsüyüm." Ben *Avtoritet'im*, örgütün arkasındaki otorite.

"Bu ne anlama geliyor?" diye tereddütle sorar. "Sen bir suçlu musun?"

"Zenginlik ve suç birbirine bağlıdır."

"Peki. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, iki saat sonra benimle uçağa binip, istesen de istemesen de uzaklara uçacağın anlamına geliyor."

"Hoşuma gitmiyor!" diye bağırır ve ayağını yere vurur. "Seninle gelemem, oğullarım, ailem var. İşim var!"

"Döndüğümüzde onlar hala burada olacaklar. Daha da iyisi, hepsi güvende olacaklar."

"Sen delisin!" diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı. "Tamamen delisin! Öyle olmalısın. Ben yapamam..." Panik içindeki bakışları yüzüme hiç bakmadan vücuduma düştü. "Yapamam. Beni zorlayamazsın."

"Kim sana zorla yapacağımızı söyledi?"

"Zorlamıyor musun?" Ses tonu şüpheyile doludur, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşur.

"Eğer istiyorsan seni İskoçya'ya geri götürürüm, ama sonrasında olacaklardan seni koruyamam. Alexander'ın kız kardeşi olarak, Aslanov için sen de onun kız kardeşi kadar avlanabilir bir hedefsin. Ailen de öyle. Ama benim karım olarak..." Sonunu havada bırakıyorum.

"Neden Van? O adam neden beni senin karın olarak rahat

bırakacak?" "Korku. Saygı. Gelenek. Bunların hepsi."

"Neden ona beni rahat bırakmasını söylemiyorsun?"

"Çünkü onun talebi benimkinden önce geldi. Eğer önce bana gelseydin, belki." Omuz silkiyorum, havada başka bir öneri bırakarak. "Ama gelmedin ve o kapı artık kapalı. İşler böyle yürür."

"Şimdi ona söyleyemez misin? Beni rahat bırakmasını

söyle." "Evet, benim hakkım onunkinden üstün

olduğunda."

"Senin karın olduğumda," diye ekledi zayıf bir sesle. "Ama Alexander beni koruyacak." Sözleri daha güçlüydü, çenesini kaldırdı, ama gözlerinde gizlenen korkuyu saklayamadı.

"Ölümüne koruyacağını biliyorum. Ama bunun sorumluluğunu üstlenmek istemezsin."

"Kes şunu." Elleri yanlarında yumruk haline gelir.

"Ama o seni sadece bazı zamanlarda koruyabilir, ve o seni korurken, karısını kim koruyacak? Peki ya çocuklar? O her yerde aynı anda olamaz."

"Kes şunu, Niko. Yapma bunu."

"Gerçeği söylemem mi? Sana tehdit edildiğin şiddeti hatırlatmam mı?" Fedorov'a yapılan ve Aslanov'a borçlu olunan şiddet. "Bu ülkede kısa bir süre önce yaşanan sinir gazı zehirlenmelerini hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki. Haberlerde her yerde vardı — o adam eski bir Rus casusuydu."

"Haberleri izliyorsunuz. Sözde Rus işadamlarıyla iş yapan ama sonunda gizemli koşullarda ölen insanlara ne oluyor?"

"Senin gibi Rus iş adamları mı demek istiyorsun?"

"Öğreniyorsun," diyorum gülümsemeyle. Bir gün adalet kavuşacağıma inanıyorum. O zamana kadar, bu hayatı yaşamamın tek nedenine bakıyorum. Aşkım, kalbimin arzusu ve ona sahip olacağım. "Ama *haberlerde* adalet teslim edilen birini gördün mü? Hayır, çünkü o katiller hayaletler."

"Hayaletlere inanmıyorum," diye cevaplar o otoriter bir tavırla.

"Alexander'ın surlardan parmaklıklara itilerek öldürüldüğünü görsen inanırdın."

"Böyle şeyler söyleme."

"Gerçeği söylemeyecek misin?" Onu sallamaktan kendimi alıkoymak için ellerimi saçlarımın arasına geçirirken kan damarlarımdan kan fışkırıyor. Anlamıyor mu? Onu kaybetmiş olabilirim!

"Beni korkutmaya çalışma, çünkü işe yaramıyor."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim, çünkü sen beni çok korkutuyorsun." Hangisi daha kötü bilmiyorum. Benim duygularımın ve ihtiyacımın gücü mü, yoksa onun kendini maruz bıraktığı riskler mi? Onun sevimli, inatçı yüzünden uzaklaşıp, avuçlarımı pencere pervazına dayayarak, bakışlarımı sokağa indiriyorum.

"Saçmalıyorsun."

"Eğer sana zarar verseydi..." Yukarı bakıyorum, öfkem ve çaresizliğim bana yansıyor. Gözlerimi kapatıyorum, her şeyi engelliyorum. Onu diri diri yüzerim.

Adamlarına ve ailesine izlettirirdim. "Alexander seni koruyabilirdi ve korurdu." Tekrar döndüm. "Ama kendine sor, Isla, bunun bedeli ne olurdu?"

"Bir şekilde hallederiz. Sandy koruma tutabilir, bunu yapabileceğini biliyorum."

"Ama onu kim koruyacak, *milaya*? Gazeteci kurtlar kapısına dayandığında onu kim koruyacak? Polis kapıyı çaldığında onu kim koruyacak?"

Söylediklerimin hepsinde bir parça gerçek var. Anatoli Aslanov, onun dışında herhangi birine karşı bu şeylerin herhangi birini yapabilirdi. Çünkü bu şeylerin herhangi biri, dünyayı başına yıkardı. Bedelini ödeyecek. Ona dokunduğu için. Planlarımı mahvettiği için. Bu akşam söylediklerimin hepsinde gerçek var. Bir parça gerçek var, ama hepsi değil. Ama bu

benim içime sinmeyen tek yalan. Ama bu gerekli, çünkü benim sevimli, inatçı İsla'm kendini tehlikeye atar, ama kardeşini tehlikeye atmaz.

"Söyle bana," diye yumuşak bir sesle soruyorum. "Onu kim koruyacak?"

"Bilmiyorum," diye cevaplar, gözleri benimkilerden kaçır.

Ve işte. Onu yakaladım. Kendisi için yapmayacak, ama ailesi için yapacak. Bundan daha iyi bir sadakat yoktur. Elbette daha iyi nedenler de var. Umarım bir gün onlara layık olabilirim. Bir zamanlar beni sevmişti. Beni tekrar sevmeyi öğrenebilir.

İsla

"Bu bir felaket olacak." Küçük meydanın ötesindeki gökyüzü kara bir hiçlik olsa da gözlerimi pencereden ayırmıyorum.

"Felaketler genellikle kaçınılmazdır." Niko'nun yumuşak cevabına tiksinti dolu bir bakış atıyorum. Gözleri hiç alınmadan benimkilerle buluşuyor. "Felaketler insanlarda en iyi yanları ortaya çıkarabilir."

"Nefesini tutma." Uçağın motorunun gürültüsünün üstüne çıkacak kadar yüksek sesle mırıldanıyorum ve kollarımı kavuşturarak ona en ufak bir cesaret bile vermemeye kararlıyım. Oğullarımı istiyorum. Onları sıkıca kucaklamak ve bir daha gözümün önünden ayırmamak istiyorum. Şu anda burada olmaktan *nefret ediyorum*. Ama başka seçeneğim var mı? Aklıma gelen yok. Bileğimi çevirip saatime bakıyorum. Alternatif bir plan bulmak için kırk sekiz saatten az vaktim var.

Niko ile evlen. *Onunla* evlenmek mi?

Kimseyle evlenmek istemiyorum, hele ki tanımadığım biriyle hiç. Onu tanıdığımı sanıyordum, ama aslında onu asla tam olarak anlayamayacağımı fark ettim. Zenginlik ve suç birbirine bağlıdır. Bu benim için yeni bir şey değil. Ama bunun kaynağı... *o mu?*

Bakışlarım Niko'ya kayıyor, onun da beni izlediğini fark edince midemde bir sıcaklık hissediyorum. Dikkatimi ters yöne çeviriyorum, kendimi kontrol edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Hayatımı alt üst ettikten sonra nasıl bu kadar sakin oturabilir? Beni karısı yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü günü pişman olacak.

Yani, bu kimin için iyi bir fikir olabilir ki? Benim için, tabii ki. Kaşlarımı çatıyorum.

Ve ailem için, onların güvenliği için. Peki ya o? Neden benimle evlenmeyi teklif etti?

Aşkımla bencilce. Sensiz nefes alamıyorum.

Sözleri hafızamda yankılanıyor. Sandy ve Holland'ın düğün gecesi söylemişti, ama o kıskançlıktan söylemişti. O anın heyecanı ile söylenmiş sözler. Seks sırasında söylenen tatlı sözler.

O beni sevmez. Beni tanımıyor bile. Artık tanımıyor. Ve daha fazlasını istediğini düşündüğünü biliyorum, ama evlilik daha fazlası değil, her şey! Orta yaşın eşiğinde olan boşanmış bir anneden daha iyi bir geleceği olmalı. Henüz o noktada olduğumu düşünmüyorum çünkü en az 120 yaşına kadar yaşamayı planlıyorum. 60, yeni 40'tır.

Beni istiyor, evet. Ama neden benimle evlensin ki? Kardeşime saygıdan mı? Beni bir şekilde sevdiği için mi? Yani, zaten seks yapıyoruz, birbirimize birkaç metre yaklaştığımızda bu oluyor gibi görünüyor.

Bugün hariç. Ki bugün henüz bitmedi sanırım.

Ama aşk hissetmek için çok sinirliyim. Çok *iğrenç*! Bana yaklaşırsa, bacaklarının arasına sağlam bir diz darbesi yemeye hazır olsa iyi olur.

Aşk için değilse, seks için değilse, bu gerçekten iyilik için bir davranış olabilir mi? Uzun zaman önce bana iyi bir adam olmadığını söylemişti. Ama kötü adamlar bile iyilik yapabilir, değil mi?

Çok kızgınım, düşünemiyorum. Sinirden kendimi kaybediyorum. Bu durumda olduğuma inanamıyorum, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve o ve Sandy nasıl cüret ederler de benim pervasız davrandığımı söylerler!

Onlar bunu nasıl anlayabilir ki? Sıradan erkekler anneliği, bizi motive eden şeyi asla anlayamazlar. Sevdiklerimizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimizi.

Ve bu uğraşlar, hiç evlenmeyi düşünmediğim son adamla evlenmeyi de içeriyor.

Acınası bir homurtuyu yutuyorum ve gözlerimi kapatıp derin nefes almaya başlıyorum.

Burnumdan nefes alıp, ağzımdan yavaşça veriyorum.

Bir süre önce birkaç ay boyunca yoga yaptım, ama beynimi kapatamadığımı fark ettim. Ama bu benim aklımda kaldı. Biraz kendimi sakinleştirmek için. Ya da bir şeyleri parçalamak istediğimde konsantre olabileceğim başka bir şey.

İçeri. *Dışarı*. İçeri. *Dışarı*.

Oh, Sandy. Ne yaptın sen?

Londra'ya gidip kim bilir kiminle buluşmak biraz aceleci bir karardı belki, ama en azından kimseyi öldürmedim! *Henüz*. Daha önce hiç birini öldürmek için liste yapmamıştım. Ama şimdi yaptım. Tek kişilik bir liste.

Tom.

Tüm bunlar bittiğinde, onun kalan birkaç beyin hücresini de sarsacağım.

Tüm bunlar bittiğinde ve ben Niko'nun karısı olduğumda.

Sinirim yeniden artmaya başlar, zihnim döngü içinde dönüp durur. Neden benimle evlenmek istesin ki? Gözlerinin altında torbalar olan, yüzünde sürekli telaşlı bir ifade olan ve ne kadar Pilates yaparsa yapsın kurtulamadığı göbekli bir kadınla?

Bu kusurlar senin onunla yatmanı engellemedi, omzumdaki şeytan fısıldıyor. Onu da engellemedi.

Ama o farklıydı, değil mi? O bir intikamdı. Onu ben seçtim!

Ama neden beni seçti? Yüksek göğüslü, kusursuz tenli süpermodel tiplerle çıkabilecekken neden kendini bana bağlamayı seçti?

Belki de hala yapacaktır. Belki bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik olacaktır.

Bu düşünce, enseme saplanan kızgın demir gibi acı verici ve yakıcı. Neden kıskanıyorum ki? Bu çok saçma. Derin bir nefes alıp, kendimi kontrol etmeye kararlıyım. Sorun yok. Kesinlikle sorun yok. Çünkü birine iyi gelen şey...

Ama ben yapmazdım. Tom ve benim evliliğimiz öyle değildi ve bu onun gelişigüzel ilişkilere girmesini engellemedi. O iyi bir koca değildi. Çoğu zaman, tek başıma olsam da fark etmezdi.

Ama Niko nasıl bir koca olurdu?

İstediği gibi davranan bir koca olurdu. Her zaman en iyisini bildiğini düşünen bir koca. Kahretsin, gerçekten tüm bunları tekrar yaşayacak mıyım?

Sonra, sıcak ve öfkeli düşüncelerimin üzerine soğuk bir dalga çöküyor. Sadece isim olarak koca olmayı mı teklif ediyor? Teklif ettiği şey bu mu? Sadece gösteriş için yapılan bir evlilikte isminin korunması. Bu ihtimal beni donduracak değil, sevinçle dolduracak olmalı. *Neden öyle olmuyor?* Tepkimi anlamaya bile başlayamıyorum, bunun yerine haklı olduğumu düşündüğüm şeylere odaklanıyorum, çünkü Rus mafyasıyla uğraştığımı nereden bilebilirdim ki?

Bu gerçek hayat, televizyon için yapılmış bir dizi değil. Onların bana kişisel olarak ilgi duyabileceklerini nereden bilebilirdim ki! O adamın karanlık gözlerinin üzerimde dolaştığı şekilde...

Sadece düşüncesi bile vücudumu titretmeye yetiyor. Ama sonra gözümün ucunda bir şey takılıyor ve başımı kaldırdığımda, Niko karşımdaki koltuktan kalkıp dizlerimin üzerine yumuşak bir battaniye örtüyor.

"Titriyorsun." Yumuşak deri, o tekrar oturduğunda hafifçe hışırdadı.

Yanındaki boş sandalyeden bir manila klasörü kaldırıp dizine koyar.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, düşüncelerimin yönünü itiraf etmek, korkularımı dile getirmek istemiyorum. Onun ve Sandy'nin haklı olabileceğini itiraf etmek istemiyorum. Bakışları düşüyor ve ben başparmaklarımın tırnak etlerini ovuşturduğumu fark ediyorum. Parmaklarımı yumuşak kaşmirin altına gömüyorum. Bu da canımı sıkan bir şey daha.

Onun fark etmesinden rahatsızım. Bu çocukça alışkanlığımı bırakamadığımdan rahatsızım.

"Tom'la evlenmek istemediğini söylerken ne demek istedin?" Sesi sessiz, sanki bu soruyu sormaya hiç istekli değilmiş gibi.

"Antik tarihe ilgi duyduğunu bilmiyordum." Gözlerimi kaldırmayı reddederek, kızaran parmaklarımı saklamak için battaniyeyi yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

"Seninle ilgili her şeye ilgi duyuyorum." Eli ince kartonun üzerinde huzursuzca hareket ediyor.

"Ama benim evliliğim ilgilenmiyor."

"Eski evliliğin," diye düzeltir. "Hadi ama, Isla."

Onun o kazanan gülümsemesini ve kaygısız sözlerini nereye sokacağını söylemekten kaçınıyorum. Çoğunlukla çünkü o bunu yapardı. Tam *oraya* sokardı.

"Bu senin tarzın değil, Isla. Sen dramatik değil, pragmatik birisin."

"Ya da belki de beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsun."

"Her durumdan en iyi şekilde yararlanma konusunda uzman olduğunu biliyorum. Haklı olabileceğin durumlarda bile kendine acımayı tercih etmediğini biliyorum."

Keskin bir bakışla ona bakıyorum. "Beni affedin ama nasıl davranmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum. Daha önce hiç kaçırılmadım."

"Bu haksızlık."

"Şantaj mı?" Elimi kaygısızca sallayarak soruyorum. Bu kadar kaygısız davranmamın sebebi, bu konuyu düşündükçe onunla evlenme fikri bana o kadar da şok edici gelmiyor olması. Ve bu beni korkutuyor.

"Bunun şantaj olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, sanki "*Yağmur yağacak mı sence?*" diye sorar gibi.

"Şeytanla derin mavi deniz arasında seçim yapmak gibi mi?" diye tatlı bir sesle cevap veriyorum.

"Ben hangisiyim? Alexander hangisi, Anatoli hangisi? Seçeneklerin var."

"Öyle mi?"

"Hepimizin seçenekleri var," diye cevaplar karanlık bir sesle.

"Neden, Niko? Neden benimle evlenmeyi seçtin?"

Beni izleme şekli, ilgisinin ağırlığı; yumuşak, okşayan parmak uçları gibi hissettiriyor. "Seni istiyorum. Her zaman seni istedim. Ve seni koruyabileceğim tek yol bu."

"Ve kardeşimi."

"Kardeşinle evlenmiyorum."

"Demek bu şövalyelik." Neden bu konuyu bu kadar uzatıyorum bilmiyorum, ama birdenbire onun gözlerinin benden başka bir yere bakmasını istemediğimi fark ettim. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama bir çiçeğin güneşi aramasına engel olamadığı gibi, ben de buna engel olamıyorum. "Her kadın bunu duymak istemez mi?" diye ekliyorum alaycı bir tonla. "Bir erkeğin onu kurtarmasına ihtiyacı olduğunu."

"Bu fikir o kadar kötü mü? Birine ihtiyaç duymak."

Gözlerimi devirdim. "Kalpler ve çiçekler gibi şeyler."

"Sen kalpler ve çiçekler seven bir kadın değilsin."

"Sen nereden bilirsin?" diye karşılık veriyorum, onun haklı olduğundan hiç etkilenmeden.

"Çünkü dikkat ediyorum." Bakışları benimkini tutuyor, bakışlarımı kaçırmam için beni cesaretlendiriyor.

Benim doğru olduğunu bildiğim şeye karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyor. "Uzun zaman önce bana çiçeklerin bahçede kalması gerektiğini söylemiştin."

"Bana çiçek mi aldın?" Bu soruyu sesli olarak sormak istememiştim.

"Sen hiç görmedin ama." Sanki eğlencesini gizleyemiyormuş gibi, parmakları klasörün üzerinde gevrerken, diğer eli deri koltuğun koluna yerleşiyor.

Neden yanaklarım kızardı? "Centilmenlik bir yana, bu pek bir cevap sayılmaz."

"Vergi avantajları her zaman vardır."

"Ama sen şöyle demiştin..."

"Zengin olmak suç mu? Benim işlerim var," diye azarlıyor. "Vergilerimi ödüyorum. Tamamen yozlaşmış biri değilim."

"Çok zeki bir muhasebeciniz olmalı."

"Benim için çalışan herkes zekidir. Yani, neredeyse herkes," diye ekliyor. "Zeki avukatımı tanıyorsundur."

Griffin'den, üvey kardeşimden bahsediyor. Sandy, onun Niko'nun amcası için çalıştığını söylemişti, ama emekli olduysa, belki de şimdi onun için çalışıyordur

. Parmakları yine klasörün üzerinde titriyor. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Evlilik bir birlikteliktir. Duygusal. Ruhsal. Fiziksel."

Hoş bir titreme içimi kaplar, bunun yanlış olduğunu biliyorum. *Hain sinir yolları*. "Bu anlamda bir evlilik mi yapacağız?" Onun cevabını beklerken kalbim gerçekten çarpıyor.

Bana ateşli bir bakış atıyor, sözleri karanlık ve kadifemsi. "Hepsini istiyorum."

"Ama Sandy..."

"Kardeşine saygı duyuyorum, ama istediğim sensin. Senin kalbinin atışını hissedebilecek kadar derinlerde olmak istiyorum."

Onun sözlerini görmezden gelmeye çalışarak, boğazım düğümlenir. *Peki ya aşk?* Diye sormak isterim, ama kendime izin veremem ve tekrar pencereye dönerim.

Nereye gidiyoruz?

Yaklaşık kırk beş dakikadır uçaktayız ve bu süre zarfında kırk dakikadır sormak için kendimi zor tutuyorum. Kalkıştan önce özel havaalanında bunu öğrenme fırsatım olmadı. Tek bildiğim, pasaportumu istemediği ve ben de ona pasaportumu yanımda taşımadığımı hatırlatmayacağım. Planlarının hemen evlenmeyi içerdiğini varsayarsak.

Saatime bakıp zihnimde kaç saatim kaldığını hesaplarken midem düğümleniyor. Rus mafyasına cevap vermek için kırk sekiz saatim var. Ya da Niko ile evlenmek için.

Birleşik Krallık'ta hiçbir yerde kırk sekiz saat içinde evlenilemez, diye düşünüyorum.

Bu düşünce, olacakları hayal etmeye çalışmaktan daha güvenli bir seçenek. *Çünkü o zaman, bu ihtimalin beni bir şekilde heyecanlandırıldığını itiraf etmek zorunda kalabilirim.* Ama pasaportum olmadığı için, onun nasıl evleneceğimizi düşündüğünü bilmiyorum.

Karanlık pencerede yansıyan gülümsememi fark edince, elimi yüzüme kapatarak gizliyorum.

Birdenbire kendimi oldukça kendini beğenmiş hissettiğimi söyleyebilirim. Hatta biraz da neşeli. Yani, ne yapabilir ki? Beni yabancı bir ülkeye kaçak olarak sokmak mı? Ama bu tam da mafya tipinin yapacağı bir şey değil mi? Ve kendisi mafya tipinden daha kötü biri olduğunu söylememiş miydi?

Belki de bunu deneyecektir.

Ve belki de nereye inersek inelim ortalığı birbirine

katarım. Ve yabancı bir hapis haneye tıklırım.

"İnişimiz çok uzun sürmeyecek."

Yüzümün bu kadar şeffaf olmasından rahatsız olarak ona doğru döndüm.

"Nereye ineceğiz?"

"Sürprizi bozmak yazık olur."

"Haklısın." Ondan uzaklaşırken, belki de biraz fazla *abartılı* bir şekilde konuşuyorum. Otururken uzaklaşmak oldukça zor bir iş. Onun sessiz kahkahasını görmezden gelmek de öyle. Bu yüzden, ona dönerek, "Eğer beni oğullarımdan uzak tutarsan..." diyorum.

"Sadece bir canavar bir anneyi çocuklarından uzak tutabilir." Bu sefer, bağlantıyı koparan Niko'dur, bakışları kayar. O anda uçağın inişe geçtiğini fark ederim. Yağmurlu ve rüzgarlı hava koşullarına rağmen, uçak kısa süre sonra sorunsuz bir şekilde iniş yapar. Karanlıkta

hiçbir yer işareti göremiyorum. İrlanda'da olabiliriz ya da... başka bir yerde. Dürüst olmak gerekirse coğrafyam pek iyi değildir, ama manzarada garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey var.

Gözlerimi kısarak, karanlığın içinden uzaklardaki tepeler mi böyle hissettiriyor diye merak ederek bakıyorum. Ama sonra bana gözlerini kısarak bakan yansımamı fark ediyorum.

"Sadece iniş yapıyoruz," diyor Van, uçak gitmesi gereken yere doğru ilerlerken.

"Çok yakında tekrar havalanacağız."

"Neden?"

Niko, manila klasörünü işaret parmağıyla hafifçe vurup yanındaki sandalyeye koyar. "Gel, sana göstereyim." Emniyet kemerini çıkarır ve ayağa kalkar. "Çantayı almana gerek yok," diye ekler ve çıkışa doğru döner. Yemin ederim ki, "Gidip bunun işe yarayıp yaramadığını görelim," diye mırıldandığını duydum.

Karanlık, nemli geceye çıkıyorum, rüzgar saçlarımı gözlerimin önüne ve ağzıma doğru savuruyor. Kulübenin ışığı, ince yağmur damlacıklarının havada küçük elmaslar gibi parıldadığı ön tarafta bir yay çiziyor. Bir rüzgar esintisi elbiseyi bacaklarıma yapıştırıyor ve beni titretiyor. Bir an sonra, Niko ceketini omuzlarıma koyarken kendimi yarı dönmüş buluyorum. Gözlerimiz buluştuğunda aramızda bir şey geçiyor. Her şey böyle başlamıştı, bir ceketle, yıllar önce. Nostalji aramızda havada asılı kalırken parmaklarım yakayı sıkıca kavıyor, ama sonra...

"Bu..." Beynim geç de olsa çocukça bir çığlık duyunca başım geceye doğru dönüyor, ardından yağmurla bulanıklaşmış asfalt üzerindeki silüetler görünüyor. Archie ve

Hugh ve Holland, arkalarında onun yeni Jaguar'ı duruyor. Özel bir havaalanında değiliz, Kilblair Kalesi'nin yakınındaki küçük bir özel havaalanındayız, uzakta rustik bir hangar duruyor.

"Oğullarımın buraya gelmesini sen mi ayarladın?"

O başını sallar ve yüzündeki gülümsemeyi daha önce hiç görmediğimi sanıyorum.

Sessizce memnun. Biraz mütevazı. Öyle düşünmemeliyim ama onda hoşuma gidiyor. "Onların bizimle gelmesini ayarladım."

Buna karşılık, benim gülümsemem bir mil genişliğinde, rahatlama hissi vücudumu kaplıyor. Onları Sandy ve Holland'a bırakırken kendimi emin hissetmiş olsam da, şu anda onları kollarımda tutmak her şey gibi geliyor. Niko'nun cevabını beklemeden merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Sadece bir canavar bir anneyi çocuklarından ayırabilir. Niko Vanyin birçok şey olabilir, birçok sinir bozucu şey olabilir, ama o bir canavar değildir.

"Anne!" diye bağıyorlar çocuklar bir ağızdan. Hugh çılgınca el sallarken, Archie öne geçmeye çalışıyor, ancak Holland elini omzuna koyarak onu durduruyor. Eğilip ona bir şey söylüyor, ama birkaç saniye sonra ben de onların önünde, asfaltta duruyorum, kollarımı bebeklerime sıkıca sarıyorum.

"Merhaba, benim sevgili erkeklerim. Sizi burada görmek ne güzel!" Sözlerim, yaklaşan gözyaşı selini önlemek için aşırı coşkulu. "Okul nasıldı?"

"Berbat," diyor Hugh, yanağımdaki öpücüğü silerek. "Ve bu konuyu zaten konuşmuştuk." Halka açık yerlerde öpüşmeme konusunda anlaştığımızı belirtmeden önce, Archie araya giriyor.

"Öğle yemeğinde tatlı olarak elmalı kek yedik."

"Nefis!" Archie'nin yanağına da aynı şekilde şaplak gibi bir öpücük kondurup, Hugh'un kalın saçlarını okşadım. Neyse, ne olacak! Yüzünün yan tarafına gizlice bir öpücük daha kondurup, onun sinirli ifadesine güldüm.

"Anne," diye şikayet eder, bu sefer tişörtünün koluyla lekeyi ovuşturur.

"Oh, başın belada, bayım."

O sözler Hugh'a yönelik olmadığı için, Holland'ın bakışlarını omzuma üzerinden yakalarım.

"Ekselansları." Niko'nun başını eğdiğini görmek için zamanında dönüyorum. "İzin istemektense af dilemek daha kolaydır. En azından bana öyle söylüyorlar." Artık utangaç değil, daha çok kendisine yakışan bir ifade takınıyor. Soğukkanlı, kendinden emin ve biz sıradan ölümlüleri rahatsız eden şeylerden etkilenmeyen bir ifade.

"Sandy nerede?" diye soruyorum, Holland'a dönerek. Onun ifadesindeki bir şey beni çocukları yanıma çekmeye itiyor.

"Londra'ya gidiyor." Ama sonra yüzü aydınlanır, dudakları isteksiz bir eğlenceye benzer bir ifadeye bürünür. "Sana hakkını vermeliyim. Zamanlaman mükemmeldi."

"Suç ortağım olduğun için teşekkürler."

"Oh, hayır!" der kekeleyerek gülerek. "Bunu bana yükleyemezsin."

Bir şey daha eklemek üzereyken, yerine çocuklara döndü.

"İkiniz arka koltuktan annenizin çantasını alabilir misiniz?"

"Dizüstü bilgisayarını getirdik," diyor Archie. "Ve günlüğünü. Ayrıca mayolarımızı da yanımıza aldık."

"Hadi ama Arch." Hugh kardeşinin omzuna kolunu atar. "Bizi göndermek istiyorlar ki, duymamızı istemedikleri şeyleri söyleyebilsinler."

"Şükret," diye karşılık verir Holland. "Kulaklarına pamuk tıkayabilirdim. Hadi, git şimdi. Ceketini de unutma."

"Gideceğimiz yerde ona ihtiyacı olmayacak."

"Bunu zaman gösterecek." Holland aniden Niko'ya soğuk bir bakış atar.

"Henüz hiçbir yere gitmiyorlar."

"Bir dakika bekle." Yarı dönerek, gözlerini oğullarımdan ayırmadan, neyi kaçırdığımı öğrenmem gerektiğini hissediyorum. "Bu ne demek oluyor? Neler oluyor, Niko?"

Holland, adını kullandığım için kaşlarını kaldırır. "Keşke sana söyleyebilseydim,"

diye gülümseyerek cevaplar. "İkinizin evleneceği kısmı dışında, ben de tam olarak anlayamadım."

"Söyledin!" diye patlarım ve *nişanlıma* nefret dolu bir bakış atarım. Dikkatim tekrar baldızıma döner. "Çocuklar biliyor mu?" Holland başını sallar ve ben hızla arkamda duran adama öfkemi yöneltirim. "Böyle bir şey yapacağına inanamıyorum."

"Alexander'a söyledim," diye cevaplar adam sakın bir şekilde.

"Alexander da bana söyledi," diye ekler Holland gülümseyerek. "Yoldan, tabiri caizse." Van'a keskin bir bakış atar. "Adamım, çok kızgın."

"Bekle? Sandy Londra'ya mı gitti? Neden? Beni durdurmak için mi?" Kafam karıştı, ya da öfkelenim; dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Niko'nun ona söylediği için ve Sandy'nin beni durdurmak için oraya gittiği için sinirliyim. Sanki kendi aklımı bilmiyormuşum gibi. Sanki kendi kararlarımı veremiyormuşum gibi. Tam olarak benim kararım değil ama o bunu bilmiyor.

Lanet olası erkekler!

"O zaten oraya gidiyordu," diyor Holland. "Ona, hasta olduğun için bu gece uçağa binemeyeceğini söyledim ve sonra Van aradı. Bir de baktım ki, bana evden çıkmamamı, güvenliğin artırıldığını söylüyor, sonra da koşarak gidiyor. Bu arada, sen telefonuna cevap vermiyordun.

Senin için endişelendi," diye ekliyor, sesinde hafif bir sitem var.

"Ama ben hiç arama almadım." Kafamı sallıyorum. Telefonum uçaktaki çantamda. Onu almak için uçağa geri dönmeye niyetim yok, bir şeyleri kaçırabilirim. "Anlamıyorum." Ya da belki, bir şekilde, gerçekten anlıyorum.

"Kardeşimi tam olarak ne zaman aradın?" Dikkatim Niko'ya kayıyor.

"Öğleden sonra eve dönmeden önce."

"*Bunu* konuşmadan önce mi?" diye tıslıyorum.

"Teklif etmeden önce. Sen evet demeden önce." Sanırım tavırları sevimli olması gerekiyor. Şey gibi, *ah, bak bana. Umutsuzca aşık değil miyim?*

Yalancı.

"Teklif etmeden önce ona söyledin mi?" Holland çok sevinmiş gibi geliyor. "Sanırım *biri* biraz kendinden emin."

"Sonunda onu ikna edeceğimi biliyordum."

Holland kıkırdıyor, ama benim buna ayıracak vaktim yok. Sanırım evlenmemizin gerçek nedenini bilmediği için minnettar olmalıyım. Öte yandan Sandy, belli ki bu nedenle aceleyle gitmişti. Ve kalede güvenlik önlemleri artırılmıştı.

"Ama Sandy sana evde kalmanı söyledi," diyorum kendime.

"Sanırım erkeklerinin biraz otoriter olmasını seven tek kişi ben değilim. Ve biraz da tatlı olmasını." Bakışları Niko'nun ceketine anlamlı bir şekilde kayıyor.

"O her şeyi biliyor mu?" diye Niko'ya alçak sesle soruyorum. Niko başını sallıyor.

"Beyler, şifreli konuşmanıza gerek yok." Holland gülüyor. Gerçekten hiçbir fikri yok. "Sana söylemeliyim ki, Alexander onu gönderdiğin boşuna arayıştan hiç memnun değil. İskoçya'ya gittiğini söylemek için onu aradığımda ortalık bir anda gerginleşti."

Niko onu ortadan kaldırmak istedi, benim onunla konuşamayacağımdan emin olmak istedi.

Yavaşça dönerim. "Seni sinsi..."

"Hey, çocuklar geri dönüyor," diye araya girer Holland. "Biri bana suç ortağı mıyım yoksa kaçış şoförü müyüm diye söylemek ister mi?"

Van

Alexander'dan kaçınmak, müdahaleye karşı bir önlemdi. Ona tüm hikayeyi anlatmadım — ya da Isla'nın bildiği tüm hikayeyi — ama ona yeterince anlattım.

Isla'nın eşyalarını, pasaportunu ve çocuklarını almaya gittiğimizde İskoçya'da olmaması için onu yeterince korkutmam gerekiyordu. Londra'ya doğru yola çıktığından emin olduktan sonra, onu arayıp kız kardeşiyle kaçtığımı söyledim, sonra Isla'nın telefonunun sinyalini engelledim.

Arkadaşlarıma genellikle böyle davranmam ama mecburdum. Isla'nın sevgisini kazandıktan sonra sorunları halledebiliriz. Dindar bir adam olmasam da, kendimi Tanrı'ya *dua* ederken buluyorum.

"Onlara ne söylemeliyim?" Isla'nın sert fısıltısı beni düşüncelerimden geri getirir. Bakışları benimkinden kayar ve sanki uyuyormuş gibi davranıyorlarmış gibi ikiliye odaklanır. Eğer öyleyse, Hugh mükemmel bir sahte horlayıcıdır ve Archie, insanların onun parmağını emdiğini düşünmelerini umursamamalıdır.

Çocukları da getirmek, büyük ölçüde stratejik bir hamleydi. Isla'nın onlarla birlikte olmaktan çok daha mutlu olacağını biliyordum. Ayrıca, dokuz saatlik bir uçuşta seyircilerin önünde bizimle ilgili fikrine karşı çıkma olasılığının daha az olacağını da düşünmüştüm. Seyirciler arasında onun dünyasındaki en önemli iki kişi varken, bana karşı nazik davranmaya bile ikna olabileceği ihtimali vardı. Hesaba katmadığım şey, iki çocuğun da kalkıştan bir saat sonra uykuya dalması ve bizi başladığımız yere geri döndürmesiydi.

"Onlara, sınıfta değil havuz başında bir hafta geçireceklerini söyle." Ve ben de sana nasıl arkadaş kazanıp çocukları etkileyebileceğini söyleyeyim. Onları onun için, düşüncümüz için burada istemiştik. Onlardan onaylarını almayı düşünüyorum, ama bunu onun bilmesi gerekmiyor

Şanslıysam, onların törene katılması İsla'nın gözünde bu birliği meşrulaştırmaya yardımcı olabilir. "Eminim şikayet duymayacaksın."

"Bana şirinlik yapma."

"Elimde değil." Bacaklarımı uzatıp ellerimi kucağıma koyuyorum. "Sanırım bu benim DNA'mda var."

"Kurnazca bir sevimlilik." O, sandalyesinde geriye doğru çekilerek homurdandı.

"Tabii ki haklısın. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli olan sensin."

"Evet, kendimi çok sevimli hissediyorum," diye cevaplar ve bana keskin bakışlar atar. "Van, cidden, çocuklarıma bizim hakkımızda ne söyleyeceğim?"

Adımı kullanmasına içimden bir iç çekiyorum. "Eminim bir şeyler bulursun," diyorum, çenemi sıkarak.

"Bu kadar aptalca davranmayı kes." Tanrım, bakışlarındaki arzu ve kötülük karışımı beni çok tahrik ediyor. Keşke benim üzerimde sahip olduğu gücü bilseydi.

"Onlara sana deli olduğumu söyle. Sensiz

yaşayamayacağımı." "Ciddi ol."

Ciddiyim. Hiç olmadığım kadar ciddiylim. Ama şimdi bunu itiraf etmenin zamanı değil. Yatak odasında tekliflerimi kabul etmedi, her fırsatta birlikte bir gelecek olasılığını tartışmayı reddetti. Bana bıraktığı şey bu. Bu yoldan sapmayacağım.

"Onlara, seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyle." Sonsuza kadar, diye sessizce ekliyorum, çünkü seni o kadar süre tutacağım.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Öne eğilerek yüzünü ellerine gömer. "Bana bunu yaptırdığın için inanamıyorum," diye sessizce patlar, başını tekrar keskin bir şekilde kaldırır.

"İlk versiyonu tercih ederim. Senin özgür iraden var." Ya da öyle bir yanılsaması. Cevabı bir homurtu.

"Birini suçlamak istiyorsan, o da eski sevgilin olmalı. O seni sattı. Seni çok tehlikeli bir adamın dikkatini çekti. Ben sadece seni korumak için elimden geleni yapıyorum." Gerçek ve yalanlar, tehlikeli adam benim olduğum için.

"Ve kızartma tavaından ateşe atlıyorum!"

Gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Ne kadar da yaklaştın! "Atlamak senin seçimin,
Milaya."

"Kurtarıcım," diye alay ediyor.

"Ben senin gardiyanın değilim." Sadece senin manipülatörün. Her durumu, birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi sana göstermek için kullanan adam.

"Hiçbirini anladığımı iddia etmiyorum."

Henüz anlamıyorsun, sevgilim. Muhtemelen bu daha iyi.

"Size bir şey getireyim mi, Bay Vanyin?" Purser ortaya çıkıp gülümsemesini arkadaşına yöneltti. "Lady Isla, size bir portakal suyu daha getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler Melanie. Ve az önce çocuklara karşı çok nazik davrandığın için teşekkür ederim." Mükemmel bir diplomat olan Isla, gerginliğini hemen gizler. İki kadının bakışları uyuyan çocuklara kayar.

"Benim için zevkti," diye cevapladı çalışanım sıcak bir gülümsemeye.

"Lütfen kaptana teşekkürlerimi iletin. Eminim oğullarım önümüzdeki aylarda kokpite yaptıkları geziden bahsedecekler. Bu, ikisi için de bir hayalin gerçekleşmesiydi."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Melanie bölmeye doğru yürürken kendimi bu soruyu sorarken buluyorum. "Herkesi gülümsetmeyi."

"Neden bahsettiğinizi anlamadım."

"Evet, önemlisin. Önemli olduğunu biliyorum." Cevap vermediğinde, "Herkes kendini görülmüş hissettiriyorsun. Önemli hissettiriyorsun." diye ekliyorum.

"Herkes önemlidir." "Ben de mi?"

"Bir zamanlar, tek düşündüğüm sendin." Kafasını çevirerek konuşmanın bittiğini işaret eder.

*

"Van amca, bu adanın tamamı senin mi?" Cevap beklemeden, Archie hareket halindeki cipin penceresinden kafasını dışarı çıkarır. Rüzgâr saçlarını uçurur, parlak güneş ışığı saçlarına milyonlarca ateşli iğne görünümü verir.

"Archie, hemen kes şunu." Isla onun kolunu çeker. "Bu, kafanı kaybetmen için yeterli."

"Uçmayacak ki," der ve kıkırdar. "Uçmak, anladın mı anne?"

"Hayır, canım. Anlamadım ve kıkırdamana bakılırsa, anlamak da istemiyorum."

"O osuruk demek istiyor," diye ağabeyi yavaşça söyler. "Blow off bu anlama geliyor.

Archie, karşıdan başka bir araba veya kamyon gelirse ve sen Gertie gibi pencereden dışarı sarkarsan, bir daha Geordie'nin kurabiye yiyemezsin. Çünkü ölürsün."

"Evet, yapacağım. Sadece başımı kolumun altına böyle tutmam gerekecek."

Aynada, Archie'nin kalçasının yanında tuttuğu kesik kafasına kurabiye yedirir gibi mimik yaptığını izliyorum.

"Kafalardan bahsetmişken," kardeşi cevaplar, "annene dün okulun sonunda Bayan Maddison'ın Holly'ye ne dediğini anlat." Çocuk annesine bakar, kaşları arasında küçük bir kırıksıklık belirir. "Daha dün okuldaydık, değil mi?"

"Evet." Annesi gülümser ve oğlunun yüzünden aşırı uzun

saçlarını çeker. "Şu anda İskoçya'da saat kaç?"

"Hiç bilmiyorum. Ama lütfen Maddison Hanım'a dön." Gözleri aynada benimkilerle buluşur. "Archie'nin öğretmeni..."

"Korkunç," diye karşılık verdi Archie. "Beni hiç sevmiyor."

"O zaman çok kötü bir zevki var demektir," diyorum gülümseyerek.

"Aynen öyle," diye onayladı, sonra kiminle konuştuğunu hatırlayarak açık ifadesini kibirli bir ifadeyle değiştirdi. "Ne oldu?" diye oğlunu ikna etmeye çalıştı.

"Hiçbir şey için sinirleniyor." Archie kollarını kavuşturup homurdandı. "Van amca? Arkadaşının kafasının arkasında bulldog gibi yağ katmanları var."

"Archie! Bu hiç hoş bir söz değil. İnsanların duygularını incitmemek gerektiğini çok iyi bilirsin."

"Sadece gerçeği söyledim."

"Elbette öyledir," diye araya girdim. "Ayrıca, Sergei'nin duyguları yok, değil mi?" Sergei'nin somurtkan yüzüne bakıp gülümsememek imkansız.

"Benim duygularım var," diye ağır aksanlı İngilizcesiyle mırıldanır. Bu itiraftan rahatsız olmuş gibi omuzlarını silker. "Ama boynum bulldog gibi değil. Boğa gibi."

Archie kıkırdar, sonra annesi tekrar ısrar edince konuyu değiştirmeye çalışır, ama hikaye sonunda ortaya çıkar.

"Şunu bir doğru anlayayım," diye başlıyor Isla. Gerçekten bitkin görünüyor, ama yine de dün öğleden sonra kapımda gördüğüm halinden daha iyi. *Nefes aldığım sürece, bir daha asla korkmayacak.* Saçları nemden dolayı kendi başına bir hayat sürmüş gibi görünüyor ve elbisesi sanki içinde uyumuş gibi duruyor. Uçuş sırasında giymesi için valizinden daha rahat bir şey almasını önermiştim, ama sanki ona kucağımda dans etmesini önermişim gibi bana baktı. "Dün, sen..."

"Okula bir kafatası götürdü," diye ekledi ağabeyi.

Sekiz yaşındaki Archie kesin bir şekilde başını salladı. "Onu bir ayakkabı kutusuna koydum ve kutuyu okul çantama koydum."

"Hayvan kafatası mı?" diye temkinli bir şekilde sorar.

"Hayır. İnsan kafatası. Çene ve diğer her şeyi vardı." Avuçlarını birbirine bastırarak, onları çırpınan bir timsah gibi yapar.

Isla, biraz çılgınca sırttan Hugh'a bakar. "Ciddi mi?"

Sandy'nin geçiştirdiğı bir yorumdan anladığım kadarıyla, Archie'nin anne babasının boşanmasına tepkisi, abartılı hikayeler anlatmaya başlamak olmuş.

Hugh ise somurtkan bir ruh haline bürünmüş ve okulda kavga etmeye başlamış.

"Onu nereden buldun, Archie?" Isla başını küçük oğluna, sonra da büyük oğluna çevirdi. "Hayvan mezarlığına gitmedi, değil mi?" Hatırladığım kadarıyla, kalede Viktorya döneminden kalma bir hayvan mezarlığı vardı.

"İnsan kafasıydı," diye cevaplar Archie, açıkça keyifli bir şekilde. "Çatı katındaki bir kutuda, yüzlerce başka kemikle birlikte buldum."

"Çatı katında ne yapıyordun?" diye sorar Isla, aynı anda Sergei Rusça olarak "Yüzlerce kemik mi?" diye tekrarlar.

"Düşündüğün gibi değil," diye mırıldanıyorum ve arka koltukta oturan Isla ve oğullarına yeniden odaklanıyorum. *Eğer mozole içinde olsaydı, belki.*

"Hazine arıyordum," diye cevaplar Archie omuz silkerek ve hemen ardından çenesini çatlatan bir esnemeyle. "Holly izin verdi. Tavandan düşmemem için benimle birlikte geldi."

"Oh, peki. Orada yalnız olmadığın için sevindim. Ama o kemikler, eskiden bir doktorun muayenehanesinde asılıydı."

"Eskiden mi?" diye sorar Archie. Başını sabah güneşine doğru eğerek, tekrar esnerken gözlerini kapatır.

"Evet. Büyükbabanın onları nasıl elde ettiğini bilmiyorum," diye düşünür.

"Belki bir müzayededen almıştır. Ama kesinlikle onundu."

"Sınıfa da öyle söyledim." Gözleri hala kapalı olan Archie'nin gülümsemesi uykulu olmaktan çok kurnazca görünüyor.

"O *tam* olarak öyle demedi," diye Hugh kıkırdayarak araya girer.

"Evet, söyledim!" Archie aniden dikleşti. "Onlara, 'Bu benim dedemin kafatası. Onu tavan arasında bir kutuda, diğer kemikleriyle birlikte buldum' dedim. Sonra kızlardan biri ağlamaya başladı, çünkü kızlar gerçekten çok aptal."

Sergei, annesi Archie'yi azarlarken aynı anda onaylayarak başını salladı.

"Sadece kızlar, anne. Yetişkin kadınlar değil. Ve Clarissa Fraser en aptal olanı."

Hırıldadı. "Arkadaşım Paolo korkmadı ve kafatasını tutmak istedi, ama öğretmen onu bana veremeden elinden kaptı. Kafatasını rafa koyduğunda, biri onun öldürölüp öldürölmediğini sordu. Sonra başka biri de onun hayaleti görüp görmediğini sordu."

"Oh, Tanrım." Isla elini başına bastırdı.

"Onlara, *viskiyi ve kötü kadınları* sevdiği için öldüğünü söyledim. çok sevdiği için öldüğünü söyledim,"

der, İskoç aksanını mükemmel bir şekilde taklit ederek. "Bunu biliyorum çünkü Chrissy'nin öyle dediğini duydum."

Gözlerim aynada Isla'nıninkilerle buluştu, onun gözleri neşeyle parlıyordu. "Eh, iyi bir hikaye anlatmışsın gibi görünüyor. Ama Bayan Maddison Holland'dan ne istiyordu?"

"Çok sert bir sesle, okulda kemiklerin yasak olduğunu söyledi. Sonra Holly'nin bu konuda ne yapacağını sordu. Holly sadece saçımı karıştırdı ve bana yeni yetme bir lezbiyen olduğumu söyledi."

"Tiyatrocu, canım."

Hugh kıkırdar.

"Bayan Maddison, bana cesaret verilmemesi gerektiğini söyledi. Sonra bana bunu nereden bulduğumu sordu ve Holly ona en iyi şakayı anlattı."

"Öyle mi?" Isla tiz bir sesle cevap verdi.

"O da 'Kim bilir?' dedi." Archie kollarını havaya kaldırdı. "Araştırması gerektiğini söyledi, çünkü bizim bir zindanımız, kendi mezarlığımız ve bir mozole var, yani gerçekten her yerden gelmiş olabilir. Bayan Maddison'ın yüzü biraz kızardı ve ağzı böyle açık kaldı." Archie, gözleri ve bademcikleri görünen bir yüz ifadesi yaptı. "Sonra 'hayır, asla!' dedi ve Holland, inanmıyorsa kontrol etmesi gerektiğini ve 12,50 pound karşılığında kaleyi ziyaret edip kendisi öğrenebileceğini söyledi."

İsla

"O nedir?"

"Oh. Ben, şey..." Parmaklarımın arasında dalgalanan krem rengi ipek kumaşı izliyorum. Daha önce hiç görmemiştim. Kesinlikle benim değil, çünkü uyumak için giyilen türden bir gecelik değil. *Daha çok gecenin karanlığında giyilmek üzere tasarlanmış bir şey.* "Sanırım Holland teyze yanlışlıkla bazı eşyalarını benim valizime koymuş," diyorum ve onu valizime geri koyuyorum. Agent Provocateur geceliğinin üzerinde hala gözleri şişiren fiyat etiketleri olduğunu fark ettim, bu yüzden ipek kumaşı valizimden çıkardım, çünkü bu kadar değerli bir şey daha iyi muameleyi hak ediyordu. İpek kumaşı daha nazikçe katlayarak, Holland'ın onu valizime koymasının ne kadar nazik bir davranış olduğunu düşündüm. Ve durumun gerçekliğinin ne kadar farklı olduğunu.

"Bu oda çok güzel," diyor Archie, yatağa atlayarak. "Bu yatak Van Amca'ninkine kadar büyük değil ama aynı derecede rahat." Adaçayı yeşili duvarları, rustik ahşap mobilyaları gözden geçiriyor, dev bir yaprak gibi oyulmuş ahşap yatak başlığını parmaklarıyla okşuyor.

Sert volkanik kayalıkların arka planında bir tepeye kurulu olan Van'ın mülkü çok güzel. Yerel mimariye modern bir yaklaşım sergileyen mülk, geniş verandalar ve plantasyon tarzı panjurlar, yumuşak tonlar ve serin mermer zeminlerle şık ve ferah. (Tek başıma) kaldığım oda, herhangi bir beş yıldızlı otelle rekabet edebilir, hatta banyo, evimdeki yatak odamdan daha büyük.

Yemyeşil palmiye ağaçları ve canlı tropikal çiçeklerle dolu tropikal bir cennet olan lagün tarzı havuz ve bahçelere bakan manzara, palmiye ağaçlarının tepesinden altın rengi kumsala ve ötesindeki Karayip Denizi'ne kadar uzanıyor. Bir evden çok butik bir otele benziyor. Burası tropikal bir cennet. Burası benim olsaydı, sanırım hiç ayrılmazdım.

Manzaradan geri döndüğümde, Archie'nin sözleri kafamda yankılanmaya başladı. "Van Amca'nın odasında ne yapıyordun?"

"Bir bakmaya gittim. Kendimizi evimizde hissetmemizi söylemişti."

"Goldilocks'ın kastettiği anlamda olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum, başını yatağa bırakıp kollarını açarken onu izliyorum.

"Hugh'un haklı olup olmadığını görmek istedim, çünkü o, senin ve Van amcanın, babam ve Carly gibi aynı yatakta yatıyor olabileceğinizi söylemişti."

"Oh." Bu düşünce midemde garip bir his uyandırdı. "Ve Carly'den önce Angel, Angel'dan önce Candy ve..."

"Teşekkürler Archie, ama babanın tüm kız arkadaşlarını saymana gerek yok."

Omuzlarını silkiyor. "Zaten hepsinin adını hatırlayamıyorum. Bu küçük bir kanepe, değil mi?" Yatağın ucuna bakan iki kişilik keten kanepeyi işaret ediyor.

"Küçük," diye onaylıyorum, "ama gördüğün gibi, Van amca ve benim ayrı odalarımız var."

Bu bir rahatlama olmuştu. *Çoğunlukla*. Niko ile yatmak hiç de hoş olmayan bir şey olmamasına rağmen, bu bir idam erteleme gibi geliyordu.

"Biliyorum. Hugh'a söyledim bile."

"Oğullarım. Benim erdemimin hakemleri," diye mırıldanıyorum. "Ne?" Archie başını kaldırıyor.

"Hiçbir şey."

"Bana hep bunu yapmamamı söylersin. Bir şey söylediğimde hiçbir şey söyleme." O yatağa geri uzanıp

kar yağmamış bir kar meleği gibi yatak örtüsünün üzerinde ellerini hareket ettirmeye başlar. "Anne, Van amcayı seviyoruz. Hugh ile konuştuk ve senin erkek arkadaşın *olsa* da sorun olmaz."

"Erkek arkadaş için çok yaşıyım."

"Ama babam daha yaşlı ve bir sürü kız arkadaşı oldu." Yataktaki insan denizyıldızı tekrar başını kaldırır. "Ve sen yaşlı değilsin. Saçların dökülmüyor."

"Küçük merhametler için şükürler olsun," diyorum gülerek.

"Babam, kafasının üstündeki saçların dökülmeye başladığını söylediğimde çok sinirlendi."

"Ah canım." Hayır. Umarım hepsi dökülür ve bir sepet içinde taşımak zorunda kalır.

"Ayakkabı bağcıklarını bağlamak için eğildiğinde, kafasının üstündeki kel yeri okşadım. "*Kel kafalı*" bile demedim ama bana bağırdı,"

diyor Archie, üzgün bir şekilde. "Her neyse, Van amcayı erkek arkadaşın yapmak istiyorsan, Hugh ve ben, bizim için sorun yok."

Valizimden uzaklaşıyorum. "Ve sanırım bunun, okulda olman gerekirken Karayipler'deki özel adalarda geçirdiğin tatiller, özel jetlerle yaptığın seyahatler veya Arsenal Futbol Kulübü'nün oyuncularıyla tanışmanla hiçbir ilgisi yok."

"Hugh bunların sadece tesadüfi avantajlar olduğunu söylüyor. Onu seviyoruz çünkü Sandy Amca'nın en iyi arkadaşı ve seni gülümsetiyor, ama sen gülümsediğini görmesini istemiyorsun. Hugh, kızların böyle olduğunu söylüyor."

"Öyle mi diyor?"

"Evet. Arkadaşının, kızların erkeklerin seni sevmesi için onlara kötü davranmalarını söylediğini söylüyor. Ya da öyle bir şey."

"Onları ilgilerini kaybetmemeleri için kötü davranmak,"

diye mırıldanıyorum. "Aynen öyle."

"Hiç de öyle değil. En azından ben ona öyle davranmıyorum."

"Gerçekten mi?" Archie ikna ikna olmamış gibi.
"Çünkü öyle görünüyor çalışıyor işe

Van Amca'ya bakmadığın zamanlarda, o da Gertie gibi seni izliyor.

"Sanki cebimde bisküvi varmış gibi mi?" Sanki bunun için beni yalayarak öldürecekmiş gibi. Ne güzel bir ölüm şekli. Niko, Gertie değil, diye zihnimde düzeltirim.

"Van Amca köpek bisküvilerini sevmez bence. İnsan bisküvileri gibi tadı yok."

"Bunu nereden bildiğini bilmek istemiyorum."

Archie sırtıtarak geriye uzanır ve güneş meleği yapmaya devam eder. "Gertie sana, seni dünyadaki en sevdiği insanmışsın gibi bakar. Van Amca da sana öyle bakar."

Sakin ol benim aptal kalbim.

"Tık tık." Derin sözler, kapı çerçevesine iki kez vurma sesiyle eşlik ediyor. "Rahatsız mı ediyorum?" Niko, soluk renkli şort ve koyu renkli tişörtle karşımıza çıkıyor. Bacakları uzun ve bronzlaşmış ve...

Gözlerimi ondan ayırıyorum. Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yok. O konuşmayı duymuş mu acaba? Erkek arkadaşlarımdan ve oğlumun beni avantajlar için pazarladığından bahsettiğim konuşmayı. Ona doğru bir bakış atıyorum ve bakışları benimle yatağımdaki çocuk arasında gidip gelse de, ifadesi ifadesiz. Başka bir deyişle, ne duyduğunu anlamak imkansız.

"Archie sadece konaklama yerini övüyordu," diyorum, beynim daha da karışmadan önce aceleyle.

"Anneme, yatağının bir ordunun uyuyabileceği kadar büyük olduğunu söyledim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Cevabında eğlenceden daha fazlası var.

"Bu bir kişi için çok büyük, Van Amca. İçinde çok yalnız hissederek yuvarlanıyor olmalısın."

"Teşekkürler, Archie." Oğullarım, benim erdemimin müstakbel tüccarları.

"Neden gidip kardeşinin ne yaptığını görmüyorsun?" "Yalnız

kalmak istiyor." Archie iç çeker.

"Ben..." Hayır. O değil. Muhtemelen kardeşinden bir süreliğine kurtulmak için uydurduğu bir bahaneydi.

"Hugh, çift haneli yaşlara geldiğinde kendine bakmak için zamana ihtiyacın olduğunu söylüyor. Bence bu, temiz giysiler giyip koltuk altlarına deodorant sürmek anlamına geliyor."

Gözlerim Van'ınkilerle buluştu ve ikimiz de gülmemek için kendimizi zor tuttuk.

"Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun?" diye önerir Van, bakışları Archie'ye kayarken. "Size burayı gezdireyim."

"Hayır, ben..." bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Söylemek istediğim bu mu? Çok çelişkili hissediyorum. Neden burada olduğumu biliyorum. İyi vakit geçirmemem gerekiyor.

Onun işini kolaylaştırmamam gerekiyor.

"En iyisi bu olur," diye ekliyor Niko. "Villa ile plaj arasında çok yoğun bir çalılık alan var. Tedbirli olmak daha iyi, değil mi?"

"Evet, tamam. Ama bunu daha sonra yapabilir miyiz?"

"Evet, çünkü açlıktan ölüyorum!" Archie, yeniden canlanmış bir ceset gibi yataktan kalkarak duyurur.

"Neden mutfığa gidip Mary'den sana bir şeyler hazırlamasını istemiyorsun?"

"Bunu yapabilir miyim?" diye sorar, yüzü aydınlanarak. "Tabii ki."

"Ne zaman istersem?"

"Ben bencesen sorgulamalısın sor ana annene önce sor sor "diyor, bir şekilde endişemi fark ederek.

"Tamam, ama şimdi gidebilir miyim?" diye sorar, bacaklarını yataktan kaydırırken. "Çünkü sen zaten öyle demiştin." Archie'nin dikkati Niko ile benim aramda gidip gelir. "Öyle dedi, anne."

"Evet, canım. Sorun yok."

"Sonra bizi havuza götürebilir misin, Van Amca?"

"Eminim Van Amca'nın yapması gereken birçok işi vardır..."

"Tabii ki. Git mayolarını ve kardeşini al." "Yaşasın!" Archie heyecanla küçük bir sıçrama yapar. "Hayatımın en güzel günü!"

Kızgın olmak istiyorum. "Ne yaptığını anlıyorum" demek istiyorum ama bunu başaramıyorum. Çocuklar babalarından çok az ilgi görüyorlar ve bu eksikliği hissettiklerini biliyorum. Birlikteyken, bunu telafi edebiliyordum. Onlardan babalarından alamadıklarını, sevgimle telafi etmeye çalışırdım. Ama artık birlikte olmadığımız için, o boşluğu dolduramıyorum. Nadiren onunla geçirdikleri hafta sonlarında, onları sinemaya götürebilir, ama çoğu zaman, o "işlerini" hallederken onlar sadece televizyon izlerler. Ama mesele nereye gittikleri değil.

ya da yaptıkları şeylerden değil, onlara çok az ilgi gösteriyor gibi görünmesinden kaynaklanıyor. Sevimli, nazik, anlayışlı küçük adamlarımın bunu hissettiğini biliyorum.

Niko onların babası değil ve evlilik olsun ya da olmasın, bu asla değişmeyecek. Ama güneşin altında geçirdikleri bu anlar; Arsenal Futbol Kulübü, doğum günü pastası ve benzeri şeyler, bunları onlardan esirgeyemem.

"Bizimle geliyor musun?" Niko kapı eşiğinden beni izliyor.

"Havuza mı?" Bavuluma bakıyorum. "Sanırım bu, Holland'ın mayomu çantaya koyup koymadığına bağlı. Açıkçası, bir mayom olup olmadığından bile emin değilim," diye ekliyorum dalgın bir şekilde.

Dönüyorum, Niko'nun sesi birdenbire çok daha yakın geliyor. "Agent Provocateur mu?"

Ellerimde ne olduğunu fark ederek aşağıya bakıyorum. "Bu, senin düşündüğün şey değil mi?" Senin için değil mi? "Holland paketledi."

"Düğün gecen için." Bana aç bir adam gibi bakıyor, sanki ben doyurucu bir yemekmişim gibi.

"Bu onun onayladığı anlamına gelmez."

"Onun onayı gerekmez de," diyor, geceliği elimden alırken, "bence o gizlice Van'ın tarafında olabilir."

"Çünkü seni kardeşimle karıştırıyor," diye karşılık veriyorum, sözlerindeki alaycı tonu görmezden gelerek. "Ona hayran, neden olmasın ki? O, birkaç çocuğu olan orta yaşlı bir cadaloz değil."

"Devam et, *milaya*." Ellerini omuzlarıma bastırıyor ve ipek kumaş tiyatro perdesi gibi düşüyor. "Kim bilir," diye ekliyor, sözleri biraz sertleşiyor, "belki de beni soğutacak bir şey bulursun."

Cevap vermiyorum. Veremem. Çünkü bana dokunduğunda, sıcaklık cildimde orman yangını gibi yayılıyor.

"Ama buna güvenme," diye fısıldıyor, elleriyle yanaklarımı okşayarak. "Bunu tekrar yaparsam, aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmayacağım. Başkalarının duygularını korumak için parmak uçlarında yürümeyeceğim. Senin güvenliğin için, benim akıl sağlığım için, hoşuna gitse de gitmese de, benimle evleneceksin."

"Hoşuma gitmiyor," diye fısıldarım.

Dudaklarını başıma bastırarak fısıldıyor, "Kendine yalan söylemeyi bırak."

İsla

"Holland," diye sızlanıyorum, "bana bunu neden yapıyorsun?"

Aynada kendime bakıyorum, kızgın ve terliyim, derimden çıkmak istiyorum. Çocuklar, güneş ve macera için çok heyecanlı olduklarına karar verip beni beklemeden 'Van Amca' ile yola çıkmışlar. Bu da iyi olmuş, çünkü Holland'ın benim için hazırladıklarını gördükten sonra, eve dönme zamanı gelene kadar odamdan çıkmayabilirim.

"Çok fazla ten görünüyor." Kalçamdaki eti çimdikledikten sonra bikini altımın bağcığını yeniden ayarlıyorum. Evet, *ipli*. "Çekmecede gayet uygun bir tek parça mayo vardı," diye mırıldanıyorum. "Neden onu koymadın?" Bunun yerine, Tom taşındıktan ve benim yarı yaşımdaki kadınlara yöneldikten sonra aldığım parlak kırmızı ipli bikiniyi koymuştu. Ayrıca, daha önce hiç görmediğim yepyeni bir tek parça mayo da koymuştu, ama alt kısmı çok yüksek, üst kısmı ise çok düşük kesimliydi, aslında (zar zor) giydiğim küçük kırmızı üçgenlerden daha müstehcen bir mayo.

Yansımamdan vazgeçip, bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğim umuduyla çantama geri dönüyorum ki, her yerde tanıyabileceğim tiz bir çığlık beni balkona koşturuyor. Aşağıya bakıyorum, korku içimi kaplarken parmaklarım korkuluğa sıkıca tutunuyor, çünkü havuzun sığ kısmında Archie ve Hugh dizlerine kadar suya batmış, gülerek birbirlerine su sıçratıyorlar.

"Anne!" En küçük oğlum beni görünce, gözlerinden şapkasının kenarını çekiyor. "Plaja gitmek için ormanı geçtik ve papağanlar gördüm!"

"Çabuk aşağı in," Hugh güneşten gözlerini koruyarak yüksek sesle şikayet eder. "Van amca sen gelene kadar yüzemeyeceğimizi söyledi."

"Şapkanı doğru tak," diye şikayet eder Archie, kardeşinin şapkasını ters taktığını göstererek. "O zaman gözlerin

gözlerini kısmak zorunda kalmazsın."

"Van amca çok sorumlu davranmış," diye cevap vererek, başlamak üzere olan tartışmayı kesiyorum. "Van Amca nerede ki?" Çocuğun cevapları, gözlerim havuzun uzak tarafında palmiye ağacının gölgesinde duran sarışın Adonis'e takılınca boğuluyor. Gömleksiz, hareketsiz ve aç bir adamın doyurucu bir yemeğe bakması gibi bana bakıyor. Ve en kötüsü, ben de ona aynı açlıkla baktığımı sanıyorum.

"Anne, hadi!" diye bağırdı Hugh.

"Evet, tamam." Bronzlaşmış ve gergin gövdeden ve o yakıcı gözlerden bakışlarımı ayırarak, korkuluktan çekiliyorum. Sonra bir düşünceyle tekrar geri dönüyorum. "İkiniz de güneş kremi sürdünüz mü?"

"Evet, acele et!" diye bağılıyorlar.

Bir kez daha mutsuz bir şekilde kendi yansımama dayanamayıp balkondan ayrıldım. Karnımı içeri çektim, uyluklarımdaki çatlakları inceledim.

"Siktir et," diye karar verdim. "Benimle evlen, bu bedenle evlen." Büyük boy pamuklu bir pareo alıp, etrafıma sarıyorum, kenarlarını boynumun arkasında bağlayarak merdivenlere doğru yürüyorum.

Çıplak ayaklarımla merdivenlerden aşağı inip evin içinden geçerken neredeyse hiç ses çıkarmıyorum. Fransız kapılar gölgeli bir terasa açılıyor, hava sıcak ve cildimde yapış yapış. Güneşin ısındığı terakota fayansların üzerine adım attığımda, bağırışlar ve su sıçramaları nereye gitti diye merak etmeye başlıyorum. Ama sonra, saksıdaki palmiye ağaçlarının yoğun yaprakları arasından onları görüyorum. Bana sırtlarını dönmüş, küçük adamlarım Van'ın iki yanında sessizce oturuyorlar. Archie'nin saçı sanki az önce elektrik çarpmış gibi görünüyor, benim ise birdenbire çok havalı olan on yaşındaki oğlum hala beyzbol şapkasını ters takmış durumda.

"Bizi buraya bu yüzden mi getirdin?"

Hugh'un ciddi ses tonunu duyunca kalbim sıkışır, adımlarım yavaşlar ve bunun nedenini merak ederim. O yapmaz, biliyorum. Niko, dün olanlarla çocuklarıma korku salacak kadar acımasız biri değildir.

"Hayır, elbette olmaz." Niko, oğlumun yüzüne bakacak şekilde vücudunu çevirir. "Elbette olmaz," diye nazikçe cevaplar. "Bu, birbirimizi daha iyi tanımamız için bir fırsat olacaktı. Okulu kaçırmamanın senin için sorun olmayacağını düşündüm," diye ekler hafifçe.

"Benim için sorun değil!" Archie, koltuğunda zıplayarak araya girer. "Senin annemin erkek arkadaşı olmak istemen de benim için sorun değil."

"Sanırım birinin erkek arkadaşı olmak için biraz yaşlıyım."

"O da öyle dedi," diye cıvıldar Archie. "Ama babamın kız arkadaşları var ve o da kel oluyor."

Gülmemek için elimi ağzıma bastırırım.

"Saçın bununla ne ilgisi var?" Hugh, Niko'nun yanından eğilerek kardeşine sert bir bakış atar.

"Sadece Van amcamın saçları hala duruyor, o kadar yaşlı olamaz. Ama kel olsan bile," diye ekler ciddiyetle, Niko'ya dönerek, "seni yine de severim. Annemi mutlu ediyorsun."

"Bunu söylediğin için çok nazıksın, Archie."

"Onun gülümsemesini görmek hoşuma gidiyor," diye ekler en küçüğüm. "Bazen takındığı sahte gülümseme değil." Aniden kalbim sıkışır. Sevimli, biraz tuhaf, algısı güçlü küçük oğlum.

"Sık sık sahte gülümseme takınıyor mu?"

Archie başını sallar. "Endişelendiğinde onu takar." Hugh tiksinti dolu bir ses çıkarır ve Archie tekrar eğilir. "Öyle,

bunu sen de biliyorsun Hugh. Geçen hafta kahvaltıda, onu pijamalarının üzerine paltosunu giymiş olarak garajdan gelirken yakaladığımız için, yulaf lapası yerine krep yaptı. O gülümsemeyi takındı," diye ekler ve şimdi Niko'ya döner, "ve bize ne yaptığını sormayalım diye krep yaptı."

"Sence ne yapıyordu?"

"Garaj yolundaki çukurları bir kova akılla dolduruyordu. ukurları fark etmediğimizi sanıyor, ama fark ediyoruz."

Elimi ağzıma götürüp boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Çukurlar beni zmez. Bu işin boşuna olması üzüyor. Onları tamir ettirecek paramın olmaması üzüyor. Sevimli, biraz tuhaf, zeki, ağzı bozuk ocuğum. Daha iyi bir sahte gülümsemeye ihtiyacım olacak. Daha fazla sırrın açığa çıkmasını istemediğim için tekrar harekete geçiyorum.

"Ama soruna geri dönersek," diyor Hugh, "ona evlenme teklif ettin mi?"

Ayaklarım durur, kanım donar ve o drten parmak kalbime biraz daha derine saplanır.

"Bu konuyu ikinizle de konuşmak istedim," diyor Niko, soruyu ustaca geçiştirerek.

"Bu yüzden mi bizi buraya getirdin?" diye sorar Hugh.

"Bu gezinin bir rüşvet olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Eğer değilse, her zaman deneyebilirsin," diyor Hugh, küstahça gülerek.

"Hayatta çok başarılı olacaksın." Niko, Hugh'un saçlarını karıştırırken alaycı bir tonla konuşur.

"Uzaklara gitmek istemiyorum. Sadece Arsenal'de oynamak istiyorum." Bir süre durur. "Kulübü satın alabilirsin."

"Senin iznin için mi?" Niko eğlenerek cevaplar. "Zararı olmaz," paralı asker omuz silkerek cevaplar.

"Buna gerek yok. Arsenal'de oynamak istiyorsan, bunu başarabileceğinden şüphem yok. Kararını ver ve çok çalış."

"Annem de ona öyle diyor," diye araya girer Archie. "Kolay elde edilen hiçbir şeyin değeri yoktur der."

"Annen çok bilge bir kadın."

"Ve çok güzel," diyor benim küçük beyaz şövalyem.

"O en güzeli," diye onaylar Niko. "Ama onunla evlenmek istememin sebebi bu değil."

Hugh boğazını temizler ve sağ yumruğunu uyluğuna bastırır. "O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum. Anneni uzun zamandır seviyorum." "Gerçekten mi?" diye sorar Archie. "Ama o uzun zamandır evliydi."

"Ben onu evlenmeden önce sevmiştim."

Kalbim haince pır pır atıyor, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun sözlerine inanamıyorum. Sadece durumu yumuşatmaya, çocukların işini kolaylaştırmaya çalışıyor.

"Neden ona söylemedin?"

"Bu çok uzun bir hikaye."

"Vaktim var," diye ciddi bir ses tonuyla cevaplar Hugh.

"Genç erkekler aptalca kararlar alırlar, bunu siz de göreceksiniz. Ona karşı nazik davranmadım," diye ekliyor sessizce. "Onu hak etmiyordum."

"Şimdi ne değişti?"

"Hiç pişmanlık duydun mu, Hugh?" "Evet," diye cevaplar oğlum, biraz utanarak.

"Bir keresinde anneme yalan söyledin ve..."

"Kapa çeneni, Archie!" Hugh karşılık verir.

"Sorun değil," Niko yatıştırır, "biz insanız. Hepimiz hata yaparız. Aslında, yalnız olmadığımı bilmek güzel."

"Yani sen de ona yalan söyledin mi?"

Tüylerim diken diken olur, ama merakım galip gelir ve daha iyi duymak için vücudumu öne doğru eğilirim. Bana ne hakkında yalan söyledi?

"Çok uzun zaman önceydi, ama hala pişmanım."

"Ben de." Hugh omuzlarını düşürdü.

"Annen çok daha iyisini hak ediyor," diye ekler Niko, o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse duymayacaktım.

"O her şeyi hak ediyor," diye onaylar Hugh, "Çünkü herkes için her şeyi yapıyor, her zaman başkalarını mutlu etmeye çalışıyor."

"O gülümsediğinde, güneş ışığı altında gibi hissediyorum." Archie'nin sözlerine, gözlerim biraz yaşarır.

"Ne kadar güzel bir ifade." Niko dönerek elini Archie'nin omzuna koyar.

"Ona yine yalan söyleyecek misin?" diye sorar en küçük çocuğum.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye cevaplar Niko, soruyu ustaca geçiştirerek.

"Annem, elinden gelenin en iyisini yapmanın, senden istenebilecek tek şey olduğunu söylüyor." Kendi sözlerimin laneti altında, Hugh'un "Babam onun için elinden gelenin en iyisini yapmadı" diye mırıldandığını neredeyse duymuyorum.

"Aslında kimseye yapmadı," diye Archie araya girer. "Artık Tiberius'un evinde oynamama izin verilmiyor çünkü annesine kötü bir şey söyledi.

Ayaklarım çok sıcak. Tekrar havuza girebilir miyim, Van Amca?"

"şapkani takarsan ve sığ kısımda kalacağına söz verirsen," diye cevaplar.

Archie koşarak uzaklaşır ve tam da bu benim için bir fırsat olduğunu düşünürken, Hugh'un sonraki sözleri kalbime bir mızrak gibi saplanır.

"Babam kötü bir şey demedi. Tiberius'un annesini öptü. Onları yakaladığım için biliyorum." Niko'ya bakarken, alt dudağı titremeye başlar, ama benim küçük adamım bunu durdurmak için elinden geleni yapar. "Ona söylememem için bana söz verdirdi."

Zavallı oğlum. Boşanma ve babasının ilgisizliğinin onu bu hale getirdiğini sanıyordum. Ama ona sır saklamasını söylemek en alçakça davranış.

Çocuğumu bu duruma soktuğu ve benden sır saklamasına neden olduğu için Tom'un testislerini koparacağım.

Aşkım. şey, kesin olan bir şey var. Hugh, benim boktan eski kocamın asla anlayamayacağı kadar onuru anlıyor. Bilmiyordum,

Tiberius'un annesi çocukları okula bıraktığımda gözlerime bakmayı bıraktığında, ama bunlar sadece şüphelerdi.

"Hugh." Niko dönüp iki elini oğlumun omuzlarına koyar. "Umarım yanlış bir şey yapmadığını biliyorsundur. Bu konuda kendini kötü hissetmemelisin."

"Elimde değil," diye mırıldanır ve rahatsız bir şekilde omuz silker. "Tiberius çok aptalca bir isim."

"Bir yetişkinin bir çocuktan sır saklamasını istemek asla doğru değildir, özellikle de onu rahatsız eden bir sırda."

"Biliyorum." Hugh başını eğdi. "Ama anneme söyleseydim o da kendini kötü hissederdi. Ve bu onun suçu değildi," diye ekledi hızla, başını dik bir şekilde kaldırarak.

"Başka kimseyi öpmemeliydi. Sadece onu öpmeliydi!"

"Annenin duygularını düşünerek iyi bir evlat olduğunu gösteriyorsun, ama seni bu duruma sokmaları doğru değil."

"Ona daha kötü davrandı. Onu çok ağlattı, ama şimdi sürekli sahte bir gülümseme takınıyor."

Hugh sessizleşir ve bu durum benim kalbimi biraz daha kırar. Tom en iyi baba değildir, ama kendi tarzında çocuklarını sever. *Yetersiz bir şekilde*, diye fısıldıyor zihnim pişmanlıkla dolu. Onunla evlendiğimde hiç düşünmemiştim, elbette çocuk sahibi olmayı düşünmüştüm, ama onun benim babam gibi bir baba olmayacağından emindim, ama kendi berbat tarzında, öyle. İhmal ve aldatma, zihin oyunları kadar zararlıdır. Kendi pişmanlıklarım ve iç gözlemlerime dalmışken, Hugh'un cevabını neredeyse kaçırıyorum.

"Üvey baba ne yapmalı?"

"Sana Arsenal Futbol Kulübü'nü almamalı," diye cevaplar Niko hiç duraksamadan.

"Denemeye değ erdi," diye itiraf eder, sı rıtarak.

"Kulübü satın almanın sorunu, daha sonra neden satın aldığ ımı merak etmeye başlayacağ ınız. Sonra niyetimi ve güvenilirliğ imi sorgulamaya başlayacaksınız, ama ben bunu istemiyorum. Benim için yapabileceklerimden dolayı değ il, bir gün birbirimize duyacağ ımız saygıdan dolayı beni sevmenizi istiyorum."

Bu palmiyenin arkasına saklanmadan önce, duyabileceğ im şey hakkında yüzlerce tahminde bulunabilirdim, ama yine de doğruya yaklaşılamazdım. Ve bu rahatsız edici bir his. Bu adama duyguları kim öğ retti?

Hugh baş ını sallar ve mutlu bir şekilde "Tamam" der.

"Bundan emin misin?" Niko ş aşkın bir sesle sorar.

"Evet. Yani, Arsenal'i satın alırsan çok mutlu olurum, ama almayacağ ın nedenleri anlıyorum," Hugh, yaş ından çok daha olgun bir sesle cevap verir. "Anneme iyi davrandığ ın sürece benim için sorun yok. Bir değ iş iklik olsun diye ona bakacak biri olmalı."

"Bunu fark etmiş sin," diyor Niko sessizce. "Herkesi kendinden önce düş ündüğ ünü."

Kendimi kaş larımı çatarken buluyorum. Archie havuzdan sesleniyor ve Niko ona el sallayarak dönüyor. Ben bir şehit değ ilim. Sadece sevdiğ im insanlara göz kulak oluyorum.

"O yalan söylüyor," diyor Hugh aniden. "Babam ona yalan söyledi ve bize de sürekli yalan söylüyor."

"Her türlü yalan vardır," diye cevaplar Niko, dikkatli davranıyor gibi görünüyor.

"Bazen sevdiklerimizi korumak için onlara yalan söyleriz."

"Yalanların birçok türü olduğunu biliyorum Van Amca. Ben bebek değilim. İnsanların başkalarının duygularını incitmemek için söylediği beyaz yalanlar vardır, bir de utanç duyduğunda söylediğin yalanlar vardır, mesela annemin ağda yaparken yakaladığım zaman..."

"İşte buradasınız!" Saksıdaki palmiye ağacından fırladım. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordum, neşe ve coşku dolu bir şekilde.

"Seni bekliyorduk," diye itiraz etti Hugh. "Ne yapıyordun?"

Niko'nun sırtışı yanaklarımı kızartır. *Hiçbir şeyi ağda yapmıyordum*, diye düşünüyorum, sert bakışlarımın bunu ifade etmesini umarak.

Hugh, burnumdaki birkaç kaçık kılı görmüştü. Niko'nun muhtemelen alay ettiği bölge artık ağda gerektirmiyor, çünkü bir süre önce lazer tedavisine başladım. Bunun ana nedeni, bir keresinde kendi alt bölgelerime o kadar çok ağda yapmıştım ki, iç çamaşırımı çıkarmak için sıcak bir banyoda uzanmak zorunda kalmıştım. Ya öyle yapacaktım ya da hayatımın geri kalanında aynı iç çamaşırını giymeye razı olacaktım. Ama bunlar *nişanlınızla* konuşabileceğiniz türden şeyler değil. Ancak düğünden sonra...

Ona büyük bir şok yaşatacağım, diye karar verdim.

"Anne, şimdi yüzebilir miyiz?" diye seslendi Archie. "Çok uzun zamandır bekliyoruz."
."

"Arama ekibi gönderecektik." Niko bakışlarını bana çevirir, gözlerindeki sıcaklık benim ateşimi daha da artırır.

"Öyle mi?" Bana bakışları midemi bulandırıyor. Oğlum tişörtünü çıkarmaya başlarken ona dönüyorum. "Güneş kremi sürdün mü?"

"Evet. Ve rash vest'imi de giydim," diyor ve bankın üstünden aqua mavisi bir üst giyiyor. Başından geçirip bir kolunu sokuyor, sonra kardeşinin aynı üstünü alıp havuzun yönüne doğru yürüyor. "Al bakalım, Arch!"

"Şimdi hepsi ıslandı," diye şikayet ediyor Archie.

"Aptal olma," diye cevaplar ve diğer kolunu da suya sokar. "Zaten havuzdasın." Dönüp küçük bir sıçrama ve zıplama yapar. On yıllık deneyime sahip bir anne olarak, onun ne yapacağını anlarım. Harekete geçmek için ağzımı açarım, ama o, "Cannonball!" diye bağırarak kendini suya atmadan önce başka bir şey yapamam.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar, cevabımı daha da boğar, ama sonra Hugh'un başı tekrar su yüzeyini deler.

"Hadi Arch!" diye bağırır. Bu arada, sanki on yıl yaşlanmışım gibi hissediyorum.

"Hugh!" diye bağıyorum, duygularım öfke ve rahatlama oluşuyor. "Kendini suya atmadan önce havuzun derinliğini öğrenmen gerektiğini biliyorsun." Elimle gözlerimi koruyarak, Hugh'un bir fok gibi tekrar suya dalışını izliyorum, duymamış gibi davranıyorum. "Küçük..."

"Benim hatam." Niko'nun yanımda olduğunu fark edince neredeyse irkiliyorum. Artık güneş gözlüğünü takmış, ama yine de bakışlarının beni sardığını hissediyorum. "Plajdan döndüğümüzde havuz güvenliği hakkında konuşmuştuk."

"Sen de o üvey babalardan biri olmayacaksın, değil mi?" diye sertçe karşılık vererek ona dönüp bakıyorum. Hugh'un pervasızlığı yüzünden kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor, kulak misafiri olduğum konuşma yüzünden de hâlâ kendimi rahatsız hissediyorum. Ama o kadar da değil ki, o tek kelimeye kaşlarının çatıldığını fark etmiyorum.

"Ne tür bir üvey baba öyle?" Eğlencesini saklamaya çalışmıyor.

"Arkadaşlık yaparak gözüne girmeye çalışan türden," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Yani Arsenal Futbol Kulübü'nü satın almamalı mıyım?" Niko, saçmalığıma karşı çıkarak cevap verdi. "*Milaya*, beni daha iyi tanırsın."

"Öyle mi? Bir zamanlar seni tanıdığımı sanıyordum."

"Peanut," diye aniden homurdandı. "Bunun altında ne sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum." Bakışları vücudumun her yerine dolaştı, dokunduğu her yer yanıyordu ve aniden yaklaştı, elleri kalçalarımı kavradı. Temasla içim çiçek açtı, vücudum haince tepki verdi, başparmakları ince pamuklu sarongun üzerinden kalçalarımı yavaşça okşadı. O kadar yakın ki, kolonyasının temel notalarını, zengin ve baş döndürücü oud ağacını koklayabiliyorum. Ona karşı eriyip gitme dürtüsüne direnmek zorunda olduğumu fark ediyorum, çünkü gömleksiz Niko görülmeye değer bir manzara ve düşük sesle homurdanan Niko, başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazibe. Ama cazibe, temel, bedensel ve tamamen bencil bir şeydir ve şu anda mücadele ettiğim çekicilik başka tatlara sahiptir. Hugh ve Archie ile olan konuşmasını dinlemek düşüncelerimi karıştırdı, işleri karmaşıktırdı. Mantıklı ve şefkatli konuştu ve Hugh'un endişelerini çok hassas bir diplomasiyle ele aldı.

Niko Vanyin koca malzemesi olmayabilir ama baba olmaması çok yazık.

"Kırmızı ve" —gözleri aşağıya doğru kayar, parmağı ve başparmağı bir ipi çekmeye başlar

—"kısa."

Hiç bu kadar kötü bir şekilde telaffuz edilmiş bir kelime var mıydı?

"Hayal etmeye devam etmelisin," diye cevap veriyorum, elimle göğsünün ortasına bastırarak büyük bir çaba sarf ederek. Ellerini kalçama sıkıca bastırınca onu itmek

onu itiyormuş gibi yapıyorum, ama o ellerini kalçama sıkıca geçiriyor,
"       ben onu almaya niyetim yok—"

Bu kadarını s  leyebildim, suya d  şmeden hemen   nce   ıkardı  ım
  ok onursuz   ı  lı  ı saymazsak.

Van

Çocukların sevinç çığlıkları su dolu kulaklarımda yankılanıyor. Isla'yı havuza itmedim, ikimizi de havuza attım.

"Sen!" Suyun yüzeyinden çıkıp yüzündeki saçları silkeledi. Elinin düz kısmıyla bana doğru bir su dalgası gönderdi. "Korkunç, berbat..."

Ama dudaklarının kıvrılmasını engelleyemiyor. Isla hassas bir tip değil ve oğullarının coşkulu alkışları da eklenince, uzun süre kızgın kalmayacağını biliyorum.

"Beni tanıyorsun, bana meydan okuma, hayatım." Suyun altına dalarak saçlarımı geriye doğru taradım.

"Öyle bir şey yapmadım!" diye kekeledi.

"*Kabul etmeye* niyetin olmadığını söyledin."

"Çıkar!" diye kekeliyor, pembe yanakları ve muhteşem güzelliği ile. "Sarongumu çıkarmaya niyetim yok."

"Ah, benim hatam," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Her neyse, suya dalmak alternatifine göre daha iyi olabilir." İkimiz de suda duruyoruz, onun isteksiz gülümsemesi benim pişmanlık duymayan gülümsememin yankısı gibi. "Seni öpmek üzereydim."

"Öpmezdin." Gözleri, erkeklerin bağırmayı bıraktığı havuzun diğer ucuna kayıyor.

"Duymadın mı? Onların iznini aldım."

"Çocuklarımdan önünde beni öpemezsin, Van." "Bunu söylememeliydin," diyorum, yaklaşarak.

"Ne yapacaksın? Beni iki kez ıslatacak mısın?" "Bu

bir meydan okuma mı?"

O, "Öyle demek istemedim..." diye kekeleyişinde yüksek sesle güldüm.

Tanrım, onun şaşkın ifadesini seviyorum ve gözlerini kırptığında, sivri kirpiklerinde duran su damlacıklarından yansıyan güneş ışığı, beynimin ön saflarına bir anıyı getiriyor. Banyo güneş ışığıyla doluydu ve onu banyodan çıkarmak için elimi uzattığımda parmaklarım buruşmuştu. Zemin, o bana bindiğinde kenardan dökülen su ve köpüklerle kaplıydı. Bir ayağı yerde, diğer ayağı küvette olan kız kaydı ve vücudu benimkine çarptı. Sertleşmiş meme uçları ve banyodaki serin cilt, uyluklarından göğsüne kadar kızardı. Onu elde edeli birkaç dakika olmuştu ve onu tekrar istiyordum. Ama bundan daha fazlası vardı. Onun kalbini istiyordum, onu iliklerime kadar ihtiyacım vardı. Sanırım o an, sonsuza kadar birbirimize ait olduğumuzu anladım. Ve sanki bu yıllar önce değil, dün olmuş gibi geliyor. Hala aynı şeyi hissediyorum. Sanki onu sevmek bir şekilde DNA'mı değiştirmiş gibi.

"Ne yapıyorsun?"

Onun soluk sarongu, ben boynunun arkasına uzanırken su altında soluk bir çiçek gibi açıyor.

"Fazla giysilerini çıkarmaya yardım ediyorum." Onu kendime çekip, tek elimle düğümü çözdüğümde, o da elini benimkinin üzerine koydu. "Bunun için iyi olduğumu biliyorsun."

"Niko, yapma..."

"Güzelliğinin farkında ol, Isla." *Kırmızı, uyarı anlamına gelir. Kırmızı, yaşam ve ölüm anlamına gelir. Kırmızı, aşk anlamına gelir.* Onun bereketini içime çekerken, içimde bir ihtiyaç sarmaşığı kıvrılıyor. Köprücük kemiğindeki çil, meme uçlarındaki sert kıvrımlar, dilimin sıcaklığını istiyor. "Tanrı biliyor ki, o beni ele geçiriyor."

Archie sırtımda bir deniz salyangozu gibi yapıştığında, onun vereceği herhangi bir cevap boğuluyor.

"Annemizi suya batırdın!" diye bağıyor, küçük ellerini kafama bastırarak.

"Şimdi seni suya batırmak

zorundayız." "Olamaz!"

"Kurtarıcılarım," diye Isla gülerek haykırır.

"Ana gemiyi koruyun!" Hugh'un çığlığı boğuk bir savaş haykırışı

gibidir. "Ana gemi mi?" diye kekeler. "Bu pek de gurur verici

değil."

Ama iki çocuk da onu dinlemiyor, eğlenceye katılmakla meşguller. Ya da beni boğmakla.

"Korsanlara ölüm!" Archie elini kafama bastırır. Nefes alıp, suya dalarım, su yüzüne çıktığımda biraz çırpınarak onu güldürür, oyuna katılırım.

"Belki de ölüm değil." Isla, uzun ve zarif bir hareketle havuzun kenarına doğru ilerlerken gülüyor.

"Korsan kaçıyor." Hugh çocukça bir savaş çığlığı atar ve arkamdan su sıçraması sesi gelir. Ben de dönüp, sevinçle çığlık atan iki çocuğu havuzun derinliklerine fırlatırım. O havuzdan çıkamadan arkasına geçerim. Vücudumu kullanarak onu havuzun kenarına sıkıştırır ve dudaklarımı parıldayan kulağının kabuğuna yaklaştırım.

"Ölmememi istediğini duyduğuma sevindim."

"Henüz değil." Profiliyle yüzünü gösteren kız, dilinin ucuyla bilinçsizce dudağının kenarındaki suyu siler. Anında içimi bir ihtiyaç kaplar, elim vücudunu sarar. Aniden bana doğru sallanır, göğüsleri elimdedir, dolgun ve bereketlidir.

"Seni tekrar ıslatana kadar olmaz."

Isla, bikini üstünün üçgenini yana kaydırıp göğsünün kıvrımını ve sert meme ucunu havaya maruz bıraktığımda bir nefes alır. Ağzım sulanır. Onu döndürmek ve mükemmel meme ucunu ağzıma almak isterim. Bacaklarını belime dolayır, onu taş fayansların üzerine kaldırır ve vücudumu onun vücuduna bastırırım.

"Çocuklar," diye fısıldadı, sesi arzuyla gergin. Başparmağımı meme ucunda gezdirip kırmızı üçgeni yerine geri koyduğumda titredi.

"Kendimi tutamıyorum." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak, çok kısa bir öpücük çaldım. "Ama ne derler bilirsin. Hata yapmak insana mahsustur." Archie ve Hugh'un seslerine dönünce, su etrafımızda dönmeye başladı. Bir çığlık atarak onların yönüne doğru kendimi fırlattım. "Ve korsanlık yapmak da *arrrr!* "

*

ISLA

Güzelliğinin sahibi ol, çünkü o benim sahibim.

Havuzdan çıkarken Archie'nin "Annemin poposu yumuşacık"

ve Hugh'un "mega wedgie"nden duyduğu zevk ıgıllıkları, özgüvenime pek iyi gelmiyor. Ya da belki de onların bakış açısı tam da ihtiyacım olan şeydir, çünkü Niko'nun bana bakışı beni bir kraliçe gibi hissettiriyor. *Çaresizce azgın bir kraliçe.*

Sabahın geri kalanında onun etrafında dolaşmamaya özen gösteriyorum, ama yine de gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. Kimi kandırıyorum ki? Benim gözlerim de onu aynı şekilde yutuyor. Sanki baştan çıkarılıyormuşum gibi hissediyorum ve bu sadece bana bakışlarından kaynaklanmıyor.

Oğullarımın yanında davranışlarında da bu var. Havuzda sınırsız bir enerjiyle onları havaya fırlatıyor, yüzme yarışlarında tekrar tekrar kazanmalarına izin veriyor. Onların bitmek bilmeyen sorularına sonsuz bir sabır gösteriyor, Hugh'un çocukça müdahaleci sorularına ve Archie'nin daha tuhaf konuşmalarına servetini önemsizmiş gibi davranıyor.

Sadece bir sabah Hugh şöyle sordu:

Bankada ne kadar paran var? Kaç tane evin

var?

Bu arada, Archie'nin soruları daha çok şöyle geliyordu: *Eğer bir korsan gemisi olsaydın, adın ne olurdu?*

Korsanların tahta bacağı mı yoksa kanca eli mi olmasını tercih ederdin?

Bu adam nasıl hala baba olmamış?

"Gerçekten çocuklar. Yeter artık. Zavallı adamı rahat bırakın."

"Ama o fakir değil anne," diye cevapladı Hugh küstahça. "Sandy amca onun çok zengin olduğunu söylüyor."

"Sandy amca asla böyle bir şey söylemez."

"Öyle düşünebilir," diye cevaplar Niko, durumu daha da kötüleştirerek. Terasta oturuyoruz, aramızda taze ekmek ve ızgara tavuk, salata ve meyve tabakları var. Bakışları masanın üzerinden benimkilerle buluştuğunda, içimdeki her şey gerilir.

"Bunları yiyebilir misin?" Archie salata tabaklarından birinden minik pembe bir çiçek alır ve başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirir.

"Sanırım," diye cevap veriyorum. Yoksa neden salatada olsun ki?
"Lütfen dirseklerini masadan çek."

"Tabii ki yiyebilirsin." Niko, Archie'nin parmaklarından çiçeği alır ve ağzına atar. "Tadı biraz karanfil gibi."

"Kek gibi tadı olmasını tercih ederdim."

"Tek düşündüğün bu," diye mırıldanır Hugh, elindeki video oyun konsolundan gözlerini ayırmadan.

"Ekran zamanı isteyip istemediğini sorduğunu hatırlamıyorum," derim, su bardağıma uzanarak. Masada şarap da var, ama uyanık kalmam gerektiğini hissediyorum.

"Ama biz tatildegiz," diye şikayet eder Hugh, başını

kaldırarak. "Ama masada mı?"

Sinirli bir şekilde, şeyi masanın üzerine koyar. "Havuzaya geri dönebilir miyiz?"

"Biraz sonra. Önce öğle yemeğini sindir."

Hugh, yine öfkeyle kollarını kavuşturur ve iyice sinirlenerek, hasır sandalyenin ayağına defalarca topuğuyla vurmaya başlar.

"Hugh," diye uyarıyorum.

"Ne?" diye karşılık verir ergen

çocuk. "Sandalyeyi tekmelemeyi

kes."

"Tekmelemiyorum. Vuruyorum."

"Ne yapıyorsan, yapmayı bırak," diye mırıldanarak bardağımyı masaya koyarım. Gözlerim tesadüfen Niko'nun gözleriyle karşılaşır. Başka bir durumda utanabilirdim ama şu anda değil. *Bu senin kendi kendine yüklediğin bir şey*, bakışlarım bunu söylemek istiyor. Çocuklar her zaman sevgi, ışık ve neşe dolu değildir.

Bazı günler ebeveyn olmak, aynı beş cümleyi tekrarlamak, önemsiz tartışmalara hakemlik yapmak, çocukluk çağı bulaşıcı hastalıklarından kaçınmak ve büyük bir popon olduğu söylenmekten ibarettir.

Onun bana bakışı mı? Yakın geleceğine iyice bir bak. Onun

bakışı mı? Bütün bunları çok eğlenceli buluyorum.

Ama onun ebeveyn olmak istediğini bile bilmiyorum, ya da tüm bunların sadece gösteriş için olup olmadığını. Ve gösteriş için olsa bile, Niko'nun çocuklarımyın duygularını önemseydiğı için ona puan veriyorum. Her şeyi boş ver, çok kafam karışık. Onunla evlenmek zorundayım ama istememeliyim - onun olmak fikri her geçen dakika daha mantıklı hale geliyor. Aslında buna karşı çıkmam gerekirken, bunun nasıl bir evlilik olacağını bilmek istiyorum.

Ve o... kaçması gerekmez mi? Sanki benim bedenim için ömür boyu planları varmış gibi bana bakmamalı.

"Bir sihirbazlık numaram var," diyor Archie neşeyle.

Hugh'un inleyeceğini beklerim ama öyle yapmaz. Bunun yerine, meyve tabağından bir parça mango alır. "Bir sonraki numaramda, bu mango parçasını ortadan kaybolduracağım." Mangoyu ağzına atar ve "Taa-daa!" diye mırıldanır.

Etrafında.

Van gizemli bir gülümseme atar ama ben hemen görmezden gelirim.

Bakışları: O bikiniyi ve pareoyu ortadan kaldıracam.

"Sihirbazlık numaralarını getirdin mi?" diye soruyorum en küçüğümün, cevabının hayır olmasını umarak. Ebeveynlikle ilgili bir başka şikayetim de, zorla dinleyici olmak zorunda kalmanın seçim şansının olmaması.

"Hayır, bu benim kendi numaram ve herkesin bana yardım etmesi gerekiyor."

"Hadi o zaman," Hugh beklenmedik bir kardeşlik patlamasıyla diyor.

"Evet, Archie, ne yapabiliriz?" Niko sandalyeden kıvrımlı bir hareketle kalkar.

"Bunu benim için şişirmen gerekiyor, Van Amca," der ve ona yeni bir kırmızı balon uzatır. "Ama henüz değil. Ben söyleyeceğim."

"Peki ya ben? Ben ne yapacağım?" Hugh'un itaatkar sesi, ebeveynlik içgüdülerimi harekete geçirir, ama Archie ikimize de mavi renkli bir balon uzattığı için bu his uzun sürmez.

"Siz ikiniz bunları şişirebilirsiniz. Ama henüz değil. Ne zaman yapacağınızı ben söyleyeceğim."

"Neden benim balonumun ipi var?" diye soruyorum, şişirilen ucuna gevşekçe sarılmış kahverengi ipi çekerek.

"Hayır! Yapma," diyor Arch, ipin çıktığı yer gibi görünen arka cebine elini vurarak.

"Tamam." Ellerimi kaldırıyorum.

"Tamam, ilk adım balonlarınızı germek," diyor usta, parmakları arasında balonunu gererek. "Ah,"

diye mırıldanır, balon geri sıçrayınca. "Bunu bilerek yaptım. Neyse, şimdi balonu ağzına götür ve iyice sertçe üfle."

"Papaz aktrise dedi," diye mırıldandım. "Hangi aktris?"

Archie'nin yüzü buruştu.

"Hiçbir şey. Beni boş ver."

"Dikkat et, anne. Bu kısım çok önemli."

"Pardon. O zaman iyice ger." Bakışlarım Niko'ya kayıyor. "Sonra iyice üfle."

"Ger ve üfle," adam kadife gibi sesiyle tekrarlar. "İyi bir plan gibi görünüyor."

Kendimi kıkırdayarak buluyorum, ama Büyük Arch-inie'nin daha fazla talimatı olduğu için bu uzun sürmüyor.

"Tamam, bir, iki, üç ve... üfle." Hepimiz söyleneni yapıyoruz, her birimiz farklı hızlarda ve başarılarla.

"Tamam, şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum, balonumun ucunu sıkıştırarak.

"Herkes tutun balonlarını yukarı tut Mumya okuması okuması Archie'nin açıklaması heyecanla titriyor gibi görünüyor."

Benimkini çeviriyorum. Üzerinde Hugh tarafından siyah Sharpie kalemle yazılmış "ben" kelimesi var, sanırım.

"Bunlar sihirli kelimeler, anne," diyor Hugh gülümseyerek. "Çok önemliler. Benimle başla."

"Evlen," diyorum, diğ er balonlar masanın etrafında patlarken. "Ben. Sen." Kendi balonuma bakıyorum. "Will."

"Archie, seni ş apş al. Annemi Yoda gibi konuşturdun."

"Benimle evleneceksin," diye kendime tekrar ediyorum.

"Oops!" diye bağı ırır en k    k oğlum. "Balonları karış tırdım." Hızla balonları değı ştirir ve "Tekrar dene, buradan baş la" diye talimat verir.

"Benimle evleneceksin," biraz daha yavaş okudum. Komik olmamalı ama komik.

"Annem ş imdi onu zorluyor gibi geliyor," diye mırıldanır Hugh. Archie aniden kederli bir ifadeyle kardeş ine bakar.

"  yle demek istemedim." S  zleri hızlıca d  k  l  r, hareketleri sarsıntılı hale gelir ve bakış ları   lg nca olur. "  z  r dilerim, Van Amca. S  rprizi planlamama izin verdin ve ben her ş eyi mahvettim." G  z kapaklarında g  zyaş ları birikir ve sanki ka  maya hazırmış  gibi d  n  p gider.

En azından Niko onu g    l   kollarıyla sarana kadar.

"Sorun yok, Archie. Bence her ş ey m  kemm el gitti. Anneni zor durumda bırakmak yerine, bana sormak isteyip istemediğ ine kendisi karar verebilir." Bana bir bakış  attı ve ben gerçekten s  yleyecek hi  bir ş ey bulamadım. Kafam bo  , ama g  ğ  m duygularla dolup ta  ş ıyor.   ocukları getirmek i  in plan yapmasına gerek yoktu. Onlara inandırıcı gelmesi i  in   aba sarf etmesine gerek yoktu, ama o t  m bunları ve daha fazlasını yaptı. Ve ş imdi onun hassas bebeğ imi teselli ettiğ ini g  rmek, benim i  in   ok fazla.

"Ama bu bir soru değı il," diye endiş elenir Archie.

"Bana sormasına gerek yok. Benim onunla evlenmek istediğ imi zaten biliyor."

"Ya sana sormak istemiyorsa?" Archie, eliyle ağızını kapatarak fısıldar.

"B planına geçeriz." İkisi de Hugh'a bakıyor ve Hugh, Bond filmlerindeki kötü adamların gülümsemesi gibi bir gülümseme atıyor.

"Düşünmek bile istemiyorum," diye mırıldanıyorum. Elimde tuttuğum balona boş boş bakarken, kısa bir sessizlikte kalbim deli gibi çarpıyor. Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim ki, çünkü tüm bunların ötesinde, bu idil ortamın ve Niko'nun çektiği acıların ötesinde, ben hala başım belada. Dürüst olursam, birden fazla şekilde başım belada. Evet, bir grup suçlu haydut yüzünden özgürlüğümü kaybetme riskiyle karşı karşıyayım, ama aynı zamanda bir daha asla sevmeyeceğime söz verdiğim bir adama kalbimi kaybetme riskiyle de karşı karşıyayım. Her ne sebeple ve ne kadar süreyle olursa olsun, beni isteyen bir adam. Sessiz sözleri ve düşünceli tavırlarıyla kalbimi bir kez daha açan bir adam.

"Van amca." Yutkunup, sağ kaşını alaycı bir şekilde kaldırmasına bakarak gözlerimi yere indirdim. "Van." Midem gergin bir şekilde kıpırdadı ve kalbim biraz hızlandı.

"Niko," diye düzeltiyorum yumuşak bir sesle.

"Balonları unutma," diye hatırlatır Archie. Hepimiz balonları havaya kaldırırız ve ben sırayla her birini işaret ederim.

"Benimle evlenir misin?"

Adam tatlı bir gülümsemeyle cevap verir, "Tabii ki evlenirim." "İpi

unutma."

Hugh'un mutlu sözleri üzerine, aşağıya bakıp ipi parmağıma doladım. Sonra çektim.

"Aman Tanrım!"

Van

"Başka bir şey, belki yeni bir yüzük ister misin diye soracaktım."

Isla sesimi duyunca başını çevirir, dudaklarım saç çizgisine değil yanağıma konar. Topukları sandalyenin koltuğunda, dizleri çenesinin altında ve yanağında minicik bir yastık izi vardır. Ben konuşmadan önce uzattığı eline bakıyor, yüzüğüne bakıyordu. Dün Archie'nin ipinin ucuna bağlı, eski bir Cartier kutusunda bulunan yüzük. Onu hayranlıkla izlerken yakalandığı için utanmış görünüyor.

"Hayır." Ayaklarını yere indiriyor, başını sallarken yarı düzgün topuzu tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Cevabı serin bir rahatlama gibi geliyor. Yüzüğü bana geri atma ihtimali vardı. Ama belki de *bu* yüzük değil.

"Bugün hava erken ısındı." Yüzümden nemli saç tellerini çekiyorum. Onunkine dokunmak için yetersiz bir ikame.

"Her sabah koşar mısın?" "Güne başlamak

için iyi bir yol."

"Meditasyon da öyle."

"Güne böyle mi başlamak istersin?" *Bu günlerde*, şaşkınlığımı zorlukla gizleyerek ekliyorum. En son bütün geceyi birlikte geçirdiğimizden bu yana birkaç yıl geçti. Ama önümüzde bunun için bir ömür var. Biliyorum.

Isla burun kıvrıyor.

"Sanırım bazı insanlar yastıkların üzerinde oturup çan seslerini dinleyerek meditasyon yapıyorlar. Benim meditasyonum ise, günün planlarını yaparken

yolun üzerine vurmasıdır."

Cevabı, dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrmasıdır. "Ben yastıkları tercih ederim."

Onun yanındaki sandalyeye otururken, gözlerinin uzanmış bacaklarını nasıl süzdüğünü fark etmeden edemiyorum. Gözleri gittikçe yukarı kayıyor, koşu şortumun kasık kısmına kadar.

"Katılıyorum. Egzersiz yapmak için daha eğlenceli yollar var." Pembe yanaklarıyla başka yere bakarken, penisim titriyor. Bana karşı tepkisinde acı tatlı bir şey var. Bak, ama oyalanma. İşte, ama itiraf etme. Ama sorun da bu, değil mi? Kendine dürüst olmaya izin vermiyor. Artık çok uzun sürmeyecek. Yüzüğüm onun parmağında, o da benim altımda yayılmış ve çıplak olacak. *Kesinlikle benim olacak.*

"Bana inanmıyor musun?" diye soruyorum, tek nedeni bana baktığında duyduğu mutluluk. Bana baktığı için duyduğu mutluluk. Kendini tutamadığı için duyduğu mutluluk.

"Meditasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama güne güçlü, siyah bir kahveyle başlıyorum. Mümkünse, Sandy'nin İtalyan makinesinin nezaketi sayesinde. Ve sadece kovalanıyorsam koşmayı ilke edindim."

"Bunu söylediğine pişman olabilirsin." Sözlerimden bir gülümseme sızarken, o da gülümsemesini zorla bastırıyor.

"Korkutucu bir şeyle," diye ekliyor.

"Benim korkutucu olabileceğimi düşünmüyor musun?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

"Ben..." Gözleri kaçıyor, telaşla inkar ediyor. "Neden bunu isteyeceğini bilmiyorum."

"Yapamaz mısın?" O başını sallarken gözlerim üzerinde dolaşıyor. "Seni koşarken görmekten zevk almak için. Seni yakalamaktan zevk almak için." Seninle kötücül bir şekilde oynamak için, diye düşünüyorum ama eklemiyorum.

"Bunu öğrenmeye çalışmasan daha iyi olur." Burnunu çekip başını çevirir, ama sokak çocuğu gibi sandalyeye kıvrılmış halde yakalandığında onurlu davranmak zordur. "Biz çocuk değiliz."

"Hayır, senin saç örgülerini çektiğimde, niyetim daha karanlık."

"Kes şunu." Fısıltısı, koltuğunda kıpırdanışıyla çelişiyor. Rahatsız değil. Tahrik olmuş.

"Kırmızı bikiniyi tekrar giy." "Van."

"Sarong olmadan." Dün onu o kıyafetle görmek... Lanet olsun, onu kayalık bir çıkıntıya oturtun, o kıvrımları birçok yatın batmasına neden olacak bir siren gibi olur. Bu sabah da eski moda pamuklu pijamalarıyla bir o kadar çekici; koyu mavi, beyaz biyeli ve minik düğmeli. "Güzel pijamalar, Peanut. O minik düğmeler açılmak için yalvarıyor."

"Bunu yapmamayı tercih ederim."

"O zaman bana karşı nazik olsan iyi olur."

"Nasıl nazik?" Sesi buz gibi, bir kaşı soru işareti gibi kalkmış.

"Yüzüğünü beğendiğini söyle."

Omuzlarındaki gerginlik azalır ve elini uzatarak tekrar inceler. "Beğendin mi?" İnanamıyormuş gibi başını hafifçe sallar. "Ne kadar şok olduğumu anlatamam bile. Ne kadar mükemmel." Yüzükten, belki de evlilik teklifinden bahsediyor, muhtemelen durumdan değil.

Onun sözleri beni derinden etkilediği için bunun bir önemi yok. "Mükemmelden de öte. Hayal edebileceğimden çok daha fazla."

O yüzüğü izlemeye devam ederken, onun sessiz mutluluğu benimkini de besliyor. Sol elinin dördüncü parmağındaki ikiz elmaslar güneş ışığında parıldıyor, eski Avrupa kesimindeki yüzler sadece briljantların yapabileceği şekilde ışıltıyor.

"Tıpkı hatırladığım gibi. Sadece el farklı, kırıksıklıklar ve yaşlılık izleri yok." Gülümsemesi acı tatlı, gözleri anılarla dolu. "Nasıl bildin?" Sonunda başını kaldırdığında, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor.

"Yüzüğün senin parmağına takılacağı mı? Bana büyükannenin mücevherlerini miras alacağını ve alamadığın için ne kadar üzüldüğünü anlatmıştın."

"Hatırlıyor musun?"

Parmağımı şakağıma dokunduruyorum. "Hatırlamadığım çok az şey var."

Birlikte geçirdiğimiz geceler. Yaptığımız sohbetler. Asla hatırlamayacağı ama benim için çok değerli olan, tesadüfen söylediği sözler.

"Ama bunun ona ait olduğunu bilemezdin."

"Bir müzayedede idi. Dalforth adı geçmişti ve bu isim pek yaygın değil."

"Müzayedede mi satıldı?" Gözleri tekrar yüzüğe kayıyor, ama benim için bakmaya değer tek şey o. "Peki kaynağı? Neredeyse büyükannemin ölüm döşeğinde çalınmıştı."

"Bu, Christies'de açık artırmaya çıkarılmadı." Cevabım anlam yüklüydü.

"Oh. Sanırım öyle değil. Sanırım suçluların kendi kanalları vardır."

Alaycı sözler iyi nişanlanmış ama hedefi tutturamamış, ironiden yüzümde neredeyse yanaklarım kesilecek kadar gülümsüyorum. Güvenilir kaynaklardan, yüzük ve diğer eşyaların sipariş üzerine çalındığını öğrendim. Dedikleri gibi, içeriden birinin işiymiş. Alexander, babalarının sigortadan para aldığını ve anlaşılmadan kendi payını da aldığını düşünüyordu. Mücevherler İsla'nın mirasının bir parçası olmasına rağmen, ona en azından sigorta ödemesi teklif edilmemiş olması, dükün ne tür bir baba olduğunu açıkça gösteriyor.

"Ailede bir suçlu olması işimize yarayacaktır herhalde."

"Alexander öyle düşünebilir." Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Beni istediğini inkar etmekte ısrarcı, benimle evlenme fikrinden tiksiniyor, oysa ikimiz de bunun kendine söylediği bir yalandan ibaret olduğunu biliyoruz.

"Büyükannen felçten kurtulup bu haberi duymamış olması iyi oldu, çünkü yıkılırdı."

"Şimdi senin onun yüzüğünü taktığını görse ne kadar mutlu olurdu, bir düşün." Kendimi bir başka alaycı söz için hazırlıyorum. *Seninle evlenmeseydi, mutlu olmazdı.*

"Evet." Dalgın dalgın elmasları düzeltir. "Bu, annesinin nişan yüzüğüydü. *Toi et moi* tarzında."

"Sen ve ben," diye mırıldanıyorum.

"Aşk dışında her şey için bir araya getirilmiş iki insan için ne kadar romantik bir duygu."

Bu sefer, darbeyi hissediyorum. Ya da belki de hissetmiyorum, çünkü o tekrar konuşuyor. "Sanırım büyük anneannem ve büyük dedem kuzenlerdi. Evlilikleri bir birleşmeydi, toprak ve parayı korumak için yapılan bir girişimdi." Konuyu uzatmak ya da herhangi bir paralellik kurmak istemiyormuş gibi, bedeniyle bana dönüyor. "Dün yaptığın şey için teşekkür ederim. Çocukları da dahil ederek..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"İsla, bana teşekkür etmene gerek yok. Seni mutlu etmek istiyorum. İki çocuğu da mutlu etmek için elimden geleni yapacağım." Ve bunun için biraz hile yapmam gerekirse, bununla yaşayabilirim. "Onların da dahil olmasını istiyorum," diye ekliyorum. "Ben de onların hayatlarının bir parçası olmak istiyorum."

Sessiz kalıyor, belki de sözlerimi sindirmeye çalışıyor.

"Sandy ve Holland'a ne söyleyeceğiz diye merak ediyordum, çünkü onlar senin teklif ettiğini düşünüyorlar."

"Onlara gerçeği söyleyeceğiz." Sağ ayak bileğimi sol dizimin üzerine rahatça atıyorum.

"Çocukların da dahil olmasını istediğimizi." Planlamada aynı fikirde olmasak da ikimiz de bunları istiyoruz.

"Tahmin edecekler, biliyorsun. Sandy ve Holland. Bunu olduğu gibi görecekler."

"Peki ne olduğunu, *milaya*?"

"Bu, cennette yapılan bir evlilik değil."

"Cennette yapılan evlilikler, aşıkların başlarını bulutlara çıkarır." Nico Vanyin... Şair. İş adamı. Suçlu. Onu bir gün tam olarak anlayabilecek miyim?

"Peki bizim kafalarımız nerede, Niko?"

"Olması gereken yerde. Hayatta kalmak ve birbirimize odaklanmak için."

Yüzü bulutlanır ve bu planı hazırladığımdan beri ilk kez, onun beni eskisi gibi asla sevmeyeceğini fark etmeye başlarım.

Oysa ben on beş yıl önce aşık olmuşum ve bir daha aşık olmamak için hiç uğraşmamıştım.

O, benim tek istediğim şeydi. Hayatımın odak noktasıydı.

Aniden gelen boşuna hissi beni sararken ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Bu hissi zorla uzaklaştırıyorum, ellerimi gevşetip sandalyenin alçak kolçaklarına doluyorum. Bu kadar yol gelip vazgeçmeyeceğim. Hiçbir şey değışmedi, sadece aşkımın ikimiz için de yeterli olması gerekebilir.

İsla

Sabahı yine havuz başında geçirdik, çocuklar gönüllerince suya girip çıkmaktan çok mutluydular. Niko da onların isteklerini yerine getirmekten mutlu görünüyordu.

Beni daha yükseğe at, Van Amca!

Nefes almadan havuzun diğer ucuna yüzemeyeceğine bahse girerim.

Hadi yarışalım!

Arada terasta kart oynadık, limonata içtik ve lezzetli tuzlu balık köfteleri ve kızarmış muz yedik. Çok garip —her şey çok doğal geliyor. Sanki yıllardır hayatımız böyleymiş gibi. Bu tehlikeli bir durum, kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Öğle yemeğinden sonra Niko terasa geri geliyor, artık düşük bel mayosu giymiyor, iş kıyafeti giymiş. Dar kesim koyu renk pantolon ve güneş ışığında bakmak için güneş gözlüğü gerektirecek parlak beyaz gömlek.

"Çok şık görünüyorsun."

"Öyle mi?" Gözleri şaşırmış gibi kısa bir süre aşağıya doğru kayıyor ama bu hareket aslında dudaklarının seğirmesini gizlemek için. O biliyor. Elbette biliyor. O adamın gözünden hiçbir şey kaçmaz. "Bu akşam anakarada akşam yemeğine çıkabiliriz diye düşündüm. Ne dersiniz çocuklar?"

O benim küçük adamlarıma karşı bu kadar sevimli davranırken, benim irademin yumuşaması şaşırtıcı mı?

Ve o da bunun farkında. Davranışları tamamen samimi olduğu için, bunu kasten yaptığını bile söyleyemem.

"Giyinmek zorunda mıyız?" Hugh yüzünü buruşturarak etkilenmemiş bir şekilde sordu. "Kıyafet giymeniz gerekecek."

İki çocuk da adaya geldiğimizden beri olduğu gibi şu anda gömleksizler. Tüm çabalarıma rağmen, biraz da kızarmışlar.

"Şık ama rahat," diye düzeltir, farkında olmadan düz karnını eliyle okşayarak, ama bana bakışında rahatlık falan yok.

"Ah, ama ben boardshortlarla yaşamak istiyorum," diye araya girer Archie, limonata bardağımın üzerinden gülümsememe neden olur. "Harikalar. Üzerlerinde ip ile bağlı cepler var." Cebine takılı plastik aleti çıkarır. "Ama onunla saçını taramak oldukça zor."

"O, sörf tahtasındaki mumu temizlemek için," diye Hugh üstünlük taslayarak cevaplar.

"Huh." Archie bir anlığına ona bakar. "Garip. Ama her gün boardshort giymenin en iyi yanı, bir daha asla iç çamaşırı giymek zorunda kalmamam.

Çünkü zaten içinde var."

"Her zaman donarsın." Hugh homurdanır. "İskoçya'da yaşıyoruz, unuttun mu?"

Ellerimi kucağıma indiriyorum, limonata midemde çimentoya dönüşüyor.

Bundan sonra hala İskoçya'da yaşayacak mıyız? Aklımda pek çok soru var. Pek çok "ne" ve "eğer" var ama bunları Niko'ya sormak bir tür taviz vermek gibi gelir. Sanki bu evliliğin istediğim şey olduğunu kendime itiraf etmiş gibi. Ama istemediğim şey Londra'ya taşınmak. Boşanmanın ardından yeni yeni yerleşmeye başlayan çocukları köklerinden koparmak bir yana, ben orada yaşamak istemiyorum. Seviyorum

İskoçya'nın kırsal bölgesi. Huzuru, yeşilliği ve funda kaplı tepelerimi seviyorum. Kardeşime ve Hollanda'ya yakın olmayı seviyorum. Londra kısa tatiller için eğlenceli bir yer ama orada tam zamanlı yaşamak...

Dur, diye içimden sessizce azarlıyorum, tırnak etlerimi kemirmeye başladığımı fark etmişim bile.

"Hmm." Archie çenesini yumruğuna dayayıp düşünceli bir ifade takınırken, ben de tekrar dinlemeye başlıyorum. "Annem moda tasarımcısı!" diye ekliyor hemen ardından.

"Bana içlerinde iç çamaşırı olan uzun pantolonlar tasarlayabilir. Popomu sıcak tutacak termal pantolonlar!"

"Annen moda tasarımcısı, değil mi?" Niko, sokakta terk edilmiş bozuk paraları kapışan bir cimri gibi bu bilgiyi kapar.

"Hayır, pek sayılmaz." Kafamı hafifçe salladım.

"Sen web sitenizde satmak için bazı elbiseler ve şeyler tasarladın," diye ısrar ediyor benim küçük şampiyonum. "Holland, onların çok sofistike olduğunu söyledi."

"Holland'ın böyle demesi çok hoş, her ne kadar onun zevkine uymasa da. Aslında, satış rakamlarına bakılırsa kimsenin zevkine uymadığından eminim. Süren süre boyunca hoş bir duyguydu ama açıkçası ben İskoçya'nın Yves St Laurent'ı değilim."

"O kim?" diye soruyor Archie.

"Kedinin annesi," diye sabırsızca cevaplar Hugh, Van'a dönerek. "Helikopterle yemeğe gidebilir miyiz?"

"Üzgünüm, Hugh." Niko'nun ağzı kıvrılır. "Şu ana kadar sadece helikopter pisti var."

"Bu, otobüse binerken motosiklet kaskı taşımak gibi bir şey," diye mırıldanır Hugh, ses tonu eleştiri dolu.

"Ya da aslında arabası olmadan Aston Martin anahtarlığıyla dolaşmak gibi."

Niko bana ateşli bir bakış attı. "Hatırladığım kadarıyla eskiden bir Aston Martin'im vardı. Bir bahiste kaybettim."

"Kumar oynamak kötüdür," diyor Archie. "Her zaman kumarhane kazanır." Bu sözü şüphesiz babasından duymuştur.

"Sahip olmak bir Aston Martin sahip neredeyse yakın kadar havalı olarak bir bir helikopter sahibi olmak kadar havalı," diye söylenir Hugh.

"Aman Tanrım. Bir dahaki sefere elmas ayakkabılarının çok sıkı olduğundan şikayet edeceksin!" Dikkatli olmazsam, Niko bu çocuğun okulda övünme kaynağı haline gelebilir diye düşünüyorum.

"Ben elmas ayakkabı giymezdim." Hugh sandalyesine yaslandı.

"Ben giyerdim," diye heyecanla Archie araya girer. "Eminim yürürken gökkuşağı oluşturlardı. Elmas ayakkabılarım olsaydı," diye ekler, "onları akşam yemeğinde giyerdim. Board şortumla birlikte."

"Boardshort olmaz." "Tartışmaya açık değil" ifadesi, çocuklarımın hiç duymadığı bir ifade olduğu açık.

"Ama cepleri var! Ve iç çamaşırı giymelerine gerek yok."

"Archie elmas ayakkabılar alırsa, onun üç adım arkasında yürüyeceğim."

"İyi. Zaten sen şikayet etmekten başka bir şey yapmıyorsun."

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturuyorum. Oğullarım çok iyi anlaşıyorlar. En azından anlaşılmadıkları zamanlar hariç.

"Sen sürekli aptalca şeyler söylüyorsun."

"Anne, Hugh bana aptal dedi!"

"Hayır..."

"Helikopter almaya gittiğimde kimse benimle gelmek istemiyor gibi görünüyor." Niko, şikayetler ve gürültünün ortasında sesini yükseltiyor.

"Ben gelirim!" Hugh, koltuğunda neredeyse titreyerek cevap verir.

"Ben de," diye cıvıldar Archie. "Elmas ayakkabılarımı giyeceğim."

"Senin elmas ayakkabın yok," diye Hugh alaycı bir şekilde söyler. "Van amca bana alırsa olacak."

"Sessiz olun!" Niko'ya bir bakış atarım, sanki "Ne yaptın sen?" der gibi. "Kimse elmas ayakkabı almayacak. Ama bu akşam güzel bir yemeğe gideceğiz, teşekkürler Van Amca."

"Teşekkürler, Van Amca," diye iki çocuk da uyumsuz bir şekilde söyler.

"Duş alıp saçlarını taraman gerekecek bir akşam yemeği," —Archie'ye ciddi bir bakış atarım— "gerçek bir tarakla ve güzel kıyafetlerle. Düğmeli bir gömlek." Bakışlarım ikisi arasında ciddiyetle dolaşır. Archie, ben düzeltme yapana kadar memnun görünür.

"Ve iç çamaşırı."

En küçük oğlum dudaklarını büküyor.

"Evet, tamam," diye homurdanır Hugh, ama hemen Niko'ya döner. "Kendine bir iyilik yap. Annemi helikopter alışverişine götürme. Felaket olur."

"Hey!"

"Doğru," der Archie, kardeşini destekleyerek. "Kesinlikle helikopter pisti için çok büyük bir şey satın almanı sağlayacaktır."

"Bu hiç hoş değil!" diye itiraz ederim.

"Senin büyüdüğünde ona sığacağını söyleyecek." Hugh bana acıyarak bakar. "Bu çok kötü!" Ben de incinmiş bir kahkaha atarak karşılık veririm.

"Helikopterlerin büyüdüğünü sanmıyorum." Niko eğlencesini saklamaya çalışmıyor, bakışları uçumuz arasında gidip geliyor.

"Belki de öyle, ama okul ceketimin boyutunu görmelisin." "O şeyler pahalıdır," diye savunmacı bir şekilde geveliyorum.

"Helikopterler de öyle," diye ısrar ediyor en büyük oğlum. "Yani doğru olanı yapmak istiyorsan, beni ve Archie'yi götürmelisin."

"Ve elmas ayakkabılarımı da. Merhaba Sergei." Archie aniden el sallıyor. "Bizimle helikopter almaya gelmek ister misin?"

"Belki." Yüzünde neredeyse hiç değişiklik olmadan, sanırım Rusça olduğunu düşündüğüm bir dilde bir şeyler mırıldanıyor.

"Bu kötü davranış." En en küçük mesaj sessiz sessiz adama suçlayıcı bir bakış atar.

"Archie," diye azarlıyorum. Kulaklarımı çiğnenmiş değil, sağlam severim.

"Öyle. Sen hep öyle dersin. Fısıldamak da kötü bir davranış olduğu gibi.

"Sergei Rusça konuşurken daha rahat hissediyor," diye açıklıyor Niko. "Bu yüzden benimle Rusça konuşmayı tercih ediyor."

"Onu anlayabiliyor musun?" diye sorar Archie.

Hugh, Niko "Tabii ki" diye cevap verirken eleştirel bir ses çıkarır.

"Yani Rusça ve İngilizce konuşabiliyorsun?" diye sorar en küçük oğlum.

"Ve Fince. Ve Fransızca, ayrıca biraz Almanca ve İspanyolca."

"Vay canına." Archie hayranlıkla nefesini vererek bu sesi çıkarır. "Kafan çok farklı düşüncelerle dolu olmalı. Kafan karışmıyor mu?"

"Hayır." Niko'nun büyüleyici bakışları bana doğru kayıyor. "Belki sadece bazen."

"Oh." Archie düşünceli bir şekilde ağzını büküyor. "Kafanın içinde birçok farklı sesin olduğunu sanıyordum."

"Sadece bir ses. Birkaç dilde." "Rüyalarında
hangi dili konuşuyorsun?"

"İngilizce. Annemi rüyamda görmediğim sürece, o zaman Fince rüya görürüm."

"Archie, Van Amca'nın gitmesi gereken bir yer var."

"Bir şey daha var. Lütfen?" Düşünceli birinden yalvaran birine dönüşen Archie, elinden gelen en iyi melek taklidini yapar.

"Bir tane," diye uyarıyorum.

"Van Amca, gitmeden önce Fince bir şey söyler misin?"

Niko bana bakarken sanki kalbi gözlerindeymiş gibi hissediyorum.
"Rakastan sua."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Archie.

"Bu bir sır." Niko oğlumdan uzaklaşır ve elini uzatır. "Beni dışarı çıkarır mısın?"

"Bu ne demek?"

"Bu bir sır." Niko bana döner ve elini uzatır. "Beni dışarı çıkarır mısın?"

"Evet, tabii ki." Sandalyeyi geri çekiyorum. "Bir dakika sürmez çocuklar. Lütfen havuzdan uzak durun."

Şikayetlerin korusu eşliğinde açık veranda kapısından dışarı çıkıyoruz.
Biz bebek değiliz, biliyorsun!

"Bazen bebekken daha kolay olduklarını düşünüyorum."

"Öyle mi?" Bakışlarımız kesişir ve başka biriyle evlenirse bunu kendisi de anlayabileceğini söylemek üzereyim, ama sözler boğazımda takılır.

"Eh, ara sıra onları bebek hapisanesine koyabilirsin."

Onun tepkisi kısmen inanamama, kısmen de *"ne oluyor lan"* şeklinde, ama bu sadece yarım saniye sürüyor.

"Bebek hapisanesi. Yani beşik. Parmaklıklar falan. Neyse," yanaklarım kızarmaya başlarken neşeyle ekliyorum, "bu öğleden sonra güzel bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Birkaç toplantım var. Sonuçlandırmam gereken bazı evrak

işleri." Azarlayıcı bir şekilde *tsk* diye ses çıkarırım. "Tatilde

çalışıyorsunuz, Bay Vanyin."

"Bu benim için sorun değil," diye cevaplar, gizemli bir gülümsemeyle. "Muhtemelen akşam seni almaya zamanında gelemeyeceğim, o durumda Sergei seni ve çocukları götürecektir, ben de orada buluşuruz."

Çocuklar. Bu kelimeler, onun dikkatli tavrı, kalbimi sızlatıyor.

"Teşekkür ederim, Niko. Onlar için bunu kolaylaştırdığın için. Onları dahil ettiğin için."

O benim sözlerimi umursamadan omuz silkiyor. Bu sırada ön kapıya varmışız ve o bana dönerek hala elimi tutuyor. O anın bir yanı hafızamdaki parçaları harekete geçiriyor. Daha önce de böyle durmuş muyduk, birleşen ellerimizin üzerinde toz zerrecikleri dans ederken? Gözlerindeki sıcaklık göğsümdeki sıcaklıkla yankılanıyor.

"Hala kıyafet tasarımı yaptığını bilmiyordum."

Gözleri şu anda serin sudan çok mavi gökyüzü gibi görünüyor, ama bu benim dikkatimi başka yöne çekmeye çalışmamdan da kaynaklanıyor olabilir. Niko'nun benim o gizli yönümü bilmesi bana verdiği zevki görmezden gelmeye çalışıyorum. Yine de, cevap verirken çekingen bir hareket yapıyorum.

"Bu aşamada karşılayamayacağım bir hobi gibi."

"Ben..."

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Peanut, her zaman yardım eden." Elini uzatıyor, parmak eklemlerinin arkası yüzümün yanından aşağı kayıyor. "Asla yardım edilen."

Gözlerimi devirdim, tanıdık bir rahatsızlık hissi beni sardı. "Bu seferki rolün bu sanıyordum. Niko kurtarmaya geliyor, değil mi?"

"Bu özverili bir davranış değil, hayatım. Benim için de bir çıkar var."

"Bunu anlayabileceğimi sanmıyorum," diye cevap veriyorum, zevkimi gizlemek için gözlerimi indiriyorum.

"Hâlâ kendi kıyafetlerini kendin mi yapıyorsun?"

Bunun üzerine başımı kaldırıyorum. "Ara sıra." Zamanım ve enerjim olduğunda.

"Bu gece giyebileceğin bir şeyin var mı?"

"Sanırım var," diye cevap veriyorum, zihnimde valizimin içindekileri tarayarak. Giysilerim valizimde değil, dolapta asılı, neredeyse görünmez olan hizmetçisi tarafından özenle ütülenmiş halde.

"O zaman özgün bir tasarımla seni görmek için sabırsızlanıyorum." Elimini öpmek istercesine kaldırıyor, ancak cevabımla duraksıyor.

"Giyeceğim demedim."

"Benim için." Sesi baştan çıkarmak için yaratılmıştı, sesindeki kısıklık biraz sertti.

Emir verici.

"Göreceğiz."

Nasıl oldu bilmiyorum ama birdenbire birbirimize yapışmışız.

Uyluklar, kalçalar, karınlar, onun büyük eli sırtımın alt kısmına düz bir şekilde yerleşiyor.

"Benim için." Kadifemsi sözleri, bacaklarımda arasında parmak uçlarının oyunları gibi. Ona bakamıyorum. *Çünkü onu her yerde hissediyorum.* Isı birikiyor, hisler çiçek açıyor. Londra'daki evinde beni teselli ettiğinden beri bana dokunmamıştı ve ancak şimdi bunun için can attığımı fark ediyorum. Elimin kolunu yukarı doğru kaymasını izliyorum, pazı çizgisini takip ederek, göğsüm sıkı, acı veren nefeslerle inip kalkıyor. "Beni memnun etmeyi sevdiğini biliyorsun." Elinin baskısı artıyor, içimdeki bu ihtiyacı besliyor. Ne yaptığını biliyor — ince pamuklu

.

"Bunu konuşmayacağız." Yatak odasının kapısı kapandığında kim olduğumu. Artık rol yapamayacağım noktaya geldiğimde.

"Bunun yerine konuşabileceğimiz başka bir konu var." Açık ve inanılmaz derecede müstehcen bir şey bekliyorum, hatta beklentiyle vücudum geriliyor. "Kırk sekiz saatin neredeyse doldu." Düşüncelerim dağılıyor, vücudum hala titriyor. Ona karşı direniyorum, bu anı, bu konuşmayı reddediyorum. "Karar zamanı, sevgilim."

Elini kaldırıp yüzümü okşadı. "Benimle evlenmeye hazır mısınız?"

"Neden, Niko. Sahte evlilik tekliflerini gerçekten bırakmalısın."

Sesimin soğukluğuna rağmen gülümsüyor, beni orada tutarken, gözleri sırlarla dolu ve vücudu tüm gücüyle beni tutuyor. Pes ediyorum. Çöküyorum. Bunun ne kadar boşuna olduğunu vurguluyorum.

"Evet, tamam. Seninle evlenmeye hazırım çünkü başka bir çıkış yolu göremiyorum," diye ekledim sonunda.

Hepsi gösteriş için ve gerçeğin sadece yarısı, çünkü duygular istesen de istemesen de değişir ve *kabul edilebilirlik* o kadar ince bir çizgidir ki, değişim gerçekleşene kadar farkına varamazsın.

İsla

Jeep, sanki bir orman gibi görünen, aşınmış bir yoldan hızla ilerlerken, asfaltlanmamış yolda sarsılıyor. Hugh yan camdan dışarıya bakarken, aramızda oturan Archie, yağmur ormanlarının katmanları hakkında neşeyle konuşuyor, ama ben sadece yarı dinliyorum. Bu, yağmur ormanlarının yapısı hakkında aldığım en az üçüncü ders. İlki, Hugh'un birkaç yıl önce bu konuyu çalışmasıydı, ikincisi ise Archie'nin geçen yıl aynı şeyi yapmasıydı. Boyalı mısır gevreği kutusu dioramasının hâlâ bizde olduğuna neredeyse eminim. Her neyse, aklım başka şeylerde. Mesela bu evlilikte. Ve Jeep'in direksiyonundaki adama ne tür bir hakaret etmiş olduğumda. *Sergei. Futbol topu şeklindeki kafalı adam.*

"Anne, Hugh araba tutmuş galiba."

"Hayır, değilim," diye itiraz eder ve pencereden

uzaklaşır. "Ama çok sessizsin," diye cevaplar Archie.

"Sadece düşünüyordum, hepsi bu."

"Emin misin?" Archie'nin üzerine eğilerek, elimi onun başına koyuyorum ve Archie'nin haklı olduğunu anlıyorum. Evden çıktığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadı.

"Anne, ben iyiyim," diye ısrar eder, ancak ebeveynlerinin hastalık testine boyun eğerek.

"Geldik," diye mırıldanır Sergei aniden, Jeep'in motoru da aynı hızla durur. Koca bedenini arabadan çıkarır ve beklenmedik bir saygı gösterisiyle kapımı açar, elini uzatarak bana yardım eder.

"Teşekkürler," diyorum, Archie'ye dönerek. "Çık hadi."

"Anne?" Archie'nin saçlarını parmaklarımla tararken başımı çeviriyorum ve Hugh'un kollarını uzattığını, elinde bir çiçek çelengi tuttuğunu görüyorum.

"Bunları nereden buldun?" diye soruyorum sevinçle, elinden almak için uzanırken. Ama o başını sallayınca, durumun farkına varıyorum. Bu bir çiçek demeti değil, bir taç.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," diyor Hugh, sözleri hızla dökülüyor. "Van amcayı seviyoruz, ama emin değilsen, eve dönebiliriz

—bize izin verdi."

Elimi yüzüme bastırıp gülüyorum. Belki birkaç damla gözyaşı da döküleceğim. Benim güzel, düşünceli küçük adamım, endişeli gelinin babasının rolünü üstleniyor.

"Bu konuda endişeleniyor muydun?" O başını salladı, ben de eğildim, böylece krem rengi çiçeklerden oluşan taçımı kafama takabildi. Saçlarımı açık bırakmıştım ve Niko'nun istediği elbiseyi giymiştim. Soluk altın rengi, uzun ve dalgalı, mükemmel bir yazlık akşam elbisesi. Garip bir şekilde, plaj düğününe de çok yakışıyor ve sonuçta buraya bunun için geldik. "Arabada bile mi?"

"Konuşmamı düşünüyordum," diyor o kadar gururlu ve ciddi bir şekilde ki, gözümde bir damla yaş süzülüyor. Ama Archie sırtıma dokunarak beni uyandırıyor.

"Sergei bana ne verdi bak!" diyor ve heyecanla bir buket çiçeği ellerime tutuşturuyor. "Evleniyor musun?"

"Öyle görünüyor." En büyük oğlum bana kolunu uzattığında ne hissediyorum?

Boğulmuş. Kafam karışmış. Bu anın gelmiş olması nedeniyle bir tür rahatlama. Artık stres yaşamayacağım ya da kaderimle savaşımayacağım. Sadece... teslim olmam gerekiyor.

Hoş olmayan bir titreme içimi kaplar, ama Archie elimi tutmaya uzandığında bunun üzerinde fazla durmam. İkimiz de benim boş elim olmadığını fark edince kıkırdamaya başlarız.

"Ahtapot olmalıydım."

"Bir ahtapot, senin elbisen kadar güzel görünmezdi."

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi." Küçük bir reverans yapıp buketimi uzattım, böylece ikimiz de çiçek saplarını tutabildik.

"Hazır mısın?" Hugh başını sallarken ben konuşamıyorum ve tekrar yola çıkıyoruz. "Niko amca bizi plaja bu yoldan getirmişti," diyor, yeşil gölgelikten çıkıp cennetten çalınmış gibi görünen bir manzaraya ulaştığımızda. Gökyüzü renklerle doludur — karpuz pembesi, kayısı ve altın tonları. O kadar güzeldir ki, manzarayı izlemek için duruyorum.

Ve bu, mekanımızı fark etmeden önceydi.

"Plaj eskiden böyle değildi," diyor Archie. "Çok güzel, değil mi?"

"Çok." Fısıltım biraz hayranlıkla doludur. Bu Niko'nun işi miydi? Bu cenneti o mu planladı, o mu denetledi? Neredeyse su kenarına ahşap bir pergola kurulmuş, çatısı tropikal çiçekler ve yeşil, sarkan yapraklarla kaplı, ince, soluk perdeleri ılık esintiyle dalgalanıyor. Fenerler koridorumuzu oluşturuyor, halımız ise kalın bir çiçek yaprağı tabakası. Dört ahşap sandalye kilise sıralarımızı oluşturuyor, iki sandalye koridorun her iki yanına yerleştirilmiş.

İnsanlar, içecek ve yiyecek tepsileriyle dolaşıyor, dağınık fenerlerin ve alçak bir kanepenin etrafından geçiyorlar. Küçük bir sahne var ve tek başına bir gitarist klasik gitarını sessizce çalıyor.

Görölmesi gereken çok şey var. Merak edilecek çok şey var, ta ki gözlerim Niko'ya takılana kadar. Kıyı şeridinde durmuş, uçsuz bucaksız okyanusa bakıyor, bu görkemli manzaraya karşı tek başına duran yalnız bir figür. Bu düşünceye takılmamayı seçiyorum. Dünya ona boyun eğmiş gibi görünürken ona nasıl acıyabilirim ki?

"Ayakkabılarımızı burada bırakalım mı?" Çocuklara iki kez sormama gerek yok. Çocuklar Niko'nun peşinden koşarken, ben de herhangi bir garip durumdan endişelenmeme gerek yok.

Ne yapabilirim ki, onları takip etmekten başka?

"Her şey çok güzel," diyorum kıyıya ulaştığımda. Yine o ifadeyi takınıyor. Sessizce memnun. "Archie, ıslanmamaya çalış," diyorum yarı gülerek, arkanı dönerek. Harika. Küçük bir övgüyle tatmin oluyor. Yaşlandıkça hayalperest olmaya başladım galiba. "Ama bunu sır olarak saklamana gerek yoktu."

"Benden saklamadı," diye araya giriyor Hugh, sözlerime dikkat etmemi hatırlatıyor.

"Sürpriz olsun istedim." Bu sözler midemin içini yalıyor gibi hissettiriyor. Tanrım, yardım et, çünkü sonra avucunu belime koyuyor

. "İyi sürpriz mi, kötü sürpriz mi?" Gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar kısılır ve bana gerçeği söylemem için meydan okur.

"İyi," diyorum yumuşak bir sesle. "Çok, çok güzel." Ve bu zahmete girmesi beni çok duygulandırıyor, çünkü bu kesinlikle görünüş için yapılmış bir şey değil.

"Ama senin kadar güzel değil. Çok güzelsin, Isla." Bakışları üzerimde dolaşırken, cildimi ısıtıyor. Bana doğru eğiliyor, ben de ona, yüz hatları belirsizleşiyor, ta ki...

"Şimdi olmaz, şimdi olmaz!" Archie aramıza girince birbirimizden ayrıldık.

"Öpüşmeyi sona saklamalısın."

Ne? Neredeyse öpüşecektik. Çocukların önünde. İlk kez olan bir şey, normal değil, tuhaf gelmeliydi. Kaçınılmaz değil.

Boyun eğ, diyor içimden bir ses. Benim kararım bu değil

miydi? Bugün için.

"Ayakkabılarını giymeye devam mı edeceksin?" diye sorar Archie. Dört çift göz Niko'nun parlak siyah Oxford ayakkabılarına bakar. *Muhtemelen el yapımıdır.* "Biz giymiyoruz," der Niko, kumda ayak parmaklarını kıpırdatarak.

"Ben farklı olmak istemiyorum," diye cevaplar Niko, bir ayağını kaldırıp topuktan ayakkabısını çıkarır. Archie ve Hugh, ayakkabıyı başlarının üzerinden fırlatınca gülerler, diğer ayakkabı da onu takip eder.

"Eve gittiğimizde bunu yapamazsın," diyor en küçük oğlum. "Yoksa annem kızar. Ama benimki gibi bir çamaşır sepeti alabilirsin. Basketbol potası gibi yapılmış ve yatak odamın kapısının arkasına asılı."

"Bu kulağa..."

Gerçek hayatın içine sızması gibi. Nefes alıp, konuyu değiştirmeye hazırlanırken Archie benden önce davranır.

"Van amca senin yatağında mı uyuyacak anne? Yoksa babamın yaptığı gibi misafir odasında mı uyuyacak?"

Tanrım! Çocukların ağzından bazen çok fazla sorun çıkar.

"Senin odanı çalmak isteyebilirim." Niko, Archie'nin saçlarını okşarken, bu küçük içgörüsünden duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalışmıyor.

"Ayakkabılar konusunda haklıydın."

"Biliyorum. Çoraplar ve kum iğrenç. Yakında yemek yiyecek miyiz?" diye ekledi, gözleri geçen yemek tepsisine kilitlenmiş halde. "Karnım çok acıktı."

Sözlerini desteklemek istercesine, karnını hafifçe ovuşturur.

"Yakında," diye cevaplar Niko. "Sadece anneni bir dakikalığına ödünç almam lazım."

Archie omuz silker, Niko elimi tutarken hiç aldırılmaz.

"Yedek yatak odasına mı gönderileceğim?" diye soruyor, kimse duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde.

"Bunun hakkında hiç konuşmadık bile," diye başlıyorum, gergin bir şekilde. "Geri döndüğümüzde ne olacağı hakkında, ya da başka bir şey hakkında."

"Bu geceyle başlayalım." Adımları yavaşlar ve bana dönerek, hala elimi tutar. Elimi güven verici bir şekilde sıkar. "Düğün gecemiz," diye ekler yumuşak bir sesle.

"Düğün gecesi yapmak zorunda mıyız? Bu kesin bir şey değil, değil mi?"

"Yani iptal ettirebilirsin demek istiyorsun?"

"Kim bilir? Sadece senin sözüne karşı benim sözüm olur."

"Peki," der, elini saçlarında gezdirerek. "Sonsuz aşk beyanı beklemiyordum, ama benden bu kadar çabuk kurtulmak istemeyeceğini umuyordum."

"Öyle değil." Onun yoğun bakışlarından kaçmak için gözlerimi yana çeviriyorum.

"Yaptığın her şey için minnettarım."

"Senin minnettarlığını istemiyorum," diyor, sesi birden boğuklaşıyor. "Yatağına davet edilmek istiyorum." Parmağını çeneme koyarak beni kendine doğru çeviriyor, sözleri karanlık, tatlı bir saldırı gibi. "Vücuduna davet edilmek istiyorum."

Ben de aynısını istiyorum ama farklı nedenlerden dolayı.

"Ne olacak?" Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Yedek yatak odası mı olacak benim için?"

"Kendi yatak odan var." Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Nerede?"

"Üçüncü katta," diye düşünmeden cevap verdim.

"Ah, demek nerede uyuduğumu biliyorsun."

"Tabii ki. Archie söyledi."

"Senin gelmeni bekliyordum."

Bu, küçük bir sevinç patlaması gibi geliyor. Bu bilginin bana yaptığını gizlemek için bakışlarımı indiriyorum.

"Hayır." Yine çenemi kaldırıyor. "Bana bakarken kızarmadan duramıyorsun. Benim için boş yatak odası kalmayacak, değil mi sevgilim?"

"Henüz karar vermedim."

Yine gülüyor. Gözlerim büyür, beni kendine doğru çekerken kumlar havaya uçar ve ayaklarım gıdıklanır. "Kendine yalan söyleyebilirsin." Sıcak dudakları kulağımın altını okşarken içim titrer. "Ama bana yalan söyleyemezsin."

O uzaklaşırken, gülümsemesi bir şekilde hafif pornografik görünüyor. "Bu gerçek bir evlilik değil, Niko."

"Öyle değil mi?" Kaşları, sözlerine uygun olarak yukarı doğru kıvrılır. Sinirlerim cebimdeki anahtarlar gibi tıkırdamaya başlar. Bu mu? Evliliğimizin nasıl olacağına dair cevabım bu mu? Onun için gerçek bir evliliğin nasıl olacağına dair cevap. Onun istediği zaman, istediği şekilde onun yatağında ben. Daha önce de bu noktaya gelmiştik, hatırladığım kadarıyla on beş yıl önce. Ve o zaman da işe yaramamıştı. Sanırım iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, her şeyde birlikte olmayı beklemiyordum, ama bunu da beklemiyordum.

"Beni altın bir yüzükle kendine bağlayamazsın..."

O eğilir, ağzını ağzıma bastırır ve kalbim durur. Ağzıyla reddedişlerimi kesintiye uğrattığı için değil, çünkü çok kısa bir an için, ifadesinde bir anlık gerçeği görürüm. Acı, öfke ve ıstırap görürüm. Ama o öpücüğe geçip bana doğru yaklaşırken, benim içgörüm bu kadarla sınırlı kalır. Beynim kafa karışıklığıyla doludur, ağzım bu sıcak dudakların ve arayışçı dillerin karışıklığının bir parçasıdır

dil karmaşasının bir parçası. Sert nefesler ve yarı inlemeler. Vücudumuz kızarır, o ensemdaki saçları kaldırır ve beynim kapanır. Parmakları kıvrılır, elim göğsünde yukarı kayıp omzuna dolanırken beni tutar. An ateşli ama kısa sürüyor ve o bir adım geri çekilirken, gözleri tamamen göz bebeği oluyor ve kafamda artık hiçbir düşünce kalmıyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama bana tekrar uzanırken ifadesi sertleşiyor ve fikrini değiştirmiş gibi görünüyor.

"Yapamaz mıyım? Kendini daha iyi hissedeceksen bahaneler uydur, *milaya*. Ama bu, ölüm bizi ayırana kadar sürecek. Bu *benim* kutsal yeminin."

*

Pergola altında durup yasal belgeleri incelerken kendimi çıplak hissediyorum. Çocuklar o ateşli ve yoğun ana dikkat etmemiş gibi görünüyordu, ama bu birliği kolaylaştırmak için burada bulunan küçük ordudan aynı şeyi söyleyemem.

Gerçek bir evlilik.

Onun kutsal yemini.

Ölene kadar evlilik.

Yargıcın uzattığı kalemi alırken elim titriyor, evrakları doldurmaya başladığımda el yazım örümcek izleri gibi oluyor. Görünüşe göre Niko için bazı bağlantılar kullanılmıştı – bu hiç de şaşırtıcı değildi – çünkü dün belediye binasına gitmemiz gerekiyordu.

Ama dün evleneceğimi bilmiyordum. Yani, biliyordum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordum. *Kahretsin, şimdiden bir hata yaptım.*

"Oops!" Yargıca titrek bir gülümseme gönderiyorum.

"İyi gidiyorsun." O da benim gülümsememe daha geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sinirlerin yüzünden evrakların üzerine kusarsan, o zaman bir sorunumuz olur."

Derin bir nefes alıp devam ediyorum. Hayatım boyunca her şey yolundaymış gibi davranmaya alıştım, bunu yine yapabilirim. Önemli olan konuşmaya yarım kulak vermek.

Uygun olduğunu düşündüğünüzde gülümseyin ve başınızı sallayın. Ve bu oldukça iyi sonuç veriyor.

Çoğunlukla.

"Affedersiniz. Peckham'dan geldiğinizi mi söylediniz?"

"Evet, hanımefendi," diye cevaplar adam neşeyle. Siyah saçları şakaklarından grileşmiş ve gömleği geniş beline sıkıca oturmuştur. "Önceki hayatımda yargıçtım. Şimdi anakarada yaşıyorum. Ada hayatı benim için yarı emeklilik hayatı gibi."

"Ne kadar güzel."

"Öyle düşünüyorum. Aşık olanları evlendirmek, suçluları cezalandırmaktan çok daha az stresli."

Gülümsememi sabitleyerek, kafamın içindeki küçük sesin, ona kendini suçlu olarak itiraf eden birinin evliliğini yönetmek hakkında ne hissettiğini sormam gerektiğini söyleyen sesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Anne, gidelim mi?" Hugh bu sefer bana elini uzatıyor, nikah memuru elinde deri bir dosya ile çiçekli pergolada yerini alıyor. Niko, ciddi bir ifadeyle onun sağında duruyor. Saçımda çiçekler, yanımda oğullarımla, "Bach'ın D Majör Prelüdü'nün sonsuz yumuşak dalga sesleri üzerine katmanlar halinde yayıldığı çiçek yaprakları üzerinde çıplak ayakla yürüyoruz.

Niko'yu uzun zamandır istiyordum. Bu an, ya da bunun bir varyasyonu, gizli hayallerimden koparılmış bir şey olabilir. Ve bu da öyle hissettiriyor. Sadece bir rüya gibi.

Hafif bir esinti Niko'nun kalın saçlarını dağıtır, yüzünde her zamanki gibi okunması imkansız maskesini takmıştır. Ben "Evet" dedim, o da öyle, bu da her bakımdan evlendiğimiz anlamına geliyor. El ele tutuşup, çok dar Aloha gömleği giyen adamın son sözlerini, yani sonuca ulaşmasını bekliyoruz.

Ve sonra geliyorlar.

"Niko, gelininizi öpebilirsiniz."

Şoktan hareketsiz kalıyorum, eli yanağımı okşuyor, dudakları benimkiler üzerinde tatlı bir kayma yapıyor. İnsanlar alkışlıyor. Çocukça bir tezahürat yükseliyor ve birdenbire

gölüyoruz. Elimi tutuyor ve seyircilere dönüyor. Sergei ve Mary, neredeyse görünmez olan hizmetçi, aynı zamanda bizim iki yasal şahidimiz.

Hugh ve Archie, kollarını birbirlerine dolamışlar. İkisi de o kadar geniş gülümsüyorlar ki, yüzleri neredeyse tamamen dişlerden ibaret.

"Başardın!" diye bağırıyor Archie. "Şimdi pasta yiyelim!" 38

Isla

Düğün gecesindeki bir gelin kadar gerginim.

Elbette gerginim. Eve döndüğümüzde gerginim. Çocukların yatmaya hazırlanmasını izlerken gerginim. Her gece olduğu gibi aynı ritim devam ediyor, diş fırçalama, duş alma. Saat geç olduğu için yatmadan önce hikaye okumaya gerek yok, ama bu Archie'nin dikkat dağıtma taktiklerini engellemiyor.

"Van amca, geri döndüğümüzde kilisede tekrar evlenebileceğini söyledi," diye başlıyor, ben yatak odasının kapısında dururken. "Eğer istersen, dedi, böylece Sandy amca ve Holland da orada olabilirler. Chrissy, Tanrı'nın gözünde evlenmek için kilisede evlenmen gerektiğini söylüyor."

"Tanrı'nın bu akşam bizi izlediğini düşünmüyor musun? Muhteşem gün batımını görünce, bu günün onun eseri olduğunu düşündüm." Aklımda bir anı belirir: Niko kumda oturmuş, kolunu krem rengi alçak bir şezlongun koltuğuna asmış. Arkasındaki gökyüzü kararmış, ama kadifemsi örtüsüyle yine de görkemli. Gözleri yüzümde, sanki orada beliren gülümsemeyi saklamak istercesine şampanya kadehini ağzına götürüyor. Gülümsemesi, *"sen benimsin ve senin için planlarım var"* diyor gibiydi.

Izgara ıstakoz yedik, şampanya içtik ve güneş battığında çocuklar gitaristten Bach'tan Beyonce'ye kadar her şeyi çalmasını istediler ve hepimiz doğanın peri ışıklarıyla süslenmiş gökyüzünün altında dans ettik. Ancak Niko, İskoçya'da bir kilisede evlenmekten hiç bahsetmedi, oysa bu konu açıkça konuşulmuştu. Bu adamı hiç anlayamayacağım galiba.

"Ya da isterseniz sadece bir parti verebilirsiniz." Archie'nin umut dolu sesi beni kapının koluna sarılmış elimle geri getiriyor. Ekliyor

"Şahsen, bence sadece bir parti vermelisin."

"Bu sadece daha fazla pasta yemek istediğin için," diyor Hugh odanın diğer tarafındaki yataktan.

"Doğru," diye kabul ediyor Archie, "Pastayı severim. Ve bu pasta çok lezzetliydi. En sevdiğin kat hangisiydi, Hugh? Lavanta ve limonata mı, portakal ve haşhaş tohumu mu, yoksa altta çikolata ve fındıklı büyük pasta mı?"

"Aptalca bir soru," diye homurdanır Hugh.

"Benimki de çikolatalıydı." Görünüşe göre, tatlar erkekler tarafından seçilmişti. "Ama ben Sandy amcaı ve Holland'ı pastadan daha çok seviyorum ve bence onlar da seni güzel bir elbise içinde görmek isterler," diye devam ediyor Archie. "Belki sen de onlar gibi yapabilirsin. Onların düğünü de Noel gibiydi."

"Çünkü Noel'di." Hugh ellerini başının arkasında birleştirir ve tavana bakar, sanki kardeşinin bitmek bilmeyen konuşmalarıyla başa çıkabilmek için gökyüzünden güç istemiş gibi.

"Başka bir düğüne ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." İki çocuğa da bakıyorum, (çoğunlukla) mutlu yüzlerine, güneşe kaçtıkları için sarı saçlarına ve altın rengi tenlerine. "Bundan daha güzel bir gün olabileceğini sanmıyorum." Neredeyse zorla jete bindirildiğimi düşünürsek, bu sözüm tuhaf gelebilir, ama gerçek hayattan uzaklaşmak hepimizin ihtiyacı olan şeydi. Birkaç gün içinde işlerin bu kadar değişmesi tuhaf.

"Günün en sevdiğin kısmı neydi?" diye soruyor Archie, tam kapıyı kapatmak üzereyken.

"Sadece biz vardık. Ben ve oğullarım." Üçü de, Tanrı yardımcım olsun.

"İyi geceler, canlarım."

"İyi geceler," diye hep birlikte cevap veriyorlar.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldar Archie, kapıyı neredeyse kapatırken. Ama uyuyabilecek miyim?

Koridorda kendi odama doğru yürürken ev nefesini tutmuş gibi sessizdir. Kum taneleri ayak parmakları arasındaki deriyi ovuşturur ve kollarımı parıltılı bir şekilde kaplar. Odamdaki Fransız kapılar açıktır, bahçeden gelen ağustosböcekleri ve kurbağaların sesleri duyulur. Serin bir akşam esintisi saçlarımı karıştırırken, fırçamı alıp duruyorum, artık mide bulantımı görmezden gelemiyorum, aynaya bakarken zihnim bir saat geriye gidiyor.

"*Buna gerek yok...*" diye fısıldadım, gözlerimi ona kaldıramadan, bunun yerine sahilde deniz kabukları toplayan çocukları izledim. Neden ısrar ettiğimi merak ettim. Niko, bunun her anlamda bir evlilik olacağını zaten açıkça belirtmişti ve bu beni hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyordu. Ama neden yine bozgunculuk yapıyordum?

"*Buna gerek yok...?*" Sözlerinde alaycı bir ton vardı.

"*Biliyorsun.*" Düşünmeden başımı çevirdim, onun yakıcı bakışları kalbimi yakarken, sıcaklık göğsümden aşağı kayarak bacakları arasına toplandı.

"*Evliliğimizi tamamlamamıza gerek olmadığını mı düşünüyorsun?* " Sadece Niko bu kadar ciddi bir şeyi bu kadar müstehcen hale getirebilirdi.

"*Kim bilebilir ki?*" Onun cevabını dinlerken ona bakmamak için kendimi zorladım.

"*Ben bilirim, milaya.*"

"*Bu yanlış, Van. Sen de biliyorsun. Sınırları bulanıklaştırıyorsun.*"

"Ya da kuma çizmek. Artık benimsin, Isla. Ve bu gece bizim olacak."

İşte bu yüzden gerginim. (Ahlaksız) bir gelin kadar gerginim, duştan çıktığımda gerginim ve saç kurutma makinesini çıkardığımda gerginim. Ve saçımı havayla kurutmaya karar verip makineyi tekrar kenara attığımda kendime kızıyorum. Havluyu sıkıca sardım, çekmeceyi açtım ve Holland'ın ipek geceliğini parmaklarımla okşayarak onu giyip giymemeye karar vermeye çalışıyorum.

Güzel, ama pek de ince değil, diye düşünüyorum.

Çok narin. *Tıpkı iradem gibi.* Eğik kesimli krem rengi ipek, ayak bileklerimin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanıyor. Korse, vücut hatlarıma yapışan dantelden yapılmış ve göğüslerimden göbeğime kadar hayal gücüne çok az yer bırakıyor.

Beyaz değil, krem rengi ipek benim teslim bayrağım.

Şifonyerin çekmecesini açıp saç fırçamı içine koyarken, gök gürültüsü açık Fransız kapılarını sarsınca irkildim. Onları kapatmak için odayı geçtim, havayı dolduran ozonu solumak için durakladım. Bulutların üzerinde şimşek çakıyor, gökyüzü mavi ve pembe renklerle anlık olarak parlıyor.

Belki bu bir işarettir, diye düşünüyorum, hala açık kapıya tutunmuş halde. Belki bu kıyafet fazla abartılıdır. Odanın diğer tarafına, koridora açılan kapıya bakıyorum.

Çok çaresiz mi görünüyor? Çok hevesli mi? *İçeri gel, sevişelim.*

Kafamı hızlıca sallayarak saçma düşünceleri kafamdan atıyorum. Ben her şeyden önce küçük çocukların annesiyim. Odamın kapısı her zaman açıktır.

Aynı zamanda düğün gecesindeki bir gelinim, gecenin ne getireceği konusunda gerginim.

Uzaklarda gök gürültüsü duyuluyor, gökyüzü bulutların üzerinde parıldamaya devam ediyor. Titriyorum, kapıları kilitliyorum ama açık bırakıyorum, ani serin esintiye vücudumun verdiği tepkiyi tadını çıkarıyorum. İpek uyluklarıma yapışıyor, göğüslerim dolu ve ağır hissedilirken meme uçlarıım çakıl taşları kadar sertleşiyor. Ve tabii ki, Niko yatak odamın kapısına geldiğinde kendi göğüslerime dokunuyorum. Onu görünce nefesim kesiliyor.

Omuzu kapı çerçevesine yaslanmış, koridordan gelen ışık onu altın rengi bir ışıkla sarmış gibi. Üzerinde sadece gizemli bir gülümseme ve sanki sadece dua ile ayakta duran, düşük bel bir eşofman altı var. Saçları nemli, yanakları pürüzsüz bir şekilde tıraşlanmış ve elinde şampanya hediyeleriyle geliyor.

"Girebilir miyim?"

Bakışları ateşli bir şekilde üzerimde dolaşıyor, ama beni kızartansa sorusu.

İyi ya da kötü, bu oluyor.

Kimi kandırıyorum? Bu adam söz konusu olduğunda kötü seks diye bir şey yoktur.

Ama evlilik? Cevap vermediğimi fark ettim ve bir anda kendime geldim.

"Tabii ki." Sesim sert, vücut dilim ise gergin. "Salona gel" dedi örümcek sineğe, ama yatak odasının kapısını kapatan örümcek.

"Hava kötüleşmiş gibi görünüyor," diyor, bardakları masaya bırakırken gece gökyüzüne bakarak. "Komik bir şey mi söyledim?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Söylemek mi? Hayır. Yapmak mı?" Açık avuç içimi göstererek "Sadece bu. Sen. Ben.

Ne zamandan beri hava durumunu konuşuyoruz?"

"Bu önemli bir gece," diye mırıldanıyor cevap olarak. "Çok baskı var."

"Öyle mi?" Odanın diğer tarafından, kanepeyi görmezden gelerek koyu renkli ahşap şifonyere yaslanıyorum. Ona bir bakış atmak bile beni kızartıyor, ki aramızda kocaman bir yatak varken bu çok saçma.

"Düğün gecesi sadece bir kez olur." Şişenin üzerindeki folyoyu yırtmaya başlar ve benim ona karşı çıkmamı bekliyor mu diye merak ederim. Ben de öyle yaparım ve ikisi arasında daha yumuşak olan cevabı seçerim.

"Sandy ve Holland değilsen tabii."

"Sence ikisi de her iki seferinde de gergin miydi?" Kafes gevşer ve o şişeyi mantardan çıkarmaya başlar.

"Sen gergin değilsin." Kesinlikle benden çok daha sakin görünüyor. "Değil mi?"

"Bilmiyorum." Rahatsız edici bir hareket yapıyorum. "Sanırım öyle olduğunu varsaydım."

Çünkü bu bizim ilk deneyimimiz değil. Birlikte, patlayıcı bir ikiliyiz. Niko, ilk gecemizden itibaren benim zevkimi çok iyi anladı. Beni sanki bu onun mesleğiymiş gibi beceriyor.

Vücudumu ilahi bir şeyle birleşiyormuş gibi hissettiriyor.

"Bu gece, *milaya*, başlangıç." Konuşurken bana bakmıyor, bunun yerine iki bardağı da yarıya kadar dolduruyor. "Diğerlerinden bir gece önce," diyor ve odanın içinden kendinden emin adımlarla geçerek flütlerden birini elime uzatıyor. "Bize."

Ağzım, bu ezici gerginliği hafifletmeye hiç yardımcı olmayan, taze ve serin kabarcıkların tadı ile doluyor. Onun altın rengi

ve onun bu yakınlığıyla ne kadar rahat olduğu. Bu evlilik ne kadar sürerse sürsün, onu asla tam olarak tanıyamayacağım hissi içimi kemiriyor.

"Çok güzelsin." Onun iltifatına başımı eğiyorum. "Her zaman öyleydin, ama yaş..."

"Dikkat et." Yüzümün ifadesinin değiştiğini hissediyorum.

"Sen kaliteli bir şarap gibisin, İsla. Kaliteli, dolgun ve kendimi seve seve boğabileceğim türden bir zevk."

"Eh, bu daha iyi," diyorum çekinerek. Onun iltifatları içimi aydınlatıyor.

İçimden bir ses bana yaklaşmamı, ona yaslanmamı söylüyor.

"Ve o gecelik." Gözlerinin onu aldattığını düşünüyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Belki de öyledir. Agent Provocateur'un bu kadar pahalı olmasının bir nedeni var.

"Onu ben getirmedim." İnkârım yüzünden yanaklarım kızardı, çünkü onu giymeyi seçen bendim. Neyse ki, ikimiz de bunu görmezden geliyormuş gibi davranıyoruz.

"Ödünç alınmış bir şey," diye yanıtlıyor nazikçe, düğün geleneğine atıfta bulunarak.

"Ama onu güzel yapan, buketin etrafındaki kurdele değil, sevgilim."

"Bunda kurdele kadar ipek var." Gözlerim elbiseye kayıyor, dantelden sertleşmiş meme uçlarımin göründüğünü fark edince kızarıklığım daha da derinleşiyor. *Ben görebiliyorsam, o da görebilir.*

Karanlık ve lezzetli bir şey içimi çekiyor.

"Kayınbiraderine bu harika düğün hediyesi için teşekkür etmeyi unutmamalıyım." Karanlık bakışlarıyla beni sabitliyor ve ben kıvrınma isteğiyle mücadele ediyorum.

kıpırdanma isteğiyle mücadele ediyorum. Cildim canlı hissediyor, içim bastırılmış bir enerjiyle titriyor. *Serbest bırakılması gereken bir enerji.*

Bardağı dudaklarıma götürürken elim titriyor. "Sandy, karısının adını, *teşekkür* kelimesini ve *Agent Provocateur*'u aynı cümlede kullanmanı pek hoş karşılamayacaktır."

"Karısı benim ilgimden uzak." "Bunu

duyduğuna sevineceğinden eminim."

"Ya sen?" Cevap vermediğimde, tekrar konuşmaya başladı. "Benim için başka kadın yok." Yaklaşarak, başparmağıyla yüzümdeki küçük, asi bukleleri okşadı. "Fethetmek istediğim senin vücudun. Köleleştirmek istediğim senin ruhun." Onun uğursuz sözleri zevk merkezlerimde dans ediyordu. "Senin için başka erkek yok," diye ekledi, dudakları benim dudaklarımın üzerinde fısıldayarak.

"Bu tek eşlilik gibi geliyor." Kalbim bu dört hecenin ritminde çarpıyor.

"Öyle olmalı."

Ellerimi tuttu ve kendimi kanepenin köşesine çökmüş buldum.

Niko yanımda oturuyor. Yarı bana dönük, dizini yastığa dayamış, elini kanepenin arkasına koymuş. Diğer dizini bardağını dengelemek için kullanıyor ve ben de onun yumuşak pantolonunun hayal gücüne pek yer bırakmadığını değil, bardağı izliyormuş gibi yapıyorum.

Ani bir esinti beni titretir, Niko'nun saçlarını karıştırır.

"Bugün günlerden ne?" Birdenbire kendimi İskoçya'yı düşünürken buluyorum. "Buraya geldiğimizden beri telefonuma neredeyse hiç bakmadım," diye ekliyorum, kendimi aptal gibi hissederek. "Günleri saymayı unutmuşum galiba."

"Ada hayatı." Omuzlarını tembelce silkiyor. "Kendi büyüğü gibi."

Bardağını dudaklarına götürdü ve bakışlarını bronzlaşmış omzunun üst kısmından geçip pazı kaslarının kıvrımlarını takip etti. Çok güçlü kolları vardı ve hayatımda bir zamanlar, beni kucakladığında kendimi güvende hissedirdim. *Ama şu anda da aynı şeyi yapmıyor mu? Beni ve sevdiklerimi tehlikeden uzak tutuyor.*

"Ne dedin?"

"Çarşamba." Ses tonundan, bana ilk kez cevap vermediği belli. "Acil bir planın var mı diye sormuştum?"

"Hayır, sadece zamanın nasıl geçtiğini merak ediyordum ve aklıma aptalca bir şey geldi."

"Neymiş o?"

"Aptalca bir şey." Kafamı sallıyorum, keşke bu düşünceyi kendime saklasaydım diyorum.

"*Fıstık.*" O sürükler aptal aptal adını dışarı Ben bu sevimli sevimli bulmamam gerek, ama buluyorum.

"Biliyorsun, bana öyle demenden nefret

ediyorum." "Sence neden öyle diyorum?"

"Çünkü sen sapıksın." Ama ikimiz de gülümsüyoruz.

"Sadece seninle. Söyle bana," diyor o gece yarısı sesiyle, parmakları geceliğimin askısıyla oyalanmaya başlarken. "Eninde sonunda senden öğreneceğimi biliyorsun."

Sesindeki o lezzetli uyarı, bu akşam benden öğreneceği tek şeyin bu olmayacağını hatırlatıyor bana.

"Sadece küçük bir kızken öğrendiğim aptalca bir tekerleme."

"Genç Isla'nın hikayelerini seviyorum."

"Sana hiç anlatmadım." Sanmıyorum.

"Öyle değil mi?" Ağzının köşesinde alaycı bir gülümseme belirir. "Sen ve Alexander'ın bir zırhı tekrar bir araya getirmek için üç saat harcadığınızı nereden biliyorum acaba?"

"Ne?" Bu söz yarı eğlenceli, yarı öfkeli. "Merdiven ve tepsiyi biliyorum..."

"O Sandy'ydi, ben değildim." Gülererek cevap verdim. "Gümüş çay tepsisiyle merdivenlerden aşağı koşmak için fazla mantıklıydım."

"Ama *o kadar da* mantıklı değildin," diye ısrar etti.

"Ben bilmiyorum bilmiyorum ne konuştuğunu
konuştuğunuz " diyorum diyorum, cevabımı
şampanya kadehimle.

"Yani merdiven korkuluğunda onunla yarışmadın mı?"

"Çay tepsisinden çok daha güvenliydi! Kardeşim çok geveze," diye mırıldanıyorum.

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, onun bir daha paylaşma havasında olacağını sanmıyorum." Yüzü içe dönüyor ve kalbim onun için biraz sıkışıyor.

"Aklını başına alacak," derim ve içimden gelen bir dürtüyle elini tutarım. Bunu yaparken, bunun ne kadar büyük bir dönüşüm olduğunu fark ederim. "Kendi kararlarımı verecek kadar büyüdüm.

Ve karar verdim," diye ekliyorum, itirafımın geri kalanını keserek. *Uzun zaman önce senin olduğuna karar verdim. Bu sefer beni zorlasan bile,* diye düşünüyorum, saçımı kulağımın arkasına atarken. Küçük bir zevk patlamasıyla, onun bu hareketi takip ettiğini fark ediyorum.

"Çarşamba," diye mırıldanıyorum. "Evlenmek için uygun bir gün."

"Öyle mi?" O eğlenmiş gibi konuşuyor, ben ise saçma sapan konuşuyormuşum gibi. Ve içimden daha fazlasını bulmaya çalışırken öyle de oluyorum. Gerçeği söylemekten başka her şey, çünkü bu gerçek beni özgür kılmaz. Aksine, beni ona bağlar ve ben buna hazır olduğumdan emin değilim.

"Ne demişler, zenginlik için pazartesi günü evlenmelisin..." "Ben oldukça zenginim."

"Salı günü sağlık için," diye ekliyorum, bunu görmezden gelerek. Esas olarak, "Çarşamba günü en iyi gündür." Onun ifadesi hafifliyor, ama ben aceleyle devam ediyorum. "Perşembe günü kayıplar için, Cuma günü çaprazlar için ve Cumartesi günü evlilik hiç şans getirmez."

"Çarşamba evlenmek için en iyi gün mü?" Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Şey, deneyimlerime göre cumartesi günleri evlenmenin en kötüsü olduğunu söyleyebilirim."

Aniden parmağını dudaklarıma bastırınca, içimde en tatlı ritim başlar. "Çarşamba benim yeni favori günüm."

Parmağını geri çekerken parmağındaki tuzu tadıyorum, başını geriye eğip bardağını boşaltırken bakışlarım uzun boynuna takılıyor. Bardağı çekmeceli dolaba koymak için bana doğru eğildiğinde, geniş göğsünün sadece bir fısıltı kadar uzakta olduğunu fark ediyorum. Aniden büyülenirim ve farkına varmadan elim kendiliğinden hareket eder, düz, bakır rengi meme ucunu okşamak için yükselir. Odada keskin nefes alışışı çok yüksek sesli gelir, vücudunu saran titreme izlemesi büyük bir zevktir.

O, vücudunu bükerek, sanki başka planlarım varmış gibi teması teşvik ederken, düşük ve boğuk bir sesle adımı fısıldıyor.

Parmaklarım kaburgalarını izler, o nefis tüylü saçların izinden aşağı kayar.

"Evet, dokun bana." Yaklaşırken göğsündeki gürültüyü zevkle dinliyorum ve dilimi uzatıp onu tatmak için damağıma değdiriyorum. Dişlerimi kullandığımda lanet okur gibi tıslar, elim pantolonunun ipli beline kayar. Düğmeyi çekerim, sonra başparmağımyı yumuşak pamuğa takıp kumaşı aşağı doğru çekerim. Sıcaklık ve ihtiyaç

damarlarımda dolaşıyor. Sert kalçalarının kıvrımı, kalçalarının lezzetli eğrisi, dişlerimi oraya bastırmak istiyorum. Dudaklarımla onu titretmek istiyorum. Hepsini istiyorum ve hemen istiyorum.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, o da öyle yapıyor, bardağımyı alıp kendi bardağının yanına koyuyor, sonra dizlerini uyluklarımyın iki yanındaki koltuk minderlerine koyuyor. Pantolonunun ince kumaşı, kalın penisinin gururlu hatlarını ortaya çıkarınca ağzım sulanıyor. Niko'nun smokin giydiği halini her zaman sevmişimdir ve bu adam, sanki bunun için doğmuş gibi bir çift kot pantolonu doldurur. Ama öfkeli bir İskandinav tanrısı gibi bana bakarken, onun en sevdiğim halini bulmuş olabilirim.

Elim kendi isteğıyle kalkıyor, parmaklarım göğsüne dövme yapılmış Kiril alfabesi harflerinin izini sürüyor. "Ne yazdığını söyle," diye fısıldıyorum.

"Meraklı mısın, sevgilim?"

"Başka bir kadına yazılmış bir şiir olmadığı sürece." Onun gülümsemesindeki anlamı fark edince kalbim acı verici bir şekilde titriyor. Tırnağımyı onun cildine bastırdığımda gülümsemesi kayboluyor. "Değil, değil mi?"

"Senden başka kadınlar var mı?" Parmaklarımyı tutup yazının üzerinde gezdirirken yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Aşk varsa, mutluluk olmasa da yaşanabilir."

"Sen... mutsuz musun?"

"Beni seviyor musun diye sor, Isla. *Kimi* seviyorum diye sor." Cevaplardan korktuğum için onun taleplerine kulaklarımı tıkıyorum.

"Bu sözler nereden geliyor?"

"Kalbimden. Hayatımdan. Ayrıca Dostoyevski'den," diye ekliyor, eli elimden kayarken. Bunu incelemek istemediğimden, tırnağımı gövdesinin uzunluğu boyunca sürtüyorum.

"Isla," diye homurdanır. "Dikkatli ol."

"Belki de istemiyorum." Beline ulaştığımda sesim arzuyla kalınlaşıyor.

"Yavaş gitmeyi planlamıştım." Nefesi burnundan içeri girip dışarı çıkarken göğsü inip kalkıyor. Elleri kanepenin arkasını kavıyor, kolları başımı sarıyor. Kasları geriliyor ve damarları şişiyor, sanki ekstra uyarılmaya ihtiyacım varmış gibi.

uyarılmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Neden? Neden bir ömür boyu süren alışkanlığı bozayım ki?"

"Sen bir alışkanlık değilsin, sevgilim. Sen bir takıntısın. Ve şimdi sen benim karımsın."

Boğuk sesi, olması gerekenden daha iyi geliyor. "Sana çok iyi gelecek,"

diyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. Öpücüğü derin ama kısa, benim teşvikimle, çünkü bir eşin kocasının vücudunu eliyle okşamaya ve onun eşofman pantolonunu tamamen aşağı çekmeye hakkı vardır.

"*Sana* çok iyi gelecek," diye fısıldıyorum, avucumu onun ipeksi saçlarına sürterek.

Niko inleyerek elime doğru itti. "İyilik abartılıyor."

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldıyorum, ıslak ve dağınık öpüşürken dilini çekiyorum. "Göster bana."

Kafasında küfürler mırıldanarak ağzını çekip dizlerinin üzerine çöküyor ve güçlü kollarıyla beni kendine çekiyor. Ön kolundaki damarı yalıyorum, dişlerimi üzerine bastırırken elimle karın kaslarını okşuyorum ve vücudunu saran titremeyi tadını çıkarıyorum.

"Seni yaratırken kalıbı kırmışlar," derim, kalın penisinin köküne ulaştığımda, parmaklarımı üzerinde makas gibi hareket ettirerek.

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun." Parmaklarım onun pürüzsüz uzunluğunu tembelce okşarken, sesi sertleşir ve nefesi keskinleşir. Dilimi onun başlığına bastırdığımda, kalın ve ağır olan penisi elimde seğirir.

"Dünya sadece birini alıyor." Dilimi dudaklarımla değiştirerek, kendimi onun üzerine kaydırıyorum.

"Dünya cehenneme gidebilir," diye inliyor. "Sadece senin beni almana ihtiyacım var,
Milaya."

Ağzımı aşağı doğru hareket ettirirken, o tamamen acı ve boğuklukla doludur. "İşte böyle, sevgilim, beni tamamen al."

Elimi onun tabanına koyup, hayatımda bundan başka bir şey yokmuş gibi onu yalıyorum. Dilimi kalın alt damarı ve derin taç çizgisi boyunca gezdirirken

, onun sert nefesleri ve boğazından çıkan kelimeler benim yaşam nedenim.

"Beni çok güzel alıyorsun," diye inliyor, elini başımın arkasına kaydırıyor. "Bu anı hayal ettim." Vücudu titriyor, ben

sert uzunluğunu dudaklarımla kaydırırken vücudu titrer. "Sevgilim, ne kadar dayanabileceğini göster bana."

Tanrım, onun yorumları. Beni tahrik ediyor. Beni heyecanlandırıyor. Dudaklarımı sıkıp onu daha derine, hiç olmadığı kadar derine alırken, onun vahşi ve kontrolsüz olmasını istiyorum.

"Bu çok iyi geliyor." Ben onun etrafında arzumu inleyerek ifade ederken, o sert, erkeksi bir nefes verir, çenesi gergin ve yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Benim sikimi emirken çok güzel görünüyorsun." Onun müstehcen fısıltıları vücudumun her yerini gerginleştiriyor, açgözlü bakışları dudaklarımın arasında parıldayan kalın penisine yapışmış durumda. Parmakları, ensemin arkasında hafifçe, saçlarımı nazikçe toplayarak tam tersi bir etki yaratıyor ve kendimi sevildiğimi hissettiriyor. Bir homurtuyla, deneme amaçlı kalçalarını esnetiyor. O kadar kalın ki boğazım onun etrafında daralıyor, vücudum hazırlıksız.

"Rahatla, sevgilim," diye ikna ediyor, parmakları çenemi hafifçe okşuyor. "Yapabilirsin." Şok ve tedirginlik, onun şefkatli sözleri ve dokunuşlarıyla karışıyor. "Benim için yap."

Tanrım, istiyorum. Onun zevk kaynağı olmak istiyorum, onun sahip olmak istediğim gibi ona sahip olmak istiyorum, mırıldanarak gevşiyorum, boğazımı ona açıyorum.

"Evet, lanet olsun," diye tıslar, "işte böyle." Elleri saçlarımda, beni yönlendirir, yumruğum ve ağzım onu çalıştırırken, o benim sınırlarımı test eder ve küfürlü sözler fısıldar. "Sikimi nasıl sevdiğini göster bana. Evet, ne kadar dayanabileceğini göster." Kalçaları daha hızlı çalışıyor, nefesi birden zorlaşıyor. Kendi kendime düşünüyorum, işte bu. *Onu kendinden geçireceğim an bu.* Gözlerimi onun güzel vücudunun uzunluğuna dikiyorum, beni kullanmasını, zevkini almasını, bana vermesini istiyorum.

Niko yarı geri çekilir, soğuk gözleri tamamen açlıkla doludur. Bir an için, ne olacağını bildiğimden eminim ve kalbim zaferle boğazımda çarpar. Kırpiklerinin altında gizlenen karanlık düşünceleriyle, sikini ağızımdan çıkarır.

"Askıları aşağı kaydır." Penisini avucunda parıldıyor, ama sanki aynı dili konuşmuyoruz gibi. Ta ki bir askıyı çekip omzumdan çıkarana kadar, ve sonunda sözleri kafama dank eder.

"Sen çok mükemmelsin." Diğer ipek askıyı da aşağı kaydırıyorum ve Niko danteli belime kadar çekip göğüslerimi ellerine alıyor. Yarı çıplak olmanın, tamamen çıplak olmaktan çok daha müstehcen bir yanı var, çünkü onun büyük elleri göğüslerimi avuçluyor. "Senin her santimini kirletmek istiyorum." Başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı okşarken titriyorum, kanepeden kalkıp sessizce ağzını kullanmasını istiyorum.

"Evet." Dudaklarımı yaladım. "Yap."

"Seni tamamen sahiplenmek istiyorum. Yumuşak kalbinden amının kadifesine kadar." Bu sözler ve duygular içimde ateşli bir şekilde yankılanıyor, vücudum bu hislerin etkisiyle titriyor. "Tatlı ağzına boşalmak ve eline dökülmek istiyorum. Sıkımi kıcının arasına sokup seni iniltmeye getirmek istiyorum."

"Niko, lütfen." Her şeyi görüyorum. Her şeyi istiyorum.

"Bunları sikmek istiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor, göğüslerimi yukarı doğru bastırıyor, sonra bir kez daha eğilip dilinin düz kısmıyla onları yalıyor. "Hepsini yapmak istiyorum ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Zamanımız var," diye fısıldıyorum ve onun parlak mavi, hesaplayıcı bakışlarını üzerime çekiyorum.

"Evet, çünkü artık sen benimsin İsla. Seni asla bırakmayacağımı anlıyorsun."

"Niko," diye inlerim, onun altında kıvrılarak.

"Beni duyduğunu söyle," diye emrediyor. "Benim olduğunu söyle."

"Bu iki taraflı bir şey," diye karşılık veriyorum, onu kendime çekmek için çaresizce uğraşıyorum.

"Evet, öyle." Memnuniyet dolu sözleri dudaklarımdan fısıldanıyor, parmak uçlarıyla tekrar meme uçlarımı okşarken vücudum sarsılıyor.

"Hala böyle boşalabilir misin?" diye sorar aniden, penisini meme ucuma bastırırken. Uçunda inci beyazı bir damla parıldıyor, aramızda uzanıyor ve beni inlemeye zorluyor. Gözlerinin yakıcı bakışı, en mahrem düşüncelerim açığa çıkmış gibi hissettiriyor.

en özel düşüncelerim açığa çıkmış gibi hissettiriyor. Hiçbir erkek bana böyle davranmamıştı, hiçbir erkek beni böyle bir kötülüğe özendirmemişti. Ama bunu itiraf etmek çok utanç verici, onun ilgisi olmasaydı, göğüslerim uzun zamandır her şekilde ihmal edilmişti. Ya da şimdi her zamankinden daha hassas olduklarını.

"Sana bir soru sordum," diyor, pürüzsüz başını bana sürterek, yoğurarak, sıkarak, okşayarak.

"E-evet. Sanırım öyle."

"Bir bakalım, olur mu?"

Sonra birdenbire sırt üstü, kanepede uzanmış buluyorum kendimi. O meme ucumu ağzına alıp, sıkı tepeciğin üzerinde dilini döndürdükçe, damarlarımdan ateş geçiyor. Dil. Emme. Aklımı ve irademi lapa haline getiriyor.

İki parmağını dudaklarıma dokundurarak talimat verirken çok ciddi görünüyor. Ağzımı açıyorum, o parmaklarını içeri sokup çıkarırken iniltiyi zorla bastırıyorum, sabit bir basınçla parmaklarını hareket ettiriyor.

"Em, hayatım," diye ikna ediyor ve ben de emiyorum. Emip yalıyorum, onun penisini emdiğim gibi parmaklarını da emiyorum. Beni sahiplenir gibi bakıyor ve ben o bakışını içime çekiyorum, parmakları çenemde ıslak bir iz bırakırken inliyorum. Parmakları göğsümün üzerinden ve

ağır, hassas göğüslerimin arasına kayıyor, meme uçlarımin üzerinde makas gibi hareket ettirdiğinde zevkim doruğa çıkıyor. Tanrım, ıslak parmaklar. Gizli bir silah gibiler, kayıyor ve okşuyorlar, beni zevkle titriyorlar.

"İyi mi?" Her bir parlak meme ucuma serinletici bir nefes üflerken, yüzündeki ifade tamamen şehvetle doludur.

Uzaklarda gök gürültüsü duyulurken, ben başımı sallıyorum, onun ilgisi nefesimi ve sözlerimi kesiyor. Sıcak, okşayan parmaklar, serin nefes ve ıslak ağız, beni pamuk makarası gibi çözüyor. Niko yalayıp emdikçe, vücudum zevkten kıvrılıyor ve iniyorum, düşmemek için ellerimi saçlarına geçiriyorum, bacaklarımin arasında zonklayan, ağrıyan ve boşalan zevk başımı döndürüyor.

Niko, sanki aniden düşüncelerimi okumuş gibi ayak bileğimi kavrar. Parmakları bacağımda yumuşak bir yol çizmeden önce onu daha da genişletir. Beni ıslak bulduğunda, parmakları o kadar kolay ve derine kayar ki, yataktan kıvrılarak

çığlık atarak.

"Oh, Niko." Kelimenin tam anlamıyla her yerim titriyor.

"İşte böyle, hayatım, parmaklarımin em." Ağız, parmakları ve tatlı, müstehcen teşvikleri beni doruğa ulaştırıyor. Ağlıyorum ve kıvranıyorum, tepkilerim saf ve savunmasız — çok şiddetli bir şekilde orgazm oluyorum, ağız göğüslerimde ve parmakları içimde derinlere girmiş durumda.

Yumuşak yalamalar ve dokunuşlarla Niko beni yatıştırıyor, gerçeklik yavaş yavaş geri dönerken vücudumu öperek yukarı doğru ilerliyor. Kafamı çeviriyorum, vücudumun ihanetinden utanarak, parmaklarını çenemde buluyorum.

"Benden gözlerini ayırma. Sen benimsin ve gözlerin benimkilerle her buluştuğunda bunu gözlerinde görmek istiyorum."

"Sık sık ağzının mantıklı olmadığını düşünürdüm," diye fısıldıyorum, işaret parmağımı onun dolgun alt dudağına bastırarak. "Şimdi anlıyorum ki sorun sende. Seninle ilgili hiçbir şey mantıklı değil."

Bakışları beni o kadar sahiplenici bir şekilde tarıyor ki, ekleyecek hiçbir şeyim kalmıyor. Elleri altıma kayıp ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte çekse bile. Ona karşı direniyorum.

"Niko!" diye şikayet ediyorum, kendimi onun göğsüne yapışmış buluyorum, o beni yatağa taşıırken kolu uyluklarımı kavlıyor. "Artık yirmi beş yaşında değiliz, beni indir!" Bu günlerde ağır bir kutuya bakmak bile sırtımın gıcırdamasını hissetmeme yetiyor, ama o beni büyük bir kolaylıkla taşıyor.

"Sen beni yirmi beş yaşında hissettiriyorsun," diyor ve beni saygıyla yatağın ortasına indirirken, sihirbazın yeni bir masa örtüsünü çekip çıkarır gibi kaygan ipek geceliğimi vücudumdan çıkarıyor. "Ne güzel bir manzara."

Beni saran sahiplenici bakışları elektrik akımı gibi hissettiriyor. "Ne hazine."

Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. *Al. Çal. Yağmalayın.* Öneriler kafamda yankılanıyor, dizleri bacağımın yanına konduğunda yatak neredeyse hiç çökmüyor. Elini dizimin altına geçirip bacaklarımı daha da açtığında neredeyse rahat bir nefes alıyordum. Ama Niko aniden şampanya şişesini çıkarınca, soğuk sıvı üzerime dökülünce, nefesim hıçkırığa dönüştü. Bacaklarımı kapatmaya çalışırken beni daha sıkı tuttu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan şampanyayı

.

Niko neredeyse bacaklarımın arasına dalarken, şişe yere *düşüyor* ve atılıyor, bir an önce üşüdüğüm yerde dili sıcak. Parmaklarımı yatak çarşaflarına geçiriyorum, her bir kasım gergin ve titriyor, dili her izi takip ederken

Niko bacaklarımın arasına uzanırken nefesim kesildi.

Açık kapıdan, gök gürültüsü yüksek sesle duyulur, odadaki ışıklar sönmeden hemen önce odayı şimşek çakması doldurur. İkimiz de donakalırız, ama karanlığın bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değilim, çünkü bacaklarımın arasında onu görmek neredeyse dayanılmazdı. *Beni yutmaya hazır sarışın bir şeytan.*

"Çocuklar." Sesi boğuk, nefesi ısınmış tenime serin bir baskı yapıyor.

"Onlar kıyamet kopsa bile uyumaya devam ederler." Onun dili klitorisimi okşarken, bacaklarımın arasına dilini sokarken çıkardığı sesle sözlerim keskinleşir.

"İyi."

Topuklarım yatağa batıyor - neredeyse havada uçtuğuma eminim - Niko'nun başparmakları beni açarken, ağzı sanki nefes almak için vajinama ihtiyacı varmış gibi beni çalıştırmaya başlıyor. Yavaş bir başlangıç yok, nezaket yok. Bana merhamet göstermiyor ve ben de bunu istemiyorum, çünkü o itip yalarken, yiyip ziyafet çekerken, homurtuları ve talepleri zevkimi patlamadan hemen önce yüzeye çıkmaya zorluyor.

"Niko, lütfen!" Kendimi bırakırken elimi saçlarında sıkılaştırıyorum ve altın rengi, erimiş bir ısı ve ışık yağmuru içimde patlıyor.

"Evet," diye homurdanıyor, ısınmış tenime karşı. "Benim için boşal, sevgilim. Yüzüme boşal."

Ah, oh, Tanrım, onun ağzı beni çalıştırmaya devam ederken, ben de boşalıyorum. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum

— his çok fazla, o ise kalçalarımı genişçe tutuyor, amıma yavaş, derin öpücükler konduruyor, orgazmımı

uzatıp, onu başka bir dünyaya ait bir şeye dönüştürüyor.

Elektriksel artçı sarsıntılarla dolu bir top gibiyim, tekrar kendime geldiğimde nefes nefese ve zonkluyorum, Niko'nun vücudumu öperek yukarı doğru ilerlediğinin farkındayım. Nemli ve yapışkan vücudu, benimkine değdiği yerlerde sıcak.

"Bana böyle yalvardığında kendimi kral gibi hissediyorum. Senin hatıranla, elimde sikimle defalarca boşaldım." Onun kalınlığı iç bacağımın iç kısmına dokunduğunda ve vücudu benimkinin üzerine çıktığında cevap veremiyorum. Odanın içini parlak beyaz bir ışık kaplıyor ve onu gümüşten, efsanevi bir tanrı gibi gösteriyor. Bakışlarının ağırlığı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor. Nefesi göğsünde çarpıyor, her nefes alışında burun delikleri genişliyor.

Yüzünde karanlık bir ifade var, o kadar ki kendimi yatakta geriye doğru sürünürken buluyorum, içgüdülerim mantığımı bastırıyor.

"Hayır, *milaya*." Elleri ayak bileklerimi kavrar, beni geri çekip altına alır.

"Kaçış yok. Seni her şekilde ele geçireceğim." Eli boğazımı kavrayarak köprücük kemiğime doğru kayıyor. Onun pürüzsüz başı hala ıslak olduğum yere dokunduğunda boğazımdan bir inilti çıkıyor.

"Evet." Onun onayı yumuşak ve alçak sesli, eli kaburgalarımı fısıldayarak yukarı kayıyor. Ellerimi birbiri ardına ele alıyor, başımın yanlarına bastırıyor. Koreografisi yapılmış bir dans gibi bacaklarım yükselip ona dolanıyor ve o ileri kayarak beni tamamen ele geçirirken keskin bir nefes aldığını duyuyorum.

"*Evet*," diye tekrar homurdanır, bedenim teslim olurken. "Sen..." Gözleri karanlıkta parlar, parmakları benimkini sıkıca kavrar, bana sürtünürken. "Sen benim gibisin."

O geri çekilirken, ben onayımı inleyerek ifade ediyorum, o ise talepkar, neredeyse acı veren bir öpücük veriyor. Kalçalarını birden hareket ettirerek, tekrar ileri doğru itiyor

beni tamamen, lezzetli bir şekilde dolduruyor, tekrar tekrar içime girip üzerime boşalıyor.

Vücudumuz sessizce iletişim kurarken, kalçalarımı kaldırarak yer değiştiriyorum. Ben alacağım ve o verecek. Ama dişleri omzumun kıvrımına sert bir iniltiyle bastırırken, onun da benim olduğu kadar benim olduğunu biliyorum.

Beni geri çekerek dizlerinin üzerine çöküyor, uyluklarımı kendi uyluklarının üzerine çekiyor. Başparmağı şişmiş klitorisimin üzerinde kayarken yüksek sesle inliyorum.

"Bize bak sevgilim, tek vücut gibi hareket ediyoruz." Sözleri, dokunuşu, hevesli ifadesi içimdeki her şeyi kasılmaya zorluyor. Çok iyi geliyor.

Beni kendine doğru çekip, tamamen penisine oturttu ve anında açığı değiştirdi. Kollarında sarılıp, ona karşı dalgalanmaya başladım, o da beni daha sert ve daha hızlı hareket etmeye teşvik etmek için kollarını sıktı.

"İşte böyle, sevgilim. Bana bin."

Ve ben de öyle yapıyorum. Bir, iki, üç, eli saçlarımı kavradığında kendimi ona doğru atıyorum, o içime girerken vücudum eğiliyor. Hislerim çok yoğun, sürtünme, içime giren penisinin büyüklüğü. Vücudum onun etrafında kasılırken, nefes almakta zorlanıyorum. Bir çığlık atmak üzereyim, zevk beni sararken tüm vücudum titriyor. O an geldiğinde, tüm vücudum iki nokta arasında sıkışmış gibi kaskatı kesilir. Zirve...

böyle bir mutluluk, dudaklarıma fısıldadığı boğuk cesaretlendirici sözlerle örtülüyor.

"Siktir, evet. Böyle. Çok iyi... Siktir. *Oh siktir.*"

Dünyadaki her şey kaybolur. Teslim olurum. Vazgeçerim. Parçalanırım. Kalçalarımıdaki ellerinin hissi beni yere bağlamasa, kesinlikle uçup giderdim. Niko, yüzündeki acı dolu ifadeyle beni takip ederken, ismimi boğuk bir sesle söyler.

İsla

Ben çok kusurluyum.

Niko'nun avuçlarını fayanslara bastırıp havuzdan zahmetsizce kendini kaldırmasını izlerken, içim bu bariz erkeklik gösterisine sıkışırken, derin bir kusurlu sapık olarak. Biraz önce tek başıma uyanmıştım, tanıdık çığlıklar, sıçramalar ve bağırışlar beni uykumdan uyandırmış, onun sözlerinin hayali kafamda yankılanıyordu.

Aşk ile mutluluk olmasa bile yaşanabilir. Bana

sevip sevmediğimi sor.

Kimi sevdiğimi sor.

Ona inanmaya cesaret edersem aptal olurum. *Öyle değil mi?* O zamandan bu yana beni sevdiğini düşünmek aptallık olur.

Bu düşünceleri kafamın arkasına iterek, yatağın ucunda duran bornozumu buldum, Niko'nun oraya koymuş olabileceğini tahmin ettim. Yani, umarım o koymuştur, çocuklar değil. Çünkü annem genellikle çıplak uyumaz, yatakta uzanmaz. Bornozu giydim ve balkona çıktım, hayatımdaki üç erkeğin havuzda su sıçrattığını gördüm. Eğlenceyi kaçırmak istemediğimden, hızlıca duş aldım ve bikinimi giydim, terasta meyve ve hamur işlerinden oluşan kahvaltı servisi edilmek üzereydi.

Bu hayata gerçekten alışabilirdim.

"Van amca, geri gel!" Archie sudan sesleniyor. "Bir yarış daha istiyorum!"

"Yakında," diye el sallayarak söz verir Niko. "Beni yorduğun için."

"Çünkü sen yaşlı bir adamsın!" Archie her bağırdığı kelimeyle sığ suda zıplıyor ve ben gülüyorum.

Güneşin ısındığı iri vücudu dünyayı engelliyor, şezlongumun kolçaklarını kavrarken, başıma bir öpücük kondururken üzerime su damlacıkları yağıdırıyor.

"Mola vermek ister misin, ihtiyar?"

"Şaplak mı istiyorsun?" Geri çekilerek, benim yanımdaki şezlonga oturur, vücudu bana doğru döner.

"Hayır, teşekkürler." Karnım kıpır kıpır oluyor, ama o elini saçlarına geçirip ıslak saçlarını geriye doğru tararken, cevabımda biraz haysiyet göstermeye çalışıyorum. Kollarında ve göğsünde kaslar belirginleşiyor ve geriliyor, kıpır kıpırlığın temposu ve derinliği artıyor.

Ben çok kusurluyum.

Bana sevdiğimi sor. Bana kimi sevdiğimi sor. Onun sözleri kafamda bir döngü halinde tekrar ediyor gibi.

"O minik bikinili halinle kendini sergilediğin için bir tane hak ediyorsun bence." Bakışları üzerimde parıldıyor, meme uçlarım sertleşiyor. "Sırtını nasıl kavislediğini görüyorum."

"Değilim." Sıcaklık sadece yanaklarımı değil, her yerimi kaplıyor.

"Koltuğunda kıvrılıyorsun. Baskı, o acıyı hafifletiyor mu?"

"Van!" Skandalmış gibi konuşuyorum, ama aslında açıklanamayan bir şekilde zonkluyorum. "Bunun için neyin yardımcı olacağını biliyor musun?"

"Kes şunu," diye fısıldıyorum, ses tonum daha

çok *devam et* anlamında. "Dilim."

"Sen en kötüsüsün."

"Yüzün biraz kızarmış. Belki de güneş kremi sürmene yardım etmeliyim."

"Olduğun yerde kal," diye karşılık veriyorum, ona bastırıcı bir bakış atarak. "Çocuklarımin yozlaşmasına gerek yok."

"*Milaya*, buraya gel." Kışkırtıcı bir bakışla, şezlonga geri çekilir ve uyluklarını kenarlardan kaydırır.

"Hayır."

"Lütfen." Bacaklarının arasındaki boşluğu okşadı. "Yaklaş biraz."

"Örümcek sineğe böyle dedi," diye fısıldadım.

"Bu iyi bir benzetme, çünkü seni gerçekten yemek istiyorum." Ona kızmak için ağzımı açtım, ama o gülmeye başladı. "Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Yapmayacağım, çocukların önünde yapmayacağım. Ben tamamen yozlaşmış biri değilim."

"O yönünü iyi dikilmiş bir takım elbisenin altında saklamadığından emin misin?"

"Şu anda takım elbise giymiyorum. Bak."

Bakmak *istemiyorum* ama bakıyorum, bu manzara içimde yükselen arzuyu daha da artırıyor. "Ve sen benim bikinimden şikayet etmeye cüret ediyorsun."

"Bu bir şikayet değildi, ama şortumun kesimini buradan daha iyi inceleyebilirsin."

"Niko, çok darlar, kumaşın *kesiminden* daha fazlasını görebiliyorum görebiliyorum!"

Gülümsemesi, tavrının değiştiğini gösteriyor. "Buraya gel, sevgili karım. Ciddi konular konuşmamız gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Seni ne kadar istediğim."

"Hmph. Çok ciddi." Yine de kendimi ayağa kalkarken buluyorum. Bakışlarım havuza kayıyor, Hugh'un Archie'yi büyük şişme timsahın üzerinde sürüklediği yere.

"Bak, anne!" diye sesleniyor, beni fark edince. "Ona Snappy diyorum!"

"Çok güzel, canım. Bu isim nereden geldi?" diye soruyorum, Van'a dönerek.

"Bir oyuncakçı." Cevabı kısa ve öz değil, ama aç bir adamın önündeki sandviç gibi beni süzen bakışlarıyla kısa. "Gel." Elleri kalçalarımı kavrayarak, ona yaklaşırken beni kendine doğru çeviriyor. Omzunda dengemi bulup yatağın üzerinden geçerek, ona karşı oturuyorum.

Ellerini dizlerimin altına geçirip beni kendine doğru çekerek uyluklarımı kendi uyluklarının üzerine koyduğunda çığlığımı bastırıyorum. "Böyle daha iyi."

"Ama pek onurlu değil. Ve çocuklar..." Endişeli bir bakışla omzumun üzerinden arkama bakıyorum.

"Sen bana bak, ben de onlara bakarım." "Peki bu

durumda bana kim bakacak?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye fısıldadı, parmağı göğsümde aşağı doğru kayarken. "Ama bence bir şifre kelimeye ihtiyacımız var."

"Ne için?"

"Onların masumiyetini korumak için. Belki de yatak odasının kapısı kapalıyken, sadece acil bir durum olduğunda içeri girmeleri kuralını koymalıyız." Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor, güneşin yakındaki hurma ağacının yapraklarından süzülerek vücuduna keskin ışık ve gölgeler düşürüyor. "Çünkü bu sabah kapıya daha yeni varmıştım ki ikisi içeri daldı."

"Umarım giyiniktin," diyorum kız gibi kıkırdayarak.

"Sadece ellerim vardı, başka bir şey yoktu." Uyluklarımı sıkan eller, içimde bir duygu patlaması yaratıyor. "Senin de ayak bileklerine sarılmış çarşafın vardı, başka bir şey yoktu."

"Aman Tanrım." Parmaklarımı ağızıma bastırmak, eğlencemi etkili bir şekilde bastırmıyor.

"Görmediler. Eh." Alnında bir gülümseme belirir. "*Seni* görmediler. Ve Archie'nin iltifatı sabahımın en önemli olayıydı. En azından sen sarongunu çıkarana kadar," diye ekler, bakışları ateşli hale gelir.

"O yapmadı..."

"Ne yapmadı?" Kendinden emin. İfadesi kendinden emin görünüyor.

"Çocuğum, senin söylemek üzere olduğun şeyi söylemedi." Umarım. *Güzel penis, Niko Amca?* Aklım almıyor.

"Sadece babasının iki elini kullanmasına gerek olmadığını söyledi." "Sen övgü alıyorsun, ama bana büyük popom olduğu söyleniyor."

"Senin lezzetli bir..."

"Her neyse, bu minik bikini için çok büyük. Sanki bikini içinden taşıyacakmışım gibi hissediyorum."

"İşte bu yüzden vücudun bu bikini için yaratılmış."

"Beni pohpohlamana gerek yok, Niko. Ne gördüğümü biliyorum."

"İşte sorun da bu. Bilmiyorsun. Bu konuda kardeşine benziyorsun. Burnunun ucunda duran şeyi görmek için fazla inatçısın." Sanırım şu anda bikinimden bahsetmiyoruz.

"Bana sor, Isla. Cesaretin varsa."

Kısa ve keskin bir iç çekiş. "Senin görmeyi reddettiğin her şeyi gören Holland'a en büyük buketi alacağım."

"O..." Gerisi söylenmeden, parmağını bikini üstümün kumaşına takıp, üçgeni kaydırarak meme ucumu ortaya çıkardı. "Niko." Adı bir uyarı olarak söylenmişti, ama cesaretlendirme gibi geliyordu.

"Rahat ol. Kimse göremiyor." Gözlerimi terasa çeviriyorum ve haklı olduğunu görüyorum. Evden görünmüyoruz ve çocuklar sadece sırtımı görebiliyor. Bikiniyi çıkarmadığım sürece her şey yolunda. *Her şey yolunda çünkü ben çok kusurluyum.* "Seni güneş ışığında görmek istiyorum, vücudun önümde uzanmış halde."

Derinden kusurlu ve tahrik olmuş. "Çocuklar okula döndüğünde." "Beni fundalıkta sevişmeye davet mi ediyorsun?"

"Daha çok perdeleri açık tutmayı düşünüyordum."

Gözleri parlamadan önce gülümsüyor. "Dün geceyi düşünmeden edemiyorum."

Beklentiyle midem açgözlülükle kasılır.

"İyi olacağını biliyordum. Bunu sık sık hayal etmiştim." Onun itirafıyla içimi zevk kapladı. Seks hayal etmişti değil, düğün gecemizi hayal etmişti. "Ama hayallerim asla gerçeğe yaklaşamadı."

"Senin hayal gücünün çok zengin olduğunu hep düşünmüşümdür." Akşamın anıları beynimde dolaşmasına rağmen sesim sakın çıkıyor.

Elini göğsümde hissediyorum. Sert vücudunu bacaklarımın arasında hissediyorum. Başını geriye attığında bronzlaşmış güçlü boğazını görüyorum. *Boşaldığı sırada çıkardığı sesi* duyuyorum. İçimi kaplayan his elektrik gibi, vücudum ileriye doğru sallanıyor, bu hissi kovalıyor.

"Verimli mi, gizli mi?" diye mırıldanıyor. O parmak eklemleriyle meme ucumu kavradığında iniltiyi yutuyorum. "Hmm?"

"İkisi de biraz." Sözlerim gergin geliyor, vücudum daha fazlasını istiyor.

"Ama sen benim bu yanıma hep sevdin, değil mi?" Parmak eklemleri vücudumda kayarken, iniltiyi geri tutuyorum. "Kimse seni benim siktiğim gibi sikmedi."

"Ne kadar pis bir ağız."

"Bu pis ağız seni başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde boşaltıyor.

Söyle, *milaya*." "Doğru."

"Ve artık ben senin için varım. Bundan sonra, başka hiç kimse seni beceremeyecek." Onun sözleri, bacaklarımı aniden kavrayışındaki şiddet kadar sert. "Eğer biri sana doğru bakarsa, gözlerini oyarım. Eğer biri sana hakaret ederse, dilini koparırım." Onun karanlık sözleri, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Artık benimsin. Ne istersen, neye ihtiyacın olursa, hepsini benden alacaksın."

"Ben..."

"Artık birinin sana bakma zamanı geldi." Sesi yumuşadı, parmakları şimdi diğer göğsümü ortaya çıkardı. "O kişi benim. Buna alışsan iyi olur."

"Bu olmamalıydı..."

"Şimdi kim gizli davranıyor? Kendine yalan söyleyen? Seni görüyorum, İsla. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Ne istediğini ve neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sadece beni içeri alman gerek. Beni içeri al, sevgilim," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan bikini altımın kumaşının altına kayıyor. Beni deldiğinde inliyorum, parmakları beni çoktan ıslak buluyor. "Sadece izin vermen gerek.

Sadece izin vermelisin."

Omurgam kaskatı kesilir. Bu çok yanlış geliyor, başımı çevirmeye başlarım.

"Hayır." İki parmağı yanağımda, iki parmağı içimde, beni orada tutuyor. "Endişelenmene gerek yok. Ben hallederim."

Gözleri cıva gibi soğuk ve mavi cam gibi, ben kalçalarımı kaldırıp parmaklarına bastırırken. Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum, içimdeki derin, gizli bir parça uyanıyor. Kendimi savunmasız bırakmanın, onun beni özgür bırakmasına izin vermenin büyük bir zevki var. Ve tüm bu süre boyunca, o böyle şeyler mırıldanıyor.

O benim, ben de onunum.

Birbirimiz için yaratılmışız.

"Kimi sevdiğimi sor," diyor.

Kafamı sallıyorum çünkü "buna gerek yok."

Vücudum onun parmaklarının etrafında sıkışıyor, ağlamamı bastırmak için kolumu ağzıma bastırıyorum. O beni izlerken, ben kemiksiz, sıvı gibiyim. Ben çok kusurluyum ve ben onunum. Onun sevgisi için.

Birkaç dakika, belki birkaç saat sonra, onun kırmızı kumaşı yeniden düzeltmesini izliyorum ve sıcak bir günde havuza atlamak kadar kolay bir şekilde, güneşlenme yatağını açıp onun geniş göğsüne kıvrılıyorum. Bu onu hazırlıksız yakalamış olsa da, bunu belli etmiyor, sanki on beş yıl geçmemiş gibi kollarını bana doluyor.

"Burayı çok seviyorlar," diye fısıldıyorum, çocuklarımla havuzda denizyıldızı gibi yüzdüklerini izlerken. Kıkırdayan ve ara sıra su sıçratan denizyıldızları.

"Benim bir havuzum var." Bir an durduktan sonra, "İskoçya'da onlara bir havuz yapabiliriz. Evin arazisi var mı?" diye devam etti.

"Biraz." Yarı dönerek, ona kısa bir bakış attım. "Ve yaklaşık beş dakika süren bir yaz."

"O zaman kapalı bir havuz yaparız. Ya da havuzlu bir ev alırsanız, hangisi daha uygunsa."

—

"Ya da tekrar buraya gelebiliriz."

"Evet." Dudaklarını saç çizgime kaydırıldı. "Gelebiliriz. Ne zaman isterlerse."

"Okula dönmeleri gerek." "Evet. Bazen gerçeklik araya girmek zorunda."

Sanki bizim konuşmamızdan davet edilmiş gibi, Sergei'nin terastan seslenmesi ile gerçek dünya geri dönüyor.

"Kolya, telefonun var."

Arkamda, Niko derin bir nefes alır. Ben öne doğru eğilirim ve o arkamdan kayıp gider.

"Kolya ne demek?" diye fısıldarım, o gitmeden önce parmaklarımı bileğine dolayarak.

"Nikolai'nin kısaltması," diye duygusuzca açıklıyor.

"Niko'nun kısaltması olduğunu sanıyordum?"

"Senin dışında kimse bana Niko demez." Elimi dudaklarına götürür, sonra yanağına bastırır. "Ben hep senin Niko'n oldum."

Cevap beklemeksizin doğrulur, üstündeki palmiye ağaçları onu dantelli gölgelerle kaplar.

"Oh." Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "Bu sabah Hugh senin telefonunu kullanıyordu. Okul e-postasını kontrol edip ödevlerini bakması gerektiğini söyledi."

"İnandırıcı bir hikaye."

"Benim de ilk düşüncem buydu. Onu elinden almakta haklı olduğumu umuyorum."

Başımı sallarım. "Teşekkür ederim."

"Havlunun altında." Güneşlenme yatağının diğer tarafındaki masayı işaret eder. "Sadece bir öneri, ama o aramaların bazılarını geri aramayı düşünebilirsin." Ağzının köşesi kıvrılır. "Ayrıca Hugh'a Stockholm sendromunun ne olduğunu

Hugh'a Stockholm sendromunun ne olduğunu açıklamak

zorunda kalabilirsin?" "Sandy," diye öfkeleniyorum.

"Amcasının kaç tane mesajını okuduğunu bilmiyorum," diyor, parmağını alnına sürterek.

"Sen kaç tane okudun?"

"Sadece o mesajı," diyor derin bir kahkaha atarak. "Zaten açıktı."

Onun yüzü aniden benimkine yaklaşıncaya, hiç de yatışmamış ve ona inandığımdan emin değilken, homurdandım.

"Ben birçok şeyim ve hepsi iyi değil. Ama bana gerçeği sor, sana söyleyeceğim."

Bana kimi sevdiğimi sor.

"Kolya." Bu sefer Sergei biraz sinirli geliyor.

Niko, anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyor, ama ses tonunu anlıyorum. Dudaklarını dudaklarıma kısa bir süre bastırıyor ve sonra gidiyor.

Kardeşimden altı tane mesaj gelmiş. Düşündüğümde az, ama her biri giderek daha kısa ve keskin bir tonda. En sonuncusu en sevdiğim.

Eve gelin. Hepiniz. Sizi çok özledik.

Ah, Sandy. Sen büyük bir yufka yüreklisin.

Holland'ın mektubunu gözden geçiriyorum, yanaklarım yanıyor çünkü neyi neden paketlediğini ve bizim eğlenmemizi umduğunu ima eden ipuçlarını sıralamış.

Hugh ve Niko'nun bunları okumadığını içtenlikle umuyorum.

"Anne, Van nereye gitti?" diye sesleniyor Hugh. Artık ilişkilerinin resmi olarak değiştiği için "amca" kelimesini kullanmadığını fark ediyorum.

Resmi ve temelden. İkisine de çok iyi davranıyor ve ne olursa olsun, bu benim kalbimi ısıtıyor.

"Birazdan dönecek," diye cevap veriyorum.

İki çocuk da şikayetlerini dile getirirken, telefonum aniden elimde titremeye başlar. Henüz cevap verme niyetim yok, bunun yerine onu en büyük oğluma işaret etmek için kullanıyorum.

"Bu konuda seninle konuşmam gereken bir şey var." Cevap olarak Hugh suya daldı.

"Seni küçük... oh!" Elime dolanıp yanlış tuşa basıyorum.

"Umarım bir şeyi bölmemişimdir," tanıdık bir ses telefonda duyulur.

"Tamsin? Bu senin numaran değil," derim ve telefonu kulağıma götürürüm.

"Yeni telefon, kimsin?" diye soruyor. "Sen bundan daha orijinalsin, Isla.

Hadi ama."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

" ğreneceksin. Hugh'a birkaç yıl ver. Toby'nin telefonunu kullanıyorum." Toby, Tamsin'in en büyük çocuğu, on    yaşımda. "Aramalarımı filtreliyor olabileceğini düşündüm."

"Bugün herkesin aramalarını filtreliyorum," diye geçiştiriyorum. Bugün m ? Daha çok bütün hafta gibi.

"Hayat nasıl gidiyor?" diye soruyor, çok fazla kaygısız bir şekilde.

"Oh, bilirsin," diye aynı tonda cevap verdim. "Son konuşmamızdan bu yana pek bir şey olmadı."

" yle mi? Bu sürpriz oldu. Sanırım bir yazım hatası olmalı," diyor, hiç ikna olmamış gibi. "Ya da bir şaka."

"Neden bahsediyorsun?"

"Görmedin mi?" Kendini beğenmiş bir tavır. Kesinlikle kendini beğenmiş bir tavidir. "Sana okuyayım. 'Bay N Vanyin'den Leydi Isla Dalforth'a,'" diye okudu. "Bu arada, bu başlık." Midem altüst oldu. Bu da ne böyle? "Nikolai Vanyin ve Leydi Isla Dalforth  arşamba günü St Lucia adasında evlendi, tören..." Tamsin'in (kendine hiç yakışmayan)  ığlığına hazırlıklı değildim. "Seni kurnaz kadın! Onunla evlenmişsin! Bunca yıl sonra, eskiden tanıdığın sarışın yakışıklı adamla evlenmişsin!"

"Evet, sanırım  yle."

"İkiniz arasında hep bir şey mi vardı, yoksa bu boşanma sonrası bir tür steroidli ilişki miydi? Bana her şeyi anlat!" diye bağırırcasına telefonun diğer ucunda talep eder. "Çünkü, açıkça görülüyor ki, beni hayatınla ilgili tam olarak bilgilendirmiyorsun."

"Ne zamandan beri başkalarının hayatlarının hayranı oldun?" diye soruyorum, birdenbire durumumdaki değişikliği kabullenmeye başladığımı (ve aslında bundan hoşlandığımı fark ettiğimi) hissetmenin bir şey, bunu tüm dünyaya duyurmanın ise başka bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Başından beri oradaydım. Oyalanmayı bırak da anlat! Her şey çok romantik geliyor."

Zorla evlendirilmek romantik mi? Bazıları öyle düşünebilir. *Benim gibi bazı insanlar*. Beni bağlamadı ki. *Henüz*. Ayrıca, bağladığında şikayet ettiğim de yoktu.

"Şey, çarşamba günü evlendik..."

"Bunu zaten biliyorum. Arka planda duyduğum sesler çocuklar mı?"

"Evet. Havuzda birbirlerini boğuyor gibiler."

"Onları balayına mı götürdün? Harika. Onu daha önce de severdim ama şimdi benim gözümde daha da yükseldi."

"Belki de onları götürmekte ısrar ettim."

"Izzy, sen iki erkek çocuğunun tek başına annesisin. İkimiz de biliyoruz ki, birkaç gün huzurlu olmak için onları Tanrı'ya ve iyi komşulara emanet edersin. Kabul etmek zorunda değilsin. Ben biliyorum."

"Onları kardeşime bıraktırdım, ama..."

"Aynen dediğim gibi. Çocuklar yeni kocanın teşvikiyle oradalar."

Bana yüzükten bahset. Bana C'leri söyle. Kesim, renk, berraklık, karat, cock."

"Sonuncusunun elmas tablosunda olup olmadığından emin değilim." "Elimi oyunda tutmayı sevdiğimi biliyorsun."

Elimi başıma bastırarak inlerim.

"Hadi ama. Komikti. Henüz tamamen vazgeçmedim
D

"

"Eminim Gabby bunu duymaya bayılır," diyorum, karısının adını anarak.

"Aslında, öyle. Bu, yatak odasını biraz daha heyecanlı hale getiriyor..."

"Niko bana büyükannemin nişan yüzüğünü verdi," diye patladım. "Bu, çalınan bir aile yadigarı ve o onu buldu."

"Vay canına. Bu çok romantik."

"Evet, sanırım öyle." Öncelikle nasıl kaybolduğuna odaklanmazsan ve Niko'nun onu nasıl bulduğuna dikkat etmezsen. Cartier'e tesadüfen girmiş gibi değil ya.

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"İnanıyorum, sadece... Her şey çok hızlı

oldu." "On beş yılın hızlı olduğunu

söyleyemem."

"Bu sefer," diye ekliyorum, sinirli bir şekilde. "Her şey çok güzeldi, ama düşünmeye vaktim olmadı sanki."

"Tamam, bunu bir inceleyelim," diyor, sahte terapist moduna geçerek.

"Sanki yeni tanışmış gibi değilsiniz. Aranızda bir geçmiş var."

Pek hoş bir şey değil, diye düşünüyorum. Aramızda olanları gizli tutmuştuk, ama işler bozulduktan sonra ona neredeyse söyleyecektim. Ama sonunda, kuyruğumu kıstırıp İskoçya'ya geri döndüm.

"Eminim bu şey yıllardır aranızda kaynıyordu." "Hayır, Tom'a tamamen sadıktım."

"Bir şey ima etmiyordum. Sadece, yeni tanıştığın biriyle evlenmemişsin gibi bir durum olduğunu söylüyorum."

"Ama mesele de bu. Onu gerçekten tanımıyorum. Ona güvenebileceğimden emin değilim."

"İsla, canım, sen kimseye güvenmiyorsun."

"Ne?"

"Ve bu o kadar da şaşırtıcı değil."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Ben güvenirim!"

"Bir dereceye kadar güveniyorsun. Kardeşine güveniyorsun, ama emeklilik fonumu ortaya koyarım ki ona her şeyi anlatmıyorsun. Bu arada, çevrendeki herkese kendini faydalı göstermeye çalışıyorsun, çoğu zaman kendi zararına."

"Hayır," diye alay ediyorum. "Bu doğru değil.

Yardım etmeyi seviyorum." "Yardım etmeyi

sevmiyorsun, İz. Bu bir zorlama." "Öyle mi?"

"Hepimizin yaraları var, bebeğim, ama terapistimin sevgi dolu kalbi için senin böyle olman hiç de şaşırtıcı değil. Eğer bir gün terapistin koltuğuna otursan, muhtemelen bunun başlangıcının, çocukken babanın köpeğini vurması olduğunu keşfedeceksin."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar buz gibi bir his kaplıyor beni. Zihnim o ana geri döndüğü için başka hiçbir şey duymuyorum...

Yağmur yağıyordu ve ben Sandy ile birlikte bot odasındaydım. Kahvaltı masasında tartıştığımız için ceza olarak orayı temizlememiz gerekiyordu. Bess arka kapıda sızlanmaya başladı, bu yüzden dışarı çıkması gerektiğini düşündüm. Onun tasmaını takmadım — bir Labrador için garip bir şekilde, ıslak hava dahil olmak üzere suyu pek sevmezdi — ve o avludan koşarak uzaklaştı. Onun peşinden koştum. Yağmuru sevmezdi ve fırtına geliyordu. Çok çabuk ıslandım, saçlarım kafama yapıştı ve tişörtüm göğsüme yapıştı. Onu kırık kapı kulübesinin kapısından içeri girerken gördüm.

Onun tanıdık havlamalarını ve yüksek sesli ciyaklamalarını takip ederek peşinden koştum ve onu annemin en yakın arkadaşının Yorkshire terrier'ıyla oynarken buldum. Ama kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Giysiler sıyrılmış, tenler görünür hale gelmiş, ağır homurtular ve yüksek sesli inlemeler... Babamı da bulmuştum. Ve annemin en yakın arkadaşı Annabelle teyzeyi. Odadan çıktım. On iki yaşındaki gözlerim gördüklerimi anlayamıyordu ama yine de biliyordum. Sessizce eve koştum. O anda Bess en son endişelendiğim şeydi.

Sandy neyin yanlış olduğunu bilmek istedi, ama gördüklerimi açıklamak için kelimeler bulamadım. Annemden saklamak konusunda endişelenmek aklıma bile gelmemişti. Ama sonunda bunu asla yapmayacağımı anladım, çünkü yirmi dakika içinde...

Onu kapıdan çıkardıktan birkaç dakika sonra, bir tüfek sesi duydum. Ve anladım. Avluya koştum ve Bess'i kumtaşının üzerinde buldum. Hareketsizdi, altında yakut kırmızısı bir kan gölü oluşmuştu ve

ben yere çöküp parmaklarımı kürküne batırdığımda hala sıcaktı. Ağladım, olgunlaşmamış kalbim kırılırken babamdan bir açıklama bekledim.

"Yapman gerekeni yapmazsan başına bu gelir," dedi o soğuk ses tonuyla. Sonra silahın kabzasını kolunun altına sıkıştırdı ve arkasını döndü, ama önce bir şey daha ekledi. "Kendini işe yarar hale getir, kızım. Git bahçıvanı bul. Ona buraya bir çalı dikmesini söyle."

Donmuş durumdayım. Anının dehşetiyle donmuş durumdayım. Hâlâ parmaklarımın altında onun yumuşak tüylerini hissedebiliyorum, bazen hâlâ beni rahatsız eden cansız bakışlarını. Boğazım düğümlenmiş, suçluluk ve kederle ve onun kanının metalik tadı ile boğulmuş gibi hissediyorum. Bahçıvanı bulmak zorundaydım

— Onu orada bırakmak zorunda kaldım ve bu da benim ihanetimin bir başka anı gibi geldi.

İyi biri olmadığında kötü şeyler olur.

Hayatımı bu mantra ile mi yaşamıştım? Bess'i izlememiştim ve o da en acımasız şekilde benden koparılmıştı. Sonra Niko. O benim olmamalıydı, belki de bu yüzden işler bu kadar acı verici bir şekilde sona erdi.

Peki ya bu sefer? Seçeneğim var mıydı? Bir fark yaratır mıydı?

Zavallı Bess. Umarım cennette her gün o piçin kıcını ısırarak intikamını alıyordur, ama köpeklerin cenneti insanlardan çok daha yüksek bir düzlemde olduğunu tahmin ediyorum. Tabii babam meleklerle takılıyorsa.

"...çocukluk travması." Tamsin'in sesi, çocukça hıçkırıklarımın yankısı gibi, anılarımı delip geçiyor.

"Ondan nefret ediyorum."

Ve ben de öyle yaptım. Ama yeni kocam söz konusu olduğunda, korkarım ki benim hislerim tam tersi.

Güven olmadan sevmek mümkün mü?

Güvenmediğiniz kişi kendinizse, belki sevebilirsiniz. 40

Van

"İsla." Parmaklarımı yorganın etrafına dolayarak, onu burnunun altından çekiyorum.

"Bu ev neden bu kadar soğuk?"

"Kazan," diye mırıldanır. Yorganı çekerek, sevgili karım jet lag'ın cehenneminden bahsederek mırıldanır. Ev ne kadar soğuk olursa olsun, İsla, kabarık pijama ve çoraplarla yatmış olmasına rağmen, yorganın altında doğduğu günkü kadar çıplaktır. "Sahibi gibi, sabahları huysuzdur."

"Anlıyorum."

Hiçbirimiz St. Lucia'nın güneşli mutluluğunun balonundan çıkmaya hazır değildik, ama ne kadar uzun kalırsak, gerçeğe dönüşümüz o kadar zorlaşıyordu. Dün, yerel bir özel havaalanına uçtuk ve soğuk, nemli bir eve vardık. Hangi odada uyuyacağım konusunda hiç şüphem yoktu. *Onun odasında. Şimdi ve sonsuza kadar.* Emin olduğum bir başka şey de, birkaç gün içinde yeni bir ısıtma sistemi kurulacağı. İsla'nın kıyafetlerini çıkarmak her zaman keyifli olsa da, onunla birlikte kutup kıyafetleri giymiş olarak yatağa girmek istemiyorum.

"Kalkma zamanı," diyerek, yataktan onu kaldırıyorum.
Müzikle yüzleşme zamanı. Maymunları dans ettirme zamanı.

"Hey!" diye homurdanarak bacaklarını yataktan sarkıtıyor, ama sonra komodinin üzerindeki fincanı görüyor ve yüzü aydınlanıyor. "Bana kahve mi getirdin?"

"Bunu hak ettiğinden emin değilim."

"Eğer böyle davranacaksan, istediğimden emin değilim."

"Bence sen her zaman istersin." Gözlerim açgözlülükle çıplak vücudunu tarar.

"Sadece kendine itiraf etmek istemiyorsun."

Kızgın bir ifadeyle, yatağın ayak ucunda duran bornozunu fark eder ve ona doğru atılır. Ama benim reflekslerim daha hızlıdır.

"Ah-ah!" O ikinci kez onu kapmaya çalışırken onu uzaklaştırıyorum ve gösterişli bir hareketle,  alışkan bir hizmetçi gibi ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diye kibirli bir şekilde mırıldanır ve sağ kolunu koluna sokar.

"Yeni bornozun geldiğinde bana teşekkür edebilirsin."

"Bunun nesi var?" Başını çevirip omzunun üzerinden bana ters ters bakar.

"Nesi iyi ki?" Bir zamanlar kabarık olduğunu tahmin ediyorum, ama şimdi yıpranmış ve eskimiş. Ama bu konumuzun dışında. "Kocan olarak," diye ekliyorum, o diğer kolunu da sokarken, "her şeyin en iyisine sahip olmanı istiyorum."

O, mutsuz bir şekilde gülmeye başladı. "Benim için mi, senin için mi? Evlilik sadece ipekler, satimler ve seksle dolu değildir."

"Balayı bitti mi diyorsun? Hayal kırıklığına uğradım..."

"Buna alışsan iyi olur," diye tersledi. "Yoksa boşanma davası a ."

Elbisesini kollarından yukarı doğru kaydırırken, benden uzaklaşmak istercesine irkildi.

Ta ki parmaklarımı omzuna dolayana kadar. Cildi ipeksi, kemikleri neredeyse narin. "Tekrar dene, sevgilim," diye fısıldayarak dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Biliyorum, bu kabus gibi bir uyanış oldu, ama ölüm bizi ayırana kadar. Hatırladın mı?"

Kemerine uzanır, ellerini yanlarına çekerken nefesi kesilir.

Sadece bir ara vermesini, bu sabahki gerçekliğin sadece ona şok olmadığını anlamasını istedim. Onun yatağında uyandığımda, onun orada uyuduğunu ve orada seviştiklerini bilmek, güne iyi bir başlangıç yapmamı engelledi. Sonra Archie'nin içtiği bardağı fark ettim.

Dünyanın En İyi Babası.

O pisliğin yankısı her yerde.

Isla benimdir. Şimdi, her zaman ve sonsuza kadar. Ve bunu hiçbir şey değiştiremezken, hala her yere işemek ve izimi bırakmak isteyen bir köpek gibi hissediyorum.

Bu yüzden onu sadece durdurmak için tuttum, ama nefesinin kesilmesi her şeyi değiştirdi. Aklımı ve planlarımı altüst etti, bornozu kollarından aşağı çekip kemeri halkalardan çıkardım.

"Ölene kadar." Bileklerini sırtının ortasına çekip, ucuz kumaşla bağladım. "Kemiklerimiz toza dönüşene kadar," diye homurdandım ve vücudunu kendime doğru çektim.

"Çocuklar," diye fısıldadı, sonra başını yana çevirerek bana profilini gösterdi. Açık renk kirpikleri titriyordu, yanakları pembeye dönmüştü.

"Onlar çoktan okula gittiler."

"Nasıl?"

"Saat altı da uyanmışlardı." Bağlamayı tutup denediğimde vücudu sarsıldı.

"Hugh futbol antrenmanı olduğunu söyledi, Archie de arkadaşlarını görmek istedi."

"Ama kahvaltı..." Serbest elim yumuşak karnının üzerinde kayıyor, sonra daha yukarıya, meme ucu avucumda sertleşiyor.

"Beni gerçekten pek önemsemiyorsun."

"Hayır, ben sadece..."

"Beni başka biriyle mi karıştırdın?"

"Hayır." Dönmeye çalışır, ama ben ona izin vermem. Bu evi sevmiyorum. Onun burada kalıcı varlığını sevmiyorum. On beş yıl önce, benim planlarım varken onu burnumun dibinden kapmasını sevmiyorum. "Senin öyle olmadığını biliyorum..."

"Ne değil, milaya?"

"Sen o değilsin," diye fısıldadı.

"Doğru, Isla. Seni, cazibesinden çok kusurları olan bir evde ve sana ve oğullarına tehlike arz eden bir arabada bırakmazdım." Damarlarımda bir ihtiyaç çınlıyor: ona bunu anlamasını sağlama ihtiyacı.

"Isıtma çalışıyor. Sadece biraz..."

"Isıtmanın canı cehenneme," diye boynunun yumuşak derisine homurdanıyorum. "Ve sanki kutup keşfine çıkıyormuş gibi yatak kıyafeti giymenin de canı cehenneme. Devam et,

istersen bir düzine kat giyin, çünkü uyandığında üzerinde tek kalan şey benim kokum olacak."

"Evet." Yumuşak cevabı beni durdurur, kafamda milyonlarca görüntü geçip gider. İsla güneşin altında gülüyor. Altımda ağlıyor. Gülümsüyor. Öpüşüyor. Seviyor. Benim oluyor. Beni seviyor. "Niko," diye fısıldar, kot rengi gözleri yalvarır.

"Bu lanet olası canavarı yakacağım," diye hırıltıyla söylüyorum, bağı tekrar çekerek.

Gülüşü bahar güneşi kadar yumuşak. "Ama bu sadece..."

"Çirkin." Saçlarını boynundan kaydırıyorum, dişlerimi oraya bastırdığımda dizleri biraz titriyor. "Sen daha iyisini hak ediyorsun, çok daha iyisini, ve bunu sana vermek benim görevim."

"Ve sen bana bunu verecek misin?" diye mırıldanıyor, sesi imalarla dolu, sırtını bana doğru itiyor.

"Oh, şimdi de alay etmek mi istiyorsun?"

"Sevdiğini biliyorsun..." Sesi kesildi, etrafımızdaki hava birdenbire garip bir şekilde titremeye başladı.

"Evet, doğru, sevgilim. Yalvaran gözlerini ve amının beni ele geçirmesini seviyorum." Onu yatağa iterek, bağları kullanarak onu nazıkçe yatağa bastırıyorum. "Benim için diz çökmeni seviyorum."

Onun arkasına yerleşip, elimi omzunun zarif eğimine kaydırduğımda yatak çöküyor. Işıktaki cildi altın rengi, kışının etini sıkıp yoğururken o lanet bikininin beyaz izleri beni rahatsız ediyor. Altımda uzanmış, o kadar açık ve savunmasız ki, bu manzara sinirlerimi bozuyor. Kalbimden kelimeler yükseliyor ve ağzımdan dökülüyor.

"*Rakastan sua.*" Kelimelerin yuvarlak seslerini boynuna bastırırken titriyor. "Her şeyden çok, seni seviyorum."

"Niko." Dudaklarından çıkan adım acı dolu geliyor.

"Beni sevdiğini biliyorum." Kemer *tokam tıkırdar* ve fermuarımın yumuşak hışırtısı ile nefes alış hızlanır. "Beni istiyorsun. Beni seviyorsun. Dokunuşunda hissediyorum. Beni izleyişinde görüyorum." Taçımı girişine bastırarak

dönüp duruyorum, penisimin başı onun ıslaklığıyla parıldıyor. Duygularımı ve onu sahiplenme dürtüsünü bastırmaya çalışırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ona aşkımın gücünü hissettirmek için bu çaresizliğim.

Bir kedi gibi gerinirken, kalçalarını davetkar bir şekilde eğerek o kadar mükemmel ki. Yüzünü yatağa çevirirken o kadar inatçı ki.

"Seni her zaman sevdim," diyorum boğuk bir sesle, elimi boğazına kaydırarak. İleri doğru bastırıyorum, vücudu benimkine teslim oluyor, ağlarken kalbi açılıyor.

"Tanrım, Niko!" Vücudu benim penisimin etrafında titriyor ve hıçkırığını yutuyor. "Seni sevmek istemedim." Çenemi sıkarken öne doğru kayıyorum, vücudunu bir pelerin gibi örtüyorum. "Geçen sefer neredeyse kırılıyordum."

"Bir daha asla," diye fısıldıyorum, yüzündeki saçları okşayarak. Ona, Tanrı'ya, anlaşılmaz sözler mırıldanıyorum, dudaklarımı saç çizgisine, dudaklarına, yanaklarına bastırarak. "Kalbini koruyacağım." Kalbim sanki kanatları olan bir şey gibi hissediyorum.

"Rusça bilmiyorum. Fince de bilmiyorum," diye ıslak bir sesle fısıldıyor.

"*Ya tyebya abazhAyu,*" diye fısıldıyorum. "Seni çok seviyorum." Rusçadan Finceye geçiyorum. "*Rakastan sinua aina.* Seni her zaman sevdim." Onun içinde yavaş ve derin hareketler yapmaya başlıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi onun göğsüne çarpıyor. "Beni sev, sevgilim. Kalbini bana emanet et."

"Çok derin."

"*Evet.*" Oda serin, ama tenlerimiz terli, ben ona tekrar tekrar girerken vücudu titriyor. Bu seksten daha fazlası gibi geliyor. Bir sözden veya bir birleşmeden daha fazlası.

"Beni seviyorsun," diye homurdanıyorum, kalçalarım esnemeye başlıyor, sanki ona kızgınmışım gibi onu sikmeye başlıyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağırır. "Evet!"

"Ve ben de seni seviyorum. Buna inan," diye

talep ediyorum. "Evet. *Evet.*"

"İyi, çünkü seni nefret ediyormuş gibi sikmek üzereyim." Dizlerini daha da açarken kelimelerim kesiliyor, aç değişiyor, onu bastırıp ciddi ciddi itmeye başladığımda kontrolüm kayboluyor. Omurgası kavisleniyor, tüm gücümü ona verirken çılgınca çığlıkları odada yankılanıyor. Nefes nefese benim adımları haykırıyor, ritmik bir şekilde sıkılan amcığı beni son damlasına kadar emiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, onunla birlikte dalganın üzerinde sörf yaparken, damarlarımdan geçen bu zevke karşı çenemi sıkıyorum.

"Tekrar," diye homurdanıyorum, bağlarından onu yukarı doğru çekiyorum. Kolumu onun etrafına doluyorum ve göğsünü sertçe kavrarken, diğer elim bacaklarının arasına dalıyor.

"Benim için tekrar boşal, İsla." Ona sürtünerek, parmaklarımı klitorisine kaydırıyorum, beni itip kakmasına neden oluyorum, çığlıkları titriyor. "Zevkin parmak uçlarımda çok tatlı. Duyabiliyor musun?"

"Hayır, Niko. Çok fazla," diye şikayet ediyor, şehvetli bir iniltiyle.

"Benim için, sevgilim. Bir kez daha." O başını sallar. Dudaklarını ısırarak, mırıldanmaya başlar, sık mırıldanır, parmaklarım

sıkı, ıslak daireler çizerek üzerinde çalışırken kendini bana açıyor. Çok uzun sürmüyor, vücudu canlı bir elektrik hattına çarpmış gibi sarsılıyor. Vücudu benim penisimin etrafında sıkıca titrerken dizlerim çökmek üzere.

"Evet, işte bu. Bir kez daha yap, aşkım."

"Aşkım," Isla nefes nefese, "*Seni* seviyorum."

Orgazmım omurgamdan aşağıya doğru akarken görüşüm bulanıklaşmaya başlar. Seviyorum. O da seviyor. O benim. Boğuk bir homurtuyla öne doğru eğilirim, yana doğru dönerek tüm dünyamı da beraberimde sürüklerim.

*

"Sana yumruk mu atayım, yoksa elini mi sıkayım?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye cevap veriyorum ve arkamdaki araba kapısını *sertçe* kapatıyorum. Alexander'ın büyük gri mastifleri, efendileri onları keskin *bir ıslıkla* kontrol altına alana kadar dizlerimin etrafında kokluyorlar.

"Bu iyi bir numara. Bana da öğretmelisin."

"Kız kardeşimle işin olmaz" —ona keskin bir bakış atarım— "*kız kardeşimin* köpeği." Bana sert bir bakış atar. "Lanet olası ateşli kafalı" diye mırıldanır ve arkamda ön tekerleği koklayan şişman bir Labrador'a belirsiz bir hareket yapar. "Gertrude" diye ekler, açıklama ya da tanıtım niyetiyle.

"Biz tanıştık bile." Topuklarımın üzerine çökerek, koklaması için elimi uzattım, o da kokladı. "Seni eve götürmeye geldim, Gertie."

"Peki evin nerede?"

Alexander bana tepeden bakarken, kendimi düzeltip gülümsememeye çalışıyorum.

"Senin yerinde olsam bunu uşak için saklardım."

"Siktir git," diyor ve ekliyor, "İçeri gelsen iyi olur."

Koridor loş, Alexander'ı takip ederek evin derinliklerine inerken yıpranmış taş döşemeler ayaklarımın altında yankılanıyor. Sağa, sonra sola dönünce, üç duvar boyunca yerden tavana kadar yığılmış eski kitaplarla dolu, sıcak ve ışık dolu bir kütüphaneye giriyoruz.

"Müdürün odasına gönderilmiş gibi hissediyorum." Alexander aramıza büyük antika masayı koyacakmış gibi görüldüğü için sesimi hafifçe alçaltıyorum.

Beni gerçekten yumruklamak istiyor. Dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsam ben de kendimi yumruklardım.

"Bu, vicdan azabı çeken birinin sözlerine benziyor." Masanın köşesine çökerek, kollarını göğsünde kavuşturur.

"Beni daha iyi tanıyorsun."

"Çünkü senin vicdanın yok. Ahlak pusulan sarhoş bir sarkaç gibi sallanıyor."

"Ya da kime sorduğuna bağlı olarak, doğrudan cehennemi gösteriyor." "Yeter, Van. Bana ne haltlar döndüğünü anlat."

"Söyledim ya. Gertie'yi eve götürmeye geldim."

"Şimdi evine mi?" Bir kaşı soru işareti gibi yukarı kalkar. "Peki o ev neresi? Kensington mu? Thornbeck mi? Lanet olası Saint Petersburg mu?"

"İsla'nın olduğu yer. Artık benim evim orası."

Bana ikna olmamış bir şekilde bakıyor, sonra bakışları yere düşüyor. "Uzun zamandır arkadaşız." Gözleri yavaşça kalkıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. "Seni herkes kadar iyi tanıdığımı sanıyordum"

seni tanıyabileceğimi sanıyordum. Sana güvenebileceğimi sanıyordum, ama geçen hafta yaptığın o numara, beni korkudan öldürdün, sonra da Londra'ya boşuna bir arayışa gönderdin? Bunların hiçbiri doğru muydu?"

"İsla'nın Rus mafyasıyla bağlantısı mı vardı?" *Bildiğinden daha fazlası* var, ama bunu söylemiyorum. "Öyle oldu. Eski kocasına teşekkür etmelisin."

"Teşekkür edeceğim," diye tiz bir sesle söylüyor. "Onun saklandığı yeri bulduğumda." "Ben onu önce bulursam olmaz."

Soğuk bir gülümsemeye, "Senin Rus mafyası olduğunu sanıyordum?" der. Karanlıkta bir atış.

"Tabii ki, ben tek başıma değilim," diye cevap veriyorum odanın diğer ucuna doğru yürürken.

O, bu samimi sözleri takdir ediyormuş gibi başını sallar. "Peki ya gizemli amcan?"

"İsviçre'de yaşıyor." *Zar zor.*

"Yani kız kardeşim mafya ile karışmış. Tehdit mi edildi?" Bakışları hafifçe sorgulayıcı.

"O öyle söyledi. Bana geldiğinde." Van'a bir puan veriyorum, çünkü ben koyu kırmızı bir chesterfield kanepenin yanında duruyorum. Beni oturmaya davet etmiyor.

"Sonra seninle evlenir ve daha da karışır." "Karışmak diye bir şey yok."

"Tek kız kardeşimi kısa sürede Saint Lucia'ya götürüp evlendirdin."

"Duyuruyu gördün."

"İkisi nasıl birbiriyle bağlantılı? O risk altında, sonra evleniyor."

"O bana geldi, ben de yardım edeceğimi söyledim. Ona evlenme teklif ettim, o da evet dedi."

"Öylece mi!" Kollarını açarak parmaklarını şıklattı. "Hazırlık yok. Kur yapma yok. Aşk ilanı yok."

Omuz silkiyorum, anlamamış gibi ellerimi uzatıyorum. "Kız kardeşimi çok seviyorum."

"Biliyorum."

"Nasıl, Van? Nasıl bilebilirsin ki? Senin bir kız kardeşin yok, bildiğim kadarıyla, değer verdiğin kimse yok."

Bu iğneleyici söz tam isabet etti ve hedefine ulaştığında canımı yaktı. Anlıyorum. Ben berbat bir arkadaşım.

Ama ben daha iyi bir kayınbirader olacağım çünkü o yanılıyor. Kız kardeşim olmayabilir, ama hayatımı feda edebileceğim biri var.

"İsla'yı önemsiyorum. Onu senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla önemsiyorum." "Öyle mi?"

"Ne dememi istiyorsun Alexander? Yıllar önce arkadaşlığımızı ihanet ettiğimi mi? Doğru. Onunla yattım ve sana söylemedim." Alexander masadan fırlayıp bana saldırır. Kavga ederiz, topuğum yıpranmış halının deliğine takılır, Alexander'ın ileriye doğru ivmesi beni kitaplığa çarpar.

"Kapa lanet çenenini," diye bağırır, deri ciltli, küflü kitaplar raflardan yağmur gibi yağarken, omuzlarımı tekrar tekrar raflara çarpar.

"Onunla yattım Alexander ve kimseye söylemeyeceğine söz verdirdim."

Eski arkadaşım ön kolunu nefes boruma bastırır. Ve dahası, ben ona izin veririm. Ona izin veririm ve sırtırım.

"Bütün bu lanet yıllar boyunca." Sözlerini, hak ettiğim bir yumrukla tamamladı. "Bütün bu yıllar boyunca onu sikiyordun! Onunla oynuyordun!"

"Pişman bile değilim," diye alay ediyorum, onun öfkesini hak ettiğimi hissederek, çünkü onu korumak için ne kadar risk aldığımı, ne yaptığımı nasıl açıklayabilirim ki?

"Piç kurusu!" Başını geriye doğru eğdi ve ben de burnuma kafa atmasını engelleyecek kadar kendini koruma içgüdüsüne sahip olduğumu gösterdim.

"Orospu çocuğu!" Ancak elmacık kemiğim başka bir hikaye. "O çatırtıyı duydun mu?"

"Sanırım o benim alınımdı," diye mırıldanır, elinin tersiyle alnını ovuşturur. Biraz geri çekilir, işlerin bu noktaya gelmesine, her şeyin bu kadar hızlı gelişmesine şok olmuş gibidir.

"Hiçbir şeyden pişman değilim," diyorum, adrenalin sinir sistemimi sararken göğsüm hızla inip kalkıyor. "Onu seviyorum. Her zaman sevdim. Sadece ona sahip olamadım."

"Öyle görünüyor," der, yüzü tiksinti ile buruşur. "Onu defalarca elde etmişsin gibi görünüyor, ama lanet olası bir nezaketin bile yokmuş..."

Yaralı yanağım sayesinde, göğsümden hırıltılı, acı verici bir kahkaha atmaya başlıyorum.

"Ne bu kadar komik?" diye homurdanıyor, sanki bir saniye sonra parmaklarını yakamın etrafına dolamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Sen, Dalforth'un büyük Dükü, kız kardeşinin namusunu merak ediyorsun."

"Bu benim geçmişimle ilgili değil."

"Hayır, onun geçmişıyle ilgili ve eğer seni şimdi duyabilseydi, beyaz atını ağırmazdı. Lanet olası hayalarına dizini vururdu."

"Evet, tabii. Bu konuşmayı bildiğini söylemiyorsun."

"Tabii ki bilmiyor," diye cevapladım ve kıçım yere değene kadar kitaplığın kenarından kayarak indim. Aksi takdirde, onun Giles'ı öldürdüğünü düşündüğü için gülmekten kıçımız atlardı. Öyle olmadığını öğrendiğinde gülmeyecek,

.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye mırıldanır ve yakındaki sedir sandığa oturur.

"Olan oldu, biz istememiştik." Bir bacağımı düz uzatarak, elimi bükülmüş dizime koyup, gözlerimi soyulmuş freskli tavana diktim. "Senden sakladım çünkü onu koruyamayacağımı biliyordum ve seni kaybedemezdim. Herkesten sakladık çünkü onu koruyamazdım. O zaman koruyamazdım."

"Onu manipüle ettin," diyor, yalanımı görerek.

"Bir fırsat gördüm ve onu iki elimle yakaladım."

"Yani ona yalan mı söyledin?" Öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

"Sevdiğin insanlara yalan söylemezsin."

"Evet, yalan söylersin. Onları korumak için yalan söylersin. Söylesene, Holland Thornbeck'i biliyor mu? Geçmişini biliyor mu?"

"Bunun bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdanır.

"ünkü amaç, araçları haklı çıkarır. Artık Isla'yı koruyabilirim. Ona bakabilirim."

"İyi şanslar." O burun kıvırdı. "İsla şımartılmayı sevmez. O bir evcil hayvan değil. Tutulmayacak."

"O bir kraliçe gibi muamele görmeyi hak ediyor ve ben de öyle yapacağım." Bunun için onu yatağa bağlamam gerekirse, bağlarım. "O sevinecek. Ve o sevgiye sahip. Bana olan sevgisiyle."

"Bir zamanlar arkadaşlığımız vardı," diye cevaplar. "Evet.

Ama şimdi biz bir aileyiz."

İsla

"Tebriklerimi iletmeliyim."

"Oh. Evet." Gözlerimi kırpıştırarak üvey kardeşim Griffin'e bakıyorum. "Burada ne işin var?" Kapımın önünde, takım elbise ve botlarıyla, peruk ve cüppe hariç, mahkeme salonunda geçireceği bir gün için giyinmiş durumda. Ancak yanında resmi görünümlü bir deri dosya var.

"Bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum," diye cevaplar, ağırlığını bir bacağından diğerine vererek. "Hatta garip bir durum."

Ve sonra garip davrananın ben olduğumu fark ediyorum. "Hayır, hiç de değil. İçeri gelin."

Kapıyı daha fazla açarak, içeri girmesini işaret ettim. "Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz." Daha önce hiç gelmemiş olsanız ve Londra'dan İskoçya'nın vahşi doğasına nadiren çıkıyor olsanız bile.

"Çocuklar nasıl?" diye sordu, yanımdan geçerek.

"İyiler. Okulda."

"Tamam. Sanırım onlara biraz cep harçlığı bırakmalıyım."

"Öyle mi?" diye cevap veriyorum, eğlenerek, arkasından kapıyı kapatırken.

"Öyle görünüyor."

"Hugh'a göre mi?" diye soruyorum.

"Düğünde amca olarak görevlerimi ihmal ettiğimi söylemiş olabilir."

"Hiçbir şeyi kaçırmıyor," diye mırıldanarak Griffin'e beni koridorda takip etmesini işaret ettim.

"Avukat mı olacak? Amcasının izinden mi gidecek?" Griffin omuz

silkiyor. "Daha kötü meslekler de var."

"Dük olmak gibi mi?"

"Evet." Sıkı bir gülümsemeyle, "Öyle diyelim" diye mırıldanır.

Tuhaf. "Çay ya da kahve ister misin?" diye soruyorum, yemek odasına geldiğimiz için bürodaki elektrikli su ısıtıcısını işaret ederek. "Korkarım senden daha fazlasını sunamam."

"Hayır, ben iyiyim," diye cevaplar, elini kaldırarak. "Bu tam olarak bir sosyal ziyaret değil." Mutfaktan, doğaüstü bir *çınlama* sesi gelir. Birdenbire, bu iri adamın korkmuş bir kedi gibi dizlerimin üzerine düşeceğinden endişelenerek geri adım atarım.

"O da neydi öyle?"

"Marangoz." Soluk bir gülümsemeyle, "Mutfığımdaki eşyaların burada olmasının sebebi o," diye ekliyorum ve odadaki tam bir dağınıklığa bakıyorum. Gerçekten de bu fırsatı değerlendirip her şeyi gözden geçirmeliyim. Bazıları muhtemelen Archie'nin doğumundan önceye ait olan, bayatlamış kurutulmuş otları ve baharatları atmalıyım. "Oturalım mı?" diyorum ve Griffin de aynısını yaparken ağır bir yemek sandalyesini çekiyorum.

Döndüğümüzden beri kafamda dolaşan bir söz var: yeni süpürge iyi süpürür. Ama geçen hafta mühendisler yeni bir ısıtma sistemi kurmak için geldiklerinde Niko'nun bunu düşündüğünden tam olarak emin değilim. Ya da okuldan eve döndüğümde, çukurlarla dolu garaj yolunu değiştiren bir ekip ve evi inceleyen inşaat mühendisleri gördüğümde bile.

Ya da çatı için paletler dolusu gri İskoç arduvaz taşı getiren bir kamyon geldiğinde bile.

Ve sonra yeni bir yatak ortaya çıktı — bir seks partisi düzenlemeye yetecek kadar büyük bir yatak.

"Yeni süpürge iyi süpürür mü?" dedim, yeni yatağın yumuşak yüzeyine dokunarak.

Niko'nun kolları belime dolandı ve ikimizi yatağa devirdi. *"Ama eski olan köşeleri bilir."*

Köşeleri. Çanları. Dokunulduğunda eriyen düğmeleri. "İsla?"

"Üzgünüm. Düşünüyordum da." Sözler ağzımdan dökülüyor. Bilmen gerekmeyen bir şeyi düşünüyordum. "Yeni bir mutfak taktırıyoruz," diye ekliyorum, elektrikli matkap vızıldarken. Julia'nın Londra'daki mutfağını nasıl bulduğuna dair belirsiz bir yorum yaptıktan sonra, yeni/eski süpürge yine iş başındaydı.

Londra'daki evinin mutfağını çok sevdiğini düşündüğüm hakkında belirsiz bir yorum yaptıktan sonra, eski/yeni süpürge tekrar iş başındaydı. Bir de baktım ki, Londra'lı bir mutfak tasarımcısı ve ekibi her yeri alt üst etmişler.

Tom'un varlığını silmek mi istiyorlar? Emin değilim. Ama sanki çok aktif bir iyilik perisi varmış gibi. Etrafında sözlerine dikkat etmen gereken bir peri.

"Van burada mı?" Griffin, sanki Niko'nun cehennemın kontu gibi ortaya çıkmasını beklermişçesine arkasına bakıyor. Bazıları için iyi kesimli bir takım elbise giymiş şeytan, benim için ise sihirli değneği olan bir adam. *Ve evet, bu sihirli bir şey.* "Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Parmaklarımı ağzıma götürerek, başımı hafifçe sallarım. "Sadece Niko bu sabah Londra'ya gitti. Yarına kadar dönmeyecek.

Van, yani," diye ekledim, Griffin'in ifadesinin boş olduğunu fark edince. "Aramalıydın. Seni buraya kadar gelmekten kurtarabilirdim."

"Hayır, seni görmek her zaman harika," diyor ağzı. Ancak duruşu, bunun rahatsız edici olduğunu gösteriyor. "Aslında, seni görmeye geldim.

Van'ın isteği üzerine."

"Öyle mi?" Hırkamın kenarını kendime doğru çekerek soruyorum, "Sen ceza avukatı değil misin?" Yüzümü buruşturuyorum. "Archie'nin çikolata ve tatlılar konusunda biraz eli hafif olduğunu biliyorum, ama bence bu huyundan vazgeçecektir."

"Bunu seninle konuşmamı istedi," diyor ve deri cüzdanı açarak manila klasörünü gösteriyor. Manila klasörlerinin yaygın olduğunu biliyorum, ama bunu daha önce gördüğümü hissediyorum. Mesela uçakta Niko'nun kucağında.

"Hayır." Parmaklarımı birbirine kenetleyip bileklerimi masaya

bastırıyorum. "Hayır ne?"

"Ne olursa olsun istemiyorum," diye ekliyorum mutlu bir şekilde. "Para, mülk, her neyse."

"Belki hayat sigortası poliçesidir?" Griff'in ağzı, kardeşimin gülümsemesini yansıtan bir şekilde kıvrılır. Garip. Griffin esmer, Sandy ise sarıdır ve kişilikleri açısından da birbirlerinden çok farklıdır.

"Van'ın daha sonra para kazanmak için benim hayatım üzerine bir poliçe yaptırması gerektiğini sanmıyorum, sen ne dersin?"

Griffin gülüyor, sonra başını sallıyor. "O, Kroisos'tan daha zengin."

"Aslında benden hoşlanıyor olabilir."

"Tabii, öyle de olabilir. Bu klasörü sana göstermeme izin verirsen, seni ne kadar sevdiğini tam olarak anlayabilirsin."

"Hayır, teşekkürler." Bilmeme gerek yok. Şu anki halimizle gayet iyi anlaşıyoruz, hatta gayet iyiden de öte. Onu sevdiğimi fark edince biraz şaşırdım. Onu daha önce de seviyordum.

O, başımı döndüren, her şeyi silip süpüren bir aşktı. Bencil, düşüncesiz bir aşktı. Genç bir aşktı.

Ama artık bir kadın olduğum için onu *seviyorum*. Ancak "sevmek" kelimesi yetersiz kalıyor. Onu bir çift ayakkabı ya da güzel bir elbise gibi sevmiyorum. Duygularım karmaşık ve tam olarak tanımlayamıyorum. Ona minnettarım, beni kurtardığı için değil, çünkü o atlı beyaz şövalye değil. Daha çok, oğullarım için bunu kolaylaştırmak için yaptığı her şey için hissettiğim minnettarlık. Yapmak zorunda değildi, hiçbir şey yapmak zorunda değildi, ama yaptı. Üçünün birbirleriyle ne kadar iyi anlaştığını görmek de beni rahatlatıyor, bu onun onlar için geçişi kolaylaştırmasından daha önemli. Bir çocuğu seviyormuş gibi davranabilirsiniz. Aslında hiç dikkatinizi vermediğiniz halde dinliyormuş gibi davranabilirsiniz. Gülümser, başınızı sallar ve onları kandırdığınızı düşünürsünüz, ama onlar bilir. Çocuklar bu konuda sezgiseldir ve bu yüzden onun sadece numara yapmadığını biliyorum. Benim için. Benim hatırım için.

Onu seviyorum. Ona minnettarım. Onun nezaketini ve ilgisini görüyorum. Bana nasıl baktığını görüyorum. Ve sanırım o da benim ona nasıl baktığımı görüyor. Çünkü, Tanrım, ona deli gibi aşığım. Beni ateşli ve açgözlü hissettiriyor, sanki yeniden yirmi beş yaşındaymışım gibi. Bu da beni tam bir döngüye soktu çünkü o yaşta ona doyamıyordum. Bu yaşta, ona ikinci kez aşık olmaktan kendimi alamadım. İlk önce, sonra aşk. Peki ya seks? Eh, o sadece mükemmel bir bonus.

"İsla, bu kadar yolu geldim. En azından bir bak."

"Ne için?" Biraz başım dönüyor, gülüyorum. "Ondan hiçbir şey istemiyorum."

İlgi görmek güzel. Karşı tarafta olmak biraz garip, ama buna karşı koymak akıntıya karşı yüzmek gibi olur.

"İşimi başaramadan geri dönmeme neden olma."

"Neden senden bunu yapmanı istedi? Sen bir ceza avukatımsın."

"Belki de sana vermek istediği para miktarı bazıları tarafından suç olarak görülebilir diye." Gülümser. "Bütün bunların sadece senin için olduğunu biliyorsun, hiçbir şart yok. Bu sanki büyük bir..."

"Kucaklaşma," diyorum, onun anlamayacağından eminim. Niko, kendimi güvende hissetmemi ve ona bağımlı olmamamı istiyor.

"Kartlarını göğsüne yakın tutuyor." Griffin'in ifadesi şunu söylüyor gibi: Merhaba, sürpriz karım!

"Senin aileden olduğun için sormuş olmalı." Griff'in duruşu sertleşir, bu tanımdan rahatsız olur. "Onun için epey çalışıyorsun, değil mi?

Ceza avukatı olarak."

"Birkaç hukuk diplomam var. Suçtan kazanç elde etme konusunda uzmanım."

"Sizin için mi, onun için mi?"

"Bu sırdır." Gülümser. "Tabii ki meslekten men edilme sebebi de. Kocana sor," diye ekler, ben cevap vermediğimde, parmağıyla dosyaya vurarak. "Ama önce şuna bir bak. Lütfen?"

"Çok fazla, değil mi?" diye soruyorum, ama Griffin sadece omuz silkiyor. "Bana bir ipucu verir misin?"

"Bazı mülkler. Bazı hisseler. Elbette senin adına olan birkaç banka hesabının detayları. Birkaç yarış atının hisseleri, sanırım, onlara tutunman gerekmiyor, ama sağlam yatırımlar. Tahmin edebileceğın gibi, Van'ın en iyi varlık yönetimi ekibi var. Oh, bir de bu var." Elini ceketinin cebine sokup siyah bir kredi kartı çıkarır ve masanın üzerine kaydırır. "Fatura doğrudan muhasebeciye gider ve limit yarım milyondur."

"Aman Tanrım," diyorum. "Yarım milyonla nasıl süper yat alabilirim ki?" Beş yüz bin pound. Bu adamın kredi notu ne kadar yüksek acaba?

"Her zaman offshore banka hesabını kullanabilirsin," diyor Griffin ve klasörü yanıma kaydırıyor. O şeyi sanki saatli bir bomba gibi izliyorum. Bir bomba gibi, ondan kaçmak istiyorum. *Oh, siktir et.* Klasörü açıp sayfa

sayfayı tarıyorum. Benim adıma açılmış banka hesapları. Aynı şekilde mülkiyet tapuları. Hisse senetleri, tahviller ve benim anlamadığım şeyler.

Ense köklerimdeki ince tüyler diken diken oluyor ve cildim karıncalanmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve karanlıkta patlayan sayı yıldızları görüyorum. Küçük bir panik atak mı geçiriyorum?

"Orada iyi misin?" Sandalye ayakları yere sürtüyor ve gözlerim birden açılıyor.

"Sanırım biraz midem bulanıyor. Bunların hepsi yasal. Para, o değil..."

"Haksız kazanç mı?" O eğlenerek burnunu çektirdi.

"Buraya yardım etmeye geldiğini sanıyordum."

"İsla, Van tanıdığım en zeki herif. Ve bunların hiçbirinin organize suçla bağlantısı yok, bunu garanti edebilirim."

"Organize mi?" Ağır bir taş mideye çakılır gibi hissettim.

"Biliyorsun." Omuzları kalkıp iner, ama bu konuda söyleyeceklerinin hepsi bu kadar olduğu açıktır. "Görünüşe göre buradaki işim bitti."

"Hepsi bu mu? Bütün bunlarla ne yapacağımı anlamama yardım etmeyecek misin?"

Hala ne düşüneceğimi bilemeden klasörün kenarını hafifçe vurdum.

"Benden finansal tavsiye almak istemezsin. Patronla konuşsan daha iyi olur."

"Hmm?" Gözlerimi klasörden kaldırıyorum.

"Sandy bu tür konularda çok daha iyidir."

Onun adı geçince kalbim biraz sızlar. Döndüğümüzden beri onu gördüm, ama eskisi kadar sık görüşmüyoruz. İşleri ve çocukların programlarını suçladım, ama gerçekte suçluluk duygusu beni ondan uzak tutuyor.

Beni korumak adına yaptığı şeyden dolayı suçluluk duyuyorum. İkimizin de ellerinde kan var ve bundan kurtulmanın bir yolu yokmuş gibi hissediyorum. Bunu konuşmanın bir yolu yok. Ona bildiklerimi ya da nasıl öğrendiğimi söyleyemem ve bu beni biraz öldürüyor. Ama o anlamaz. Van'a karşı kullanır ve ben bunu istemiyorum.

Evliliğimizin ardındaki itici güç veya motivasyon ne olursa olsun, pişman değilim.

Bunu kardeşimle de konuştum ve onun en iyi arkadaşıyla mükemmel olmayan koşullar altında evlendiğim gerçeğini görmezden geldiğimiz bir noktaya geldik gibi görünüyor. Ya da belki de Niko'nun Gertie'yi almaya gittiğinde döndüğünde gördüğüm hali göz önüne alındığında, onun eski en iyi arkadaşı demeliydim. Ne kadar ısrar etse de, yanağı kapı ile fikir ayrılığı yaşadığı için şişmemişti. Bu adamın vücudunda tek bir sakarlık kemiği bile yok.

"Oh, ve varlık yöneticisinin iletişim bilgileri de dosyada var. Ya da kendin bulabilirsin."

"Bunun bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, şimdi kendi sandalyemden kalkarak. "Daha önce hiç zengin olmadım."

Griffin bana şüpheyle bakar. Ben de gülmeye başlarım.

"Bir yerlere milyonlar sakladığımı mı sandın? Eskimiş bir Range Rover sürmeyi sevdiğimi mi? Ya da petrol sızıntısını çekici bulduğumu mu?"

"Ama sana para bıraktı, değil mi?"

Adı anılmayacak olan, bizim babamız olarak da bilinen kişi. "Bana bıraktığı tek şey, diğer insanları memnun etme konusunda aşırı bir ihtiyaç. Her şey Sandy'ye gitti, ama bana sorarsan, yine de o anlaşmanın kötü tarafını aldı."

"Unvanı aldı."

"Sen bunu istemezdin."

"Zaten piç kurusuna vermezlerdi," diyor keskin bir kahkaha atarak.

"Hayır, istemem. Sanırım seninle ilgilenileceğini düşünmüştüm."

"Hayır." Dosyaya bakıyorum. "En azından şimdiye kadar." "Ne berbat bir aile," diye mırıldanıyor.

"Evet, ama bunun üzerinde çalışıyoruz."

Bana bir an baktı, sonra başını salladı. Belki de bu etikete boyun eğiyordu. "Eğer birini öldürürsen, arayacağın kişi benim."

"Cesedi gömmek için mi, yoksa savunmamı

üstlenmek için mi?" "İkisi de yeteneklerimin

kapsamına giriyor." "Eminim başka birçok yeteneğin

de vardır."

"Senin bilmek isteyeceğin hiçbir özelliğim yok," diye cevaplar, evin içinden ön kapıya doğru ilerlerken.

"Geldiğin için teşekkürler." Elimi koluna koyduğumu görünce şaşırmış görünüyor. Onu kucaklamak için kendime doğru çektiğimde daha da şaşıyor. "Van sana sormakla doğru bir karar vermiş."

Ama ben bu cömertliği kabul ederek doğru mu yapıyorum? Sanırım zaman gösterecek.

*

Dalforth Evi'nin lojistik müdüründen bir mesaj geldi: **"Bir sorunumuz var."** Bu kişi aynı zamanda benim operasyon müdürüm, envanter müdürüm ve hatta bazen müşteri hizmetleri temsilcidir.

Aslında bu kötü bir sorun değil, diye ekliyor.

"O zaman neden bunu sorun olarak adlandırıyorsun?" diye mırıldanarak telefonumu aldım. Jinny, telefon çalmaya başlamadan hemen cevap verdi. "Ne oldu?" Kalbim bir dizi çarpıntı ile atıyordu, bu da işimdeki sorunlarda her zaman verdiğim tepkiydi.

"Bugünün rakamlarını gördün mü?"

"Hayır." Her gün kontrol etmiyorum. Biraz moral bozucu oluyor.

"Bakmalısın," diye ısrar ediyor, sesi heyecanlı. *Mutlu mu?* Jinny'nin bu hali bana pek tanıdık gelmiyor. "Gerçekten. Hemen dizüstü bilgisayarını aç."

"Seni geri aramamı ister misin?"

"Hayır! Senin tepkini duymak

istiyorum."

"Beni korkutuyorsun," diye mırıldanarak, web sitesinin sipariş arayüzüne giriş yapıyorum. "Ne, ne?"

"Evet, ben de öyle düşündüm. Arka planda bile baktım, ama doğru.

Katia elbisesinin siyah, yeşil ve mavi renkleri tükendi. Hiç beden kalmadı. Tek bir tane bile!"

İçimde minik şişelerden çıkan gaz gibi bir zevk patlaması başlar. Şık ve seksi Katia elbise benim tasarımlarımdan biridir. Oh, sevgiyi hissediyorum!

"Yeniden tedarik konusunda ne yapacağız?"

"Şey, fabrikayla iletişime geçeceğim. Web sitesine bir yazı yazabilir misin? Belki sürdürülebilirliğe inandığımız ve aşırı arzı desteklemediğimiz için siparişlerimizi sınırladığımızla ilgili bir şey olabilir. Bilirsin, hızlı moda sonunda çöp sahasına gidiyor," diye devam ediyorum, düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken elimle havada daireler çiziyorum. Daha fazla stok satın alacak param olmadığı için büyük bir stok tutmuyoruz. Sanırım artık var. Ayrıca bu şirketin sevimli bir hobi haline gelebileceğini de düşünüyorum. Ama olmayacağını da biliyorum.

"Evet, öyle yapacağım. Bu büyük artışın arkasında ne var acaba?"

"Belli değil mi? Çok yetenekli bir kadın tarafından tasarlanan muhteşem bir elbise,"

diye gözyaşları içinde gülerek söylüyorum. Bunun açıkça harika olması dışında, bir anlam veremiyorum. "Sebepler ne olursa olsun, küçük bir sevinç dansı yaptıktan sonra kahvemle birlikte kutlama için bir dilim pasta yiyeceğim."

"Hayatı dolu dolu yaşıyorsun," diyor Jinny gülerek. "Anlaşılan, ev tadilatının müziğine dans edeceksin." Mutfaktaki matkap tekrar çalışmaya başladı.

"Müzik tamamen kafamın içinde," diye cevap veriyorum ve görüşmemizi sonlandırıyoruz.

Aslında mutlu bir dans ediyorum. Her zaman moda tasarımcısı olmak istemişimdir ve sanırım oldum da. Tasarımlar yaptım ve güvenilir eski Singer dikiş makinemde kendi kıyafetlerimi dikmekten büyük keyif aldım

tasarladığım kıyafetlerin üretildiği fabrikaları gezdim. Elbiseleri, bluzları ve ceketleri elimde tutup, bu sürece katkıda bulunmuş olmaktan büyük gurur duydum. Ama bu farklı bir his. Bu bir takdir gibi geliyor.

Telefonum titriyor. Jinny'den başka bir mesaj.

Anladım! HoD IG sayfası model Viktoria Kvitko tarafından etiketlendi. Dün gece The Ivy'de bu elbiseyi giyerken paparazziler tarafından fotoğraflandı. Sonra The Daily Mail bu sabah fotoğrafı yayınladı ve Viktoria'nın kıyafetini satın alabileceğiniz yer olarak HoD'yi gösterdi.

Fab, yazıyorum. Belki ona çiçek göndermeliyiz. Ya da stilistine, diye cevaplıyor Jinny.

Ama son zamanlarda stilistlerden hiç talep almadık. *Ya da hiç* almadık.

Harika dedektiflik işi, diye ekliyorum. **Sırtını sıvazlayacağım.**

Ve gelecekte internetten takip edileceğim. Hugh'un dediği gibi, örümcek hislerim titriyor.

Viktoria Kvitko, tek kelimeyle muhteşem. Koyu saçlar, badem şekilli gözler ve Jessica Rabbit gibi bir vücut. *HoD elbisesi için mükemmel bir vücut.* Yirmi sekiz yaşında, podyum mankeni değil, Instagram ünlüsü. Yüzbinlerce takipçisi olan ve güzelce düzenlenmiş bir feed'i olan bir influencer. Kısa süre önce bir erkek müzik grubu üyesiyle çıktı ve şimdi paparazziler tarafından takip ediliyor. Onun hesabını incelerken kendimi yaşlı ve modası geçmiş hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, sırf ünlü olmak için ünlü olmanın ne demek olduğunu anlamıyorum. O muhteşem ve kadınların onun gibi olmak istediğini, erkeklerin de...

Hayır. Kafamı sallıyorum. *Hayır!*

Onun feed'inde kocama sarılmış güzel Viktoria'nın fotoğrafları yok. Elimi başıma koyuyorum. Kendini duyuyor musun? Kocan!

Bu olamaz. Kıskançlık kimseye yakışmaz. Bu, Instagram'dan internete geçmemi engellemiyor tabii.

Viktoria Kvitko ve Nikolai Vanyin, arama çubuğuna yazıyorum, ardından arama fonksiyonuna basıyorum, resimlere geçiyorum. Çok sayıda resim var, ama hiçbiri birlikte değil.

Güzel. Sonra şunu yazıyorum:

Viktoria Kvitko ve gizemli adam.

Ve kaydırıyorum. Ne arıyorum? Birlikte olduklarının kanıtını mı? Bu çok saçma.

O halde neden benim elbisemi giysin ki?

Arkadaş olabilirler. Eskiden sevişen arkadaşlar.

Hala bunu yapan arkadaşlar var, diye fısıldıyor kafamın içinde kötücül bir ses.

"Ah, siktir et," diye mırıldanıyorum ve tekrar telefonuma uzanıyorum. Niko'nun numarasını çeviriyorum.

"Bu beklenmedik bir sürpriz oldu." Sesindeki sıcaklık vücudumu oksitosinle doldurur ve bu nevrozu hafifletir. Arka planda sesler var, konuşmaları belirsiz. "Bir saniye," diye mırıldanır, sonra Rusça bir şeyler mırıldanır, sanırım. Bir kapı kapanır ve arka plan gürültüsü musluk gibi kesilir. "Nasılsın, Peanut?"

"İyiyim." Sözlerimden gülümsemem sızıyor, sonra bu aramayı neden yaptığımı hatırlıyorum. "İyiyim ama kafam karışık."

Niko gülüyor, yumuşak, kaygısız bir sesle. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" "Viktoría Kvitko'yu tanıyor musun?"

"Kimi?"

"Viktoría Kvitko, manken. Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum." İfadesiz. Bu ses tonu biraz kaçamak, değil mi? "Neden soruyorsun?"

"Çünkü benim bir elbisemi giydi ve web sitesinde stoklar tükendi."

"Bu harika, canım."

"Benim sorum şu, bununla bir ilgin var mı?" Onun duraklaması, bir metin mesajındaki üç nokta gibi, küçük bir nokta dizisi gibi geliyor. Başka bir deyişle, boşlukların doldurulmasını bekliyorum.

"Bilmek istediğin şey..."

"Viktoría Kvitko'nun yeni mi yoksa eski mi sevgilin olduğunu." Hay aksi! Dilimi ısırarak istiyorum.

"O kadını hiç tanımıyorum bile." Sesi, kendini beğenmişlikle ipeksi bir tonda.

"Senin bununla bir ilgin yok mu?"

"Web sitenin satılmasıyla mı? Hayır. Satıldıysa, bu senin yeteneğin sayesinde. Becerin sayesinde."

"O giydiği için satıldı," diye ısrar ediyorum.

"Senin tasarımın yüzünden, kadınları nasıl güzel hissettireceğini bildiğin için."

"Bana yağ çekmeyi bırak."

"İşte, bu bir imaj."

"Niko, bununla bir ilgin varsa, söyle bana."

"Yok, ama olduysa da memnunum. Hayal ettiğimden çok farklı bir konuşma yapıyoruz."

"Yağ hakkında mı?"

"Para hakkında," diye gülerek cevaplar.

"Merak etme. Hala konuşacak çok şeyimiz var," diye karşılık veriyorum, *nasıl cüret edersin beni zengin bir kadın yaparsın!*

Elmas ayakkabılarımın biraz sürtünmesine izin verirken izin

verin. "Sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece mi?"

"Umarım uçağında bolca atıştırmalık vardır, çünkü hala mutfağımız yok." Dışarıdan sert bir cevap veriyorum, ama içimden bir neşe duyuyorum, özellikle de o güldüğünde. Ev. Kocam bana, evime dönüyor.

Isla

SONUN BAŞLANGICI

Hayat devam ediyor ve bu iyi bir şey. Çocuklar günlük rutinlerine geri dönüyorlar, Niko sanki her zaman hayatlarının bir parçasıymış gibi hayatlarına giriyor. Ev, değirmen taşından şık bir eve dönüşmeye devam ediyor ve bir şekilde hala hayatımın bir alegorisi gibi geliyor. Ben de büyük bir değişim geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Eskiden her şey ağır ve durgun geliyorken, şimdi hafif hissediyorum. Bu değişim kolay olmadı, düşünce ve çaba gerektirdi.

Kabul etmek, sanırım. Daha önce hiç kimse bana bakmamıştı. Ama para ve zenginlik, bir kafes gibi hissettirebilirdi, ta ki bunun sadece bir ayrıntı olduğunu fark edene kadar. Gerçek zenginlik, birinin düşüncelerinin merkezi olmak, dünyadaki en sevdiği kişi olmaktan gelir. Ama bir bakıma, kendimi kafeste hissediyorum, ama bu eğlenceli bir kafes. Yumuşak kadife yastıklar ve esnek deri kelepçeler.

Onun serveti bana daha önce hiç hissetmediğim bir güvenlik duygusu sağlasa da, beni mutlu eden küçük şeylerdir. Mesajlar. Halimi soran telefonlar. Güne yatakta kahve içerek ve bacaklarımın arasında seksi bir erkekle başlamam. En azından Niko evdeyken. Çünkü birbirimizin cebinde yaşamıyoruz. Onun yönetmesi gereken bir imparatorluğu var, benim de İskoçya'da sorumluluklarım. Günlerimizi, bazen gecelerimizi ayrı geçiriyoruz, ama bir araya geldiğimizde, bizden başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Niko, mümkün olduğunca çok zamanını İskoçya'da geçiriyor ve bazen çocuklar ve ben hafta sonu için Londra'ya uçuyoruz. Londra'daki evi, amcalarının kalesini sevdikleri kadar sevdiklerini söylüyorlar, ama bence Hugh için asıl cazip olan Arsenal. Archie içinse muhtemelen Uber Eats'e erişimi.

"Hadi Gertie, koca poponu kaldır." Meraklı burnunun üzerine bir market poşeti koyarak, ayağımla ön kapıyı kapatmaya çalışıyorum. En azından deniyorum.

"Benim. Sadece benim," diyor diğerk taraftan tanıdık bir ses.

"Tom." Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Kilblair köyünde geçirdiğimiz o öğleden sonra, çocuklarla bir kez bile görüşmek için randevu almamıştı. Son görüşmemizi düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu. Onları birkaç kez aramış ve bir dizi telefon görüşmesinde bahaneler uydurmuştu. Garip bir şekilde, çocuklar bundan hiç rahatsız görünmüyorlardı. Zamanın geçmesi Archie'nin yaşında pek bir anlam ifade etmiyor ve Hugh da doğum gününden beri beklentilerini düşürmüş görünüyor. "İçeri gelsen iyi olur." Bu işi bir an önce bitirmemiz iyi olur. Mutfağa doğru dönüp, ağır çantayı koluma asıyorum, deneyimlerimden Tom'dan yardım bekleyemeyeceğimi biliyorum.

"Burası farklı görünüyor." Gözleri aydınlık ve ferah mutfağı dolaşırken, sesinde hayranlıktan çok hoşnutsuzluk var. Ben Gertie'nin hantal bedeninin etrafından dolaşarak çantayı yeni bulaşık lavabosunun yanına koyuyorum.

"Sanırım bu bir iltifattı." Yeni mutfak parıldıyor, tam olarak beyaz değil ama tasarımcı Henrick'e göre "tansy" adı verilen bir ton. Mermer tezgahlar, eski pencerenin yerine şimdi cam kapıların bulunduğu duvardan bahçeye sızan güneş ışığını yansıtıyor. Çantadan ekmek ve sütü çıkarmaya başladığımda, Tom Barbour ceketini çıkarıp yeni mutfak adasına attı. Sanki bu mutfak, bu hayat hâlâ ona aitmiş gibi hasır taburelerden birini çekti.

"Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor." Tom dirseklerini mermere dayar ve elini saçlarının önünden geçirir. Archie'nin şiirini hatırlayınca dudaklarımın köşesini ısırırım. Tom'un saçları son görüşmemizden daha ince görünüyor, ama saçını bu şekilde çekmesine bakılırsa buna şaşırmadım.

"Senin sayende değil," diye mırıldanarak çantadan bir kavanoz fıstık ezmesi çıkarırım.

"Ne? Havyar yok mu? Yeni kocanın blinilerine fıstık ezmesi sürmeyi sevdiğini söyleme sakın. Ne kadar yıkıcı."

Sesi, topuğuma sürtünen bir ayakkabı gibi rahatsız edici. "Bu senin tuhaf tebrik şeklin mi?"

Ani bir hareketle ayağa kalkarken taburenin ayakları zeminde gıcırıyor. "Onunla evlendiğine inanamıyorum!"

"Ben de bizim yatakta dadıyla yattığına inanamıyorum," diye karşılık verdim, cam kavanozu sıkıca kavrayarak, onu ona fırlatmak için deli gibi bir dürtüyle doluyordum.

kafa. "Oh, bekle. Sana rastladığım için buna inanıyorum."

Kel bir ergen gibi gözlerini devirdi, sanki, *oh, yine o eski laf*. Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Artık gerçekten umursamıyorum.

"Burada ne yaptığını bile düşünemiyorum, Tom." Kavanozu yere bıraktım ve kalçamı tezgaha dayadım, ellerimi hırkamın ceplerine soktum. "Çocuklar buradayken gelmelisin. Onları haftalardır görmedin."

"Onları görmedim çünkü halletmem gereken işler vardı, ve o buradayken nasıl arayabilirim ki?"

"Çocuklarımızın hayatına girip çıkan genç kızların geçit töreninden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Evlendiğim adamı sevmiyorsan, bu benim sorunum değil." Çantaya geri dönüyorum, hareketlerim sarsıntılı bir şekilde işime geri dönüyorum. *Kereviz, kişniş, radicchio ve asmada olgunlaşmış domatesler*.

"Aslında, bu senin sorunun sayılır." Eli omzuma dolanıp beni kendine doğru çekince irkildim.

"Çekil," diye mırıldanarak elini zorla çekiyorum.

"Çünkü beni bu boka sokan adamla evlendin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Tipik Tom. Ama sanırım kendi hatalarını incelemektense başkalarını suçlamak daha kolaydır. "Son konuşmamızın sonucunda bir Rus suçluyla tanıştığımı biliyorum. Sevimli Bay Aslanov." Onun adını anmak tüylerimi diken diken ediyor. Sebzeleri toplayıp yanından geçiyorum.

"Aslanov'dan daha kötüsü patronu mu? Ve sen onunla evlendin."

İnkarım dikenli bir kahkaha ile havaya yayılır. Buzdolabının kapısını zorla çekerim.

"Karanlık internette sörf yapıp komplo teorisyenleriyle arkadaşlık mı ediyorsun?"

"Ona para için gittim Iz. Onun daveti üzerine Londra'ya, Mayfair'deki lüks ofisine gittim."

"Biliyorum. Benim verecek hiçbir şeyim kalmadıktan sonra gittin. Sandy vermedikten sonra. Niko'nun sana para vermediğini de biliyorum."

"Niko, değil mi?" Ellerini kollarının altına kaydırır, neredeyse parmak uçlarında öne doğru eğilir. "Çok nazikti. Ama haklısın, yatırım yapmadı, ama beni yatırım yapan başka birine yönlendirdi. *Örgütün* içinden birine."

"Tabii ki, bu bir suç örgütü demek," diye alay ettim. Niko bir izci değil, ama bir Rus gangster mi? Bir suç patronu mu? Hayır.

"Eh, beni Citibank'tan birine yönlendirmede, değil mi?" Keskin ve

ağır bir şey mideme yerleşir.

"Citibank'taki iyi insanlar beni bir depoya sürükleyip, ödemeyi ve yüzde otuz faizini ödeyemezsem hayalarımı keseceklerini söyleyerek tehdit etmezlerdi."

"Sırf Ruslar diye, sırf Niko Rus diye..."

"Mesele de bu. Uzatmıyorum. Uzatmadığımı biliyorum. Ve bu konuyu uzun uzun düşündüm. Geçmişte, Sandy Van'ın adını her bahsettiğinde konuyu nasıl değiştirdiğini. Ve Sandy'nin en iyi arkadaşıysa, neden onunla hiç tanışmadım? Bir kez bile?"

"Sandy'nin tüm arkadaşlarıyla tanışmadın."

"On yıldan fazla bir süredir, Sandy, güve yemiş duvar halılarını veya çatıyı onarmak için film yapımcılarını ve hayırseverleri dolandırırken, senin kalenin kraliçesi rolünü oynadığını izledim. Orası her zaman onun arkadaşları ve onların takılmacıklarıyla doluydu. Onlara yıllarca yemek ve içki ısmarlamamış olsaydı, yeni bir çatı alabilirdi."

"Kıskançlık hiç yakışmıyor," diyorum büyükannemin sesiyle.

"Ama tanışmadığım tek kişi," diye sözümü keserek devam etti, "Nikolai Vanyin'di. O, kaleye hiç gelmemişti. Tabii biz yokken gelmediyse."

Bir duraklama. "Ne zaman? *Asla*."

"Boşuna umutlanıyorsun." Dolabı açıp bir bardak alıyorum. "Her zaman başkalarını suçlamaya çalışıyorsun." Lavabonun başında, suyla dolan bardağa bakmaya devam ediyorum.

"Seninle onun arasında bir şey vardı. Evlenmeden önce. Şimdi anlıyorum."

"Öyle olsa ne olurdu?" Musluğu kapatıp ona dönünce su kenardan taşı. "Sana benden önce kiminle yattığını sorsaydım, belki de hiç evlenemezdik."

"Bunu hiç bahsetmemiş olman garip. Ondan hiç bahsetmedin. Kötü bir ayrılık olmuş olmalı. Kalp kırıklığı ve karmaşa."

"Bizim ayrılığımızdan farklı," diye cevap veriyorum sertçe.

"Eminim ilişkiyi bitiren sendin, değil mi?" Ben gülüyorum, ama o devam ediyor.

"Senden bana yardım etmeni istedim" —ona öyle bir bakış attım ki— "o toplantıya katılmanı istedim, ve bir de baktım ki, o Rus pislikler elimi sıkıyor ve kredimi uzatıyorlar."

"O zaman bana teşekkür etmelisin, değil mi?" Bana soru sormak yerine diz çökmesi gerekirdi.

"Onunla benim için evlenmedin, bebeğim. Ama bana bunların birbiriyle bağlantılı olmadığını söylemeye çalışma."

O hem haklı hem de haksız ve midemdeki bu sulu his, gerçeklerin ortaya çıkmak üzere olduğunu hissettiriyor. Niko ile evlenmeyi kabul ettim çünkü başka bir çıkış yolu göremedim, çünkü o, ailemi korumanın tek yolunun bu olduğunu söyledi.

Bu doğru ama tüm gerçek değil çünkü o çiçekleri alıp serinleyen kumların üzerinde yürürken, onu istiyordum. Onu her şeyden çok istiyordum.

Ama eğer bunun arkasında o varsa, bu olayın başlangıcının arkasında o varsa, o zaman ne olacak?

"Gitmeni istiyorum." Bardağı masaya vurup Tom'un ceketini adadan alıp ona uzattım. Bunu dinleyemem. Tom, birbiriyle bağlantısı olmayan noktaları birleştirmiş. Giles'ı Niko öldürmedi.

"Gidiyorum, ama söyleyecek bir şeyim daha var. O goriller beni tehdit etmek için o depoya götürdüklerinde, sen benim ilk

Umut. Ona gittim — Van'a — senin yeni kocana. Sana, en iyi arkadaşının kız kardeşine yapacaklarını söyledikleri korkunç şeyleri anlattım. Ve ne dedi biliyor musun? Yardım edemeyeceğini söyledi. Bana yardım edemedi, ama sonra lanet olası kendine yardım etti. Ve

sen de ona

izin verdin!"

"Çık dışarı."

"Beni tuzağa düşüren adamla evlendin."

Ben manipölasyon konusunda uzman bir adamla evlendim.

*

Kendimi kötü hissediyorum ve Tom'un söylediklerinin çoğunun mantıklı gelmesinden nefret ediyorum. Ama neden?

Birini sevdiğini iddia edip, ona sevgini gösterirken, nasıl böyle bir geçmişin olabilir? Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Anladığım kadarıyla, yapılacak tek bir şey var, o da bu cevapları kaynağından dinlemek.

Odalardan odalara dolaşırken, dizüstü bilgisayarımı çıkarıp öğleden sonraki uçuş için yer ayırırken kaburgalarım ağrıyor, ama önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.

Önce Sandy ile konuşup Giles'ı öldürüp öldürmediğini sormayı düşünüyorum, ama cevabı duymaktan korkuyorum. Ya öldürdüyse ve ben onu gereksiz yere bu işe karıştırmışsam? İkinci can simidimi arıyorum. Karısını arıyorum.

"Sorun olmadığına emin misin? Bugün Cuma," diye zoraki, neşeli bir ses tonuyla hatırlatıyorum.

"Sandy planlar yapmış olabilir."

"Sandy'nin planları muhtemelen elinde bir bardak viskiyle uykuya dalmak ve saat dokuz olmadan önce yatmaktır," diye gülerek cevaplar Holland.

"Onunla konuşmam gerekir mi?" diye soruyorum, ama sonra onların evliliklerine karışmadan önce kendi evliliğimin derinliklerine inmem gerektiğini fark ediyorum.

"Hayır," diyor gülerek. "Sadece uzun bir hafta oldu. Son birkaç gündür film ekibi burada, her tepeyi ve vadiyi dolaşıyor."

"Bu pek eğlenceli gelmiyor, özellikle de bu hafta yağmur yağdığı için."

"Haklısın," diye onayladı. "Onları takip etmekten vazgeçtim, ama Sandy'yi bilirsin."

"O iyi bir ev sahibidir." İyi bir kardeştir. Bu düşünce, parmağımla bir çürüğü dürtüyormuşum gibi hissettiriyor.

"O, bunun bir ev sahibi olmaktan çok, toprağın iyi bir bekçisi olmakla ilgili olduğunu söylerdi. Ama cidden, çocukları hafta sonu bize davet etmekten çok hoşlanacağımızı biliyorsun. Yeni evliler olarak biraz *yalnız* kalmayı hak ediyorsunuz," diye ekledi küstahça.

"Ben... teşekkür ederim," diye karar veriyorum.

"Onları okuldan alacağım, Gertie'yi de alıp eve dönerken pizzacıya uğrayacağım. Ve o peynirli, karbonhidratlı lezzetleri mideye indirirken, senin Londra'da şık bir restoranda oturup, büyük tabağında bir çorba kaşığı büyüklüğünde kuzu noisette, bir parça havuç ve iki tane minik patatesi seyrettiğini düşüneceğim."

"Çok nazıksın."

"Değilim, yoksa sana bir dilim ayırırdım."

*

Londra'ya uçuş kısa ve sorunsuz geçiyor, ancak Heathrow'dan taksiyle yaptığım yolculuk için aynı şeyi söyleyemem. Yağmur İngiltere'nin başkentini vururken, trafiğin yoğun olduğu *saatler* yetersiz kalıyor ve hava soğuk, ıslak ve berbat hale geliyor. Hava durumuna pek dikkat etmiyorum, zihnim karışık saç telleriyle dolu eski bir saç tokası gibi.

Taksi ön kapıda durduğunda, anahtarımın olmadığını fark ettim. Ama ışıklar yanıyordu. Kapı açılmadan önce zar zor portikoya ulaştım, Sergei'nin iri cüssesi koridordan sızan ışığı engelliyordu.

"Kolya evde değil," diyor, Monty Python'daki Kara Şövalye'nin Rus versiyonu gibi. *Geçemezsin.*

"Yakında eve gelecek mi? Onu görmem lazım."

Kafasını sallayıp "*Hayır*" diye mırıldanıyor.

"Yani benim burada yağmurda beklememi mi istiyorsun?" Başkasının saçmalıklarıyla uğraşacak havamda değilim. Kendi sorunlarım yeterince var zaten. "Çünkü eminim otelde kalmak zorunda kaldığımı öğrenmekten çok hoşlanacaktır."

"Pakhan seni burada görmekten hiç hoşlanmayacak."

"Fikrin için teşekkürler, ama seninle evlendiğimi hatırlamıyorum, o yüzden *yolumdan çekilebilirsen*," diyorum sert bir sesle, "çok sevinirim."

Ve o da öyle yapar. Mutsuz bir homurtuyla.

"Ne zaman dönecek, bir fikrin var mı?" diye soruyorum arkamı dönerken, ama Sergei çoktan ofis kapısından kaybolmuş. İnsanların sebepsiz yere benden hoşlanmamasına alışkın değilim ve genelde çatışmayı seven biri de değilim,

ama kapıyı ittiğimi fark ettiğimde, günlük saçmalık limitime ulaşmış gibi hissediyorum.

"Senin sorunun ne?" Bağırmıyorum. Ya da belki de bağıríyorum. "Seni benden nefret ettirecek ne yaptım?"

Sergei, onun gibi iri bir adamın sahip olması gereken hızdan daha hızlı bir şekilde dönüyor.

"Sen Kolya için iyi değilsin," diye mırıldanır. "Ona çok fazla acı veriyorsun."

"Neden bahsediyorsun? O benimle mutlu! Onu seviyorum." "Şu anda mutlu, ama daha önce olduğu gibi, bu ne kadar sürecek..."

"Önceden, biz sadece çocuktuk."

"Hayatını senin için şekillendirdi, senin yasını tutarken. Kaderini değiştirdi."

Aşk varsa, mutluluk olmasa bile yaşanabilir. Sergei'nin bahsettiğı şey onun dövmesi mi?

"Bu mantıklı değil," diye karşılık veriyorum. "Aramızda olanlar birkaç hafta içinde bitti. Bu onu nasıl değiştirmiş olabilir? Hayatının gidişatını nasıl değiştirmiş olabilir?"

Benimkini değiştirdi. Yankılanan bu düşünce, boynumda soğuk bir rüzgar gibi hissediliyor.

Tom ile evlendim ve bak nasıl bitti.

"Aramızdaki ilişkiyi o bitirdi," diye karşılık veriyorum, kararlı bir şekilde. "O *benim* kalbimi kırdı. Ben onun kalbini kırmadım, o yüzden bana pislik gibi bakmayı kes."

"Sen sadece görmek istediğini görüyorsun. Sadece kendi sorunlarını," diye mırıldanarak bana sırtını döndü.

Şoktan titreyerek ve kafa karışıklığından acı çekerek kapıdan çıkıyorum. Kendimi mutfağa doğru yürürken buluyorum.

"Lady Isla." Julia'nın selamlaması sıcak, ama benim yüzümdeki ifadeyi görünce tereddüt ediyor. "Gel, otur." Ceketinin düğmeleri yarısı iliklenmiş halde mutfak masasındaki sandalyeyi çekiyor. Odayı geçiyorum ama oturuyorum.

"Niko'nun nerede olduğunu biliyor musunuz? Yani Bay Vanyin'in?" Yüzündeki ifade ihtiyatlı hale gelir ve yavaşça başını sallar.

"Bilmiyorum. Ama sana bir bardak su getireyim. Solgun görünüyorsun."

"Su istemiyorum." Hareket etmeden önce elimi onun ön koluna koyuyorum.

"Lütfen, Julia. Kötü haberler aldım. Van telefonuna cevap vermiyor ve Sergei, benden nefret ettiği yönündeki şüphelerimi doğruladı."

"Sergei yaşlı bir kadın gibidir." Kaşlarını çatıyor, bakışları kısa bir süre arkamdaki kapıya kayıyor. "Ama sana yardım edemem. Keşke edebilseydim. Sadece öğleden sonra geç saatlerde ayrıldığını biliyorum."

Kolunu bırakıp, elimi ağzıma götürdüm. "Onun söylediği bir şeyi duymadığından emin misin? Şoföre verdiği talimatlar?

Herhangi bir şey?"

"İşimi kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı, aniden korkmuş gibi görünüyordu.

"Kimseye söylemeyeceğim. Sadece bilmek istiyorum." Kalbim, zaman sanki yapıştırıcıya yapışmış gibi akarken, *güm, güm, güm* diye atıyor. Julia'nın

dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarıyor, bakışları yine açık kapıya kayıyor.

"Ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorum," diyor hızlıca, sessizce. "Sadece oranın Thornbeck olduğunu biliyorum."

Elim sandalyenin arkasını kavrar, bacaklarım jöleye döner, kalbim ayakkabılarımın içine düşer.

Isla

"Biliyorsun, sana cinayette yardım edebileceğimi söylediğimde, kendiminkini kastetmemiştim."

Arabanın penceresinden dışarı bakarak, hızla geçen karanlık manzarayı izliyorum.

Tarlalar. Evler. Şık görünümlü bir pub. Surrey'de geçireceğim bir akşam, aradığım şey değildi.

"Bu gece kimse öldürülmeyecek." Pencerede kendimi görüyorum, koyu renk ruj sürmüş dudaklarım ve açık renk saçlarım dalgalı. Yüzüm, saçlarım, omuzlarım benim. Yine de kendimi hiç kendim gibi hissetmiyorum.

"Kocanı tanıdığından emin misin?"

Griffin'in bakışlarının ağırlığını hissederek dönüp bakıyorum.
"Tanıdığımı sanıyordum." Ya da onu anlamaya başladığımı.

"O beni öldürecek," diye mırıldanıyor. "Saçmalama."

"Bu bir oyun değil, Isla. Çok tehlikeli bir adamla evlendin."

"Belki de o dosyayı bıraktığında bunu söylemeliydin."

"Neye bulaştığını bildiğini sanıyordum. Sandy onu çok uzun zamandır tanıyor."

"Onu gerçekten tanıyan var mı?" Griffin cevap vermediğinde, "Eğer bu seni rahatlatacaksa, beni kapıya kadar götürebilirsin" diye ekledim.

"Evet, neden olmasın. Sandy'nin beni öldürmesine izin vereceğim. Cinayet cinayettir, değil mi?"

Van'ın çıplak elleri ya da Sandy'nin av tüfeği. Bir yöntem diğerinden daha iyi değil," diye ekler isyankar bir şekilde.

"Sandy seni neden öldürsün ki?" Koltuğumda ona dönünce, elbisenin ipek kumaşı uyluklarımdan kayar. Bu elbise, benim tasarladığım bir şeyin prototipi.

Noel için web sitesinde stoklamayı düşünüyordum. Sonunda bundan vazgeçtim çünkü ipek miktarı perakende fiyatını çok yüksek hale getirecekti, ayrıca tasarım ortalama bir alıcı için biraz fazla cüretkar. Bronz sütlü çikolata renginde olan üst kısmı, göğüs kısmında düşük kesimli, hafif korseli bir stile sahip ve en ince spagetti askılarla tutturulmuş. Bel kısmında daralan etek, ayak bileğine kadar genişleyip düşüyor, ancak uyluklarımdan üst kısmına kadar uzanan iki gizli yırtmaç sayesinde bacaklarımdan büyük bir kısmı görünüyor. Niko'nun devasa giyinme odasında asılı duruyordu ve doğru anı bekliyordu. Sanırım o an geldi.

"Senin gitmek istediğin yer yüzünden beni öldürecek." Griffin'in elleri deri direksiyonu sıkıca kavradı, kaşları çatıldı.

"Nereye gittiğimizi biliyorum. Daha önce buraya gelmiştim."

Başını o kadar hızlı çevirir ki, boynuna zarar vermediğine şaşırırım. "Hayır." Gözleri tekrar yola döner. "Sanmıyorum."

"Hiçliğin ortasında bir kır evi mi? Karanlık köşelerde deri koltuklar, bordo renkli kanepeler ve yemyeşil salon palmyeleri. Kabare geceleri —"

"Anlattığın otellerin herhangi biri olabilir."

"Oh, daha bitirmedim," diyorum keskin bir sesle. "Çok özel zevklere sahip kabare geceleri. Smokinler ve kokteyl elbiseleri giymiş konuklar." Gözlerim Griffin'in siyah ceketine kayarken, elbisenin ipek eteğini çekiştiriyorum. "Yüzleri gizleyen domino maskeleri, cildi ortaya çıkaran ince iç çamaşırları. Kauçuk." Ses tonum değişıyor. Artık sözlerim keskin ve

çirkin. "Ağır hizmet tipi bondage kıyafetleri. Uyumak için değil, bir düzine bedeni tutacak şekilde yapılmış yataklar."

"Tamam, demek oraya gitmişsin." Diye iç geçirir. "Keşke bana söylemeseydin."

"Giysilerin isteğe bağlı olduğu bir yaşam tarzı kulübü," diye ekliyorum, yan pencereye dönerek. "Sadece bir kez gittim." Tekrar arkama dönüyorum. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, uzun kalmadım."

"Belki bunu yazıp kanıt olarak imzalayabilirsin, çünkü Sandy benim sözüme inanmayacaktır."

"Neden sürekli Sandy'den bahsediyorsun?"

"Seni buraya getirdiğim için beni öldüreceği gerçeği dışında mı demek istiyorsun?"

"Ben yetişkin bir kadını. İstedikimi yapabilirim. Ayrıca, o *buranın* nerede olduğunu veya ne olduğunu bilmiyor."

"Hayallerini yıkmak istemem Isla, ama Thornbeck Hall'da onunla ilk kez tanıştım. İkimiz de akraba olduğumuzu bilmeden önce," diye ekliyor. "Kulübün ortaklarından biriydi."

Bu bilgi, güneş pleksusuma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Kardeşim. Rahim arkadaşım. Dünyada en iyi tanıdığımı sandığım kişinin bu kadar çok sırrı varmış. Bir seks kulübü mü vardı? Onu bir seks kulübünde hayal bile edemiyorum. Tanrım. Bundan sonra terapiye ihtiyacım olacak. Sandy o kadar dürüst ve namuslu ki, ben... Hayır. Bugünkü saçmalıklar yüzünden resmen delireceğim.

Yağmurdan dolayı lastikler yola sürtünerek ses çıkarıyor, üzerime bir hüznün çöküyor. Hayatımdaki tüm erkekler yalancı mı? Sorumsuz mu? Sadakatsiz mi? Babam ve Tom, evet. Ama şimdi Sandy ve Niko da mı?

"Nasıl..." Hayır. Yine. Duymaya hazır olmadığın şeyleri sorma.

"Ne?" Gözleri benimkilere temkinli bir şekilde bakıyor. "Nasıl ne?"

"Buraya sık gelir misin?" Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Eskiden gelirdim. Son zamanlarda pek gelmiyorum."

"Nasıl işliyor? Üyelik falan var mı?"

"Evet. Çok seçkin bir yer. Van sadece üyelik ücretlerinden bile bir servet kazanıyor olmalı."

Bugün ikinci kez, ayaklarımın altından halı çekilmiş gibi hissediyorum. Kardeşim eskiden burayı satın almıştı. Şimdi ise kocam satın aldı.

Neden bu kadar kötü anıları olan bir yere tutunuyor? Sessizlik, karanlık iç mekan, yaklaştıkça anılara daha da gömülüyorum. Bu acıyı daha da derinden hissediyorum.

Gizli bir tabelada keskin bir sola dönüş ve araba çakıl taşlarının üzerinde ilerlerken lastik sesleri değişiyor.

"Vale park hizmetini kullanmayacağız," diyor Griffin, evin yan tarafına doğru sürerken.

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

Araba park yerine girerken motor mırıldanıyor, farlar bir sincapı korkutup meşe ağacının gövdesine tırmanmasına neden oluyor.

"Tek başına içeri girmeyeceksin."

"Bunu benim için çözemezsin."

"*Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum. Seni son gördüğümde, mutluluktan adeta parıldıyordun." Avucunu açarak elini uzatır. "Ne yapabileceğimi söyle."

"Hiçbir şey. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Kocamın bir seks kulübü olduğunu yeni öğrendim." Diğer şeylerin yanı sıra.

"Siktir. Bildiğini sanıyordum. Bu yüzden olduğunu

sanıyordum..." "Benim çıldırıp deliye döneceğimi mi sandın?"

"İsla." Adımı acı çekiyormuş gibi inleyerek söylüyor. "Hayır, yeni öğrendiğini ve ona yeni bir kış deliği açmak istediğini falan sandım?"

"Cazip, ama bu yüzden burada değilim." "O

zaman burada ne yapıyoruz?"

"Kocamla konuşmam gerek," diye cevap veriyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

"Bekle biraz." Griff'in eli çıplak omzuma konuyor. "Hemen sonuca varmayın, tamam mı? Onu orada hiç görmedim."

Yüzümü buruşturuyorum, ama sanırım gerçekten o kadar saf görünüyorum - çünkü gerçekten o kadar safım.

Griff başını eğip, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi derin bir nefes alır. "Onu burada hiç görmedim, İsla. O adam o yerde ne kadınlarla ne de erkeklerle yatıyor," der ve yer ışıklarıyla altın rengi parıldayan Gürcü villasını işaret eder.

"Belki utangaçtır. Belki işlerini gizli yapmayı seviyordur?"

"Ya da belki, deneyimlerinden bilen biri olarak bana güven, burayı bilgi kaynağı olarak kullanıyordur. Bu güç ve avantajdır." Tam olarak anlamadığım için başımı yana eğiyorum. "Oradaki insanlar mı?"

Yargıçlar, politikacılar, üst düzey polisler, küçük kraliyet ailesi üyeleri. Hepsi onun cebinde."

"Avukatlar da mı?"

Gülümsedi. "Teşvik olmasa da onun için çalışırdım."

Griff *teşvik* diyor; diğerleri şantaj derdi. "Neden buna ihtiyacı var?"

Kim o?"

"Bu benim cevaplayabileceğim bir soru değil."

Ama bunu kendim öğrenmem gerekiyor.

Ön kapıya doğru ilerlerken topuklarım çakıl taşlarına batıyor. "Koluma gir," diyor Griff. "Benim misafirim gibi görüneceksin."

Griffin telefonunu çıkarmadan önce, yoğun güvenlik önlemleri altında içeriye alınırsınız. Telefonu küçük bir kadife çantaya, ardından da bir dolaba koyarsınız.

"Telefonunu sormadılar," diye fısıldıyor, ayak seslerimiz siyah-beyaz karo zeminde yankılanıyor. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden, içgüdüsel olarak küçük el çantamı kolumun altına sıkıca tutuyorum.

Niko burada olduğumu biliyor.

Bir köşeyi döndük, karşımızda geniş bir balkon, her iki ucunda birbirine doğru kıvrılan merdivenler, sanki bir kalbin iki yarısı gibi. İnsanlar dolaşıyor, geçen seferki gibi giyinmişler, bazıları seksi, bazıları ise düpedüz gülünç. *Deri midilli maskeleri, deri tavşan kulakları ve at kılı kuyrukları...*

"Ofisi üst katta."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. Ben de hatırlıyorum. Uzun bir koridor, kalın halı ve ayaklarımın altında neredeyse hiç ses çıkmıyor. Midemde dolaşan sulu, korkulu bir tedirginlik

ama geçen sefer heyecan da vardı.

Yazılı bir davet almıştı. Üzerinde altın rengi kaligrafi desenleri kabartmalı, koyu renkli parlak bir kart. Niko'nun doğum günü partisine davetiyesiydi.

Yıkıma davetiyesi.

Derin bir nefes alıyorum. Kaçmak istiyorum — savaşmak değil, kaçmak — ama geçen sefer de bu yolu seçmiştim. Şimdi bunu sonuna kadar götürmem gerekiyor.

"Hadi, seni yukarı çıkarayım."

"Hayır." Elimi Griff'in kolundan çekip başımı salladım. "Bu kadar yeter."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Kaşları çatılır, ama açıkça çelişkili bir durumdadır. Van ile tanıştığımda yanımda olmayı tercih etmemesi için onu suçlayamam.

"Pek sayılmaz." Parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim.

Her şey için."

"Bara gidip seni orada bekleyeceğim." "Bar

mı var?" Geçen sefer fark etmemişim.

"İnsanlar susar," diyor gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, ama gerçekten gerek yok." Bana bir bakış attı ve içimi rahatlık kapladı. "Tamam, gerçekten çok teşekkür ederim. Ama bütün gece bekleme. Yani..." Yanaklarım kızardı, sözlerim ve düşüncelerim birdenbire karışmıştı. "Sadece demek istediğim..."

"Anlıyorum." Elini omzuma koyarak gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Ama bir dahaki sefere cesetleri gömmeme izin ver, tamam mı?"

tamam mı?"

Gerçeğe ne kadar yakın olabileceğini düşününce, biraz histerik bir şekilde güldüm. Endişeli bakışlarının, büyük merdivenin yarısını çıkarken beni takip ettiğini hissettim.

"Hey güzelim, eşlik etmemi ister misin?" Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, bir el uzanır ve parmakları çıplak omzumda gezer. Sahibine ya da onun sarıldığı adama zar zor bir bakış atarım.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verip koridorda yürümeye devam ettim. Duvar kağıdı değişmişti. Bunu fark etmem ne kadar garip? Odalar sol ve sağa doğru uzanıyordu.

Kapılar mat siyah renge boyanmış. Bazıları kapalı, bazıları açık. Bazı odalar karanlık, bazıları ise ışıkla dolu ve içlerinden çok belirgin sesler geliyor. Üst katta daha az insan var, ama olanlar daha cesur görünüyorlar. Davetlerini ve önerilerini görmezden geliyorum. Onlar, evin derinliklerine doğru ilerledikçe duyamadığım hayaletler gibiler.

Ve sonra ulaştım. Kapıya. Yolun sonuna. Kalbim güm güm atıyor, elim neredeyse kanı çekilmiş halde pirinç kapı kolunu kavırıyor. Kolü çevirirken gözlerimi kapatıyorum ve kapıyı iterek açıyorum...

Van, içeri girerken gördüğüm gibi başka bir chesterfield kanepede oturuyor.

Kolları koltuğun arkasına uzanmış, başı gökyüzüne doğru eğilmiş.

Ayağı kan kırmızısı İran halısı üzerinde hareket ediyor, kot pantolonlu bacakları daha da açılıyor... aralarında diz çökmüş kadına yer açmak için. Onu daha iyi görebilmem için. Saçları, dar ama kalçalarına doğru genişleyen çıplak sırtını kaplayan koyu renkli bir örtü gibi. Kapı gıcırdarken dönüyor, kırmızı rujlu dudakları beklenti içinde kıvrılıyor.

"Gir içeri, sevgilim," diye mırıldanır, elini tembelce kaldırır, parmaklarını kıvrır. "Gel ve benimle paylaşmanı istediğim doğum günü hediyesiyle tanış. "

Ve hepsi bu kadardı.

Kapı bu sefer sessizce açıldığında midem bulanır. O zaman saçları farklıydı, yanaklarındaki sakalları daha az belirgindi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha az belirgindi. Gözlerimi açtığımda görüntüler kaybolur. Göğsümdeki keskin ağrı ise kaybolmaz.

Kanepe yok, onun yerine dört adet şık sandalye ve cam bir sehpa var. Halı bile farklı, ancak panelli duvarlar, devasa antika masa ve solmuş minderli kaptan koltuğu aynı. Üstünde belli belirsiz tanıdık bir tablo asılı olan orijinal şömine de aynı. Bir *Matisse mi?* Orijinal panjurlar pencerelerden geriye katlanmış ve Niko orada oturuyor. Yarısı dökme demir radyatörün üzerine oturmuş, karanlık gece onu çerçeveliyor, Anglepoise masa lambası yüz hatlarının cesur çizgilerini vurguluyor.

"Merhaba, hayatım." Demitasse fincanını pencere pervazına koyarken eski pencere gıcırıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. O her zaman biraz anlaşılmaz biriydi, ama şimdi bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu anlıyorum.

Arkamdan kapıyı kapatıp, küçük çantamı konsol masasına koyduktan sonra odanın içine doğru ilerledim. "Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun."

"Beni hazırlıksız yakalamayı mı umuyordun?" Sağımdaki duvardaki monitörlere başını sallayarak işaret ediyor. Orada gördüğüm şey karşısında bakışlarım kayıyor. Bir şey bana, Griffin'in arabasına binmeden önce geleceğimi bildiğini söylüyor. "Yoksa tekrar kaçmak için bir bahane mi arıyordun?"

Zor ama on beş yıl önce olanlara ilişkin yorumunu görmezden geliyorum. Evet, kaçtım.

Bir bahaneye ihtiyacım yoktu, istemiyordum da. Onu sevmiştim, ama bunu hiç itiraf etmedim. Beni takip etmemesi, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Hemen İskoçya'ya geri döndüm ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

Bugün tekrarlanmayacak bir tarih.

"Koşmak için giyinmedim," diye cevap veriyorum, titrek bacaklarla odada bir tur atarak. Ne kadar gergin olduğumu ona göstermeyi reddediyorum ve elbisenin en güzel yanlarını gösterecek şekilde hareket etmeye özen gösteriyorum. "Ama cevaplar için geldim." Ne kadar acı verici olursa olsun.

O odayı geçerken kalbim düzensizce atıyor. Elini kolumun üst kısmına dolayarak, başparmağını elbisenin omuz askısının altına kaydırıyor. "Sikişmek için gelmişsin gibi görünüyor."

"Hoşuna gitti mi?" Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum, vücutlarımız dizlerden kalçalara kadar birbirine yapışmış durumda.

"Seni ondan koparmak istiyorum." Sesi alçak ve boğuk, gözleri artık o kadar da anlaşılmaz değil, arzusu iki parlak alev gibi orada yanıyor.

"Belki o şansı yakalarsın. Ya da belki ben aşağı inip bacaklarımın arasına diz çökecek başka bir adam bulurum."

Gözleri kapanıyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Bir saniyeden az sürüyor. "Ödeme zamanı mı geldi?"

"Bir değişiklik yapıp gerçeği söyleme zamanı."

"Gerçek görecelidir, *milaya*." Elini saçlarımın arasından geçirir, saç telleri parıltıyan dalgalar halinde parmaklarından düşer.

"Benim duymak istediğim şey bu." Duymam gereken şey.

"Gerçek nadiren tatmin edicidir. Tüm gizemlerimizi düzgünce bir pakete sığdıramazsın."

"Beni sakinleştirmeye çalışma."

"Cesaret edemem. Ama gerçek seni özgür kılmaz, sevgilim. Benden kurtulamazsın."

Uzaklaşmak büyük bir çaba gerektiriyor, ama kendimi zorluyorum. Ona yakın olmak sadece kalbimi ve zihnimi bulanıklaştırıyor. Sanki ona sonsuza kadar bağlı kalmak isteyeceğim gibi hissettiriyor. Ama bu doğru olamaz.

"Söylesene Niko, neden kendimi Ritz'de bir Rus suç örgütü üyesiyle çay içerken buldum?" Sorum, sanki midem bulanmıyor ve beynim gri maddeden çok kortizolden oluşmuyormuş gibi, odanın diğer tarafına doğru yürürken sıradan bir şekilde geliyor. "Bu senin işin miydi, yoksa gerçekten Tom'un mu?"

Ellerini ceplerine sokarak bana dönüyor ve cevabı kesin. Kısa ve öz. "Senin fikrindi, hayatım."

Kahkaham odada keskin cam parçaları gibi yankılanıyor. "O randevuyu aldığımı hatırlamıyorum."

"Seni mutlu ettim, değil mi?" Bir adım atar ve ben dur işareti gibi elimi kaldırırım. "Tek istediğim senin mutlu olmandı. Güvende olmandı."

"Ve ne pahasına olursa olsun sana bağlı."

Dudaklarında bir gülümseme belirir, ama pes etmez. "Evet, öyle."

"Son birkaç hafta, hiç olmadığım kadar mutluydum, ama yalanlar ve manipölasyonlar söz konusu olduğunda, amaç araçları haklı çıkarmaz."

"Bize bir şans vermesi için seni ikna etmeye çalıştım, hatırladın mı? Aylarca peşinden koştum, diz çöküp yalvardım."

"Bu olduğunda ben uyuyor muydum?" diye soruyorum, duvara yaslanarak. Oturmak istemiyorum, oturmak pes etmek gibi geliyor, ama vücudumun beni daha ne kadar dik tutabileceğinden emin değilim.

"Ya daha fazlasını yalvarıyordun ya da Tanrı'nın adını anıyordun. Denedim, İsla.

Sana bunu anlamanı sağlamaya çalıştım, ama sen her seferinde beni reddettin. Seçeneğim olsaydı, bunu başka bir şekilde yapardım. Eğer izin verseydin, daha iyi bir şekilde. Seni randevulara, tiyatroya, hafta sonu gezilerine götürürdüm. Seni adil bir şekilde kazanırdım. Düzgün bir şekilde. Senin bana neden aşık olduğunu hatırlatırdım, sen tekrar aşık olurken ben de seni izlerdim. Ama sen benimle orta yolda buluşmak istemedin. Her adımda bana karşı çıktın, her girişimimi reddettin, sevişmek hariç. O kelimedede ne kadar çok kin vardı. "Oh, kimse öğrenmediği sürece benimle sevişmekten mutluydun," diye ekliyor alaycı bir şekilde. Senin kirli küçük sırrın olmaktan yoruldum. Daha fazlasını istedim. Bana başka seçenek bırakmadın.

"Yani bu benim hatam mı?" diye soruyorum mutsuz bir gülümsemeyle. "Bunu kendim mi yaptım? Tom'u suçlularla ilişkilendirdim ve..."

"O açgözlü pislik her şeyi kendi başına yaptı!"

"Onu senin için çalışan birine devrettin. Bunu *sen* yaptın."

"O sadece işti, entrika yoktu. Ama emin ol, aklıma gelseydi, seni yakalamak için onu kullanırdım."

"Ama yaptın."

"O zaman değil," diyor, yüzünde sert bir ifadeyle. "Seninle hala bir şansım olduğunu düşünmüştüm, adil yollarla, hile yapmadan. Senin fikrini değiştirebileceğini düşünmüştüm."

Onun temerrüde düşeceğini planlamamıştım. O bunu yaptı ve seni manipölasyona açık hale getirdi."

"İsteddiğini elde etmek için korkumu kullandın."

"Hayır, doğru olanı yapma ihtiyacını kullandım, her zaman kendine zarar verecek şekilde."

"Peki ya Sandy?" Sormaya neredeyse korkuyorum.

Omuzlarını, gergin kaslarını gevşetmeye çalışır gibi sallar. "O,"

sonunda diyor, "pişmanım."

"Demek vicdanın var. Bir kalbin var." "Sana

kalbimi verdim!" diye bağırır.

Kafamı sallayarak bunu duymak istemediğimi belirtirim. "Kardeşimi manipölasyon planının bir parçası mı yaptın?"

"Beni fazla abartıyorsun." Ani gülümsemesi neredeyse silah gibi görünüyor.

"Bu bir aptalın hatasıydı. Ben sadece... bunu kullandım."

"Kardeşimin bir katil olduğunu düşünmemi sağladın," diye suçluyorum, sesim alçak ve tutku dolu. "Bana düşündürdün..."

"Onu daha az mı sevdin? *O svoloch'un* sana yaptıklarından sonra bile."

"Ondan bir e-posta aldım," diye cevap veriyorum. "Giles'tan. Tam ortadan kaybolmadan önce. Ailesi Güney Amerika'ya gittiğini söyledi."

"Kesinlikle güneye gitti." Dikkatsiz bir hareket yaptı. Vücudum ne olacağını biliyor gibiydi, ama kafam bunu kabul etmiyordu.

"Babası ona ne olduğunu bilmeden öldü, Niko. Onu seven insanlar yıllarca merak içinde kaldılar, tıpkı benim yıllarca merak içinde kaldığım gibi. Sandy'nin bacaklarını kıracağını duyduğunda neden kaçmış olsun ki?

Saçma, değil mi, boş bir tehdit yüzünden kaçmak?" "Tehdit yeterince gerçekçiydi."

Bakişları garip ama tanıdık bir şeyle yanıyor. Bir zamanlar kardeşimin yüzünde gördüğüm bir şey.

"Hayır."

"Olaydan sonraki gün, Alexander'a ne yapacağını sordum çünkü bir şeylerin olacağı belliydi. Bana adamın bacaklarını kıracağını söyledi. Detayları sorduğumda oldukça net konuştu. Bir bacağını mı, iki bacağını mı kıracaktı? Ne kullanmayı planlıyordu?"

"Ne garip bir konuşma olmalı." Sözler, bana ait olmayan bir kahkaha ile d k l yor. "Sandy neye karar verdi, varsayımsal olarak konuşursak?"

Niko mavi gözlerini bana dikerken, i  organlarım bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. Aniden kızardım ama  ş d m ve o konuşmaya ne kadar geç kalırsa, ellerimi kulaklarıma bastırma isteğim o kadar güçlendi. Kapıyı açıp kaçmak istedim.

"Ne düşünürsen düşün, Isla, haberleri okudun. Cesedi bulundu. O  ld ."

"Evet, biliyorum." Giles için olmayan bir hıçkırığı yutuyorum.

"Bana sor." Yüzündeki ifade neredeyse hiç değişmemiş olsa da, bir şekilde çok daha ciddi görünüyor, gömleğinin ince pamuklu kumaşı altında üst kol kasları gerginleşiyor.

"İstemiyorum," diye fısıldadım.

"Gerçeği öğrenmek için geldiğini sanıyordum. Bu gece," diyor, kollarını açarak.

"Ben açık bir kitabım. Bana gerçeğimi sor, milaya. Cesaretin varsa."

"Ben senin günah çıkarman değilim," diye cevap veriyorum, uzaklaşarak. Aniden, burada değil de başka bir yerde olmak istiyorum.

"Ama yine de dinleyeceksin." Çünkü o anda parmakları kolumu kavradı. Kalbimin çarpıntısı yüzünden onun hareket ettiğini bile duymadım.

"Çünkü bunu senin için yaptım."

Beynim anlamını kavramayı reddetse de, içimdeki hayvan onun ne demek istediğini anlıyor gibi görünüyor.

"Onu cezalandırdım."

"Sen... sen onun bacaklarını kırdın."

"E-postası samimi olsaydı belki de kırmazdım." "Gördün mü?"

"Sadece denetim altında yazdığını söyleyelim. Aptal herif bunun kurtuluş bileti olabileceğini fark etmedi. Ama bunu bile düzgün yapamadı." Kolumu sımsıkı tuttuğunda onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama o beni kendine doğru çekti. "Sadece bir çekiçe bir adamın bacaklarını kırmak kolay değil, Alexander'ın alet seçiminde deneyimsiz olduğunu suçlamıyorum. Bilek ya da kol deseydik çok daha kolay olurdu. Onu vuracağını deseydik sonsuz derecede daha kolay olurdu."

"Bırak beni, Niko."

"Hayır, özür dilesen de dilemesende, bu onu kurtarmazdı çünkü onu evinden sürükleyip çıkardığımda ne izlediğini biliyor musun? Porno. Ev yapımı türden. Yıllardır kadınlara uyuşturucu veriyordu, üniversiteli kadınlara.

Okullu kızlar, Oxford'daki barlarda reşit olmadan içki içenler. Sen de onun koleksiyonunun bir parçası olabilirdin. Ekranda senin yüzün, bilinçsiz bedeninin olabilirdi, o da onu tekrar tekrar tecavüz edebilirdi."

"Yani onu sen mi öldürdün?" diye fısıldıyorum.

"Senin adına öldürdüğüm son kişi o olmazdı." 44

Van

Yüzünü ellerimle okşarken, gerçekten dehşete kapılmış görünüyor ama korkmuş değil.

"Hayır, Niko. Lütfen böyle söyleme. Onu benim için öldürmedin. Bu doğru değil."

"Tam kalbime dokundun." Başparmaklarımla solgun elmacık kemiklerini okşuyorum. "Elbette haklısın. Onu, kendisine ait olmayan bir şeye dokunduğu için öldürdüm."

"Ben bir mal değilim. Sana ait değilim."

Başımı sallarken gülümsemem hüzünlü. "Bunu inkar edemezsin, Isla. On beş yıldır seni seviyorum ve şimdi sen de beni seviyorsun. Ben seninim, sen de benimsin."

"Delirdin mi sen?" Geniş gözleri yalvarıyor. Hâlâ anlamıyor.

"Bu odada olanları hatırlamıyor musun? O aşk nasıldı? Beni buraya getirip benden bunu nasıl bekleyebilirsin?"

"Beklediğim şeyi, planladığım şeyi verdi. Yapmanı istediğim şeyi yaptın. Seni Londra'dan çıkarmam gerekiyordu. Güvende olmana ihtiyacım vardı. Beklemediğim şey, başka biriyle evlenmendi." Yüzü hala ellerimin arasında, sanki hikayemin geri kalanını bu şekilde anlatabilirmişim gibi dudaklarımı başına bastırıyorum. "Çok uzun süre yas tutmadın, değil mi sevgilim?"

"Bizi öldürdün," diye fısıldadı. "Ne söylememi istiyorsun, bilmiyorum."

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, geri çekilirken. "En azından sana geri kalanını anlatırken."

Ağız, sanki kendi düşüncelerini anlayamıyormuş gibi sessizce hareket ediyor. Elini tutuyorum, sandalyeleri ve şömineyi geçip, o gece onun için uydurduğum yalanları, onu uzaklaştırmaya zorlayan yalanları geçip ilerliyoruz. Masamda, ön kolumu masanın üstünden kaydırıyorum ve dizüstü bilgisayar, kağıtlar ve kalemlerin yere düşmesini izliyorum. Umurumda değil.

"Niko, lütfen."

Onun itirazlarını görmezden gelerek, ellerimi beline koydum, onu kenara kaldırdım ve sandalyeme otururken ellerini tuttum. Bacaklarım onun bacaklarını sardı, ipek kumaş bir uyluktan diğerine kayarak bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkardı.

"Seni gördüğüm anda senden hoşlandım," diye başlıyorum. "Islak saçların ve çaresizce kıvranımların, yatak odasında soğuk nefesin. Sonra kim olduğunu öğrendim ve bunun asla mümkün olmayacağını anladım."

"Evet, biliyorum." Sesi kısık. "Kardeşim yüzünden."

"Kardeşini siktir et. Seninle olmak için arkadaşlarımdan daha fazlasını feda ettim. Seni sevmek için. Ama seni tehlikeye atmadan sana sahip olamazdım."

"Ne tehlikesi? Nasıl bir tehlike?"

Bu her zaman bir sorun olacaktı, diye iç çekerek düşünüyorum. İsla, parıldayan ışıktaki altın kadar güzel. Koyu renkli kirpikleri, delici mavi gözleri sanki içimi görebiliyorlarmış gibi. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum, yoksa çoktan onu sevdiğimi fark ederdi. Ve yine de kaçırdı, çünkü benim karanlığımı da görürdü.

"Amcam, annemle babam bir araba kazasında öldükten sonra beni büyüttü."

Konstantin Vanyin, Avrupa'nın en güçlü Rusuydu. Kroisos'tan daha zengin, Caligula'dan daha kötüydü."

"Öyleydi mi? Ama herkes amcanızdan hâlâ önemli bir adam olarak bahsediyor."

"O bir... sembol."

"Kendinle çelişiyorsun," diyor ihtiyatla. Ellerini daha sıkı tutuyorum.

"Beni en iyi okullara gönderdi ve oradan Oxford'a gittim. Resmi açıklamaya göre, babamın isteğini yerine getiriyordu. Suç, Sovyet dönemi Moskova'sına kadar uzanan bir aile mesleği idi. Ama babam bu geleneğe karşı çıktı. Finli bir kıza aşık oldu ve oraya taşındı, bildiği her şeye sırtını döndü. Üniversitede ders verdi çünkü buranın ailesine zarar vermeyeceğini düşünüyordu. Babamın işinde kazançlı yolsuzluklar çok azdı. Ama sonra annemle babam öldü ve beni çağırdılar. Aslında beni almaya gelen Sergei'ydı."

O yüzünü buruşturur. Bu beni güldürür, yumuşak nefesim onun cildine değince büyük bir etki yaratır. Kollarında tüyler diken diken olur, ipek kumaşın altında meme uçları sertleşir. Sergei'den bahsederken aynı zamanda sertleşmem inanılmaz bir şeydir. *Belki ona söylerim. Belki sinirlenir.*

"Genç gözlerime göre, canlanmış bir gargoye gibi görünüyordu." Boğazımı temizleyerek, sesimin kısılmasını gideririm.

"Bu akşam bir trole benziyordu," diye düşünür. "Tartıştık." Bakışları bana kayar ve tekrar uzaklaşır. "Fikir ayrılığı," diye ekler, tartışmayı önemsemeden.

"Biliyorum." Kafamı eğip, küçük bir gülümsemeyi saklarım. Öğrenmediğim pek bir şey yok. En azından bu günlerde. "Ama bana karşı iyi davrandı. Planlarıma katılmasa bile beni korudu."

"Amcan sana kötü mu davrandı?"

Kendimi görebiliyorum, beyaz sarı saçlarım ve solgun, zayıf bacaklarımdaki düğüm gibi dizlerim. Sergei beni okula götürüyor. Dönem boyunca beni arıyor, ona Rusça konuşmamda ısrar ediyor.

Kafamı sallıyorum. "Konstantin manipülatif biriydi. Bana, paranın satın alabileceği en iyi eğitimi, en iyi deneyimleri sağladığını söylüyordu. Her şeyin benim yararına olduğunu, kardeşinin anısına yaptığını söylüyordu, ama bunlar yalandı. Yatılı okuldaki çocukların gözüne girmem söylendi. Onların davranışlarını öğrenmem, onları taklit etmem. Arkadaşlıklar kurmam, böylece hayatın zorluklarıyla karşılaştıklarında bana başvurabilmeleri için. Amcama başvurmam gerekiyordu, böylece o da..."

"Onları şantaj yapması için."

"Benim yaptığımdan daha kötü değil." Monitörlere bir göz atıyorum, ama onun gözleri beni takip etmiyor. "Sadece farklı bir yol izliyorum, çünkü gerçek şu ki, insanları kendimi sevmelerini sağlayamıyorum. Saçmalamakta yetenekli değilim."

"Sen hiçbir zaman sosyal nezaket kurallarına uyan biri olmadın," diye fısıldadı, "ama yine de seni sevdim."

O beni yine de sevdi.

"Ne sıradan ne de düzgün bir insandım," diye mırıldanıyorum, başka bir zamanın yankısı gibi.

Gülümsemesi acı tatlı bir hal alır. "Okul tatilleri geldiğinde, okul arkadaşlarımdan kır evlerine veya kayak gezilerine davet edilmediğim için ceza olarak sık sık orada bırakılırdım. Bu kadar üzölme, *milaya*. En azından onunla vakit geçirmek zorunda kalmadım." Gülümserim.

"O duyguyu bilirim." Yüzündeki ifade değişir, belki de kendi anılarına dalmıştır.

"Konstantin bunun benim sorumluluğum olduğunu ısrarla söylüyordu. Ona borçlu olduğumu. Bir keresinde, belki on beş yaşındayken, yeni yıl için okula döndüğümde çantamda kokain buldum.

"Arkadaş kazanmak ve etkilemek için ne yapmalı?"

"Onları bağımlı hale getirmek sadece bir bonus oldu."

"Aman Tanrım." Bir annenin merhameti gözlerinden ve kalbinden yayılıyor. Acaba bu ne kadar sürecek?

"Sonra Alexander ile tanıştım."

"Ve o fikre kapıldı," diye tahmin ediyor.

"Ben daha büyüktüm. Ona dört dilde siktir git diyebilirdim ve öyle de yaptım.

Sık sık. Ama sonra seninle tanıştım." Onun bakışlarına dayanamıyorum, bunun yerine başparmağımla büyükannesinin yüzüğünü ve sade altın yüzüğü okşuyorum, bakışlarım sabitlenmiş durumda. Ben onun düşündüğü adam değilim, ama başka bir yer, başka bir adam yok. Şu anda yok. "Konstantin, seni alamamamın sebebiydi. En azından alenen. Seni hayatıma dahil etmek, seni tehlikeye atmak anlamına geliyordu."

"Ama benim hiçbir nüfuzum yok," diye tereddütle başlıyor. "Onun ilgisini nasıl çekebilirdim ki?"

"Kardeşin bir düğ. Bu yeterliydi. Eminim sana ulaşarak ona ulaşabileceğini düşünmüştür. Onu benim giremediğim çevreye sokabileceğini. Ülkenin karar vericilerine erişebileceğini hayal etmiştir.

Politikacılar, belki de Lordlar Kamarası'nda nüfuz sahibi kişiler. Onların gözüne girmek,

Manipüle eder, şantaj yapardı. Bir Sovyet için, adını asil bir aileye bağlamak onu kesinlikle heyecanlandırırdı. Ama asıl amacı nüfuz kazanmaktı."

"Beni senin için mi istedi?"

"O kontrol etmek istiyordu. Ama ben aramızda hiçbir bağlantı olmadığını söyledim.

Sen onun için benim için hiçbir şey ifade etmiyordun."

"Bu yüzden hiç birlikte dışarı çıkmadık, bu yüzden taşındın. Sandy yüzünden değil."

"Sana karşı koyamadım. Kendime, İskoçya'ya taşındığını söyledim, bir hafta sonu ne fark ederdi ki?"

"Ama ben hiç gitmedim."

"Seni saklamaya çalıştım. Kendime, İskoçya'ya geri döneceğini söylemeye çalıştım, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Sana deli oluyordum ve bunu gösteremiyordum.

Aramızdaki ilişkiler çok gerginleşti. Sen ve ben, ben ve o. Seni uzaklaştırmak zorundaydım. Seni İskoçya'ya göndermek, orada kalmanı sağlamak zorundaydım. Bu bir riskti çünkü sen beni seviyordun." Ona bakıyorum ama o bakışlarını başka yöne çeviriyor, bana bakmayı reddediyor. "Bunu söylemene gerek yoktu. Ben biliyordum. Onunla yatmadım," diye ekledim acil bir şekilde. *Aşkım, bu değişmez.* "Seni incitmek istemedim, ama gitmeni sağlamalıydım, bu yüzden her şeyi ayarladım. Haberin ona ulaşacağını biliyordum, binadan ağlayarak kaçtığını.

Çok üzgünüm. Seni o halde görmek kalbimi parçaladı, ama yaptığım şey için üzgün değilim. Seni koruduğum için özür dilemeyeceğim.

"Bunun için nasıl üzgün olabilirsin ama Giles için üzgün

olamazsın?" "O bunu hak etmişti. Sen hak etmedin.

Gerçekten bu kadar basit." "Cinayet asla basit değildir."

"Aile söz konusu olduğunda değil."

Dudakları büzüldü, yüzü soldu. "Oh, Niko, hayır."

“Sen İskoçya'ya gittin, ben de o zamandan sonra kesin bir planım yoktu, en azından hemen yoktu. Her şeyin sakinleşeceğini düşündüm. Konstantin'in takıntılı olacağı başka bir şey bulacağını düşündüm. Ama bulmadı. Ben seninle evlenmezsem, başka birini bulmaya karar verdi. O kişi Alexander'dı. Hayatta ona rehberlik edecek kimsesi olmayan yirmi beş yaşında bir düğ. Tam da uygun bir adaydı,” diye ekledim mutsuz bir gülümsemeyle. “Ülkedeki en uysal olmayan adam.”

"Evet, ne güzel bir çiftsiniz."

"Konstantin bana, ikinci komutanının İskoçya'ya taşınacağına karar verdiğini söyledi. O da sarışın ve yakışıklıydı, bu yüzden işine yarardı. Adamın nişanlısı ve küçük bir oğlu olması umurunda değildi. O, senin Rus sevgilin olacaktı. Bunu, kanımı donduran bir kahkaha ile söyledi. O piç kurusu sadakat duygusundan yoksundu. Bunun olmasına izin veremezdim."

"Ne yaptın?"

"Onu doğrudan öldüremezdim, yoksa kendim de hedef haline gelirdim. Ama ya sen ya o olacaktı. Ve ben her zaman seni seçerdim. Bu yüzden ona vurdum," diyorum, sesim düz.

"Kafatasını kırdım ve düşmüş gibi gösterdim. Riskli bir işti, ama sonuçta işe yaradı. Subdural hematoma olmasına rağmen hayatta kaldı, ama bitkisel hayatta. Yılanın kafasını kestim. Hemen yenisini bulması gerekiyordu."

"Ve o sensin?" Sesinden dehşete kapıldığı anlaşılıyor.

"Ben olmak zorundaydım. Sen benim tek umudumdun, sevgilim. Seni geri alacağımı biliyordum." Omuzlarım gerildi. Onları geriye doğru çevirdim. Bu, cildimin gerginliğini gidermedi. Çenemden bacaklarıma kadar her kasım ağrıyordu. "Ama sen beklemedin," diye fısıldadım, parmaklarımı gevşeterek onları onun uyluklarının üzerinde genişçe açtım. Onları sıkamak istiyorum. Sıkamak. Ona acımın küçük bir tadını vermek istiyorum. "Bekledin mi?"

Sözlerim suçlama gibi geliyorsa, çünkü öyleler. "Karşılarına çıkan ilk aptalla evlendin."

"Niko, hayır," diye fısıldıyor, ellerimi uyluklarının daha yukarısına kaydırırken. Cildi çok yumuşak, portakal çiçekleri kokuyor.

"Bu ellerin sana dokunmasını istemiyor musun? Seni korumak için çok şey feda eden bu ellerin."

Altın sarısı saçlarını sallıyor, ama beni durdurmuyor.

"Kocanın elleri."

Isla

Düşünemiyorum. Bu gece duymayı beklediğim şey ne olursa olsun, en çılgın hayallerimde, en karanlık kabuslarımda bile bunun yarısını bile hayal edemezdim.

Hayatım boyunca yalnız olduğumu düşündüm. Sandy ve çocuklar vardı, ama onlara ben bakıyordum, tersi değil. Bir yalanın içinde yaşıyordum, ama Niko'nun her zaman benimle zarar arasında durduğunu nasıl bilebilirdim ki?

Aptalca, düşüncesizce ve sevilmek için çaresizce başka bir adamla evlendim.

Aptal küçük Isla.

"Bana nasıl baba olamadığımı soruyorsun. Cevap," diye ayağa kalkarken, "çünkü seni bekliyordum."

Ah, Niko.

Kalbim dolup taşıyor. Pişmanlık ve aşk acı verici bir kombinasyon.

"Her zaman sen oldun." Eli saçlarımı okşuyor, enseme okşarken ağzı benimkine yaklaşıyor. Ama beni öpmüyor, izin beklediği için değil, çünkü izin verdiğimden eminim, ıslak gözlerimde parıltıyor. Hareket benim olmalı. Bir öpücükten daha fazlası olan, bir beyan, bir söz olan bir hareket.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak cesaret ister. Ya da pervasızlık. Ama ben bunu yapıyorum, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Tutuşu sıkılaşıyor, aramızda küçük bir boşluk yaratıyor.

"Geri dönüş yok, Isla. Öyle olduğunu düşündüysen, aptalsın."

Yine ona yaklaşırken kalbim boğazımda çarpıyor. Uylukları dizlerimi daha da açarak yeni oluşan boşluğa giriyor. Vücudu benim üzerime geliyor, beni aşağıya, aşağıya bastırıyor, kemiklerim eriyip ahşap üzerinde eriyip gidiyor.

Eriyorum. Kanıyorum. Kollarım ona uzanıyor, o benim dudaklarımı dudaklarıyla kapatırken omuzlarına tırmanıyor. Nefesimi çalıyor, inlemelerimi yutuyor. Beni yutuyor.

"Kimse seni böyle tanımayacak." Sesindeki sertlik bir ceza gibi geliyor, dişlerinin dudaklarıma değmesi tatlı bir rahatlama. Gözleri yakıcı bir şekilde parlıyor, parmaklarımızı birbirine bağlayıp yanlarıma bastırıyor, kalın penisi her homurdanan baskıda giriş talep ederken beni masaya sabitliyor.

Onun adını iç çekerek söylüyorum ve onun dokunuşuna muhtaç bir şekilde ona karşı direniyorum.

Sonra ağızı yine ağızımda, dili bir beyan: İçindeyim.

Beni alıyorsun.

Kalçalarım ona doğru yükselir ve o, bana karşı dalgalanarak, düşük, şehvetli bir takdir sesi çıkarır.

"Sen çok güzelsin. Elimde bir çiçek gibisin. Seni korumak için parmaklarımı kıvrırmak mı, yoksa kokunu almak için seni ezmek mi istediğimi bilmiyorum."

Onun altında sıkışmış halde, ona dokunmak için çırpınıp duruyorum, onun bana dokunması için.

"Kıpırdama." Dişleri kulak mememi sıyrırken inliyorum. "Kıpırdama, milaya."

Geri çekildiğinde, beynim sahneden ayrıldı ve duyularımı da beraberinde götürdü, çünkü ani hareket karşısında bile irkilmedim.

önümde ya da keskin bıçağın ışığı nasıl parıldadığını. Elleri köprücük kemiğimi kavrayıp elbisenin düşük yakasına doğru kayarken nefesim kesiliyor. Hızlı bir çekişle göğüslerim ortaya çıkıyor, sıcak nefesi meme uçlarıma dökülüyor.

"Bu, seni bir daha giyerken görmek istediğim bir elbise değil."

Eli aşağı, aşağı, aşağı kayıyor, göğüslerimin arasından ve karnımın yumuşak eğiminden geçerek ipek kumaşı sıkıca çekiyor.

"Ama bu elbiseyi asla unutmayacağım."

Bıçak yukarı, sonra aşağı doğru hareket eder, belimden aşağısını keserken havayı yırtma sesi doldurur. İpeki kalçalarımın üzerine serer, parmağıyla

iç çamaşırımın lastiğine takılır. Soğuk çeliğin baskısıyla nefesimi tutarım...

Bir kez, iki kez... Kalçamdan küçük iç çamaşırımı kesip çıkarır. Bıçak havada dönerek masanın köşesine saplanır ve titrer.

Ağzı açlıktan ölen bir adam gibi meme ucuma iner. Dudaklarını sıkıştırır ve sanki cezalandırır gibi emer, sırtım ahşaptan inleyerek eğilir. Dikkatini karanlık ve vahşi hissediyorum, ellerimi saçlarına dolayarak kalın telleri parmaklarımla sıkıca kavrarken, kemiklerimdeki bir şeyi çağırıyor.

Onun inlemesi benim ödülüm, dişlerinin ısırması mükemmelliğimin işareti. Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum, ayakkabımın sivri topuğunu bacağına doğru çekip, sert kalçasına bastırıyorum, bu da onun tıslamasına neden oluyor.

"Sivri bir şeyi kullanabilen tek kişi sen değilsin," diyorum, karanlık ve günahkar kahkahasına midem sıkışıyor.

"Peki ya keskin olmayan ve kalın bir şey?" Eli bacaklarımın arasına kayıyor, bacaklarımı ayırıyor ve ıslak olduğumu fark ediyor. İnleyerek iki parmağını içime sokuyor, hissettiğim duygu kaba, sert ve muhteşem.

"Tanrım!" Parmakları hızlı çalışıyor, ağzı tekrar ağzıma indiğinde sahip olduğu şey sıcak. Dili ve parmakları birlikte çalışıyor, yalıyor ve çırpıyor, emiyor ve okşuyor, zevkimi daha da artırıyor, ta ki ben zirveye ulaşana kadar, nefes nefese, inleyerek... Ağzımdan çıkan bu sesler de ne?

"Tanrım. Oh, Niko. Evet, evet! Daha sert, lütfen."

"Hanımefendi ne isterse onu alır," diye homurdanıyor. Beni kenara doğru çekerek sırtımı tahtaya yapıştırıyor, ama başımı kaldırıp onun fermuarını açmasını izlerken umurumda değil. Elini kaba ve sert bir şekilde, kalın penisinin başını kıvrımlarıma bastırıyor, ileri geri kaydırıyor, keskin ağırlığıyla beni ayırıyor.

Beni altında kıvrandırıyor, artık tamamen bir hayvan.

Nefesini tutarak, kalçalarını bir çırpıda içeri sokuyor. Baskı yapıyor, sürtünüyor, ifadesi karanlık, sanki içime tırmanmaya çalışıyor gibi.

Kalbim, kaburgalarımın altında panik içindeki bir kuş sürüsü gibi atıyor. Çığlık atıyorum, kollarım çırpınmaya başlıyor, avuç içlerim onun göğsüne yapışıyor. Bu çok fazla... Bizim yaptığımız şey... Böyle bir itiraftan sonra sevişmek. Benim için birini öldürdükten sonra. Beni ele geçirmesi çok fazla, aşkımız adına yaptığı şeyler.

"Hayır." Elleri ellerimi yakaladı, genişçe açtı. "Özür dilemeyeceğim," diye homurdandı, vücudum gerildi, o tekrar içime girdi. "Üzgün değilim." Bir itme. Vücudum eğildi. "Yine yapardım." Penisini çok derine girmişti.

"Benim için yapardın. Aileni korumak için öldürürdün."

"Yapamam... Yapamam..." Dayanamıyorum.

"Evet, yapabilirsin. Yanacaksın. Tükenip gideceksin. Ama bir anka kuşu gibi, benimle birlikte yeniden dirileceksin."

"Evet!"

Evet, hepsine evet, sevdiklerimizi korumaya, uzun ve sert vuruşlarla içimizi dışımıza çıkarmaya evet. Evet, ağızma soktuğu diline ve içimdeki kimsenin ulaşamadığı yerlere ulaşmasına evet. Evet, kalbimi tutuşuna evet. Onunla her zaman güvende olacağıma evet.

İsla

Kensington'daki Niko'nun yatağında, çıplak ve pencere camına yağın yağmur sesiyle uyanıyorum. *Bizim yatağımız. Bizim evimiz. Birlikte yaşadığımız hayatımız.*

Hayatım altüst olmuş ve şiddetle sarsılmış gibi hissediyorum. Ama her şey yoluna girmiş olsa da, eskisi gibi hissetmiyorum. Garip bir şekilde, yine de doğru geliyor. Nedenini bilmiyorum. Öyle işte.

Tehlikeli bir adamla evliyim, ama bu dün geceki açıklamalardan önce de belliydi. Benim için varlığını feda eden bir adamla evliyim.

Sergei, Niko'nun benim için kaderini değiştirdi derken bunu kastetmişti.

Aşk varsa, mutluluk olmasa bile yaşanabilir.

Ve o da öyle yaptı. Beni sevdi ve karşılığında yıllarca başka birinin hayatını yaşadı. Mutsuzlukla dolu yıllar.

Yan dönünce çarşafılar hışırdadı, yağmurun camdan aşağı süzölüşünü izledim. Yeni bir gün, yeni bir başlangıç, yağmur her şeyi silip süpürüyor mu? Keşke o kadar basit olsaydı.

Kim bilir. Belki de öyledir. Eğer ben onun mutluluğuyysam, o zaman bensiz yaşayamaz.

Yorganı geri çekip, yeni hayatımı kucaklamanın zamanının geldiğine karar veriyorum.

Duş alıp saçlarımı bağladıktan sonra kot pantolon, beyaz gömlek ve yumuşak bir çift loafer giyiyorum ve Holland'a her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum.

Her şey yolunda mı? Hemen cevap vermez, ama bu normal.

"Kahretsin." Hugh'un bu sabah futbol maçı olduğunu unutmuşum. Umarım o da unutmuştur, yoksa Holland bu sabah çok erken saatte yataktan kaldırılıp nemli çimlerin üzerinde durmak zorunda kalacak. Ya da belki Sandy.

Midem guruldarken, ayaklarım merdivenlerden hafifçe aşağı iniyor. Karbonhidrat ve kahveye ihtiyacım var ve bu hayatın çocuklarım üzerindeki etkilerini tartışmak için kocamla daha fazla zamana ihtiyacım var.

. Korunacaklarından eminim, ama

Sesler. Ofiste yükselen sesler. Hızlı Rusça konuşmalar.

Mutfağa gidip kafamı kuma gömebilirim, ama bu şekilde sorunlarla başa çıkmamaya karar verdim bile.

Kapı sessizce açılır, ama Niko bunu fark etmez.

"Hayatım." Soğuk gözleri benimkilerle buluşur, ama elini kaldırıp bana ilerlememi işaret ederken gözlerinde yanan öfkeyi görürüm. "İçeri gel."

"Ben istemiyorum..." Sözlerim kesilir ve midem düğümlenir. Odanın diğer tarafında, The Ritz'de tanıştığım adam durmaktadır. *Anatoli Aslanov*. Gözleri benimkilerle buluşur ve hızla başka yöne çevrilir, sözleri dökülmekten çok taşmaktadır.

"İngilizce konuş," diyor Niko.

"Bilmiyordum. Üzgünüm, Pakhan. Bana talimat verildi ve ben de onu yerine getirdim. Bu benim işim."

"Terör estirmen söylenmemişti." Niko'nun bakışları yanında duran adama kayar. Kolunda askı vardır ve gözlerinin etrafındaki morluklar ve şişliklere bakılırsa, burnu yeni kırılmış gibi görünüyor. "Tabii sen söylemediysen."

"Hayır, Pakhan," askılı kolu olan adam ısrarla, bakışlarını güneye doğru çevirerek.

"Tekrar en içten özürlerimi sunarım. Bir daha olmayacak. Eşine de en içten özürlerimi sunarım."

"Karımla konuşmayacaksın," diye bağırır Niko. Gözleri bana dikildiğinde yumuşar. "Kapıyı kapat, hayatım."

Dört çift göz beni izliyor. Niko. Sergei. Aslanov. Yaralı yüzlü adam. Kendimi uçurumun kenarında hissediyorum. Atlayayım mı, geri çekileyim mi?

Atlıyorum, odayı geçip Niko'nun durduğu yere gidiyorum.

Elini belime dolayarak beni kendine doğru çeker.

"Bu Federov." Askıdaki adama işaret ediyor. "Ritz'de buluşman gereken kişi oydu. O," Niko duraksıyor, "bizim kuruluşumuzda üst düzey yönetici, bölüm başkanı." *Çok mu örtülü bir ifade?* "Aynı zamanda, izinsiz olarak görevini sana dokunan pisliğe devreden kişi de oydu."

"O yapmadı..."

Niko, bana uzanarak sol bileğimi parmaklarıyla kavradı. "Hayır mı?" Bakışları, adamı savunmam için bana meydan okuyordu.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Aslanov'un solgun yüzüne kayıyor. Görünüşe göre cevap çoktan ondan alınmış.

Başımı çevirip sesimi alçaltıyorum. "Artık önemi yok. Olan oldu."

Niko'nun eli yanağımı okşadı. "Ben öyle diyene kadar bitmiş sayılmaz." Dolgun dudakları alnımı okşadı. "Çünkü Anadolu'nun suçları sana dokunmaktan çok daha öteye gidiyor. O ete düşkün. Öyle değil mi?"

Başını kaldırır. "Korku ve pisliğe. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz, değil mi?"

"Pakhan, lütfen." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatır.

İçimdeki hayvan, Niko doğrulup uzaklaşmaya başladığında ne olacağını biliyor.

"Hayır." Gömleğinin kolunu tutuyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Değil mi?" Yüzü çok güzel ve sesi çok şefkatli. "Bunun kıskançlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, senin bundan daha iyi olduğun."

"Kıskançlık zehirli bir özelliktir, sevgilim. Sahip olmadığın bir şeyi istemek demektir.

Bölgesel olmak, sahip olduğun şeyi korumaktır." O başını sallar ve Federov geri çekilir, Sergei Aslanov'a saldırır, Aslanov ise mücadele etmeye ve çırpınmaya başlar.

"Hayır, Niko." Bu sefer onun bileğini tutuyorum, ama korku kemiklerimi oyup boşaltmış gibi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Hayır." Elimi eline aldı. "Yanılıyorsun. Ben buyum."

"Ama o benim için bir tehdit değil," diyorum çılgınca, alnımda ter damlaları oluşmaya başlıyor. Aslanov, Niko'nun ruhu mu yoksa görmemem gereken bir şeyi görmekten mi endişeleniyorum? "Sen katil değilsin," diye yalvarıyorum.

Gülümsedi ve elimi ağzına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

"Herkes katildir, sevgilim. Sen henüz kendi katilini bulamadın, o kadar."

Tüm vücudum titreyerek geri çekiliyorum, ama önce onun sırtına sakladığı silahı görüyorum. Kapı koluna doğru dalıyorum, kusacakmışım gibi hissediyorum. Elim kapı kolunu kavlıyor, dışarı çıkmaya çalışırken cilalı zeminde ayakkabılarım kayıyor.

Telefonum arka cebimde titriyor.

Bir çatlak sesi duyulur ve tek düşünebildiğim, televizyon için yapılmış silah seslerinin gerçekçi olmadığı ve susturucuların o kadar da sessiz olmadığıdır.

Telefonumu çıkarırken elim titriyor. Holland'ın aradığını sanıyorum ve Hugh'un adı ekranda belirince aramayı sessize almak üzereyim.

Midemdeki rahatsızlık şiddetleniyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

"Anne?" Kalbim duruyor. Hugh artık bana anne demiyor. "Evet, canım, buradayım."

"Eve gelmen gerekiyor," diye devam ediyor oğlum, sesi gözyaşlarıyla titriyor.

Boğazıma düğümlenen kalbimi yutuyorum. "Ne oldu? Holland orada mı?"

Sesinde bir titreme var. "Onunla konuşamazsın. O uyuyor," diyor boğuk bir hıçkırıkla.

"Ben oraya gelirim..."

"Acele et, lütfen. Ve anne? Babam Van'ı getirmeni istemiyor." "Ne?"

"Öyle diyor."

*

Parmağımdaki kırmızı lekeyi ovuşturuyorum, ama bu sadece ruj lekesini daha da kötüleştiriyor.

"Özel terminal mi dedin, canım?" Taksi şoförünün sesi akrilik camdan geliyor. Gri saçlarının arkası, sanki az önce uykudan uyanmış gibi diken diken duruyor.

"Evet, lütfen."

"Fazla bagajın yok," diye ekliyor neşeyle. Başını çevirip, bakışları kucağımdaki küçük saten çantaya düşüyor.

"Hayır, biliyorum. Ailemle ilgili acil bir durum var." Yutkunarak, başparmağımı avucumun içine bastırıp ağlamamaya çalışıyorum.

"Peki, seni oraya daha hızlı ulaştırabilir miyiz bir bakalım."

Yüzündeki ifade sertleşir ve siyah taksi bir yan sokağa sapar, bu da elime aldığım çantanın neredeyse kucağımdan kaymasına neden olur. Telefonum titremeye başlar. Niko'nun aramasını sessize alırım. Bana bıraktığım mesaja dikkat etmemiş. Oysa mesajım hiç de ince değildi.

Düşünmek için zamana ihtiyacım var, diye kırmızı rujla büyük koridor aynasına yazmıştım. *Lütfen beni takip etme.*

Koridordaki masadan çantamı alıp, kimse görmeden arka kapıdan çıktım. South Kensington metro istasyonuna doğru koştum, körü körüne, aptalca, Heathrow havaalanına gitmeye çalışıyordum. Hatta bir uçuş rezervasyonu bile yapmıştım, ta ki çantamda yeni kredi kartımın olduğunu hatırlayana kadar.

Rezervasyon fiyatını iki katına çıkardığınızda özel jetin ne kadar hızlı havalanabildiğini görmek şaşırtıcı.

Holland'ın numarasını tekrar deniyorum, ama hemen sesli mesaja bağlanıyor.

Bu arada, Sandy'nin telefonu çalıyor. Dudaklarımın içini ısırarak kendime bir kez daha nutuk atıyorum. Tom, Hugh'un futbol maçını izlemeye gitmiş olmalı. Holland, onların babalarıyla eve gitmelerinde bir sakınca görmemiş olmalı ve Sandy de muhtemelen avcıyla birlikte geyik avına çıkmış,

lanet olası fundalıkta koşturuyordur. Ama bunun doğru olamayacağını biliyorum.

—Sandy hariç, çünkü muhtemelen o oradadır. Holland bana haber vermeden hiçbir şey yapmaz ve Tom'un Hugh'un maçlarından birine en son ne zaman gittiğini hatırlamıyorum. Griffin'i arayıp benimle gelmesini isteyebilirim, ama dün geceki olaydan dolayı zaten kendimi kötü hissediyorum.

Polisi aramayı da kısa bir süre düşünürüm, ama ne diyeceğim? İçimde tuhaf bir his mi var?

Hayır, bunu kendi başıma halledebilirim. Bahsettiğimiz kişi Tom. Onun sırik gibi kışını halledebilirim, sorun değil. Ayrıca, o adam bir sinsi.

Taksi şoförü beni rekor sürede Londra City Havalimanı'na ulaştırıyor. Tekerlekler havalanıyor ve Heathrow uçağımın kalkış saatinden çok önce havalanıyoruz. Karşı tarafta bir araba rezervasyonu yaptırdım. Muhtemelen alabileceğim en hızlı yol olsa da, araba yeni asfaltlanmış yolu takip ederken sanki on iki yıl geçiyormuş gibi geliyor.

Şoför arabadan inmeme yardım etmeden kapıdan çıkıyorum, aceleyle yürüyen loaferlarım çakılları havaya savuruyor.

"Archie! Hugh!" Sesim yankılanıyor, kapıyı arkamdan kapatırken giriş holü uğursuz bir şekilde karanlık. Ben bir adım atamadan, Tom oturma odasından çıkıyor.

"Kapıyı kilitle."

Dönüp kilidi kapatıyorum.

"Ve çıkılmaz sokak."

Omzumun üzerinden dikkatlice arkama bakıyorum. "Bu ne demek, Tom?"

"Her zamanki gibi, İz."

"Yine o lanet ada değil mi?" diye mırıldanarak ona dönüp bakarım.

Elini uzattı ve ben de çantamı elimden almasına izin verdim.

"Telefonun?"

"İçinde," diye otomatik olarak cevap veriyorum. "ocuklar nerede? Neden Sandy ve Holland'la birlikte değiller?"

"Neden seninle değiller, onu bilmek istiyorum."

"Sakın yapma," diye sertçe mırıldanarak parmağımı kaldırıyorum. Tamam, ona doğrultuyorum. "Onlarla konuşmak için aramaya bile tenezzül etmezken, benim ebeveynlik tarzımı sorgulamaya cüret etme."

"İşle meşgulüm İan."

"Bu çok zayıf bir bahane." Bütün gün bonbon yediğimi uydurduğumu mu sanıyor?

"Hayatta kalmak için neler çektiğimi bilmiyorsun," diye cevaplar, sanki benim sulamamdan incinmiş gibi.

"Hayır, o hissi bilemem," diye karşılık veriyorum. "Hugh? Archie? Hadi, dışarı ıkıyoruz." Nereye, bilmiyorum. Arabam hala havaalanında.

"Ama artık *hanımefendi* bunun için endişelenmesine gerek yok, değil mi? Czdanında yeni para olduğu sürece." Cüzdanı oturma odasına fırlatır ve sonra homurdanır, "Lanet mutfağa gir!"

mutfağa gir." Ve onu tanıdığımndan beri ilk kez, Tom beni sertçe yakaladı. Parmakları kolumu sıkıca kavradı ve beni kapıdan çekip önüne attı. "Çekil!"

"Ah, Tom!" O, avucunu omuzlarımın arasına koyup beni sertçe ittiğinde dönmeye başlıyorum. "Ne oldu sana?"

"Ben uçurumun kenarında bir adamım," diye bağırır. "Lanet olası uçurumun kenarında!"

Aydınlık ve havadar mutfak, bıraktığım gibi düzenliydi. Ama oğullarımın mutfak adasında hareketsizce oturduklarını gördüm. Hugh'un yüzü kirli ve çamurla lekeliydi ve hala futbol forması giyyordu. Archie'nin omuzları kamburlaşmıştı ve yüzü bembeyazdı. İki çocuk da ağlamış gibi görünüyordu.

"Sorun yok." Kollarımı onların ince omuzlarına dolayarak onları kendime çekiyorum.

Kollarını bana doladılar, parmakları gömleğime tutunuyordu. "Ben buradayım."

"Babam çok kötü," diye Archie kulağıma fısıldıyor. Ama Hugh'un söylediği şeyi doğru duymuş olduğumu sanmıyorum. *Holland çamaşır odasında mı?*

"Evet, çocuklar. Arabada söylediğim gibi, anneniz burada olduğuna göre, bu sorunu çözebiliriz."

"Neyi halledeceğiz? Neden ağlıyorlar?"

"Muhtemelen yeterince dayak yemedikleri için," diyor ve iki çocuk da irkiliyor. "Annenizin yeni kocası hayatımı benden çaldı."

Kıskanıyor mu? Bunu anlamam biraz zaman aldı çünkü ilk içgüdüüm, onun hayatının ailesi olduğuna inanmaktı. Ama sonra Tom'dan bahsettiğimizi hatırladım.

"Bu senin hayatınla ilgili değil, parayla ilgili. O lanet adadaki sorunlar, Van hayatımıza girmeden önce de vardı."

"İyi bir eş beni bu durumdan kurtarmaya çalışırdı."

"Boşandık! Ve sen istediğini yaptım. Bu aileyi tehlikeye attın, ben de gidip o lanet olası haydutla görüştüm!" Muhtemelen şu anda çok kanlıdır. Ayrıca, muhtemelen çok da ölüdür.

"Sen bir bok kovaşına düşsen bile, oradan gül kokarak çıkarsın!" Tom'un sesi yükselirken aksanı kayıyor. "Ama ağzında gümüş kaşıkla doğmuş bir *fahişeye* evlenince ne bekleyebilirdim ki!"

Oğullarımı sıkıca tutuyorum, titrediklerini hissediyorum. Tom'u hiç böyle görmemiştim. O bencil ve huysuzdur. Sorunları asla kendisinden kaynaklanmaz, her zaman başkalarının hatasıdır. Ama bu farklı. Bir tür ruh sağlığı krizi mi geçiriyor?

"Tom, lütfen sakın ol." Farklı bir ton, farklı bir yaklaşım deniyorum. "Çocukları korkutuyorsun. Onların seni böyle görmesini istemezsin, değil mi?"

"Evet, sen onları ve ağlayan gözyaşlarını düşün. Beni ölü ve ortadan kalkmış görmek istiyorsun. İşte olan bu!"

"Saçmalama." Çocuklardan uzaklaşıp Archie'nin akan burnu için kağıt havlu rulosunu almaya gittim. Tom'un davranışları için "saçma" doğru kelimeydi, ama saçımdan çekildiğim için bunu belirtmek için doğru zaman değildi.

"Ah!"

Beni mutfak boyunca sürükleyerek buzdolabına fırlatıyor. Saçımı acımasızca bükerek yüzümü paslanmaz çeliğe bastırıyor.

"Beni hiç anlamadın," diye homurdanıyor, Archie arkamda ağlamaya başlıyor.

"Bu kadar çok şey kazanman adil değil."

"Tom, lütfen." Dizlerim titriyor, saçımı o kadar sıkı tutuyor ki gözlerim yaşarıyor. "Canımı acıtıyorsun." O, yüzümü buzdolabına vururken, ben de içgüdüsel olarak başımdaki acıyı hafifletmek için arkama uzanıyorum. Yanağımdaki acı, ocuklarımdın çığlıklarının neden olduğu acıya kıyasla hiçbir şey.

"Anne!" diye bağırıyor Archie.

Sonra Hugh, Tom'un yanına gelir ve yumruklarıyla ona vurur. "Ondan uzak dur!" diye bağırır, sesi tiz ve korku dolu. "Onu rahat bırak. Holland'ı zaten ldrdn!"

"Hayır!" diye bağırırım, Tom elini kaldırıp Hugh'u mutfağın öbür ucuna savurur. Bir gürültü duyulur, sonra oğlumun keskin çığlığı, ama başımı viremem çünkü hareket etmeme izin vermiyor.

"Hugh, canım. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."
Lütfen her şey yolunda olsun. "Archie, lütfen ağlama."

"O Holland'ı öldürdü," diye ağlıyor bebeğim. "Ve şimdi de Hugh'u öldürdü." "Hayır, ben iyiyim," diyor en büyük oğlum. "Sadece kafamı çarptım."

"H-H-Hugh'un kafası kanıyor!" diye bağırıyor Archie.

"Archie, gidip yemek masasındaki dosyayı getir," diyor Tom, "ve çabuk ol lan."

"Hadi, canım. Dosyayı getir ona."

Tom'un düzensiz nefesleri kulağımda sertçe duyuluyor, göğsü sanki bir mil koşmuş gibi inip kalkıyor. Yine de kendimi soğuk ve ölümcül bir sükunet içinde hissediyorum.

"Holland gerçekten öldü mü?" diye fısıldarım.

"Sence umurumda mı? İkinizin hayatı çok kolay."

Nefesim kesilir ve üzüntü beni sarar. "Tom, hayır. Sandy seni paramparça eder."

"Önce beni yakalaması lazım," diyor ve beni saçımdan tutup adaya doğru sürüklüyor. Döndüğümde Hugh'u görüyorum, uzattığı avucundaki kırmızı ışık mideyi bulandırıyor. "Olduğun yerde kal,"

diye homurdanır Tom, tanıdık manila klasörünü açarak. "Bunu kasada saklamalıydın."

Kendinden memnuniyeti midemi bulandırıyor.

"Kasamız yok." Onunla birlikteyken kasaya hiç ihtiyacım olmadı çünkü hiç paramız yoktu.

"Burada güzel birikimin ve milyarlarca dolarlık bir kocan var."

"Bugün yaptıklarını görünce sana zarar verecek bir koca."

"Evet, ama ben çoktan gitmiş olacağım. Archie, bana o dizüstü bilgisayarını ver," diye emreder.

"Ver şunu bana, canım." Muhtemelen pek de güven verici olmayan bir gülümsemeyle onu cesaretlendiriyorum. Ağzımdaki tükürük kurumuş, dudaklarım da işbirliği yapmıyor, bu da hiç yardımcı olmuyor.

"Hesaba giriş yap," diye mırıldanıyor Tom.

"Klavyeyi bile göremiyorum," diye şikayet ediyorum, o ise başımı garip bir açıyla tutuyor.

"Halledersin. Bu." İlk hesabın evraklarını kaparak başımı daha aşağı bastırıyor. "Parayı bu hesaba aktar." Burnumun dibine, el yazısıyla yazılmış rakamların bulunduğu küçük bir kağıt parçası tutuşturuyor.

Bu hesaplara henüz hiç giriş yapmadım. Günlük transfer limiti veya bir tür güvenlik önlemi olabilir. Olmamasını içimden dua ederken midem ters dönüyor.

Giriş yapıyorum, titreyen ellerime rağmen güvenlik ayrıntılarını geçiyorum ve Tom'un offshore banka hesabına bir sürü rakam aktarıyorum.

İkincisi o kadar kolay olmadı.

"Üç denemeden ikincisi," diye okudum ekrandan.

"Siktir! *Siktir!*" Tom avucuyla kafamın arkasına vurur.

"Onları arayabilirim." Onu bu evden çıkarmak için her şeyi yaparım.

"Hayır. Telefon yok," diye homurdanır. "Archie, ayakkabılarını al. Ceketini de."

"Ne? Onu nereye götürüyorsun?"

"Gitmek istemiyorum," diye sızlanıyor

oğlum.

"Yap söylediğim lanet lanet söyleneni diye bağırır, kısmen erkek, kısmen huysuz bir ergen gibi, ayaklarını yere vurarak bağırır.

"Onu alamazsın." İçimde oluşan korku, cildimde bir ürpertiyle yayılır.

Tom bana bakarken yüzünde bir ifade değişir. "Öyle mi? Peki ne yapacaksın?"

"Onu almana izin vermeyeceğim."

"O yarı yarıya benim ve paramı aldıktan sonra onu geri alacaksın. Belki," diye ekler acımasız bir gülümsemeyle. "Pasaportları bende. İkisini de götürecektim..."

seni en çok acıtacak yerinden vurmak için... ama

sanırım sadece Arch'ı alacağım." "Hayır!" en küçük

oğlum ağlayarak bağırır. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Ayakkabılar!" Tom tekrar bağırır. "Kaçmayı düşünme, yoksa annene zarar veririm," diye ekler sonradan.

"Tom, bu sen değilsin," diye fısıldıyorum. "Bunu yapmana gerek yok."

Burnunu silerken elinin tersiyle burnunun altını siler. "Beni buna zorlayan şey bu," diye mırıldanır, sanki Archie'nin geri dönmesini dilercesine kapıya bakarak. "O parayı istiyorum, yoksa onu bir daha asla göremezsin. Ciddiyim, İz. Hayatımı elinden aldın. Hayatımı anlamlı kılan şeyi."

"Hayır, ben..."

"Kapa çenenini!"

İçimde bir şey kopuyor. Çatlamayı, yarılmayı duyuyorum, neredeyse şiddetli bir his. Ona bakıyorum, acaba o da duymuş mu diye merak ediyorum. İçimdeki bir şey kontrolü ele geçiriyor gibi. Başım aşağı eğiliyor ve her şey yavaşlamaya başlıyor.

Hugh'un gözüne

bakıyorum. Elim

kalkıyor.

Ağzım açılır ve tek bir kelime söylerim. "*Koş!*"

Dirseklerim aşağı iner, darbe Tom'un bacaklarının *arasına* gelir.

Vücudu eğilir, nefesi yüzümü okşar. Tabure altımdan kayar.

Tom, ben çekilirken saçımı tuttu, acıyı bile hissetmedim. Öne doğru düştüm, parmaklarım karıştı, bıçak bloğu gözümün önündeydi. Beni geri çekti ama parmaklarım bıçağın saplarından birine sıkıca tutunmadan önce.

Çığlık atıyorum. Kıvrılıyorum. O çekince sallanıyorum, bıçak şaka bıçakları gibi, yaylı plastik bıçaklar gibi, onun etine batıyor. Yüzünde şok ifadesi var, sanki ona bunu yaptığıma inanamıyormuş gibi. Bağırsa da duymuyorum. Onun gömleğinde kırmızı çiçeklerin açtığı zaman atlamalı çekim gibi yayıldığını izlerken sağır olmuşum gibi geliyor.

Kafamda bir ses yankılanıyor. Ağırbaşlı, korkusuz bir ses. *Herkes bir katildir.* Tom'un yüzünde dehşet belirliyor, ben kolumu geri çekip ona tekrar bıçak saplamak için hazırlanırken. Çünkü benim kişiliğim mi? Onu yeni buldum.

DAHA FAZLASI

VAN VE ISLA'NIN SÜPER HEYECAN VERİCİ GELECEĞİNE BİR GÖZ

ATMAK İSTER MİSİNİZ? İKİZLER MİYDİ? ÇOCUKLAR NASIL?

VAN GÜZEL BİR ADAM MI?

BU MUHTEŞEM BONUS SAHNEYİ İZLEYİN VE ÖĞRENİN!

BURADA!

(link çalışmıyorsa, lütfen mail@donnaalam.com adresine bir not bırakın)

Epilog

NIKO

"Tiberius doğum günü partime geliyor!" Archie'nin sesi, odaya girmeden çok önce Kilblair Kalesi'nin eski taş döşeli koridorlarında yankılanıyor. "İşte onun R.S.P.P'si," diyor ve odaya girerken kollarını bir uçak kanadı gibi açıyor. Durmadan, mavi bir kağıdı kanepeye bırakıyor ve açık Fransız kapılarından bahçeye çıkıp kayboluyor.

"Aklından bile geçirme," diyor Holland, çok yuvarlak ve çok hamile karnının üzerine koyduğu telefonundan başını kaldırmadan.

"Tiberius büyük bir askeri stratejist ve Roma imparatoruydu." Alexander odanın diğer tarafındaki dizüstü bilgisayarından başını kaldırır. "Bu isim kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Oğlumuzun adını Tiberius koymayacağız."

"Kısaca Tibby diyebilirsin." Hugh kıkırdayarak okul çantasını yere bıraktı. Kanepenin arkasına yaslanarak teyzesine çılgınca sırıttı.

"Aslında Tibby mükemmel bir isim gibi geliyor..."

"Kedi ismi gibi," der Isla, arkadan gelerek. Yeni ofisi için giyinmiş, kendi tasarımlarından birini giyiyor. Reklamın faydası olduğunu söylüyor, ama elbisenin tasarımıyla vurgulanan o özellikler? Onlar benim. Beni görünce yüzü anında aydınlanır. "Buradasın!"

"Söz verdiğim gibi." Koltuğumdan kalkıp onu kollarıma alıyorum. "Uzak kalamadım," diye fısıldıyorum, vücudum onun baskısıyla gevşiyor.

"Sadece bir günlüğüne gitmiştin."

"Yarım gün bile fazla." Ondan uzak kalmaya dayanamıyorum. Keşke işim Zoom görüşmeleriyle yürütülebilseydi.

Parmağını kemerime takar. "Şikayet etmiyorum."

"Urgh! Aşk meşk saçmalıkları," diye mırıldanır Hugh. "Dougal daha fazla bao çörek yapmış mı diye mutfağa bakacağım."

"Oh, bana da bir tane getir, tatlım." Holland'ın gözleri bir opossum gibi büyür. "Bir tane. Ya da on iki tane," Alexander fısıldayarak mırıldanır.

"Hey, ben burada üç kişi için yiyorum!"

"Tabii ki öyle, ama eminim çoğu insan ikiz beklediğini fark etmez. Karnın neredeyse hiç belli olmuyor."

Holland, çok belirgin, birden fazla bebek barındıran karnını okşayarak güler. "Tatlı sözlerle bir yere varamazsın. Aslında, *bir yere* varabilirsin çünkü bu işi başlatmak için birkaç öneri içeren bir makale okudum."

"Ne şovu?" diye sorar kocası, ses tonundaki imayı anlamadan.

"Bu," diye cevaplar, parmaklarını yuvarlak karnına doğrultarak. "Şey yaparak işleri yoluna koyabiliriz... bilirsin."

"Nasıl olacağını bilmiyorum." Gözleri, deneyimli olduğu için kalenin çocuk uzmanı olan kız kardeşine yönelir.

"O bebekleri nasıl yaptın?" diye sorar Isla, eğlenerek başını sallar.

"Bu hareket, bazı durumlarda doğumu hızlandırabilir."

"Oh," der Alexander, hemen canlanır.

Isla'nın yumuşak bakışları Holland'ın yuvarlak karnına kayar. Onun bariz düşünce akışını dağıtmak için, onu kendime doğru çekip en yakın koltuğa oturturum.

"Sizler çok tatlısınız," der Holland gülümseyerek. Kolunu kanepenin arkasına dolayarak dikkatini kocasına çevirir. "Eskiden dizine oturmamı sevdiğini hatırlıyor musun?"

"Hala seviyorum. Sadece yakınımızda bir vinç olması gerekiyor." Gülerek başının yanından geçen bir yastığı kaçıır.

"Yeni yeğenlerimi görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Isla parlak bir gülümsemeye.

"İkizlerimiz olacağına inanamıyorum," diye mırıldanıyor Alexander, ama içten içe bu durumun onu iki penisi olan bir köpek kadar gururlandırdığını biliyorum. Tabii ki bu durum onu aynı zamanda korkutuyor da.

"Facebook Marketplace'te birini satışa çıkarabiliriz," diyor Holland. "Ben Tiberius adını seçiyorum. Böyle bir isimle, onu ucuza satmak zorunda kalırız."

Isla'yı kısmen rahatlatmak, kısmen de hatırlatmak için kollarımı ona daha sıkı sararım. Bebekler konusu, iyileşmesi için zamana ihtiyaç duyduğu halde sürekli kuruyan bir yara kabuğu gibidir.

Çok fazla, çok hızlı, diye uyardım. O parlak ve güneşli öğleden sonranın karanlık travması, herhangi birinin vücudunu şoka sokmaya yeter. Ardından gelen mahkeme davası, aynı sabah Londra'da olanlar ve önceki gecenin ifşaatları olmasa bile.

Başımı omzuna yasladım. Karım. Hayatım. O lanet olası bir dişi aslan.

Aynanın üzerine yazdığı mesajı gördüğüm anda İskoçya'ya gitmiş ve tam zamanında gelerek elinden bıçağı almıştım. Kısa bir uçuş ve tüyler ürpertici bir yolculuktan sonra kaleye vardık. Onu yüzleşmeye zorladığımdan sonra kendini güvende hissedebileceği tek yerin burası olacağını düşünmüştüm. Kendimi lanetliyordum, tüm kaslarım gergindi, her anı pişmanlık duyuyordum, ama kalbimin derinliklerinde onun bunu görmesi gerektiğini biliyordum. Benim kendimi zorladığım kişiyi tanınması gerekiyordu.

Sonra telefonum çaldı. Banka transfer tutarını soruyordu. Yönümü değiştirdim ve birkaç dakika sonra Archie ve Hugh'u çitlerin kenarında caddeye doğru koşarken gördüm, geçen bir arabayı durdurmaya çalışıyorlardı.

Yardıma ihtiyacı yoktu. O da benim öğrendiğim gibi, zor yoldan bu dersi öğrenmişti.

Sevdiklerimizi korumak için ne gerekiyorsa yaparız.

Onun için işi bitirdiğimi, onun için onu öldürdüğümü söylemek isterdim. Gözümü kırpmadan boğazını keserdim. Karıma dokunan, savunmasız kadınları fuhuşa sürükleyen Anadolu gibi, kanser de kesilip atılmalıydı.

Tom bir kanser. Bir sülük. Ama daha büyük resmi düşünmek zorundaydım. Çocuklar bu deneyimden ne kadar korkmuş olsalar da, o hala onların babasıydı. Onu öldürdüğümü bilerek beni nasıl sevebilirlerdi? Cinayet de ruha ağır gelir.

Isla için bunu istemedim.

Bu yüzden onu kucağıma aldım ve acil servise götürdüm.

Tom şu anda kaçırma girişimi, ağır bedensel zarar ve bir dizi başka suçtan dolayı uzun bir hapis cezası çekiyor. Futbol maçının sonunda Holland ve çocukları kandırıp, Holland'ı bayılttıktan, bağladıktan ve genel olarak iki kadın ve iki çocuğu terörize ettikten sonra, hapiste geçireceği her günü hak ediyor.

Ve bana kötü adam diyorlar...

Polis soruşturmasının ardından Isla hakkında herhangi bir suçlama yapılmadı.

Yüksek mevkilerde dostların olması işe yarıyor. Ve sana borçlu olan yüksek mevkilerde insanlar.

Sandy'yi o gruba dahil etmiyorum. Sandy ve ben artık aynı ailenin parçasıyız. O bu gerçeği kabullenmeyi öğrendiğini söylüyor, ama Isla ve çocukların mutlu olduğunu görmekten memnun olduğunu biliyorum. Bakıldıklarını. Sevildiklerini.

"Bu çocukların hiçbirine Tiberius adını vermeyeceğiz," diyor Holland.

Hala bu konuyu mu konuşuyoruz?

"Onlara bir isim vermek zorundayız, hayatım," diyor Alexander, onu kesinlikle kızdırarak. "Ne kadar sevimli olduğunu düşünürsen düşün, onlara Thing One ve Thing Two demeye devam edemeyiz."

"Karar vermek için ne kadar zamanın kaldı?" diye soruyorum, kollarımı karımın omuzlarına dolayarak.

"Dört hafta," diye cevaplar Isla, kayınbiraderi adına. "Ama ikizler genellikle erken doğar." Sözleri hüzünlüdür, ama bunu fark eden tek kişinin ben olduğumdan eminim.

Holland ve Alexander kendi mutluluklarına o kadar dalmışlar ki Isla'nın sessiz hüznünü fark etmiyorlar.

"*Henüz çok erken,*" diye uyarmıştım onu, bu konuyu en son konuştuğumuzda. "*Kendine çok fazla baskı uyguluyorsun.*"

"*Zaman azalıyor,*" diye gözyaşları içinde gülerek cevap vermişti. "*Artık genç değilim. Eğer yakında gerçekleşmezse, belki de hiç gerçekleşmeyecek...*"

"Öyle olsun." Onu kollarıma aldım ve gözyaşlarını sildim. "İhtiyacım olan her şey burada. Sen varsın. Archie ve Hugh var. Daha fazlasını istemek açgözlülük olur."

Ama onun da kendi çocuğu olmasını istediğini biliyorum.

Isla'nın saçlarını yüzünden çekip kulağının arkasına kıvırdım. O yanımdayken ona dokunmadan duramıyorum. Yanımda olmadığına ise vücudum onu özleyiyor gibi hissediyorum.

"Sence Archie nereye gitmiş olabilir?"

"Mutfağa giden uzun yoldan. Okuldan sonra atıştırmalık almaya," diyor hafifçe omuz silkerek. Çabuk davranması gerekecek; Sergei muhtemelen oradadır. Buradaki aksanlardan şikayet eder, ama içten içe çok sever. Dougal'ın yemeklerine bayılır. Ve muhtemelen yemeklik şeri içiyordur.

"Bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Isla utangaçça kirpiklerini kırptırdı. "Çünkü bundan yararlanmak istiyorsun

—

"Tabii ki güzel bir gün." Holland burun

kıvrır.

Isla'yı kucağımın kucağına daha sıkı çekerek fısıldarım. "Ne düşünüyorsun?" Kulağını nazikçe ısırıyorum.

Isla titrer ve yumuşak bir kahkaha atarak dizimden kayar.

"O ikisi nereye gidiyor?" Alexander, el ele tutuşarak terasa çıktığımızda sorar.

"Çiçeklere bakmaya," diye cevaplar Holland neşeli bir ses tonuyla. Sonra eminim ki ekler, "Pis küçük bahçıvanlar."

İsla'nın elbisesinin etekleri çıplak dizlerinin etrafında uçuşurken, ayaklarımız birkaç saatliğine evde yalnız kalan bir çift genç gibi eski taş merdivenlerden hafifçe iner.

"Beni bekle." Ben çimleri keserken o da beni takip ederek kıkırdar.

"Buraya gel." Sesim boğuk çıkıyor, elimi beline dolayarak onu çimlerin üzerinde duran devasa eski sedir ağaçlarından birinin arkasına çekiyorum. Onu geniş, budaklı gövdeye bastırırken kahkahası neşeli ve kaygısız.

"Oh, hayır. Bana ne yapacaksın?" Gözleri cesaretle parıldıyor.

"Bu tamamen senin ne istediğine bağlı."

"Hepsini istiyorum."

"O zaman buradan başlayalım."

Ağzımız birleştiğinde başka söz kalmaz. Dudakları yumuşak ve sıcaktır, nefesi tatlıdır. Aceleci olmayan, derin bir öpücük, aşk, arzu ve mutluluğu içeren, kelimelere gerek duymayan bir öpücük.

Bu kadın benim için her şey demek.

Ama tüm öpücüklerde olduğu gibi, bir dönüm noktası vardır. Geri çekilmek ya da daha da derinleştirmek. Ya hep ya hiç. Ve bugün, seçim kadına ait.

"Bu bir buçuk öpücüktü," diye fısıldayarak geri çekildi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Hadi tamamlayalım," diyorum, başımı tekrar eğerek. "Kimse yarım öpücük istemez."

"O kadar acele etme." Elini göğsümün ortasına bastırarak beni orada tutuyor. "Bugün ilginç bir konuşma yaptım."

"Öyle mi?"

"Viktoria Kvitko ile."

"Kim?" Kaşlarım çatılır.

"Instagram modeli mi? Bir süre önce Katia elbisemi viral yapan kadın mı?"

"Ah, o mu." Gülümserim. Ne olacağını biliyorum. Isla'ya her şeyi anlatmayacağıma söz verdim, ama sorarsa ona her zaman gerçeği söyleyeceğime de söz verdim. Bunu içtenlikle söyledim.

Ama elbise küçük bir hileydi. Isla yetenekli. Tek ihtiyacı olan, özgüvenini artırmak için küçük bir iteklemeydi.

Sonuç olarak, onun kendini iyi hissetmesini istedim.

Isla'nın eli boynuma dolanıp ağzımı kendisinininkine doğru çekince hoş bir sürpriz yaşıyorum. *Tartışmaktan çok daha iyi.* "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bana, onu temsil eden halkla ilişkiler şirketinin sahibi olduğunu söyledi."

"Öyle mi?"

"Utangaçlık yapma." Dudaklarımı ısırıyor, boş eliyle aramıza girip penisimi okşuyor. "Bu sana yakışmıyor."

"Benim yardımına ihtiyacın yoktu. Sadece biraz şansa ihtiyacın vardı." O yetenekli.

Sadece biraz tanınmaya ihtiyacı vardı. Tanınmaktan bahsetmişken... "Merhaba," diye mırıldanıyorum, parmakları fermuarımı hızla açarken, niyeti çok, çok netleşiyor. "Burada mı?"

"*Burada*." Gözleri gece yarısı rengini alır, parmakları sertleşmiş penisimi kavrar, ben de boynuna ıslak öpücükler kondururum. "Evet, bunu seviyorum," diye fısıldar, sesi arzuyla boğuklaşır.

Elim omzuna uzanır, onu döndürmek niyetinde. Kabuk deriye zarar verebilir. Nasıl bildiğimizi sorma.

"Hayır, bu tarafa," diye emreder, benim aletimi serbest bırakır. Elbisesi eteğini yukarı kaydırır, ayak bileğini benim bacağıma sürter. "Sana bakmak istiyorum."

"Bu öğleden sonra çok otoriter davranıyorsun." Sesim zevkten kısık çıkıyor. Penisimi onun sıcaklığına uyduruyorum ve ben onun içine girerken ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

"Bunu seviyorsun."

"*Seni* seviyorum." Hızlı hareketlerle sözlerimi vurgularken, itirafım biraz kaba oluyor. "Sen benim için yaratılmışsın." Diğer bacağını da belime dolarken, ellerimle kalçasını dengede tutarken, onun dokunuşuna ve yumuşak inlemelerine kendimi kaptırıyorum.

"Beklemeye değer miydim?"

"Sadece gülümsemeni görmek için sonsuza kadar beklerdim."

Bu sert ve hızlıdır ve onun orgazmı etrafımda dalgalanmaya başladığında, benimki de hızla yükselmeye başlar.

"Tiberius'u seviyorum," diye boğuk bir sesle boynuma fısıldıyor ve bir sonraki hamlemde inliyor.

"Ben... istiyorum... *sikmek!*" Ona sürtünüyorum, beyin hücrelerim kafamın içinde bilye gibi yuvarlanıyor.

O doruğa ulaşırken elleri sıkılaşıyor, ben onu tekrar tekrar içime alırken aşkını haykırıyor. Ecstasy omurgamdan aşağı akıyor.

beyaz sıcak ve yoğun, boşalırken ve zihnim.

Beyaz gürültü. Zayıf dizler. Onu ağaç gövdesine bastırırken, henüz onu bırakmaya hazır olmadığım için koordinasyonumun geri gelmesi biraz zaman alıyor.

Şimdi değil. Asla değil.

Tiberius. Ne kadar saçma...

Ama kalbim durur, kafam sakinleşir ve geri çekilip ona bakarım.

Onda farklı bir şey var — *o gülümseme mi?* — Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

"Başka bir köpek mi alıyoruz?" diye soruyorum. "Çocukların çok istediğini biliyorum, ama —"

Kafasını sallar, mutlu gözyaşları akmaya başlar. "Gertie bundan hoşlanmazdı."

"O zaman..."

"Sence çocuklar bunun yerine bir bebekle yetinir mi?"

"Bebek mi?" Onu sıkıca kendime çekiyorum. Duygularım mutluluk patlaması gibi. Dans ediyorum, zıplıyorum! "Bebeğimiz olacak!"

"Niko, lütfen," diyor sevgilim, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek. "Köprüde turistler var. Ahlak dışı davranıştan yargılanmak ister misin?"

Teşekkürler Yazar

Hakkında

USA Today bestseller yazarı Donna, kalp, mizah ve tutku dolu aşk hikayeleri yazan bir yazardır. Klavyesinde yazmadığı zamanlarda, genellikle elinde bir kitap ve ayaklarının dibinde bir köpekle sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Haber bültenine katılarak tüm haberleri öğrenin veya özel okuyucu grubu Donna's Lambs'a uğrayıp merhaba deyin.

İletişimde kalın

[Donna's Lambs](#)

[Donna'nın VIP Haber](#)

[Bültenimail@donnaalam.](#)
[com](#)

[www.DonnaAlam.com](#)

Donna Alam'ın diğer

eserleri

Aşağıdakiler, ilgili dünyalarda bağımsız başlıklardır

[Ondan Önce Sıradan Bir](#)

[Beyefendi Değildi](#)

Sonsuza Kadar Bir Gece

[Yalancı Yalancı](#)

[Asla Sonsuza Kadar Değil](#)

Londra Erkekleri

[Sahip Olmak ve](#)

[Nefret Etmek](#)

[\(Olmayan\)](#)

[Öne Çıkan](#)

Avustralyalı Erkekler

[Flynn Gibi Aşık](#)

[Olmak](#)

[Rafferty'nin Kuralları](#)

Harika İskoçlar

Zor

Kola .

y

Zor Kolay .

Sıcak İskoçlar

[Bir Sıcak İskoç](#)

[Bir Kötü İskoç Bir](#)

[Pis İskoç](#)

[Bekar Baba İskoç](#)

[Seksi İskoçlar Hediye](#)

[Paketi Sürpriz Paketi](#)

Ve Daha Fazlası!

[Asker Çocuk](#)

[Oyunlarını Oynayan](#)

[Beyefendi Oyuncu](#)

Belge Özeti

- [Başlık Sayfası](#)
- [Telif Hakkı](#)
- [Alıntı](#)
- [Önsöz](#)
- [1. Isla](#)
- [2. Isla](#)
- [3. Isla](#)
- [4. Van](#)
- [5. Isla](#)
- [6. Isla](#)
- [7. Isla](#)
- [8. Van](#)
- [9. Isla](#)
- [10. Isla](#)
- [11. Van](#)
- [12. Isla](#)
- [13. Van](#)
- [14. Isla](#)
- [15. Van](#)
- [16. Van](#)
- [17. Isla](#)
- [18. Isla](#)
- [19. Isla](#)
- [20. Van](#)
- [21. Isla](#)
- [22. Van](#)
- [23. Isla](#)
- [24. Isla](#)
- [25. Isla](#)
- [26. Van](#)
- [27. Van](#)

- [28. Isla](#)
- [29. Van](#)
- [30. Isla](#)
- [31. Van](#)
- [32. Isla](#)
- [33. Isla](#)
- [34. Van](#)
- [35. Van](#)
- [36. Isla](#)
- [37. Isla](#)
- [38. Isla](#)
- [39. Isla](#)
- [40. Van](#)
- [41. Isla](#)
- [42. Isla](#)
- [43. Isla](#)
- [44. Van](#)
- [45. Isla](#)
- [46. Isla](#)
- [DAHA FAZLASI](#)
- [Epilog](#)
- [Teşekkür](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Donna Alam'ın diğer eserleri](#)

İçinde

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Epigraf	
Önsöz	
1. <u>Isla</u>	
2. <u>Isla</u>	
3. <u>Isla</u>	
4. <u>Van</u>	
5. <u>Isla</u>	
6. <u>Isla</u>	
7. <u>Isla</u>	
8. <u>Van</u>	
9. <u>Isla</u>	
10. <u>Isla</u>	
11. <u>Van</u>	
12. <u>Isla</u>	
13. <u>Van</u>	
14. <u>Isla</u>	
15. <u>Van</u>	
16. <u>Van</u>	
17. <u>Isla</u>	
18. <u>Isla</u>	
19. <u>Isla</u>	
20. <u>Van</u>	
21. <u>Isla</u>	
22. <u>Van</u>	
23. <u>Isla</u>	
24. <u>Isla</u>	
25. <u>Isla</u>	
26. <u>Van</u>	
27. <u>Van</u>	
28. <u>Isla</u>	
29. <u>Van</u>	

[30. Isla](#)

[31. Van](#)

[32. Isla](#)

[33. Isla](#)

[34. Van](#)

[35. Van](#)

[36. Isla](#)

[37. Isla](#)

[38. Isla](#)

[39. Isla](#)

[40. Van](#)

[41. Isla](#)

[42. Isla](#)

[43. Isla](#)

[44. Van](#)

[45. Isla](#)

[46. Isla](#)

[DAHA FAZLASI](#)

[Epilog Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Donna Alam'ın Diğer](#)

[Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

